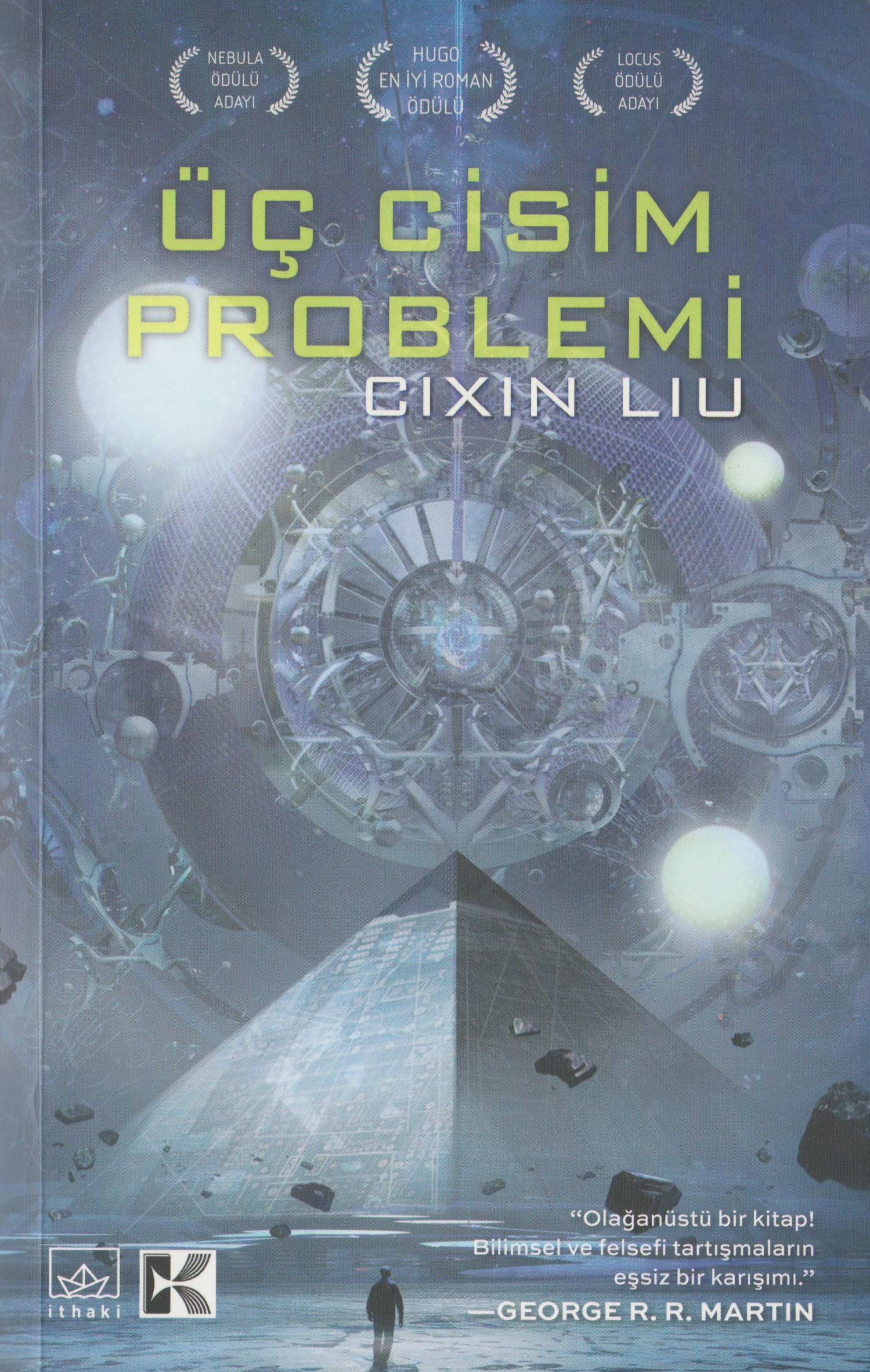
ÜÇ CİSİM PROBLEMİ

CIXIN LIU



Cixin Liu

1963'te Çin'in Şansi kentinde doğan yazar, Çin edebiyatının en büyük bilimkurgu yazarı olarak gösterilmektedir. Bir üçlemenin ilk kitabı olan *Üç Cisim Problemi*'yle 2015'te Hugo ödülünü almış ve bunu başaran ilk Çinli yazar olmuştur. Çin'in Hugo'su olarak bilinen Galaxy Ödülü'nü de sekiz kez kazanmıştır.

Üçlemenin diğer kitapları Kara Orman ve Ölümün Sonu İthaki Yayınları etiketiyle yayımlanacaktır.

Üç Cisim Problemi 2016 yılında tiyatroya uyarlanmıştır. Film uyarlamasının halihazırda çekim aşamasındadır.

1. KISIM

SESSİZ BAHAR

1

Çılgınlık Yılları

Çin, 1967

Kızıl Birlik'in, Yirmi Sekiz Nisan Kolordusu karargâh binasına yapılan saldırısı iki gündür devam ediyordu. Kızıl bayrakları, çıra arayan alevler gibi rahatsızca dalgalanıyordu.

Kızıl Birlik'in kumandanı endişeliydi ama bu endişenin sebebi karargâh binasının muhafızları değildi. Yirmi Sekiz Nisan Kolordusu karargâhının iki yüzden fazla Kızıl Muhafızı, 1966 yılının başlarında Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin başında kurulmuş olan Kızıl Birlik'in kıdemli Kızıl Muhafızları'yla kıyaslandığında çaylaktan öteye gidemezdi. Kızıl Birlik ülke çapında gerçekleşen devrimci turlarının kargaşalı deneyimlerine ve Tiananmen Meydanı'nda Başkan Mao'yu görmeye alışmıştı.

Ama kumandan, binanın içinde bulunan, her biri elektrikli fünyelerle bağlı ve içi patlayıcı dolu olan ocaklardan korkuyordu. Bunları göremiyordu ancak tıpkı yakınındaki bir mıknatısın demiri çekmesi gibi onları hissedebiliyordu. Bir muhafız bu anahtarı çevirecek olsa, hem devrimciler hem de karşı devrimciler koca bir patlamada ölür giderdi.

Yirmi Sekiz Nisan Kolordusu'nun Kızıl Muhafızlar'ı bunu yapabilecek kadar kafayı yemişti. Kızıl Muhafızlar'ın birinci kuşak kadınları ve erkekleriyle kıyaslandığında, yeni isyancılar ipini koparmış, deliden daha deli bir kurt sürüsünden farksızdı.

Yirmi Sekiz Nisan Kolordusu karargâhının tepesinde, dev bir kızıl sancağı dört bir yana dalgalandıran genç ve güzel bir kız belirdi. Bu güzel kızı, birbirine karışan silah sesleri karşıladı. Kıza saldıran silahlar çok çeşitliydi; bunların arasında Amerikan yapımı eski tüfekler, Çek yapımı makineli tüfekler ve Japon Tip-38 tüfekleri, 'August Editorial' yazısının yayımlanmasından sonra Halk Kurtuluş Ordusu'ndan çalınmış HKO tüfekleri gibi daha yeni silahlar ve hatta Çin yapımı eski kılıçlar ve mızraklar da vardı. Modern ile tarih tek bir yerde toplanmış gibiydi.

Yirmi Sekiz Nisan Kolordusu'nun sayısız üyesi buna benzer manzaralarla birçok kez karşılaşmıştı. Binanın tepesinde sancak sallar, megafonla sloganlar atar ve etrafa bildiri saçarlardı. O cesur kadın ve erkekler her seferinde, kurşun yağmurundan, kazandıkları görkemli zaferlerle sağ çıkmayı başarmıştı.

Ve belli ki bu yeni kız çocuğu da o kadar şanslı olacağını düşünüyordu. Kız yanan gençliğini ortaya koyuyormuş gibi savaş sancağını salladı. Düşmanlarının alevler içerisinde yanarak kül olacağını, damarlarında kanıyla beraber akan şevk ve coşkudan mükemmel bir dünyanın doğacını umuyordu. Bir kurşun göğsünü delip geçene kadar kız bu kızıl hayallerle mest olmuştu.

On beş yaşındaki kızın bedeni o kadar narindi ki, kurşun girip çıkarken yavaşlamamıştı bile. Genç Kızıl Muhafız, sancağıyla beraber aşağı düşmeye başladı. Hafif bedeni gökyüzünü terk etmek istemeyen bir kuş misali, kızıl kumaştan bile daha yavaşça düşüyordu.

Kızıl Birlik savaşçıları sevinç içerisinde haykırdı. Birkaç kişi hemen binanın önüne koştu, Yirmi Sekiz Nisan Kolordusu'nun savaş sancağını koparıp aldı ve narin cansız bedene el koydu. Kızın zarif ve ince bedenini, galibiyet kupası kaldırır gibi havaya kaldırdılar. Daha sonra onu avluda-

ki demir kapının üzerine attılar. Kapının metal çubuklarının çoğu sivri uçluydu ve hiziplerin iç savaşlarında mızrak olarak kullanılmak üzere kapıdan sökülmüştü. Fakat bunlardan iki tanesi halen yerindeydi. Demir çubukların sivri uçları küçük kızı yakaladığında, kız bir anlığına hayata döner gibi sarsıldı.

Kızıl Muhafızlar biraz geri çekilip atış talimi için kızın kazığa geçirdikleri bedenini kullanmaya başladılar. Küçük kız uzun zamandır hiçbir şey hissetmediğinden, yoğun mermi fırtınası, çiseleyen bir yağmurdan farksızdı. Ara sıra, havada asılı incecik kolları sanki yağmur damlalarını vücudundan silkmek istiyormuş gibi sallanıyordu. Mermilerden biri kızın kafasının yarısını uçurdu. Artık, 1967 yılının mavi gökyüzüne bakabilecek tek bir güzel gözü kalmıştı. Bakışlarında acı yoktu, sadece katıklaşmış bir tutku ve özlem vardı.

Ama yine de diğerlerine kıyasla şanslıydı. En azından, büyük bir tutkuyla ideali için kendini feda etme şansı bulmuştu.

Buna benzer savaşlar, Pekin'in dört bir yanında patlak veriyordu ve paralel CPU'lar gibi el ele vererek Kültür Devrimi'ni oluşturuyorlardı. Delilik tıpkı bir sel gibi şehri boğuyor, sızmadık yer bırakmıyordu.

Şehrin kenarında bulunan Tsinghua Üniversitesi'nin açık hava sporlarının yapıldığı spor alanında, binlerce insanın katıldığı bir 'mücadele oturumu' tam iki saattir devam etmekteydi. Kalabalık önünde suçlarını itiraf edene kadar, sözlü aşağılama ve fiziksel istismar yoluyla devrimin düşmanlarını yıkmak amacıyla kurulmuş bir tür kamu mitingiydi bu.

Devrimciler çeşitli gruplara bölünmüş, karşıt gruplar her yerde karmaşık harekâtlar düzenlemişti. Üniversite bünyesinde Kızıl Muhafızlar, Kültür Devrimi Çalışma Grubu, İşçi

Propaganda Takımı ve Askeri Propaganda Takımı arasında yoğun çatışmalar patlak vermişti. Ve zaman zaman bu parçalardan, her biri farklı bir temele ve gündeme sahip, yeni bir isyancı grup çıkıyordu. Bu da daha acımasız savaşlara sebep oluyordu.

Ama bu toplu mücadele oturumunda, kurbanlar, tutucu burjuva akademisyenlerdi. Bunlar her grubun düşmanıydı ve bu yüzden her taraftan gelen zalimce saldırılara katlanmaktan başka yapacak bir şeyleri yoktu.

Diğer 'Canavarlar ve Şeytanlar'* ile kıyaslandığında tutucu akademisyenler özeldi: İlk mücadele oturumlarında hem kibirli hem de inatçıydılar. Aynı zamanda bu aşamada en çok kaybı onlar vermişlerdi. Sadece başkent Pekin'de, mücadele oturumları sırasında, kırk günlük bir süreç içerisinde, dövülerek öldürülen bin yedi yüzden fazla kurban vardı. Lao She, Wu Han, Jian Bozan, Fu Lei, Zhao Jiu Zhang, Yi Qun, Wen Jie, Hai Mo ve bir zamanların daha birçok saygın aydını bu çılgınlıktan kurtulmak uğruna daha kolay bir yol seçerek kendi hayatlarını sona erdirmeyi seçmişlerdi.

Birinci aşamadan canlı çıkanlar, acımasız mücadele oturumları sırasında yavaş yavaş uyuşmuşlardı. Ruhsal bir koruyucu kabuk, tam bir sinirsel çöküş yaşamalarını engellemişti. Oturumlar sırasında çoğunlukla yarı uyur halde olurlar, ancak birisi çoktan defalarca tekrarladıkları suçlarını bir kez daha tekrarlamaları için suratlarına haykırdığında uyanırlardı.

Ardından bazıları üçüncü aşamaya geçti. Bilgi ve rasyonellik üzerine inşa ettikleri dev zihinleri çökene kadar, bitmek bilmeyen acımasız mücadele oturumlarında politik imgeler beyinlerine kazınıyordu. Gerçekten suçlu olduklarına inanmaya başlıyor, devrimin yüce ülküsüne ne kadar zarar verdiklerini idrak ediyorlardı. Bu sebeple gözyaşlarına

---

* Bir Budist terimi olan 'Canavarlar ve Şeytanlar' Kültür Devrimi sırasında devrim düşmanlarını tanımlamak için kullanılmıştır. *–yhn*

boğuluyorlardı ve pişmanlıkları, aydın olmayan 'Canavarlar ve Şeytanların' pişmanlığından çok daha derin ve içten oluyordu.

Kızıl Muhafızlar içinse son iki zihin aşamasında yapılan işkenceler son derece sıkıcıydı. Kızıl Muhafızlar'ın aşırı uyarılmış, heyecana aç beyinlerine, yeterli heyecanı sadece ilk aşamada kalmış Canavarlar ve Şeytanlar sağlayabiliyordu. Ama bu tür rağbet gören kurbanların sayısı gitgide azalmıştı. Muhtemelen Tsinghua Üniversitesi'nde sadece bir tane kalmıştı. O da çok ender rastlanan biri olduğundan, mücadele oturumunun en sonu için saklanmaktaydı.

Ye Zhetai, Kültür Devrimi'nde bugünlere kadar hayatta kalabilmişti. Birinci aşamanın başından beri pişmanlığı, intiharı ve duygusuzlaşmayı reddetmişti. Bu fizik profesörü oturum zamanı kalabalığın önündeki sahneye yürümüştü ve suratındaki ifade açıkça okunabiliyordu: *Taşıdığım yük varsın daha da ağır olsun.*

Kızıl Muhafızlar da onun bu isteğini yerine getirdi. Oturumdaki diğer kurbanlara bambudan yapılan uzun şapkalar giydirilmişti ama Ye Zhetai'ın taktığı şapka kalın çelik çubuklardan yapılmıştı. Boynuna asılan plaka, diğerlerininki gibi ahşap değil, laboratuvar fırınından sökülen metal kapıydı. Üzerine belirgin siyah karakterlerle adı yazılmıştı ve büyük kırmızı bir çarpı işareti koyulmuştu.

Ye'ye sahnede eşlik etmesi için, diğer kurbanlara kıyasla iki kat daha fazla Kızıl Muhafız kullanıldı: iki erkek, dört kadın. Bu iki genç adam ideal Bolşevik gençliğinin sahip olduğu kendine güven ve amaçla hareket ediyordu. Üniversitede teorik fizik bölümü dördüncü sınıf öğrencileriydi ve Ye Zhetai onların profesörleriydi. Dört kız ise, üniversiteye bağlı lisenin ikinci sınıf öğrencileriydi ve daha çok gençlerdi. Askeri üniforma giymiş ve bandoyla donatılmışlardı. Gençlik enerjileriyle Ye Zhetai'ın etrafında dört yeşil alev gibi dönüyorlardı.

Ye Zhetai'ın sahneye çıkışı kalabalığı heyecanlandırdı. Yavaş yavaş zayıflamış tezahüratlar, onun sahneye çıkmasıyla tekrar gücünü kazandı ve bir medcezir misali diğer tüm sesleri bastırdı.

Sabırla sloganların kesilmesini bekledikten sonra, Kızıl Muhafız erkeklerinden biri kurbana döndü. "Ye Zhetai, sen mekanikte uzmansın. Karşı koyduğun birleşik kuvvetlerin ne kadar güçlü olduğunu görüyorsun. İnatçılığının devam etmesi ölümüne sebep olacak! Fazla konuşmaya gerek yok. Bugün, oturum geçen sefer kaldığı yerden devam edecek. Her zamanki yalanlarına başvurmadan şu soruyu cevapla: 1962-1965 yılları arasında fizik derslerine Görelilik Kuramını eklemek kendi kararın değil miydi?"

"Görelilik, fiziğin en temel teorilerinin bir parçasıdır. Nasıl olur da temel ders kapsamında öğretilmez?" diye cevapladı Ye Zhetai.

Yan tarafındaki bir kadın Kızıl Muhafız, "Yalan söylüyorsun," diye bağırdı. "Einstein gerici bir akademisyendi. O adam cebini parayla dolduracak her efendiye hizmet eder. O ki, Amerikan Emperyalistleri'nin kucağına gidip onlar için atom bombaları inşa etti. Bilimsel devrim yapmak istiyorsak, görelilik kuramının temsil ettiği kapitalizmin siyah bayrağını indirmeliyiz!"

Ye Zhetai sessiz kaldı. Boynundaki demir plaka ve başındaki ağır demir şapkanın verdiği acıyla, cevaplanmaya değmeyen soruları cevaplayacak mecali yoktu. Arkasındaki kız öğrencilerden biri kaşlarını çattı. Konuşan kız, dört Kızıl Muhafız arasından en zeki olanıydı. Belli ki önceden çalışmıştı. Sahneye çıkmadan önce, mücadele oturumunun senaryosunu ezberlerken görülmüştü.

Ama Ye Zhetai gibi birine karşı birkaç slogan bana mısın demezdi. Kızıl Muhafızlar, öğretmenlerine karşı hazırladıkları yeni silahlarını kullanmaya karar verdiler. İçlerinden

biri sahnenin dışındaki birine işaret etti. Ye Zhetai'ın fizik profesörü olan eşi Shao Lin ön sıradaki kalabalıktan sıyrılarak ayağa kalktı. Üzerine hiç de düzgün oturmamış çimen yeşili bir kıyafet giymişti. Kızıl Muhafızlar'ın askeri üniformalarını taklit etmeyi amaçladığı çok açıktı. Shao Lin'i tanıyanlar, onun ders anlatırken şık bir *qipao* giydiğini bilirlerdi. Şimdiki görüntüsü zorlamaydı ve ona hiç yakışmamıştı.

Shao Lin, parmağıyla kocasını işaret ederek, "Ye Zhetai!" diye seslendi. Böyle oyunlara alışık olmadığı belliydi. Sesini yükseltmeye çalışsa da sesi ancak daha da çatallaşmıştı. "Karşına çıkıp seni ifşa edeceğimi, eleştireceğimi düşünmedin, değil mi? Evet, geçmişte beni kandırdın. Gerici dünya görüşün ve bilimsel bakışınla benim gözlerimi boyadın! Ama artık uyandım ve gözlerim açık. Devrimci gençlerin yardımıyla devrimin ve halkın safında yer almak istiyorum."

Kalabalığa döndü. "Yoldaşlar, devrimci gençler, devrimci öğretim üyeleri ve personeller, Einstein'ın görelilik kuramıyla Einstein'ın gerici doğasını açıkça anlamamız gerek. Bu kendini en çok genel görelilikte belli ediyor: Evrene dair ortaya attığı statik model, maddenin dinamik doğasına ters. Bu anti-diyalektiktir. Evreni sınırlı bir şeymiş gibi görür ve bu da şüphesiz gerici bir idealizmdir..."

Ye Zhetai karısının konuşmasını dinlerken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. *Shao Lin ben mi seni kandırdım? Sen, kalbimde her zaman çözemediğim bir gizemdin. Bir keresinde senin üstün yeteneğini babana övmüştüm. Ne mutlu ona ki erkenden öldü de bu felakete şahit olmadı. Oysa baban başını sallamış ve senin akademisyen olarak bu kadar başarı kazanacağını asla tahmin etmediğini söylemişti. Ardından söylediği şeyse, hayatımın ikinci yarısı için çok belirleyici bir laf olup çıktı: "Lin Lin çok zekidir. Temel teori üzerinde çalışması için aptal olması gerekir."*

Yıllar sonra, bu sözlerin anlamını daha net anlamaya baş-

ladım. Lin, sen gerçekten de çok zekiydin. Hatta birkaç yıl öncesinden akademide siyasi rüzgârın değiştiğini hissederek kendini bu duruma hazırlamıştın. Örneğin, artık öğrencilere anlatırken Ohm yasasına direnç kanunu, Maxwell denklemlerine elektromanyetik denklemler, Planck sabitine kuantum sabiti demeye başlamış ve bu tip yasa ve sabitlerin adını değiştirmiştin. Öğrencilerine tüm bilimsel başarıların, çalışan kitlelerin bilgeliğinden gelen bir sonuç olduğunu ve kapitalist akademi yetkililerin sadece bu başarıları çalıp üzerine kendi isimlerini yapıştırdıklarını açıkladın.

Ama yine de devrimci tayfanın gözüne girmeyi başaramadın. Şimdi şu haline bir bak? "Devrimci öğretim üyeleri ve personellerin" kırmızı kol bandını takmana izin vermemişler ve elinde Küçük Kırmızı Kitap'ı taşıma iznin bile yok. Senin, devrim öncesi Çin'de önde gelen bir aileye doğma ve bu ailenin ünlü âlimler olması gibi bir kusurun var ve bu kusur peşini bırakmıyor.

Gerçi Einstein hakkında itiraf edecek benden çok şeyin var. 1922 yılının kışında Einstein Şangay'ı ziyaret etmiş. Çok akıcı bir Almancası olduğu için babandan bu turda Einstein'a eşlik etmesi istenmiş. Defalarca bana, babanın Einstein'ın teşvikiyle fiziğe başladığını, senin de babanın etkisiyle fiziği seçtiğini anlattın durdun. Bu durumda Einstein'ın dolaylı olarak senin öğretmenin olduğu söylenebilir. Ve onca zaman böylesi bir bağınız olduğu için gurur duymuş ve şanslı hissetmiştin.

Sonra ben babanın sana söylemiş olduğu beyaz yalanı yakaladım. Baban ve Einstein arasında uzun sohbetler değil, kısa bir konuşma geçmişti, hepsi bu. 13 Kasım 1922 sabahında baban Einstein'a Nanjing caddesindeki yürüyüşünde eşlik etmiş. O yürüyüşte Şangay Üniversitesi'ndeki meslektaşı Yu Youren ve Ta Kung Pao *gazetesinin genel müdürü Cao Gubing de varmış. Cadde üzerinde bakımı yapılan bir alandan geçerken, Einstein bir işçinin yanında durmuş. Eli yüzü kir içinde, kıyafetleri yırtık ve taş parçalayan bu genci izlemeye koyulmuş.*

Daha sonra babana sormuş. "Bir günde ne kadar kazanıyor?" Baban işçiye sorup Einstein'a cevap vermiş. "5 yen."

Babanın, dünyayı değiştiren bu fizikçiyle konuştuğu tek şey bu olmuş. Yani ikisi görelilik ya da fizik hakkında değil sadece bu acıklı gerçek hakkında konuşmuş. Babanın anlattığına göre Einstein cevabı aldıktan sonra bir süre daha orada durmuş. Sönmeye yüz tutan piposundan bir fırt bile çekme zahmetinde bulunmadan çocuğun otomatiğe bağlanmış hareketlerini izlemiş. Baban bu kısa anıyı bana anlattıktan sonra içini çekerek dedi ki, "Çin'de cüret edip uğruna mücadele verdiğin her fikir yerin dibine batmaya mahkûmdur. Gerçekliğin yerçekimi çok güçlüdür."

"Başını eğ!" diye bağırdı erkek Kızıl Muhafızlar'dan biri. Bu belki de eski öğrencisinden gelen insafın işareti olabilirdi. Oraya çıkarılan bütün mahkûmlar başlarını eğmeye mecburdu. Ye başını eğerse başındaki demirden şapka doğal olarak düşecekti ve başını eğik tuttuğu takdirde kimse şapkayı tekrar başına geçirme gereği de duymayacaktı. Ama Ye Zhetai ince boynundaki ağırlığa rağmen başını eğmeyi reddetti.

"Başını eğ, seni inatçı gerici," diye bağıran Kızıl Muhafız kızlarından biri kemerini çıkardı ve Ye Zhetai'a doğru salladı. Kız, bakır kemer tokasını Ye Zhetai'ın alnına vurdu ve o anda alnında kanamadan dolayı bulanık bir morarma belirdi. Ye Zhetai oturduğu yerde birkaç saniye sallandı, sonra tekrar dimdik durdu.

Kızıl Muhafızlar'ın erkeklerinden biri, "Sen ne zaman kuantum fiziğini öğretecek olsan, kendi gerici fikirlerini de bu konuya dahil ediyorsun," dedi. Sonra Shao Lin'in devam etmesi için başını salladı.

Shao Lin konuşmak için sabırsızlanıyordu. Zaten pamuk ipliğine bağlı zihninin çökmemesi için konuşmaya devam etmesi gerekiyordu. "Bu suçu inkâr edemezsin. Sık sık kuantum fiziğini gerici Kopenhag yorumu üzerinden anlattın."

"Gel gör ki anlattıklarım yapılan deneylerin sonuçlarıyla aynı eksende olduğu kanıtlanan açıklamalardı," dedi Ye Zhetai. Bu zor durumda bile ses tonu çok sakindi. Bu durum Shao Lin'i hem şaşırttı hem de korkuttu.

"Bu açıklama, harici gözlemlerin kuantum dalga fonksiyonunun çökmesine neden olduğunu ileri sürmektedir. Bu gerici idealizmin başka bir ifadesidir ve en küstah olanıdır."

"Deneyler mi felsefeye rehberlik etmelidir, yoksa felsefe mi deneylere?" diye sordu Ye Zhetai. Ye'nin bu ani karşı atağı mücadele oturumunun liderlerini şok etti. Bir an için ne diyeceklerini bilemediler.

"Tabii ki olması gereken Marksizm'in doğru felsefesinin bilimsel deneylere rehberlik etmesidir," diye cevapladı erkek Kızıl Muhafızlar'dan biri.

"Bu doğru felsefenin gökten yağdığını söylemekle eşdeğerdir. Bu, doğrunun tecrübeden çıktığı fikrine karşıdır. Marksizm'in doğayı anlama şekline de ters düşen bir prensiptir."

Shao Lin ve iki Kızıl Muhafız üniversite öğrencisinin buna verecek hiçbir cevabı yoktu. Hâlâ lisede olan Kızıl Muhafızlar'ın aksine, onlar bu mantığı tamamen görmezden gelemezlerdi.

Ama diğer dört kızın kendilerine göre yenilmez olduğunu düşündükleri devrimci yöntemleri vardı. Daha önce Ye Zhetai'ı kemerle kırbaçlayan kız tekrar kemerini çıkarıp kullanmaya başladı. Diğer üç kız da kemerlerini çıkarıp Ye Zhetai'a vurmaya başladılar. İki erkek Kızıl Muhafız müdahale etmedi. Müdahale edecek olurlarsa, yetersiz birer devrimci olduklarından şüphelenilecekti.

"Sen Büyük Patlama Teorisi'ni de öğrettin. Bu bütün bilimsel teorilerin en gerici olanıdır," dedi Kızıl Muhafız erkeklerinden biri. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Belki de gelecekte bu teorilerin tersi ispatlanabilecek.

Ama bu yüzyılın iki büyük kozmolojik keşfi olan günümüzde Büyük Patlama evrenin başlangıç noktasını bulmak için yapılan en makul açıklamadır."

Shao Lin, "Yalan," diye bağırarak ayağa kalktı. Ardından Büyük Patlama Teorisi hakkında uzun bir anlatıma başladı ve doğal olarak teorinin son derece gerici doğasını derinlemesine analiz etmeyi unutmadı. Ama teorinin tazeliği dört kızdan en zekisinin dikkatini çekmişti ve sormadan edemedi. "Zaman tekillikle mi başladı? Tekilliğin öncesinde ne vardı?"

Meraklı gencin bu sorusunu, "Hiçbir şey yoktu," diye cevapladı Ye Zhetai. Sonra dönüp kibarca kıza baktı. Ama yaraları ve demir şapkası yüzünden zor hareket ediyordu.

"Ne demek hiçbir şey. Gericilik, tamamen gericilik," diye bağırdı korkmuş kız. Ardından memnuniyetle ona yardıma gelen Shao Lin'e döndü.

Shao Lin, "Teori ancak Yaratan tarafından doldurulacak bir boşluk bırakıyor," dedi.

Genç Kızıl Muhafızlar'ın kafası yeni düşünceler yüzünden karışmıştı. Sonunda ayakları yeniden yere bastı ve hâlâ kemeri tutan kız, elini kaldırıp Ye Zhetai'ı işaret ederek, "Sen! Söylemeye çalıştığın şey Tanrı'nın var olduğu mudur?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Ne dedin?"

"Bilmiyorum, dedim. Tanrı'dan kastın evrenin dışında bilinçüstü bir varlık anlamına geliyorsa, onun var olup olmadığını bilmiyorum. Bilim olumlu ya da olumsuz bir kanıt sunmadı," diye cevapladı Ye Zhetai. Aslında bu kâbusun içerisinde Tanrı'nın olmadığına inanma eğilimindeydi.

Bu son derece gerici ifade kalabalık içinde bir kargaşa yarattı. Kızıl Muhafızlar'dan birinin öncülük ettiği ikinci bir slogan fırtınası başladı.

"Kahrolsun gerici akademisyen Ye Zhetai!"

“Kahrolsun bütün gerici akademisyenler!”

“Kahrolsun bütün gerici teoriler!”

Sloganlar durunca kız bağırarak, “Tanrı yoktur. Bütün dinler insanların ruhunu felç etmek için iktidarlar tarafından uydurulmuş araçlardır,” dedi. Ye Zhetai sakince, “Bu tek taraflı bir düşünce,” diye cevap verdi.

Genç Kızıl Muhafız tehlikeli düşmanına doğru, utanmış ve öfkeli bir halde, kemeri elinde koştu. Üç arkadaşı da peşinden gitti. Ye Zhetai uzun boyluydu, on dört yaşındaki dört kız onun başına ulaşmak için kemerlerini yukarıya doğru sallamaya başladılar. Birkaç sallamadan sonra onu az da olsa koruyan demir şapka Ye Zhetai'ın başından düştü. Kemerin metal tokasıyla vurarak en sonunda onu yere düşürdüler.

Genç Kızıl Muhafızlar başarılarından cesaret alarak, şanlı mücadelelerine daha gönülden bağlandılar. Onlar, inançları ve idealleri için savaşıyordu. Tarihin, üzerlerine çevrilen parlak ışığı onları sarhoş etmişti, kendi cesaretleriyle gurur duyuyorlardı. Ye'nin iki öğrencisi dayanamadı. “Başkan bize şiddete değil, hitabete başvurmayı öğretti,” diyerek delirmenin yamacına gelmiş dört kızı Ye'nin üzerinden çekti.

Ama artık çok geçti. Fizikçi gözleri açık, kafası kanlar içinde yerde yatıyordu. Coşkulu kalabalık bir anda sessizliğe büründü. Hareket eden tek şey akan kandı. Kızıl bir yılan misali, yavaşça sahnede yolunu buldu ve sahnenin altına damlamaya başladı. Kan damlalarının çıkardığı ses, tıpkı yürüyerek uzaklaşan birinin ayak sesleri gibiydi.

Sonunda aklını kaçıran Shao Lin'in kahkahası sessizliği yardı. Kahkahadan korkan katılımcılar, önce bir sızıntı gibi yavaşça ardından bir sel gibi oradan ayrılmaya başladılar. Spor alanı boşaldı, geriye bir tek sahnenin altındaki kız kalmıştı.

O kız, Ye Zhetai'ın kızı, Ye Wenjie'ydi.

Dört kız, babasının canını almaya niyetlenmişken sahneye doğru atılmıştı. Ama yaşlı iki üniversite hizmetlisi onu zorla tutmuş, oraya gidecek olursa hayatını kaybedeceğini kızın kulağına fısıldamıştı. Kitlesel mücadele oturumu çılgınca bir hal almıştı ve Ye Wenjie'nin bu davranışı kalabalığı daha fazla şiddete teşvik edebilirdi. O da avazı çıktığı kadar haykırmıştı. Ama kızın çığlıkları atılan tezahüratlar içinde kaybolmuştu.

Sonunda tekrar sessizlik çöktüğünde, Ye Wenjie uzunca bir süre hiçbir ses çıkarmadı. Gözlerini babasının cansız bedenine dikmişti. Dillendiremediği düşünceleri ve gördükleri kanına o kadar işlemişti ki hiçbiri hayatı boyunca onu terk etmeyecekti. Kalabalık dağıldıktan sonra Ye Wenjie'nin vücudu taş bir heykel gibi, iki üniversite hizmetlisinin onu kollarından tuttuğu o halde donakalmıştı. Uzun bir süre sonra Ye Wenjie kollarını indirdi ve yavaşça sahneye giderek babasının cansız bedeninin yanına oturdu, soğuk ellerini tuttu. Ye Wenjie'nin boş gözleri uzaklara bakıyordu. Sonunda cesedi yerden kaldırmak için geldiklerinde, Ye Wenjie cebinden babasının piposunu çıkararak babasının avucuna koydu.

Wenjie, kalabalığın ardından çöplerini bıraktığı spor alanından sessizce ayrıldı ve evine döndü. Fakülte evlerine geldiğinde ikinci kattaki evinin penceresinden gelen histerik kahkahaları işitti. Bu ses bir zamanlar anne dediği kadına aitti. Wenjie ayaklarının artık onu taşıyıp taşımayacağını umursamayarak arkasını dönüp yola koyuldu.

Sonunda kendini üniversite hayatı boyunca hem çok yakın arkadaşı hem de akıl hocası olan Profedör Ruan Wei'in kapısında buldu. Üniversiteden sonraki iki yıl içinde Ye Wenjie'nin, Astrofizik Bölümü'nde yüksek lisans yaparken vuku bulan Kültürel Devrim sırasında, babası dışında tek sırdaşı yine Ruan Wei olmuştu.

Ruan Wei, Cambridge Üniversitesi'nde okumuştu ve evinde Avrupa'dan getirdiği kitaplar, kayıtlar, resimler ve bir piyano vardı. Ayrıca bazıları Avrupavari ahşaptan, bazıları Türkiye'den gelen lületaşından, bazıları ise Akdeniz fundalarından yapılmış pipo setleri vardı. Her biri sanki daha önce kâseyi elinde tutmuş, ağacın sapını ağzıyla kenetlemiş, derin düşünceli, fakat Ruan'ın adını asla söylemediği bir adamın bilgeliğiyle dolu gibiydi.

Wenjie'nin babasının piposu da Ruan'ın hediyesiydi. Bu zarif ve sıcak ev, bir zamanlar Wenjie için dünyanın büyük fırtınalarından kaçmak istediğinde güvenli bir liman olmuştu. Ama bu Ruan'ın evi aranmadan ve eşyalarına Kızıl Muhafızlar tarafından el konulmadan önceydi. Tıpkı babası gibi Ruan da Kültür Devrimi sırasında büyük zarar görmüştü. Mücadele oturumu sırasında ahlâka aykırı kapitalist yaşam tarzının nasıl olduğunu göstermek için boynuna topuklu ayakkabılar asılmış, suratı rujlarla karalanmıştı.

Wenjie, Ruan'ın evinin kapısını iterek açtı. Kızıl Muhafızlar tarafından gerçekleştirilen kargaşanın ardından evini temizlemiş olduğunu gördü. Parçalanmış yağlı boya resimleri yapıştırılıp yeniden duvara asılmıştı. Devrilmiş piyano yeniden dik duruma getirilmiş ve temizlenmişti. Fakat kırılmıştı ve uzun bir süre daha çalınamayacak durumdaydı. Geride bıraktıkları kitaplar tekrar raftaki yerlerine konmuştu.

Ruan masanın önündeki sandalyede oturuyordu ve gözleri kapalıydı. Wenjie Ruan'ın yanında durdu, nazikçe profesörün soğuk olan alnını, yüzünü ve ellerini okşadı. Yanında duran boş uyku hapı şişesini fark etti.

Bir süre sessizce bekledi ve sonra dönüp gitti. Artık üzüntü bile hissedemiyordu. Çok fazla radyasyona maruz kalmış, hep sıfırı gösteren bir Geiger sayacı gibi hiçbir tepki veremeyecek durumdaydı. Ama Ruan'ın yanından ayrılmak üzereyken son bir kez arkasına dönüp eve baktı. Profesörün makyaj yapmış olduğunu fark etti. Açık renkli bir ceket, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş ve ruj sürmüştü.

2

Sessiz Bahar

İki yıl sonra, Büyük Khingan Dağları

"Düşüyor…"

Yüksek sesli uyarının ardından gövdesi Parthenon sütunları gibi kalın olan karaçam devrildi ve Ye Wenjie yerin sarsıldığını hissetti. Baltasını aldı ve ağacın gövdesindeki dalları temizlemeye başladı. Bunu ne zaman yapsa bir devin cesedini temizliyormuş gibi hissediyordu. Bazen devin babası olduğunu bile hayal ederdi. İki yıl önce morgda babasının cesedini temizlediği o korkunç geceden kalan anılar tekrar su yüzüne çıkardı. Karaçamın kabuğundaki yarıklar ve çatlaklar babasının vücudundaki eski ve yeni yara izlerine dönüşürdü.

İç Moğolistan Üretim ve İnşa Kolordusu'nun altı bölük ve kırk bir alayından gelen yüz binden fazla insan, büyük orman ve çayırlara dağılmıştı. Artık gidecek okulları kalmayan, bir zamanların üniversite öğrencileri, Topluluk'un "okumuş gençleri", şehirden ayrılıp bu tanıdık olmayan vahşi yere geldiklerinde tek bir beklenti içindeydiler: Ne zaman Sovyet Revizyonist Emperyalistler, Çin-Moğol sınırını geçerlerse, Cumhuriyet'i korumak için önce kendilerini siper edip, bedenlerini bu yolda feda edeceklerdi. Aslında bu gerçekten Kolordu'nun stratejik motivasyon kurallarından biriydi.

Ama arzuladıkları savaş, çayırlığın sonundaki dağ gibiydi; çok net görülebilen fakat varılması imkânsız bir seraptı. Bu yüzden ağaç kesmek, hayvan otlatmak ve alanı temiz-

lemekle yetinmek zorundalardı. Gençlik enerjilerini Çin Devrimi'nin kutsal topraklarında geçirmiş olan genç kadın ve erkekler kısa zaman sonra, Çin'in en büyük şehirlerinin bile İç Moğolistan'ın geniş gökyüzü ve açık havasının yanında bir koyun ağılından farksız olduğunu anladılar. Soğuk havanın ve uçsuz bucaksız ormanların ve otlakların ortasında, o ateşli hevesleri bile anlamsız kalıyordu. Tüm kanları toprağa dökülse, bir inek gübresinden daha çabuk soğur, hiçbir işe de yaramazdı. Ama yanmak nesillerinin kaderiydi. Elektrikli testerelerinin altında engin denizler gibi büyük ormanlık alanlar, çorak sırtlara ve soyulmuş tepelere dönüştü. Biçerdöverler ve traktörlerle geniş otlaklar önce tarlalara sonra çöllere dönüştü.

Ye Wenjie şahit olduğu bu orman tahribatını ancak "çılgınlık" olarak nitelendirebilirdi. Uzun boylu karaçam, dört mevsim yaprak dökmeyen Pinus Sylvestris, zayıf ve düz beyaz huş ağacı, bulutları delen kavak ağacı, siyah huş ağacı, meşe ağacı, orman karaağacı, söğüt, dişbudak, Arbutifalia ve Sibirya köknarının da içinde bulunduğu, gözlerine ilişen her ağacı kestiler. Demirden çekirgeler gibi tüm ağaçları tüketen testereleri, işleri bittiğinde arkalarında sadece ağaç kökleri bıraktılar.

Düşmüş ve artık hiç dalı olmayan karaçam, traktörle çekilmek için hazırdı. Ye, gövdenin kesilmiş kesitini yavaşça okşadı. Bunu, dev yaralara sahip ağacın acısını hissedermişçesine sık sık yapardı. Aniden kütüğün birkaç adım uzağında aynı şekilde ağacı okşayan başka bir el gördü. Eldeki ürpermeye bakılırsa elin sahibi onunla aynı hisler içinde gibiydi. Çok solgun olmasına rağmen elin bir erkeğe ait olduğunu anladı. Ye kafasını kaldırıp baktı. Bai Mulin'i gördü. Gözlük kullanan, ince ve zarif bir adamdı. Kolordu'nun gazetesi Great Production News'un muhabiriydi. Önceki gün şirket hakkında haber toplamak için gelmişti. Ye, yazılarını

bu kaba saba topluma hiç uymayacak şekilde güzel bir tarzda, zarif ve kaliteli buluyordu.

Çok da uzakta olmayan genç adamı, "Ma Gang, buraya gel," diye çağırdı Bai Mulin.

Ma diye seslendiği adam az önce düşen karaçam kadar iri ve kaslı bir adamdı.

Adam gelince, muhabir Bai Mulin sordu. "Sen bu ağacın kaç yaşında olduğunu biliyor musun?"

Ma kütüğü işaret ederek, "Halkaları sayabilirsin," dedi.

"Saydım, üç yüz otuzdan fazla. Peki, sen ağacı testereyle ne kadar zamanda kestiğini biliyor musun?" diye sordu Bai Mulin.

"On dakika bile sürmedi. Ben bu şirkette en hızlı testere kullanıcısıyım. Burada bütün işçiler beni örnek alır." Ma Gang, Bai'nin konuştuğu her insan kadar heyecanlı görünüyordu. Çünkü Great Production News'te yer almak önemli bir onurdu.

"Üç yüz yıldan fazla! Bir düzine nesil. Bu ağaç henüz fidanken Ming Hanedanı vardı. Tüm bu yıllar boyunca kaç tane olaya tanıklık ettiğini, kaç fırtınada yıprandığını hayal edebiliyor musun? Ama senin onu kesmen sadece birkaç dakikanı aldı. Gerçekten hiçbir şey hissetmedin mi?"

Ma Gang boş gözlerle, "Ne hissetmemi istersin?" diye sordu. "O sadece bir ağaç. Sanki ağaç kıtlığımız var. Burada, bundan daha eski olan bir sürü ağaç var."

"Peki, işinin başına dön," dedi Bai Mulin. Başını sallayarak kütüğün üzerine oturdu ve derin bir iç çekti.

Ma Gang da başını salladı. Muhabirin röportaj yapmaması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Aydınlar her zaman yok yere yaygara yapıyor," diye mırıldandı. Mırıldanırken, Ye'ye de baktı, anlaşılan bu eleştiriden o da nasibini almıştı.

Ağacın gövdesi uzağa sürüklendi. Taşlar ve kütükler, ağaç kabuğunu daha da zedeledi. Sürüklenen ağaç bir za-

manlar dimdik durduğu yerde, yıllar boyu çürüyerek zeminde bir katman oluşturmuş yaprakların üzerinden geçerek kendine yol yaptı. Çürümüş yapraklar, açılan yolun içine dolan suyu kan gibi kıpkırmızı hale getirmişti.

"Wenjie, gel dinlen," dedi Bai Mulin kütüğün diğer boş yarısını işaret ederek. Ye gerçekten yorulmuştu. Aletlerini bıraktı ve Bai Mulin'le sırt sırta oturdu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, Bai Mulin konuşmaya başladı. "Neler hissettiğini görebiliyorum. Bu şekilde hisseden bir tek ikimiz varız."

Ye cevap vermedi. Bai onun cevap vermeyeceğini biliyordu. Ye'nin konuştuğunu pek göremezdiniz ve çok nadiren başka insanlarla muhabbet ederdi. Hatta yeni gelen bazıları onun dilsiz olduğunu zannediyordu.

Bai konuşmaya devam etti. "Geçen sene buraya gelmiştim. Öğle vakti gibi varmıştım. Ev sahiplerim öğle yemeği için balık yiyeceğimizi söylemişti. Duvarları ağaç kabuklarıyl kaplanmış kulübenin içinde etrafa bakındım. Sadece bir tencere kaynayan su vardı, balık yoktu. Su kaynar kaynamaz elinde bir oklavayla bir aşçı dışarı çıktı. Aşçı, kulübenin hemen önünden akan derenin kıyısında durdu, birkaç kez suya vurdu ve o sudan birkaç balık çıkardı. Buralar ne verimli yerlerdi! Ama şimdi nehre baksan çamurlu sudan başka bir şey göremezsin. Gerçekten bilmiyorum. Bu Kolordu üretim mi yapıyor yoksa imha mı ediyor?

"Seni bu düşünceye iten nedir?" Kendisinin bu düşüncede olduğunu belli etmeden fısıldayarak konuşmuştu Ye. Ama Bai Mulin, konuştuğu için bile memnundu.

"Beni çok duygulandıran bir kitap okudum da... İngilizce okuyabilir misin?" diye sordu. Ye Wenjie başını onaylarcasına salladı. Çantasından mavi kaplı bir kitap çıkarıp Ye'ye verirken ilk önce kimse var mı yok mu diye etrafına baktı. "Bu kitap 1962 yılında yayımlandı ve Batı'da çok etkili oldu," dedi.

Ye kitabı almak için kütüğün üstünde döndü. Rachel Carson'ın *Sessiz Bahar* isimli kitabıydı. Wenjie, "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Bu kitap yetkililerin dikkatini çekti. Kitabı seçilmiş kişilere dağıtmak istiyorlar ve ben de ormanlar ile ilgili bölümün çevirisinden sorumluyum."

Ye kitabı açtı ve okumaya koyuldu. Kitabın giriş bölümünde yazar böcek ilaçlarının kullanımından sessizce ölen bir kasabayı anlatıyordu. Rachel Carson derin endişelerini sade ve basit cümlelerle yazıya dökmüştü.

"Pekin'deki başkanlığa Kolordu'nun sorumsuz davranışları hakkında bilgilendirici bir mektup yazmak istiyorum."

Ye kitaptan başını kaldırdı, uzun bir süre ne dediğini anlamak için düşündü. Hiçbir şey söylemedi ve sonra kitabı okumaya devam etti.

"Okumak istiyorsan sende kalabilir. Ama dikkat et de başkaları görmesin. Bu tür kitaplar için ne düşünürler biliyorsun." Tekrar dikkatlice sağına soluna bakıp oradan ayrıldı.

38 yıl sonra, Ye Wenjie ömrünün son anlarında o kitabın hayatı üzerindeki etkisini hatırlayacaktı.

Kitap sadece bir konuyu ele almıştı: aşırı böcek ilacı kullanımının çevreye olumsuz etkileri. Ama yazarın konuyu ele alışındaki bakış açısı onu tam anlamıyla sarsmıştı. Böcek ilacının kullanımı Ye'ye hep normal, uygun ya da en azından doğal bir yöntem gibi gelirdi ama Carson bunu okuyucuya bir de doğanın gözünden aktarmıştı. İlaç kullanımının Kültür Devrimi'nden hiçbir farkı yoktu ve ikisi de dünyamızda aynı derecede yıkıcı etkiye sahipti. Durum buysa dışarıdan iyi bir şeymiş gibi gözükse de, insanoğlunun yaptığı daha kim bilir kaç eylem aslında zararlıydı?

O, bu düşünceler üzerinde düşünmeye devam ederken

çıkan sonuç onu ürpertti: *İnsanlık ve kötülük arasındaki ilişkinin, okyanus ve üstünde yüzen bir buzdağı arasındaki ilişkiyle aynı olması mümkün müydü? Okyanus ve buzdağı, her ikisi de aynı maddeden oluşur. Buzdağı sadece katı halde olduğu için ayrıymış gibi görünür. Ama gerçekte uçsuz bucaksız okyanusun bir parçasıdır. İnsanlığın kendisinden ahlâki bir uyanış beklemek tıpkı kendi saçını çektiğinde havalanmayı beklemek kadar imkânsızdır. Ahlâki bir uyanış için insan ırkının dışında bir kuvvet gereklidir.*

Bu düşünce Ye'nin yaşamının tüm seyrini değiştirdi.

Dört gün sonra Ye kitabı geri götürmek için Bai'nin kaldığı şirket misafirhanesine gitti. Ye kapıyı açtı ve Bai'yi talaş ve çamur içinde bitkin bir şekilde uzanırken gördü.

"Bugün çalıştın mı sen?" diye sordu Ye.

"Çok uzun zamandır bu şirketin bünyesindeyim. Bütün gün hiçbir şey yapmadan duramam. İş gücüne benim de katkı yapmam gerekir, devrimin doğası budur, değil mi? Çanak Tepesi yakınlarında çalıştım. Orada çok yoğun ağaçlar vardı. Dizlerime kadar çürüyen yapraklara battım. Zehirlenmekten korkuyorum."

"Çanak Tepesi mi?" dedi Ye şok içinde. Bu ismi duymak onu şaşırtmıştı.

"Tepe etrafındaki ağaçların kesilmesi ve bir uyarı bölgesi oluşturmak için acil bir görev geldi."

Çanak Tepesi gizemli bir yerdi. Dik ve bir zamanlar isimsiz olan bu tepe, adını tepede duran büyük çanak antenden almıştı. Ama aslında, biraz aklı olan herkes onun radar anteni olmadığını biliyordu. Baktığı yön her gün değişse de hiçbir zaman sürekli olarak hareket halinde değildi. Rüzgârda antenden çıkan uğultu çok uzaktan duyulabilirdi.

Ye'nin bölüğündeki kişiler sadece bunun bir askeri üs olduğunu biliyordu. Yerli halkın söylediğine göre, üç yıl önce

üs yapılırken, tepeye uzanan bir yol ve bu yola paralel bir enerji nakil hattı kurulması için ordu bir sürü insan seferber etmişti. Yoldan tonlarca malzemeyi yukarı taşımışlardı. Ama askeri üs tamamlandıktan sonra yol yıkılmıştı. Sadece ağaçların arasından kıvrılan daracık bir patika kalmıştı geriye. Arada helikopterlerin iniş ve kalkış yaptığını görebilirdiniz.

Anteni her zaman göremezdiniz, çok fazla rüzgâr olduğu zaman aşağıya indirilebiliyordu.

Anten oraya kurulduğu zaman birçok tuhaf şeyler oldu: Orman hayvanları huzursuz olmuş ve huysuzlaşmış, kuş sürüleri ormanlardan kaçmış ve insanlarda baş dönmesi, mide bulantısı ve birçok bilinmeyen belirtiler görülmüştü. Ayrıca bu bölgenin yakınında yaşayan insanların da saçları dökülmeye başlamıştı.

Çanak Tepesi hakkında birçok gizemli efsane vardı. Bu efsanelerden birinde, kar yağarken, anten dışarı çıkmış ve karı anında yağmura dönüştürmüştü. Sıcaklık, toprak civarında sıfırın altında olduğu için yağmur ağaçların üzerinde buza dönüşmüştü. Ağaçlarda dev buz sarkıtları oluşmuş, orman adeta kristal bir saraya dönmüştü. Zaman zaman buz sarkıtlarının ağırlıkları yüzünden ağaç dalları çatlayıp yüksek bir gümbürtü ile yere düşerdi. Bazen anten uzadığında açık hava bile bir anda gök gürültüsü ve şimşekler ile dolabiliyor, gecenin karanlığında garip ışıklar gökyüzünde görülebiliyordu.

İnşa Kolordusu şirketi geldikten sonra, kumandan ağır koruma altında olan Çanak Tepesi'ne yaklaşılmamasını, çünkü devriyelere, uyarı vermeden "vur" emri verildiğini söyledi.

Geçen hafta iki avcı nerede olduklarını bilmeden Çanak Tepesi'nin eteklerine kadar geyik kovalamış, zirvenin yakınına atanmış nöbetçiler de onlara ateş etmişti. Şanslarına

orman o kadar sıktı ki, kimse yaralanmamıştı ama adamlardan birisi korkudan altına kaçırmıştı. Ertesi gün yapılan toplantıda her ikisi de azarlanmıştı. Belki de bu olay yüzünden Kolordu orman çevresindeki bir alanda uyarı bölgesi oluşturma emri almıştı. Aynı zamanda, üssün İnşa Kolordusu'na emir verebiliyor olması, sahip olduğu siyasi gücün de göstergesiydi.

Bai Mulin kitabı aldı ve dikkatlice yastığının altına sakladı. Yine yastığının altından birkaç sayfa el yazısıyla yazılmış kâğıtları Ye'ye uzattı. "Bu mektubumun taslağı. Okumak ister misin?"

"Mektup mu?"

"Geçen sefer sana Pekin'deki genel merkeze mektup yazacağımı söylemiştim."

Kâğıttakiler okunaklı değildi. Bu yüzden mektubu yavaş yavaş okudu. Ama mektubun argümanı sağlam ve bilgilendiriciydi. Mektup, Taihang Dağları'nın bitki örtüsünün, eski bereketli alanların, günümüzde ormansızlaşma yüzünden nasıl çölleşmeyle sonuçlandığını açıklamakla başlıyordu. Son dönemlerde Sarı Irmak'ın ince kum içerdiğini ve bunun her geçen gün hızla arttığını yazmıştı. Son olarak, İç Moğolistan Üretim ve İnşa Kolordusu'nun eylemlerinin ciddi ekolojik sorunlara yol açacağı sonucuna varmıştı. Ye, Bai'nin tarzının *Sessiz Bahar*'ın tarzına benzediğini fark etti. Net, sade ve aynı zamanda şiirseldi. Ye her ne kadar bilim geçmişli biri olsa da yazıdan büyük keyif almıştı.

Ye tüm içtenliğiyle, "Mektup çok güzel olmuş," dedi.

Bai Mulin başını sallayarak, "O zaman göndereceğim," diye cevap verdi. Sonra o taslağın bir kopyasını çıkarmak için temiz birkaç kâğıt çıkardı. Ama elleri karakterleri yazamayacak kadar titriyordu. İlk kez zincirli testere kullanan birinde bu durum sık görülürdü. Okunaklı yazması şöyle dursun, bir kâse pirinci bile bu ellerle tutması mümkün değildi.

“Senin yerine ben bir kopyasını yazabilirim,” dedi Ye. Ardından kalemi aldı ve taslağı ona uzattı.

Bai kızın yazdığı ilk satırları gördüğünde, “Yazın gerçekten çok güzel,” dedi. Ye‘ye bir bardak su verirken bir kısmını döktü. Elleri titriyordu. Ye hemen kâğıtları kaldırdı.

“Demek fizik okudun?” diye sordu Bai.

“Astrofizik. Şimdilerde bir işe yaramıyor.” Ye Wenjie kafasını bile kaldırmadı.

“Yıldızlar üzerinde çalışıyorsun. Nasıl işe yaramayabilir ki? Üniversiteler son zamanlarda yeniden açıldı. Ama lisansüstü öğrencisi almıyorlar. Senin gibi yetenekli ve kalifiye birinin burası gibi yerlere gönderilmesi çok yazık…”

Ye cevap vermedi, mektubu yazmaya devam etti. Bai’ye, onun gibi birinin İnşa Kolordusu’na katılmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu söylemek istemiyordu. İçinde bulunduğu durum hakkında yorum yapmak istemiyordu. Zaten söylenmeye değer bir şey de yoktu.

Oda sessizdi, sadece kalemin sesi duyuluyordu. Ye, Bai’nin vücudundan gelen talaş kokusunu alabiliyordu. Babası öldüğünden beri ilk defa kalbinin ısındığını hissetmişti ve kendini rahat bıraktı. Bir an olsun dış dünyaya karşı gardını indirmişti.

Bir saatten sonra, Ye mektubu bitirdi. Bai’nin söylediği alıcı ve adres bilgilerini zarfın üzerine yazdı. Ye gitmek için kapıya doğru yöneldi ve tam çıkmak üzereyken dönüp, “Ceketini getir. Senin için yıkayabilirim,” dediğinde, gösterdiği cüret kendisini şaşırttı.

Bai, “Hayır, olur mu öyle şey?” dedi. Ardından elini sallayarak devam etti. “İnşa Kolordusu’nun kadın askerlerinin işleri erkeklerinki kadar zor. Sen şimdi geri dön ve dinlen. Dağda çalışmak için yarın sabah altıda kalkmak zorundasın. Ah, Wenjie, yarından sonraki gün ben karargâh bölümüne geri döneceğim. Durumunu amirlere açıklayacağım. Belki onlar yardımcı olabilirler.”

Ye, mehtapta karanlık ormanın loş siluetine bakarak, "Teşekkürler. Ama ben burayı seviyorum. En azından sessiz..." dedi.

"Bir şeylerden mi kaçıyorsun?"

"Gidiyorum," dedi Ye Wenjie usulca ve gitti.

Bai, onun ince siluetinin mehtapta kayboluşunu izledi. Sonra biraz önce Ye'nin baktığı karanlık ormana gözlerini dikti. Uzakta Çanak Tepesi'nin üstündeki dev anten bir kez daha yükseldi, soğuk metalik bir ışık parladı.

Üç hafta sonra bir öğle saatinde, Ye Wenjie ağaç kesme fabrikasından merkeze çağırıldı. Ofise girdiği an bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Odada karargâh bölük kumandanı ve siyasi eğitmen ile birlikte yüzünde sert bir ifade olan bir yabancı vardı. Yabancının önündeki masada bir çanta, bir kitap ve yanında da bir zarf vardı. Zarf açılmıştı ve kitap, Ye'nin okuduğu *Sessiz Bahar*'ın kopyasıydı.

O yıllarda herkesin kendi siyasi konumlarıyla ilgili özel bir hassasiyeti vardı. Bu his özellikle Ye'de şiddetliydi. Dünya bir çuval gibi üzerine kapanıyor, her şey üzerine geliyormuş gibi hissediyordu.

"Ye Wenjie, bu Siyasi Direktör Zhang. Soruşturma yapmak için burada," dedi yüzünde sert bir ifade olan siyasi eğitmeni işaret ederek. "Bizimle işbirliği yapıp doğruları söyleyeceğini umuyoruz."

"Bu mektubu sen mi yazdın?" diye sordu müdür Zhang ve mektubu zarftan çekip çıkardı. Ye Wenjie mektubu almak için uzandı ama Zhang ona vermedi. Son sayfaya gelene kadar tüm sayfaları tek tek gösterdi. Ye'nin en çok ilgilendiği sayfa bu sayfaydı.

"Devrimci Kitleler" yazısı dışında hiçbir imza yoktu.

"Hayır, ben yazmadım," dedi Ye Wenjie korkuyla kafasını sallayarak.

"Ama bu senin el yazın."

"Evet. Ama ben bunu başka biri için temize çektim," dedi Ye.

"Kimin için?"

Ye normalde şirkette ne zaman haksızlığa uğrasa, tepkisini açık açık göstermezdi. Acısını sessizce çeker ve kimseyi bu işe bulaştırmazdı. Ama bu kez durum farklıydı. Nasıl bir durumda olduğunu çok iyi anlıyordu.

"Ben, Great Production News'ten bir gazeteciye yardım ettim. Birkaç hafta önce buradaydı. İsmi..."

"Ye Wenjie!" dedi müdür Zhang, siyah gözlerini iki silah gibi ona doğrultmuştu. "Bak seni uyarıyorum. Başkasına iftira atmak sorununu daha kötü hale getirir. Yoldaş Mulin bu konuda kendini akladı. O sadece senin direktifinle mektubu Hohhot'tan gönderecekmiş. Mektubun içeriği hakkında hiçbir fikri yokmuş."

"O... öyle mi söyledi?" diye sordu Ye. Sanki tüm dünya kararıyordu.

Zhang ona cevap vermedi. Ama kitabı aldı ve, "Bariz bir şekilde bu kitaptan ilham alarak bu mektubu yazdın," dedi. Sonra kitabı bölük kumandanına ve eğitmene göstererek, "*Sessiz Bahar*, 1962 yılında Amerika'da yayımlanmış ve kapitalist dünyada etkili olmuştur," dedi. Sonra çantasından bir kitap daha çıkardı, bu kitabın kapağı beyaz, üstündeki karakterler siyahtı. "Bu, kitabın Çince çevirisi, ilgili yetkililerce her bir bölümü kadrolara dağıtıldı. Şimdiyse yetkililer kararlarını verdi: Bu zehirli bir gerici propagandasıdır. Kitap, saf tarihi idealizmi ve kıyamet günü teorisini destekliyor. Çevre sorunlarının tartışılması kisvesi altında, kapitalist dünyanın yolsuzluklarını haklı çıkarmayı hedefliyor. Yani içeriği son derece gerici bir kitap," dedi Zhang.

"Ama bu kitap... bana ait değil," dedi Ye zayıf bir sesle.

"Yoldaş Bai Mulin, kitabın çevirmeni olarak atananlar-

dan biridir, bu yüzden onun kitabı taşıması tamamen yasal. Tabii ki o inşaat kolordusunun verdiği işleri yaparken senin gelip bu kitabı çalmana müsaade edecek kadar büyük bir dikkatsizlik etmesi onun hatası. Sen bu kitaptan sosyalizme saldırmana yardımcı olacak entelektüel silahlar elde ettin!" dedi Zhang.

Ye Wenjie sustu. Zaten kapana kısıldığını biliyordu. Bu yüzden herhangi bir mücadele boşuna olurdu.

Daha sonradan halka açılan bazı tarihi kayıtların aksine, Bai Mulin, Ye Wenjie'ye iftira atmayı planlamamıştı. Genel merkeze yazdığı mektup gerçek bir sorumluluk hissine dayalıydı. Çeşitli amaçlarla birçok insan genel merkeze doğrudan mektup yazardı. Bu mektupların çoğundan bir şey çıkmazdı. Ancak mektup yazan birkaç kişinin siyasi durumları yükselirken diğerleri bir felakete sürüklendiği görülürdü.

O zamanlar, Çin'in siyasi akımları çok karmaşıktı. Bir gazeteci olarak Bai Mulin, siyasi akımların hareketlerini ve hassasiyetlerini sezebileceğine inanıyordu. Bai Mulin kendine çok güveniyordu. Aslında o mektup ile var olduğunu bilmediği bir mayın tarlasına girdiğini fark edememişti. Bai Mulin mektubunun nasıl karşılandığını duyduktan sonra korku her yanını sardı. Kendini korumak için Ye Wenjie'yi feda etme kararı aldı.

Yarım yüzyıl sonra, tarihçiler 1969 yılında yaşanan bu olayın insanlık tarihinde önemli bir dönüm noktası olduğu fikrinde hemfikir olacaklardı.

Bai istemeden de olsa önemli bir tarihsel figür haline geldi. Ama kendisi bu olayları hiç göremeyecekti. Tarihçiler onun geriye kalan, hayal kırıklıkları ile dolu sakin hayatını yazdı. İç Moğolistan Üretim ve İnşa Kolordusu dağıldıktan sonra 1975 yılına kadar Great Production News'te çalıştı. Seksenlerin başına kadar Bilim Derneği'nde çalışmak için

Kuzeydoğu Çin'deki bir şehre yollandı. Ardından oradan ayrılıp Kanada'ya taşındı. Ottawa'da bir Çin okulunda 1991 yılına kadar öğretmenlik yaptı. Bai Mulin, 1991'de akciğer kanserinden öldü. Hayatının geri kalanında Ye Wenjie olayından kimseye bahsetmedi. Bu konuda pişmanlık ve suçluluk hissedip hissetmediği gizemini korumaktadır.

"Ye Wenjie, şirket sana son derece iyi davrandı," Mohe sigarasından yoğun bir duman üfledi. Ve yere bakarak devam etti. "Hem ailene hem geçmişine bakıldığında siyasi olarak şüpheliler sınıfındasın. Ama biz sana bizden biri gibi davrandık, ben olayım, siyasi eğitmenin olsun, arayış sürecindeki motivasyon eksikliğin ve kendini insanlardan izole etmen hakkında seninle birçok defa konuşma yaptık. Kim düşünebilirdi ki senin böyle ciddi bir hata yapabileceğini!"

"Kültür Devrimi'ne karşı köklü bir hıncı olduğunu ben daha önceden söylemiştim," dedi eğitmen.

"Suç delilleriyle beraber öğleden sonra bölüm genel merkezine götürün," dedi Zhang, suratı ifadesizdi.

Ye Wenjie üç kadın mahkûm ile aynı cezaevi hücresindeydi. Diğerleri, geride sadece Ye kalana kadar teker teker götürüldü. Hücrenin köşesinde sönmek üzere olan küçük bir kömür yığını vardı ama kimse kömür eklemek için gelmedi. Soba sönmüştü ve cezaevi hücresi soğumaya başlamıştı. Ye yorgana sarıldı.

Karanlık basmadan iki yetkili geldi. Yaşlı olan kadın ortağı tarafından Orta Halk Mahkemesi'nden askeri temsilci olarak tanıtıldı.

"Ben Cheng Lihua," diyerek kendini tanıttı. Kırklı yaşlarda, askeri ceket giyen, kalın kenarlı gözlük takan bir kadındı. Yumuşak yüzlüydü ve kesinlikle gençken çok güzel olduğu belli oluyordu. Konuştuğu zaman gülümsüyordu

ve insanların kanı ona hemencecik ısınıyordu. Ye Wenjie, bir esir olarak yargılanmak üzereyken yüksek rütbeli bir kadrodan birinin onu ziyaret etmesinin sıradışı olduğunu anlamıştı.

Ye, temkinli bir şekilde başını salladı ve dar karyolasında ona oturacak yer vermek için toparlandı.

"Burası çok soğuk. Sobana ne oldu?" diye sorarken bir yandan da hücrenin kapısında duran gözaltı merkezinin başkanına azarlayıcı bir bakış attı.

Sonra Ye'ye dönüp, "Düşündüğümden daha gençsin," dedi. Ye'nin yanına oturup çantasını karıştırırken bir yandan da mırıldanarak, "Wenjie, kafan çok karışık olmalı. Hepiniz aynısınız. Çok kitap okumaktan aptallaştın. Gençlerin hepsi aynı, ne kadar çok kitap okursan kafan o kadar çok karışır," dedi.

Aradığı şeyi küçük dosyalar arasında buldu ve sonra Ye'ye sevgi dolu gözlerle bakarak, "Ama, bu hiç sorun değil. Kim gençken hata yapmadı ki? Ben de yaptım mesela. Dördüncü Sahra Ordusu'nun sanat kolundaydım ve Sovyet şarkılarını çok iyi söylerdim. Bir keresinde siyasi çalışma oturumunda Çin'in de Sovyetler Birliği'ne katılması ve Sosyalist Birlikler'e üye bir cumhuriyet olması gerektiğini söyledim. Bu şekilde uluslararası komünizm daha güçlü olurdu. Nasıl da naifmişim. Ama herkes hayatının bir döneminde böyle naif olmuştur. Olan oldu. Bir hata yaptığında önemli olan onu telafi edebilmektir. Sonra, devrime kaldığın yerden devam edebilirsin."

Cheng Lihua'nın sözleri Ye'yi kendine çekiyor gibi görünüyordu. Ama Ye yaşadığı birçok felaketten sonra ihtiyatlı davranmayı öğrenmişti. Bu yüzden lüks sayılabilecek iyi niyetini aceleyle kabul etmeye cesaret edemiyordu.

Cheng Lihua kâğıt yığınını Ye'nin önündeki yatağa bıraktı ve ona bir kalem uzatarak, "Gel, şunları imzala da

senin şu ideolojik kafa karışıklıklarını çözmek için tekrar konuşalım," dedi. Sesi, sanki çocuğuna yemek yemeye ikna etmeye çalışan bir anne gibi çıkmıştı.

Ye, hareketsizce ve sesini çıkarmadan belgelere bakıyordu. Kaleme dokunmadı.

Cheng hoşgörülü bir gülümsemeyle, "Bana güvenebilirsin, seni temin ederim ki bu belgelerin senin bu durumunla hiçbir alakası yok. Hadi imzala," dedi.

Cheng'in hemen yanında duran ortağı ekledi. "Ye Wenjie, Temsilci Cheng sana yardımcı olmaya çalışıyor. Senin iyiliğin için elinden geleni yapıyor."

Cheng ortağına susması için el salladı. "Bu anlaşılabilir bir durum. Zavallı çocuk çok korkmuş olmalısın. Siyasi farkındalıkları yeterince gelişmiş olmayan yoldaşlar var. İnşa Kolordusu'nun ve Halk Mahkemeleri'nin üyeleri tarafından kullanılan bazı yöntemler basit ve kabadır. Terbiyesizce davranırlar. Pekâlâ, Ye Wenjie hadi belgelere daha yakından bak," dedi.

Ye Wenjie, belgeleri aldı ve loş ışıklı cezaevi hücresinde gezerek okumaya başladı. Temsilci Cheng ona yalan söylememişti. Bu belgeler gerçekten de onun durumu ile ilgili değildi.

Belgeler babasıyla ilgiliydi. Kâğıtlarda babasının bazı kişilerle yaptığı etkileşimlere ve konuşmalara dair kayıtlar vardı. Bu belgenin kaynağı ise Ye Wenjie'nin kız kardeşi Ye Wenxue'ydi. En radikal Kızıl Muhafızlar'dan biri olarak babasını ifşa etmekten hiç gocunmamış, sözüm ona "günahları" için onu çok defa ihbar ettiği olmuştu. Hatta verdiği bilgilerden bazıları babasının trajik şekilde ölmesine yol açmıştı.

Ama Ye Wenjie bu belgenin kardeşinin elinden çıkmadığını söyleyebilirdi. Ye Wenxue'nin sabırsız ve şiddetli bir kalemi vardı. Yazdıklarının her satırında, okuyanda art arda

atılan havai fişekler misali bomba etkisi meydana getirirdi. Ama bu yazı sakin ve deneyimli bir tarzda yazılmıştı. Kim, kiminle, nerede, ne yapmış gibi bilgiler tarihine kadar ayrıntısıyla not edilmişti. Deneyimli olmayan birisi için sıkıcı bir günlük gibi görünüyordu. Fakat yazıdaki hesaplamalar ve içinde barındırdığı soğuk ameller açısından kardeşinin çocuksu tarzından çok farklıydı.

Ye Wenjie belgenin içeriğini çok anlamadı. Ama önemli bir ulusal savunma projesi ile ilgili olduğunu algılayabiliyordu. Ye, bir fizikçi kızı olarak, 1964 ve 1967 yıllarında tüm dünyayı şok eden Çin'in ilk atom ve hidrojen bombasını ortaya çıkaran ikiz bomba projesi ile ilgili bir gönderme olduğunu tahmin etti.

Bu Kültür Devrimi döneminde, yüksek konumdaki birini alaşağı etmek için, sorumlu olduğu alanlardaki zaaflarına dair kanıtlar toplamak şarttı. Ama ikiz bomba projesi, komploculara göre oldukça zor bir alandı, Kültür Devrimi'nden gelebilecek zararları önlemek için üst düzey devlet yetkilileri bu projeyi kendi korumaları altına almıştır.

Ye'nin babası aile geçmişi nedeniyle bazı siyasi gereksinimleri karşılamıyordu. Bu sebeple ikiz bomba projesinde çalışmamıştı. Tek yaptığı, bazı çevresel teorik çalışmalardı. Ama projenin merkezinde çalışanlardansa, ondan faydalanmak çok daha kolaydı. Ye, belgenin içinde yazılanların doğru ya da yanlış olup olmadığını bilmiyordu. Ama kesinlikle emin olduğu şey, her karakterin ve her noktalama işaretinin ölümcül bir siyasi yıkıma sebep olabileceğiydi. Doğrudan hedef alınan kişiler dışında sayısız insanın bu belgeler yüzünden kaderleri değişecekti.

Kız kardeşi yazıyı büyük karakterlerle imzalamıştı ve Ye Wenjie'nin de tanık olarak imzalaması gerekiyordu. Wenjie belgenin başka üç tanık tarafından da imzalandığını fark etmişti.

"Babam ile bu kişi arasında geçen konuşmalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Ye yumuşak bir ses tonuyla ve belgeleri yerine bıraktı.

"Nasıl bilmezsin, bu konuşmaların çoğu sizin evde geçti. Kız kardeşin onları biliyordu. Kız kardeşin biliyor ama sen bilmiyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Ama bu konuşmalar gerçekten oldu. Bize inanmak zorundasın."

"Bu konuşmaların yapılmadığını söylemiyorum. Ama yapıldığına da şahit olmadım. Bu yüzden imzalayamam."

"Ye Wenjie!" diyerek ona doğru adım attı Cheng'ın ortağı. Ama Cheng onu tekrar durdurdu ve Ye'ye yaklaşmak için ona doğru kaydı. Soğuk ellerini tutarak, "Wenjie, şimdi sana durumu açıkça anlatayım. Senin olayın muhtemelen mahkemelik olacak. Gel gör ki biz bunu eğitimli bir çocuğun, aptalca bir bağnaz kitap tarafından kandırıldığını gösterip seni kurtarabiliriz. Ama gel hiç bu adli prosedürlere girmeyelim. Seni siyasi bir sınıfa yerleştireceğiz ve sen birkaç özeleştiri raporu yazdıktan sonra İnşa Kolordusu'na geri dönebileceksin. Diğer yandan, istersen olayı tüm yönüyle yargıya da taşıyabiliriz. Fakat bu durumda devrim karşıtı olarak değerlendirilme ihtimalin yüksek.

"Olay seninki gibi politik bir dava olunca hiçbir mahkeme bu işi savsaklamaz, aksine üstüne düşer. Öyle ki sana karşı sert davranmak sadece usûl hatası olur fakat savsak davranmak siyasi açıdan hata sayılır. En nihayetinde de kararı askeri kontrol heyeti verir. Tabii ki sana bunları kayıtdışı olarak söylüyorum," dedi.

Daha sonra Cheng'ın ortağı, "Temsilci Cheng seni kurtarmaya çalışıyor. Kendin gördün, üç tanık zaten imzalamış. Senin imzalamayı reddetmen oldukça anlamsız. Ye Wenjie, aptal olma," dedi.

"Tamam, Wenjie, senin gibi eğitimli bir gencin böyle bir olay yüzünden harap oluşunu görmek beni üzüyor. Ben seni gerçekten kurtarmak istiyorum ve bunun için senin iş birliğine ihtiyacım var. Yüzüme bak. Benim sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Ye Wenjie ona bakmadı. Gözünün önüne gelen şey babasının kanıydı. "Temsilci Cheng, benim yukarıda yazılı olanlar hakkında bir bilgim yok, imzalayamam."

Cheng Lihua sustu ve bir süre Ye'ye baktı. Hücredeki soğuk hava sanki elle tutulur hale gelmişti. Temsilci belgeleri tekrar çantasına yerleştirip ayağa kalktı. Yüzündeki kibar ifade hâlâ kaybolmamıştı ama aynı zamanda sanki alçıdan bir maske takmış gibi kaskatıydı. Hâlâ nazik ve sevecen görünüyordu. Yıkanmak için kullanılan bir kovanın olduğu köşeye doğru yürüdü. Sakinliğinden bir an bile ödün vermeden kovayı aldı ve yarısını Ye Wenjie'nin üzerine, diğer yarısını ise battaniyesine döktü. Sonra hücreden çıkmadan hemen önce, "İnatçı kaltak!" diye fısıldadı.

Gözaltı merkezinin başkanı sırılsıklam olan Ye'ye ters ters baktı ve ardından kapıyı çarparak çıktı.

Islak giysileri yüzünden Ye, İç Moğolistan'ın soğuk kışında kendini bir devin soğuk avuçlarındaymış gibi hissediyordu. Soğuktan dişlerinin zangırdaması duyulabiliyordu. Daha sonra o ses de kayboldu. Soğuk kemiklerine kadar nüfuz etmiş ve dünya, gözlerinde süt gibi bembeyaz olmuştu. Tüm evreni büyük bir buz, kendisini de yaşayan tek canlı varlık gibi hissetmeye başlamıştı. Şu an donarak ölmek üzere olan küçük bir kızdı ve elinde bir avuç dolusu kibriti de yoktu. Sadece yanılsamalar…

Etrafını saran buz yavaş yavaş şeffaflaştı. Gözlerinin önünde bir bina belirdi. Binanın tepesinde bir kız vardı ve büyük bir sancağı dalgalandırıyordu. Kızın narinliği ve taşıdığı bayrağın büyüklüğü arasında belirgin bir tezatlık vardı.

O kız, Ye Wenjie'nin kardeşi Ye Wenxue'ydi. Ye Wenxue, gerici akademisyen ailesinden tamamen ayrıldığından beri, Wenjie kız kardeşinden hiç haber alamamıştı. Kardeşinin Kızıl Muhafız birlikleri arasındaki savaşta iki yıl önce öldüğünü daha yeni öğrenmişti.

Ye, sancak sallayan figürün Bai Mulin'e dönüşünü seyretti. Gözlüğünün camlarında binanın altındaki yangının yansıması vardı. Ardından figür Temsilci Cheng'e, sonra annesi Shao Lin'e ve sonra da babası Ye Zhetai'a dönüştü. Hayatının geri kalan bu kısa geri sayımında sancağı tutan kişi sürekli değişiyordu. Ama sancak sonsuz bir sarkaç gibi devamlı sallanıyordu.

Yavaş yavaş sancak ve diğer her şey bulanıklaştı. Bir kez daha buz, evreni kapladı ve Ye'yi kendi içine hapsetti. Artık buz dolu evrenin içindeydi. Yalnız bu sefer, buz kapkaraydı.

3

Kızıl Sahil I

Her taraftan dinmek bilmeyen bir gürültü geliyordu. Ye Wenjie, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Belli belirsiz bir bilinç halinde olan Ye Wenjie'ye, devasa bir makine onu saran buz kütlesini kırıp parçalıyor gibi geliyordu. Dünya hâlâ karanlıktı ama gürültüler gittikçe daha gerçek bir hal alıyordu. Sonunda Wenjie gelen sesin ne cennetten ne de cehennemden olduğunu anladı. Bilinci yerindeydi, yaşıyordu. Sadece gözleri hâlâ kapalıydı. Ağırlaşmış göz kapaklarını açmaya çalıştı. Gördüğü ilk şey tavana gömülü bir lambanın ışığıydı. Koruma amaçlı olarak tel bir örgüyle kaplanmış ışık, loş bir parıltı yayıyordu. Tavan metalden yapılmış gibi görünüyordu.

Sonra ona adıyla seslenen bir erkeğin sesini duydu.

"Yüksek ateşin var," dedi adam.

"Neredeyim?" diye sordu Ye Wenjie. Sesi öyle zayıftı ki, ona ait olup olmadığından bile emin olamıyordu.

"Helikopterdesin," dedi adam.

Ye kendini çok zayıf hissediyordu. Tekrar uykuya daldı. Uyukladığı anlarda gürültü ona eşlik ediyordu. Kısa bir süre sonra tekrar uyandı. Artık uyuşukluğu geçmişti ve ağrılar geri gelmişti: Başı ve eklemleri ağrıyordu. Ağzından verdiği nefes ona aşırı sıcak geliyordu, kendi tükürüğünü yuttuğunda boğazını bir kömür parçası yakıyormuşcasına canı acıyordu. Bütün bunları hissedebiliyor olması kurtarılmış olduğunu açıklıyordu.

Ye Wenjie başını çevirdi ve Temsilci Cheng'in askeri kıyafetlerine benzer giyinmiş iki kişi gördü. Ama Cheng'in aksine, Halk Kurtuluş Ordusu'nun, ön kısmına kırmızı bir yıldızın dikilmiş olduğu pamuk şapkasını takmışlardı. Ceketleri ilikli değildi. Askeri üniformaların üzerindeki kırmızı yaka nişanları dikkatini çekmişti. Adamlardan biri gözlük takıyordu.

Wenjie kendini askeri bir cekete sarılmış buldu. Giydiği bu kıyafetler sıcak ve kuruydu.

Doğrulmaya çalıştı ve şaşırtıcı bir şekilde, doğrulmayı becerdi. Diğer taraftaki pencereden dışarı baktı. Yavaş yavaş süzülen bulutlar göz kamaştırıcı güneş ışığını yansıtıyordu. Bakışlarını tekrar içeriye çevirdi. Dar kabin, asker yeşili boyalı kutularla doluydu. Diğer pencereden pervanelerin oluşturduğu titrek gölgeleri görebiliyordu. Wenjie gerçekten bir helikopterdeydi.

"Uzansan daha iyi olur," dedi gözlüklü asker ve onu cekete sarıp tekrar uzanması için yardım etti.

"Ye Wenjie bu yazıyı sen mi yazdın?" diye sordu başka bir adam, açtığı bir İngiliz dergisini uzatarak. Ye Wenjie yazının başlığına baktı: "Solar Radyasyon Kuşağı İçindeki Safha Sınırlarının Olası Varlığı ve Yansıtıcı Karakteristikleri" idi. Adam ona derginin kapağını gösterdi. 1966 yılının "Astrofizik Dergisi"ydi bu.

"Tabii ki o yazdı. Neden teyit etme ihtiyacı duydun ki?" Gözlüklü asker dergiyi kaldırdı ve konuşmaya başladı: "Bu Kızıl Sahil Üssü'nün Siyasi Komiseri Lei Zhicheng ve ben de Yang Weining üssün başmühendisiyim. İnişimize bir saat var, sen dinlenmene bak," dedi.

Sen Yang Weining misin? Ye Wenjie bir şey söylemedi ama onu görmek Wenjie için büyük sürpriz olmuştu. Wenjie onun sakin ifadesini koruduğunu gördü. Görünüşe göre kimsenin birbirlerini tanıdıklarını ve onun Ye Zhetai'ın lisansüstü öğrencisi olduğunu bilmesini istemi-

yordu. Yang Weining mezun olurken Ye Wenjie üniversitenin ilk yılındaydı.

Weining'in evlerine ilk kez geldiği zamanı çok net hatırlıyordu. Weining yüksek lisansa henüz kabul edilmişti. Hangi alanda araştırma yapacağıyla ile ilgili profesörü Ye Zhetai ile görüşmeye gelmişti. Yang Weining teoriden uzaklaşıp uygulamalı ve deneysel sorunlarla ilgilenmek istediğini söylemişti.

Ye Wenjie babasının söylediklerini hatırladı. "Bu fikrine bir itirazım yok ama sonuç olarak biz fiziksel teori üzerinde çalışıyoruz. Bu isteğinin sebebi nedir?" Yang Weining, "Ben yaşadığım zamana kendimi adamak ve elle tutulur katkılarda bulunmak istiyorum," diye cevap vermişti. Ye Zhetai, "Teori, uygulamanın temelidir. Doğanın yasaları böyle keşfedilir. Çağımıza en büyük katkı bu olmaz mı?" diye sorması üzerine Yang Weining duraksamış ve sonunda gerçeği söylemişti: "Teorik çalışmalarda ideolojik hatalar yapmak daha kolay."

Babasının buna verecek bir karşılığı olmamıştı.

Yang çok yetenekli biriydi. Matematik temeli sağlamdı ve hızlı düşünme becerisine sahipti. Ama kısa süren yüksek lisans kariyeri boyunca Yang, hocası ile arasına hep bir mesafe koymuştu. Aralarındaki bu mesafeyi saygın bir seviyede tutmuşlardı.

Ye, Yang'ı sadece birkaç kez görmüştü. Ama belki de babasının etkisinden dolayı onu o kadar fark etmemişti. Gerçi Yang'ın onu ne kadar dikkate aldığını bilmiyordu. Yang mezun olduktan sonra öğretmeni Ye Zhetai ile bütün temasını koparmıştı.

Ye yine kendini zayıf hissetti ve gözlerini kapattı. İki adam Wenjie'nin yanından ayrılıp kutuların arkasında çömelerek fısıltıyla konuşmaya başladı. Ama kabin sıkış tıkıştı ve bu yüzden motorun gürültüsüne rağmen Ye seslerini duyabiliyordu.

"Ben hâlâ bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum," diyen ses, Lei Zhicheng'in sesiydi. Yang, "İhtiyacım olan insanları normal kanallar üzerinden bulabildin mi?" diye sordu.

Lei Zhicheng, "Eh. Elimden geleni yaptım. Orduda bu alanda uzman biri yok; ordu dışında aramak da dikkat çekiyor. Bu proje için ihtiyaç duyulan güvenlik iznini ancak orduya katılmaya gönüllü biri karşılayabilir, bunu biliyorsun. Ama asıl sorun teşkil eden şey, güvenlik kurallarının, bu kişilerin uzun süreliğine üste yaşamalarını gerektiriyor olması. Ya aileleri varsa ne olacak? Onları da mı üste barındıracağız? Bunu kimse kabul etmez. Ben olası iki aday buldum. Ama her ikisi de buraya gelmektense Yedi Mayıs Hücre Okulları'nda* kalmayı tercih ediyor. Tabii onları buraya zorla da getirebiliriz. Ama işin doğası gereği burada olmak istemeyen birini zorla tutmamız pek yararlı olmaz," dedi.

"O zaman onu kullanmaktan başka elimizden gelen bir şey yok," dedi Yang.

"Bu çok alışılmadık bir şey."

"Bu proje baştan sona alışılmadık bir proje. Eğer ters giderse, bütün sorumluluğu ben alırım."

"Şef Yang, bunun için gerçekten sorumluluk üstlenebileceğine inanıyor musun? Sen bir teknik elemansın. Ama Kızıl Sahil, diğer Ulusal Savunma Projeleri gibi değil. Bu projenin karmaşıklığı teknik konuların çok ötesinde. "

"Haklısın. Ben sadece teknik konuları çözmeyi bilirim."

İnişe geçtiklerinde hava kararmıştı. Ye helikopterden inmek için çabalarken Yang ve Lei'nin yardımını kabul etmedi. Güçlü bir rüzgâr onu neredeyse uçuruyordu. Halen dönmekte olan pervane rüzgârı kesiyor ve bir ıslık sesi çıkarıyordu. Rüzgârın ve rüzgâr etkisiyle gelen ormanın kokusu

* Yedi Mayıs Hücre Okulları, Kültür Devrimi sırasında entelektüellerin "yeniden eğitilmesi" için gönderildiği işçi kamplarına verilen isimdir. *–yhn*

Ye Wenjie'ye tanıdık gelmişti. Büyük Khingan Dağları'nın kokusuydu bu.

Çok geçmeden başka bir ses daha duydu. Derinden gelen, alçak, aynı zamanda güçlü olan bir sesti. Dünyanın arka planını şekillendiren boğuk bir uğuldama. Parabolik çanak antenin rüzgârda çıkardığı ses. İlk kez bu kadar yakınına gelmişti ve antenin büyüklüğünü ancak kavramıştı. Bu ay içerisinde Ye'nin hayatı koca bir daire çizmişti. Şimdiyse Çanak Tepesi'ndeydi.

Ye elinde olmadan İnşaat Kolordusu'nun olduğu yere baktı. Ama alacakaranlıkta tek görebildiği puslu bir ağaç deryasıydı.

Helikopter Ye'den fazlasını taşıyordu. Birkaç asker helikopter kabininden asker yeşili kutuları boşaltmaya geldi. Ye'nin yanından ona bakmadan geçtiler. Wenjie, Yang ve Lei'yi takip ederken Çanak Tepesi'nin ne kadar geniş olduğunu fark etti. Antenin altında beyaz küçük binalardan oluşan küçük bir küme vardı. Antenin büyüklüğü ile kıyaslandığında oyuncak binalara benziyorlardı. İki muhafız tarafından korunan üssün kapısına doğru yöneldiler ve önünde durdular.

Lei, Wenjie'e döndü ve ciddiyetle, "Ye Wenjie, devrim karşıtı suçunun kanıtı yadsınamaz ve mahkemeler seni hak ettiğin üzere, yargılayabilirdi. Ancak şimdi sıkı çalışarak suçlarını telafi edebilmek için bir şansın var. Bunu kabul edebilir veya reddedebilirsin," dedi. Sonra anteni işaret ederek, "Burası bir savunma araştırma tesisidir. Burada yapılan çalışmalar, uzman mesleki bilgine ihtiyaç duyulan tipte çalışmalar. Başmühendis Yang, sana gerekli bilgileri aktaracak. Bunları iyi düşünmelisin," dedi.

Lei, Yang'a başıyla işaret etti ve daha sonra kutuları taşıyan askerlerin peşinden içeri girdi.

Yang diğerleri gidene kadar bekledi ve nöbetçiler dinle-

mesinler diye, kapıdan biraz uzaklaşmaları için Ye'den onu takip etmesini istedi. Yang, artık onu tanımıyormuş gibi davranmıyordu. "Wenjie, sana karşı açık olacağım. Bu büyük bir fırsat değil. Askeri kontrol komisyonundan, mahkemede her ne kadar Cheng Lihua senin ağır bir şekilde cezalandırılmanı istese de en fazla on yıl ceza alacağını öğrendim. Hafifletici koşullar göz önüne alındığında 6-7 yıl yatıp çıkarsın," dedi. Kafası ile askeri üssü göstererek, "Ama burası en yüksek güvenlik sınıflandırması altındaki bir araştırma projesi. Eğer kapıdan içeri girersen," dedi. Bir an için durdu, antenden gelen uğuldamanın, söylediklerine ağırlık katması için bekliyor gibiydi. "Hayatın boyunca asla çıkmaman mümkün." dedi.

"Girmek istiyorum."

Yang onun bu hızlı kararı karşısında şaşırdı. "Karar vermek için acele etme. Helikopterin tekrar hazırlanması üç saat kadar sürer ve teklifi reddedersen seni geri gönderebilirim," dedi.

"Geri dönmeyeceğim, hadi içeri girelim." Ye'nin sesi yumuşaklığını korudu ama bu sefer sesinde kesin bir kararlılık da vardı. Giden dönmediği için hakkında hiçbir şey bilmediğimiz öte dünya dışında, en çok bulunmak istediği yer bu tepeydi. Burada, onu uzun zaman önce terk etmiş olan güven hissini tekrar bulmuştu.

"Yine de dikkatli ol. Bunun ne anlama geldiğini iyi düşün."

"Hayatım boyunca burada kalabilirim."

Yang sessizce başını eğdi ve sanki Ye'nin düşüncelerini iyice bir toparlaması için onu zorlarmışçasına, gözlerini uzaklara dikti. Ye de sesini çıkarmadı. Cekete iyice sarındı ve o da uzaklara baktı. Gecenin karanlığında Büyük Khingan Dağları'nın rengi solmuştu. Bu soğukta daha fazla dışarıda kalmak mümkün değildi.

Yang yürümeye başladı. Sanki Ye'yi arkada bırakmak istiyormuş gibi hızlı hızlı yürüyordu. Ama Ye onu Kızıl Sahil üssünün büyük kapısından girene kadar takip etti. İçeri girdiklerinde, iki muhafız ağır demir kapıları kapattı.

Yang, birkaç adım attıktan sonra durdu ve Ye'ye anteni işaret ederek, "Bu bir geniş ölçekli silah araştırma projesi. Başarılı olursa, sonuçları atom bombası ve hidrojen bombasından daha büyük olacak," dedi.

Üssün en büyük binasına geldiklerinde, Yang kapıyı iterek açtı. Ye kapının üstünde "YAYIN ANA KONTROL ODASI" yazdığını gördü. İçeride, motor yağı kokusu ile karışmış sıcak hava onu sarıp sarmaladı. Büyük salonun her türlü alet ve ekipmanla dolu olduğunu gördü. Sinyal ışıkları ve osiloskop ekranları beraber titreşiyordu. Bir düzine askeri üniformalı personel, derin bir siperde çömelmiş askerler gibi, bir dizi aletin önüne oturmuştu. Birbiri ardına girilen operasyon emirleri ortama gerici ve kafa karıştırıcı bir hava katıyordu.

"İçerisi sıcak, sen biraz bekle, ben kalacağın yeri ayarlayıp geleceğim," dedi Yang. Oturması için kapının bitişiğinde bulunan masanın yanındaki sandalyeyi işaret etti. Ye masaya baktı; tabanca taşıyan bir muhafız oturuyordu. "Dışarıda beklemeyi tercih ederim," dedi. Yang nazikçe gülümsedi ve "Sen artık bu üssün bir personelisin. Birkaç hassas yer dışında nereye istersen gidebilirsin," dedi. Bunu söylerken yüzünde rahatsız bir ifade vardı. Çünkü aslında bu cümlenin anlamı 'Artık buradan dışarı adımını atamazsın' idi.

Ye ısrarla, "Ben seni dışarıda bekleyeceğimi," dedi.

"Tamam, pekâlâ," dedi Yang onlara hiç aldırış etmeyen korumaya bakarak. Ye'nin endişesini anlıyor gibi görünüyordu. Ye'yi Ana Kontrol binasından çıkardı.

"Rüzgârdan korunabileceğin bir yere git. Ben birkaç dakika içinde geri geleceğim. Kalacağın odayı ısıtacak birini

bulmam lazım. Oda koşulları hâlâ biraz rahatsız edici ve ısıtma sistemimiz yok."

Ye, Ana Kontrol Odası'nın kapısının yanında duruyordu. Büyük anten tam olarak arkasındaydı ve gökyüzünün yarısını kapatıyordu. İçeriden gelen sesleri çok net duyabiliyordu. Aniden sayısız operasyon emirleri kesildi ve kontrol odası tamamen sessizleşti. Sadece aletlerden gelen belli belirsiz uğultulu sesleri kalmıştı. Sonra bir erkeğe ait yüksek bir ses bu sessizliği bozdu.

"Çin Halk Kurtuluş Ordusu 2. Topçu Birliği askerleri, Kızıl Sahil mühendisleri 147. iletim. Yetki verildi. 30 saniyelik geri sayıma başlayın."

"Hedef Sınıflandırması: A-üç. Koordinatların seri numarası: BN20197F. Pozisyon kontrol edildi ve teyit edildi. Yirmi beş saniye!"

"Yayın dosya numarası: yirmi iki. Ek: yok. Uzatma: yok. İletim dosyası son kontrolü tamamlandı ve teyit edildi. Yirmi saniye."

"Enerji Ünitesi rapor veriyor: tüm sistemler hazır."

"Kodlama Ünitesi rapor veriyor: tüm sistemler hazır."

"Yükseltici Ünitesi rapor veriyor: tüm sistemler hazır."

"Girişim İzleme Birim rapor veriyor: aralık kabul edilebilir düzeyde."

"Geri dönülmez noktaya ulaşıldı. On beş saniye!"

Her şey yeniden sessizleşti. On beş saniye sonra bir uyarı zilinin çalması ile beraber anten üzerindeki kırmızı ışık hızla yanıp sönmeye başladı.

"İletime başlayın. Tüm birimler gözlemlemeye devam etsin."

Ye yüzünde hafif bir kaşıntı hissetti. Büyük bir elektrik alanının ortaya çıktığını fark etmişti. Kafasını kaldırıp antenin dönük olduğu yere baktı. Gece göğünde bir bulutun mavi loş bir ışık ile parladığını gördü. Ama sonra bulut

uzaklaştı ve parlaklık kayboldu. Bu yüzden o ışığın ilk önce yanılsama olduğunu düşündü. Ama yerine gelen bir başka bulut da aynı parlaklığa kavuştu.

Ana kontrol odasından bağırışlar geliyordu.

"Enerji birimi arızalandı. Üç numaralı magnetron yandı."

"Yedekleme birimi aktif: tüm sistemler hazır."

"Birinci kontrol noktasına ulaşıldı. İletime devam ediliyor."

Ye Wenjie bir tür çırpınma sesi duydu. Sisin arasında, tepenin altındaki ormanlığın arasından çıkan ve karanlık gökyüzünde spiraller çizen gölgeler gördü. Kışın ortasında ormandaki bu kadar sayıda kuşun ortalıkta uçuşabileceğini hiç düşünmemişti. Sonra korkunç bir manzaraya tanık oldu: Uçan bir kuş sürüsü antenin doğrultulduğu hava sahasına, hafifçe parlayan bulutların içine uçtu ve ardından hepsi gökyüzünden patır patır yere düştü.

Bu olay on beş dakika sürdü. Sonra antenin kırmızı ışığı söndü ve Ye'nin yüzünde hissettiği kaşıntı kayboldu. Ana kontrol odasındaki erkekten gelen yüksek sesli bir emir ve yanıtların kafa karıştırıcı mırıltıları devam etti.

"Kızıl Sahil'in 147. iletimi tamamlandı. Yayın sistemleri kapatılıyor. Kızıl Sahil gözlemleme durumuna giriş yapıyor. Sistem kontrolü buradan Gözlem Bölümüne aktarılıyor. Lütfen kontrol noktası verilerini yükleyin."

"Tüm birimler iletim günlüklerini doldursun. Birim başkanları iletim sonrası bilgilendirme toplantısına katılmalıdır. İşlem bitti."

Antende sadece rüzgârın uluyan sesi kalmıştı. Ye, hayatta kalan kuşların yavaş yavaş ormana geri dönüşünü izledi. Tekrar antene baktı. Uhrevi, kocaman bir el gökyüzüne açılmış gibiydi. Gökyüzüne baktığında BN20197F seri numaralı hedef olabilecek hiçbir şey görmedi. Bulut demetlerinin ötesinde, 1969 yılının soğuk gecesinin bütün yıldızlarını görebiliyordu.

2. KISIM

ÜÇ CİSİM

4

Bilimin Sınırları

38 yıl sonra

Wang Miao, onu bulmak için gelen dört kişinin çok tuhaf bir kombinasyon oluşturduğunu düşünüyordu. Bu dörtlü, iki polis ve iki de askerden oluşuyordu. Eğer o ikisi silahlı polis olsaydı bu normal bir durum olarak görülebilirdi ancak bunlar Çin Halk Kurtuluş Ordusu'nun subaylarıydı.

Polisler ilk bakışta Wang Miao üzerinde iyi bir izlenim oluşturmadı. Genç olan tamamdı, en azından kibardı ama sivil giyimli olan diğeri onun gözüne battı. Şiş yüzlü, tıknaz bir adamdı. Kirli deri ceketi, sigara kokması ve bağırarak konuşmasıyla tam da onun sevmediği tiplerdendi.

"Wang Miao?"

İsmini kaba ve saygısızca söylemesi, Wang'ı rahatsız etti. Üstelik adam başını bile kaldırmadan onu işaret ederek sigara yakmıştı. Wang daha cevap veremeden, adam kafasını salladı ve genç polis rozetini Wang'a gösterdi. Sigarasını yakarken, yaşlı polis Wang'ın dairesine doğru hamle yaptı.

"Lütfen. Evimde sigara içilmez," diyerek onu durdurdu Wang.

"Ah. Kusura bakmayın, Profesör Wang. Bu bizim başkomiserimiz Shi Qiang," dedi genç adam gülümseyerek. Aynı zamanda başkomiserine yalvaran bir bakış attı.

"İyi. O halde koridorda konuşalım," dedi Shi. Büyük ağzı ile sigarasından derin bir nefes aldı ve neredeyse siga-

rasının yarısı küle döndü. Ama dumanın çoğunu üflemedi. Arından başını genç memura doğru çevirdi. "Sen sor o zaman!" dedi.

"Profesör Wang, son zamanlarda Bilimin Sınırları Enstitüsü'nün üyeleriyle temas halinde olup olmadığınızı bilmek istiyoruz," dedi genç polis.

"Bilimin Sınırları Enstitütüsü uluslararası bilimsel kuruluşların içerisinde etkili bir konumda. Üyeleri, çok iyi tanınan biliminsanları. Böyle yasal bir akademik kuruluşla neden temas halinde olmayayım ki?" diye cevapladı Wang.

"Adama bak sen!" diye konuştu Shi Qiang o yüksek sesle. "Biz o kuruluşun yasal olmadığını mı söyledik? Ya da üyeleriyle temasa geçmen yasak mı dedik?" dedi ve sonra öncesinde çektiği sigara dumanını Wang'ın yüzüne doğru üfledi.

"Tamam o zaman. Mahremiyetime saygı gösterin. Yani sorularınızı cevaplamak zorunda değilim," dedi Wang

"Mahremiyetine mi? Sizin gibi ünlü bir biliminsanının kamu güvenliğine karşı sorumluluğu vardır," dedi Shi Qiang ve bitmiş sigara izmaritini atıp ezilmiş paketinden yeni bir sigara çıkardı.

"Cevap vermeme hakkına sahibim. Şimdi lütfen gidin," dedi Wang ve içeri girmek üzere arkasını döndü.

"Bekle!" diye bağırdı Shi Qiang. Sonra genç polise elini sallayarak, "Ona adres ve telefonu ver. Öğleden sonra tekrar uğrayabilirsin."

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye öfkeyle sordu Wang. Bu arada kapı komşuları ne olup bittiğini merak ederek hole çıkmıştı.

"Başkomiser Shi! Söylediğiniz..." Genç polis memuru kızgın Shi'ye kenara çekerek hızlı ve sessiz bir tonda konuşmaya devam etti. Görünüşe göre onun kaba tavırlarından rahatsız olan bir tek Wang değildi.

Askerlerden biri, binbaşı ileri atılarak, "Profesör Wang,

lütfen yanlış anlamayın," dedi ve devam etti, "bu öğleden sonra birkaç akademisyen ve uzmanın katılacağı önemli bir toplantı var. Ve kumandan bizi, sizi de davet etmemiz için gönderdi."

"Öğleden sonra çok meşgulüm," dedi Wang.

"Biliyoruz. Kumandan Nanoteknoloji Araştırma Merkezi'nin başkanıyla görüştü. Siz gelmeden bu toplantıyı yapamayız. Katılamayacaksanız, ileri bir tarihe ertelememiz gerekir."

Shi Qiang ve genç meslektaşı hiçbir şey söylemedi ve merdivenlere dönüp aşağıya indiler. İki subay onların arkasından baktı, ardından da rahatlamışçasına derin bir iç çektiler.

"Bu adamın tavırları ne böyle?" dedi diğer subay.

"Sicili kapkara. Birkaç yıl önce bir rehin alma olayı sırasında, rehinelerin hayatını hiçe sayarak pervasızca hareket etti. Ve sonunda üç kişilik bir aile suçluların elinde can verdi. Ayrıca, yeraltı dünyası suçlarına karıştığına dair bir söylenti de var. Geçen yıl, şüphelilerden birine suçunu itiraf etmesi için işkence yaptı ve onu sakat bıraktı. Bu nedenle de açığa alındı."

Wang, subayların, o duyabilsin diye özellikle bu konuşmayı yaptıklarından şüphelendi. Belki de o kaba polisten farklı olduklarını göstermeye çalışıyorlardı ya da onları görev hakkında meraklandırmak istiyorlardı.

"Peki böyle insanlar Savaş Komuta Merkezi'ne nasıl girebiliyorlar?" diye sordu binbaşı.

"Kumandan özellikle onu istedi. Herhalde özel becerileri var. Ama her halükarda, görevleri oldukça kısıtlı. Kamu güvenliği konularının dışında fazla şey bilmesine izin yok."

Savaş Komuta Merkezi mi? Wang şaşkınlık içinde, iki subaya baktı.

Wang'ı almak için gönderilen araba onu varoşlarda bulu-

nan kocaman bir yerleşkeye getirdi. Önünde durdukları kapıda sadece numara vardı, başka bir işaret yoktu. Wang bu binanın polise değil, askeriyeye ait olduğunu tahmin etti.

Wang toplantı salonuna girdiğinde küçük bir şok yaşadı. Sayısız bilgisayar salonun etrafına düzensizce yerleştirilmişti. Masaların üstü o kadar doluydu ki bazıları yerde çalışıyordu. Güç ve ağ kabloları raflara monte edilmek yerine sunucuların üzerine gelişigüzel konulmuştu, masadan yerlere kadar inmiş ve arapsaçı olmuştu. Yazıcı kâğıtları dört bir yana dağılmıştı. Dev projektör ekranları, çingene çadırları gibi garip açılarla salonun değişik köşelerinde asılıydı. Odayı bir duman bulutu kaplamıştı. Wang buranın Savaş Komuta Merkezi olduğundan emin değildi. Ama bir şeyden emindi: Uğraştıkları şey her neyse onlar için düzenli görünmekten çok daha önemli olduğu belliydi.

Birçok küçük masanın birleştirilmesiyle yapılmış derme çatma toplantı masasının üstü belge enkazı haline gelmişti. Katılımcıların kıyafetleri buruşmuştu, bitkin görünüyorlardı. Kravat takanlar kravatlarını gevşetmişlerdi. Geceyi burada geçirmiş gibi görünüyorlardı. Chang Weisi adında bir tümgeneral toplantıya başkanlık yapıyordu. Katılımcıların yarısı subaydı. Kısa bir tanışmanın ardından, Wang diğerlerinin birçoğunun polis olduğunu öğrendi. Kalanı da onun gibi prestijli, temel bilim alanında uzmanlaşmış akademisyenlerden oluşuyordu.

Wang dört tane de yabancı katılımcı gördü. Kim olduklarını öğrendiğinde çok şaşırdı. Bunlardan birisi Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri albayı, diğeri İngiliz Ordusu albayıydı. Bu ikisi NATO ile irtibat halindeydi. Kalan ikisi de CIA memuruydu ve bunlar gözlemciydiler.

Wang'ın herkesin yüzünden okuduğu tek bir cümle vardı: *Biz elimizden geleni yaptık. Olsun bitsin artık.*

Wang, Shi Qiang'a baktı. Dünkü kabalığının aksine,

Wang'a Profesör olarak hitap etmişti. Ama yüzündeki sırıtma Wang'ı rahatsız etmişti. Wang, Shi Qiang'ın yanına oturmak istemiyordu ama tek bir boş koltuk vardı, bu yüzden başka seçeneği olmadığı için oraya oturmak zorunda kaldı. Odadaki sigara dumanı bulutu daha da yoğunlaşmıştı.

Belgeler dağıtılırken Shi, Wang'a yaklaştı. "Profesör Wang, görünüşe göre yeni bir tür materyalin araştırmasını yapıyormuşsunuz," dedi.

"Nanomateryal," diyerek basit bir cevap verdi Wang.

"Bahsini duydum. Çok güçlü bir malzemeymiş galiba? Sizce suç silahı olarak da kullanılamaz mı?" dedi Shi, yüzünde yarım sırıtan bir ifade vardı. Wang, şaka yapıp yapmadığını anlayamadı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Heh. Ben bu materyalden yapılan bir ipliğin bile bir kamyonu kaldırabileceğini duydum. Suçlular bundan çalar ve bir bıçak yaparsa, bir arabayı tek hamleyle ikiye ayırabilirler, değil mi?"

"Bıçak yapmaya bile gerek yok, bu malzemelere bir saç telinin yüzde biri kalınlıkta bile biçim verilebilir. Yolun ortasına koyarsanız bir arabayı peynir gibi ikiye bölebilirsiniz. Ama suç aleti olarak kullanılamayacak bir şey var mıdır ki? Balık konservesini açmak için kullanılan kör bıçak bile silah olabilir!"

Shi masada duran belgeyi okumak için kendine doğru çekti ancak sonra vazgeçti. "Doğru. Hatta bir balık da suç işlemek için kullanılabilir. Bir keresinde elimde bir cinayet davası vardı. Kaltağın teki kocasının yadigârlarını kesmiş. Ve bunun için ne kullanmış biliyor musun? Dondurucusunda donmuş bir Tilapia balığı varmış. Donmuş balığın sırtı boyunca bulunan dikenler jilet gibi keskin olur," dedi Shi.

"İlgilenmiyorum. Beni toplantıya bu konuda konuşmak için mi çağırdınız?" diye sordu Wang.

"Balık? Nanomateryaller? Hayır, hayır. Hiçbir ilgisi yok." Wang'ın kulağına eğildi Shi. "Bu adamlara iyi davranmayın. Onlar bize karşı önyargılılar. Sadece bizden bilgi almak isterler ama asla bize bir şey söylemezler. Bana bak. Bir aydan fazla zamandır buradayım ve hâlâ hiçbir şey bilmiyorum; tıpkı senin gibi."

"Yoldaşlar, toplantıya başlayalım," dedi General Chang. "Dünyadaki bütün savaş bölgelerinin arasından en çok ilgi çeken bölge burası. İlk olarak, güncel durumu toplantıya ilk kez katılan yoldaşlara biraz anlatmamız gerekir."

'Savaş bölgesi.' Bu sıradışı söz Wang'ı şaşırtmıştı. Wang, generalin onun gibi yeni gelenlere yaptıkları işin detaylarını açıklamak istemiyor gibi göründüğünü düşündü. Bu da Shi Qiang'ın söylediklerini doğrular nitelikteydi. Ayrıca General Chang, kısa tanıtım konuşmasında iki kez "yoldaşlar" kelimesini kullanmıştı. Wang, karşısında oturan iki NATO askerine ve iki CIA memuruna baktı. General "beyler" diye eklemeyi ihmal etmişti.

"Onlar da yoldaş. Neyse işte, burada herkes birbirine böyle hitap eder," diye fısıldadı Shi, sigarası ile dört yabancıyı işaret ederek.

Shi'nin aklından geçenleri okuyabilmesi karşısında Wang öylece kalakalmış, aynı zamanda Shi'nin gözlem yeteneğinden etkilenmişti.

"Da Shi, sigaranı söndür. Burada yeterince duman var zaten," dedi General Chang ve dosyayı çevirdi. General Chang, Shi Qiang'a takma adı "Büyük Shi" diye seslenmişti.

Shi etrafına bakındı ama kül tablası bulamadı ve sonunda, sigarasını çay bardağına attı. Konuşmak için bu fırsatı kaçırmadı ve elini kalırdı, Chang daha onun konuşma isteğine cevap veremeden yüksek sesle konuşmaya başladı: "General, daha önce de belirttiğim bir isteğim var; verilen bilgilerde eşitlik istiyorum."

General Chang başını kaldırdı. "Bir askeri operasyonda eşit bilgi asla olmaz. Bu yüzden davetli uzman ve akademisyenler anlayışlı olmalıdır. Kusura bakma ama sana daha fazla arka plan bilgisi veremeyiz."

"Ama biz aydınlar ile aynı değiliz," dedi Shi Qiang, "polis en başından beri Savaş Komuta Merkezi'nin bir parçası oldu. Ama şimdi bile bu organizasyonla olan bağlantımızın ne olduğunu bilmiyoruz. Sen polisleri devamlı olayın dışına doğru itiyorsun. Önce tekniklerimizden ihtiyacınız olanları öğrenecek, sonra da bizi başınızdan atacaksınız."

Oturumdaki birkaç polis Shi'ye susması için fısıldadı. Shi'nin Chang gibi bir rütbeye sahip biri ile böyle konuşmaya cüret edebilmesi Wang'ı şaşırtmıştı. Ama sonrasında Chang'dan aldığı keskin cevap daha şaşırtıcıydı.

"Da Shi, anlaşılan askeriyeden geldiğin zamanlarındaki problemlerin hâlâ devam ediyor. Tüm polisler adına konuştuğunu mu sanıyorsun? Sicilin yüzünden şimdiden birkaç ay uzaklaştırma aldın ve neredeyse teşkilattan atılacaktın. Biz seni şehirdeki polislik deneyiminden dolayı bu organizasyona transfer ettik. Bu fırsata gereken özeni göstermen gerek."

Shi yüksek sesle konuşmaya devam etti. "Yani kendimi iyi hizmet ederek affettirme umuduyla mı çalışayım? Yanlış hatırlamıyorsam tekniklerimi çarpık ve haysiyetsiz bulduğunu söylemiştin."

"Ama yararlılar," diye ekledi Chang, Shi'nin sözlerinin üzerine. "Bizim tek önemsediğimiz şey, yöntemlerin savaş zamanında yararlı olması."

"Bu kadar titiz davranamayız," dedi CIA memuru mükemmel bir Çinceyle. "Artık geleneksel yöntemlere bel bağlayamayız," dedi. İngiliz albay da görünüşe göre Çince anlıyordu. Başıyla onaylayarak kendi dilinde, "Olmak ya da olmamak," diye ekledi. "Artık her şey bir ölüm kalım meselesi."

Shi, "Ne dedi?" diye sordu Wang'a.

"Hiçbir şey," diyerek ezberden cevap verdi Wang. Bu insanlar sanki rüyada konuşuyor gibiydi. *Savaş zamanı? Ne savaşından bahsediyorlar?* Wang salonun penceresinden dışarı bakmak için kafasını çevirdi. Avlunun dışındaki şehri görebiliyordu: Bahar güneşinin altında arabaların yoğun trafiği; çimlerde yürüyen bir köpek; oyun oynayan birkaç çocuk…

Hangisi daha gerçek? Bu duvarın dışındaki dünya mı, yoksa içindeki mi?

"Son zamanlarda, düşmanın saldırısı belirgin bir şekilde arttı. Hedef hâlâ seçkin biliminsanları. Lütfen ilk iş, belgelerde bulunan isim listesine göz atın," dedi General Chang.

Wang dokümanın en üstteki, yazısı büyük puntolu kapağını kaldırdı. İngilizce ve Çince isimleri içeren aceyle oluşturulmuş bir liste gibi görünüyordu.

"Profesör Wang, listeye baktığınızda size tanıdık gelen isim var mı?" diye sordu General Chang.

"Ben bu listeden üç kişiyi tanıyorum. Hepsi fizik araştırmalarında çok etkin çalışan ünlü biliminsanlarıdır." Wang biraz şaşırmıştı. Wang listenin sonundaki isme kilitlendi. Bu isim, beyninde diğer iki isimden daha farklı bir etki yarattı. *Onun adı bu listede nasıl olabilirdi? Ona ne oldu?*

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Shi, sigaradan sararmış parmağı ile listedeki ismi göstererek.

Wang cevap vermedi

"Ha. Tanımıyorsun demek. Peki, tanımak *ister* misin?"

Wang, Chang'ın bir zamanlar onun emrinde çalışan Shi'yi yanında istemesinin sebebini şimdi anlıyordu. Shi, kaba ve umursamazdı. Ancak çok keskin gözleri vardı. Belki iyi bir polis değildi ama kesinlikle korkutucu bir polisti.

Bir yıl öncesinde, Wang, Sinotron II isimli yüksek enerjili

parçacık hızlandırıcı projesi için nanoölçekli bileşenlerden sorumluydu. Bir öğleden sonra, Liangxiang inşaat sahasında kısa bir moladayken karşısında gördüğü manzara karşısında donup kalmıştı. Manzaranın ana öğesi hâlâ kurulum aşamasında olan süperiletken mıknatısın sarmal bobiniydi. Yaklaşık üç katlı olan ve sadece yarısı tamamlanmış mıknatıs, metal bloklardan yapılmış dev bir canavar gibiydi ve kroyojenik soğutucu boruları tam bir karmaşaydı. Yapı, Sanayi Devrimi'nden kalan bir çöp yığını gibi etrafına insanlıkdışı teknoloji gaddarlığı ve çelik barbarlığı akıtıyordu.

Bu metal canavarının önünde zayıf bir kadın duruyordu. Kompozisyonun aydınlatması da göz alıcıydı. Işık dağılımının bileşimi oldukça benzersizdi: Metal canavarı geçici inşaat barınağının gölgesine gömülmüştü ama batan güneşten gelen ışık delikten geçerek kadının sağ tarafına düşüyordu. Yumuşak bir parlaklık kıvırcık saçlarına ve tulumun yakasından görünen beyaz boynuna vuruyordu. Tıpkı bir çiçeğin şiddetli bir fırtına sonrası metal bir harabede açması gibi…

"Sen neye bakıyorsun? İşinin başına dön!"

Wang bir an irkildi. Ama sonra Nanoteknoloji Araştırma Merkezi'nin direktörünün ona bağırmadığını, kendisi gibi kadına bakan başka bir genç mühendise bağırdığını fark etti. Wang sanattan, gerçeğin tam ortasına dönerken kadının sıradan bir çalışan olmadığını anladı. Çünkü projenin başmühendisi ona eşlik ediyor ve saygılı bir tutum içerisinde ona bir şeyler açıklıyordu.

"O kim?" diye sordu Wang direktöre.

"Onu tanıyorsun," dedi direktör eliyle işaret ederek. Sonra devam etti: "Bu 20 milyar Yuanlık hızlandırıcı üzerindeki ilk deney, muhtemelen onun Superstring Modeli'ni test etmek için olacak. Normalde teorik fizikte kıdem çok önemlidir ve bu kadına ilk denemeyi kapacak kadar kıdem-

li denemez aslında. Ama tecrübeli akademisyenler başarısız olup itibar kaybetmekten korkunca bu kadına gün doğmuş oldu."

"Ne? Yang Dong... bir kadın mı?"

"Evet. Biz de iki gün önce öğrendik."

Genç mühendis, "Psikolojik sorunları falan mı var? Neden kendini medyadan izole etsin ki?" diye sordu.

"Sen neden bahsediyorsun? Bu tarz yetenekli insanların bir kısmı böyledir. Mesela Qian Zhongshu* kimse onu televizyonda göremeden öldü."

"Doğru ama en azından Qian Zhongshu'nun cinsiyetini biliyorduk. Eminim bu kadın sıradışı bir çocukluk geçirmiştir. Belki de bu yüzden otistik olmuştur," dedi mühendis.

Yang, başmühendisle birlikte yürümeye başladı ve hiçbir şey söylemeden yanından geçerken, kadın başını sallayarak gülümsedi. Berrak gözleri Wang'ın beynine kazınmıştı.

Wang, o akşam çalışma odasına oturdu ve duvarında asılı olan, kendi çektiği birkaç manzara fotoğrafını hayranlıkla seyretti. Gözü fotoğrafın köşesine doğru kaydı. Orada karla kaplı bir dağın eteğinde sona eren ıssız bir vadi vardı. Vadinin diğer köşesinde yılların etkisiyle artık yıpranmış hale gelmiş, fotoğrafın üçte birlik kısmını kaplayan yaşlı bir ağaç... Wang, zihninde beliren figürü vadinin uzağında hayal etti. Sürpriz bir şekilde manzara canlanıvermişti. Sanki fotoğraftaki dünya o küçük figürü fark etmişti, bütün manzara o figür için var gibiydi. Wang, onun figürünü diğer fotoğraflarının her birinde ayrı ayrı hayal etti, bazen Yang Dong'un gözlerini manzara fotoğrafında boş gökyüzüne yerleştirdi. Bu görüntüler canlandığı zaman Wang, asla hayal edemediği bir güzellik elde etti. Daha önceleri Wang, fotoğraflarında bir eksiklik hissederdi; ruhları yokmuş gibi

* Akademisyen ve yazar (1910-1998) 1947 *Fortress Besieged* romanının yazarı. *–çn*

gelirdi ama şimdi biliyordu ki fotoğrafın ihtiyacı olan şey Yang Dong'du.

"Bu listedeki tüm fizikçiler son iki ay içerisinde intihar etti," dedi General Chang.

Wang yıldırım çarpmış gibi oldu. Zihnindeki siyah-beyaz manzara fotoğrafı yavaş yavaş solarak ardında bir boşluk bıraktı. Artık fotoğraflarda Yang Dong'un figürü yoktu ve gözleri de gökyüzünden silinip gitmişti. O dünyalar ölmüştü.

"Bu... ne zaman oldu?" diye sordu Wang afallamış bir halde.

"Son iki ay içerisinde," diye tekrarladı General Chang.

"Listenin sonundaki ismi kastediyorsun, değil mi?" diye cevapladı Shi tatmin olmuş bir sesle. Sonra sesini alçaltarak, "O intihar eden son kişiydi. İki gün önce aşırı dozda uyku hapı alarak acı çekmeden, huzur içinde öldü."

Bir an için Wang, Shi'ye minnettar oldu.

"Neden?" diye sordu Wang. Manzara fotoğraflarındaki ölü sahneler zihninde çılgınca dolaşıyordu.

"Biz tek bir şeyden emin olabiliriz. O da hepsinin aynı nedenden intihar etmiş olduğu. Ama bunu ifade etmek kolay değil. Belki de sebebini anlamak, uzman olmayan bizler için imkânsız. Bu belgeler intihar notlarından alıntılar içeriyor. Herkes toplantıdan sonra bunları inceleyebilir," diye cevapladı General Chang.

Wang notlara şöyle bir göz attı. Hepsi uzun birer makaleye benziyordu.

"Dr. Ding, Yang Dong'un intihar notunu Profesör Wang'a bakması için verebilir misiniz? Yang Dong'un notu hem en kısası hem de en anlamlı olanı."

Hiçbir tepki vermeden başı önüne eğik sessizce bekleyen Dr. Ding Yi masanın üzerindeki beyaz zarfı alıp Wang'a uzattı. Shi, Wang'a, "O Yang Dong'un erkek arkadaşı," diye

fısıldadı. Wang, Ding'i daha önce Liangxiang'daki parçacık hızlandırıcı şantiyesinde gördüğünü hatırladı. Teori grubunun bir üyesiydi. Top şimşek üzerinde çalışma yaparken makro atom keşfi ile ünlü olan bir kuramcıydı. Wang zarftan belli belirsiz bir koku yayan, şekilsiz bir şey çıkardı. Bu bir kâğıt değildi, bir huş ağacının kabuğuydu. Üzerinde zarif kelimeler ile şunlar yazılıydı:

> *"Bütün deliller tek bir sonuca çıkıyor: Fizik asla var olmadı ve olmayacak. Ben sorumsuzluk yaptığımı biliyorum. Ama başka seçeneğim yok."*

İsim ya da imza yoktu. Ölmüştü.

"Fizik... yok mu?" Wang ne düşüneceğini bilemiyordu.

General Chang dosyayı kapattı ve "Dosyasında dünyanın en yeni üç yüksek enerjili parçacık hızlandırıcısının kurulmasından sonra yapılan deneylerin sonuçlarıyla ilgili oldukça somut bilgiler bulunmaktadır. Çok teknik bilgiler ve burada onlardan bahsetmeyeceğiz. Araştırmamızın ilk odağı Bilimin Sınırları olacak. UNESCO 2005 yılını Dünya Fizik Yılı olarak belirlemişti ve bu organizasyon, o yıl yapılan çok sayıda akademik konferanstan ve dünyanın farklı bölgelerindeki fizikçilerin etkileşiminden ortaya çıktı. Dr. Ding, siz bir teorik fizikçisisiniz, bu gelinen nokta hakkında bize bilgi verebilir misiniz?"

Ding başıyla onaylayarak, "Aslında Bilimin Sınırları ile herhangi bir bağlantım olmadı ama bu organizasyon akademik çevrede çok ünlüdür. Ana amaçları şu: Yirminci yüzyılın ikinci yarısından itibaren fizik, klasik teorilerinin basitliğini ve sadeliğini yitirmeye başladı. Çağdaş teorik modeller gitgide karmaşık ve muğlak bir hal aldı. Deneysel doğrulama giderek daha zor bir hale gelmeye başladı. Bu, fiziğin sınırlarının araştırılmasında artık duvara toslandığı-

nın işaretidir. Bilimin Sınırları üyeleri düşünmede yeni bir yol açmak için çalışır. Basit bir şekilde açıklayacak olursak, bilimin sınırlarını bulmak için bilimin metotlarını kullanmak, eğer bir sınır varsa bilimin doğayı ne kadar derinden anlayabileceğini görmek, bilimin aşamayacağı sınırları aşmaya çalışmak istiyorlar. Modern fiziğin gelişimi, bu çizgiye ulaşılmış olduğunu göstermektedir," dedi.

"Çok güzel," dedi General Chang. "Araştırmalarımızdan öğrendiğimiz kadarıyla, intihar eden akademisyenlerin çoğunun Bilimin Sınırları organizasyonu ile bağlantısı vardı ve hatta bazıları bu organizasyonun üyeleriydi. Ama biz yasadışı psikotropik ilaçlarla tekniklerin kullanımına dair ya da dini tarikatların psikolojik manipülasyonlarına benzeyen bir kanıt bulamadık. Diğer bir deyişle, Bilimin Sınırları, biliminsanlarını etkilediyse bile, bu sadece yasal akademik tartışmalar yoluyla olmuş. Profesör Wang, son zamanlarda sizinle temas halindelerdi. Bu yüzden sizden bazı şeyler öğrenmek istiyoruz."

Shi boğuk bir ses tonuyla, "Temas halinde olduğun kişilerin isimleri, buluşma yerleri ne zaman buluştuğun ve eğer varsa e-posta ya da mektup ile yapılan görüşmeler…"

General Chang sert bir sesle, "Kes sesini, Da Shi!" diyerek onu durdurdu.

Başka bir polis memuru Shi'ye doğru eğilerek, "İki dakika çeneni kapatsan ağzın olduğunu unutacağımızdan mı korkuyorsun?" diye fısıldadı. Shi çay bardağını aldı ve içindeki sigara izmaritini görünce tekrar yerine bıraktı.

Shi'nin soruları, yemeğinden sinek çıkmış gibi Wang'ın canını sıkmıştı yine. Ama Wang kendini tuttu ve soruyu cevapladı, "Benim, Bilimin Sınırları ile temasım Shen Yufei ile tanışmamla başladı. Shen Yufei Çin kökenli Japon bir fizikçidir. Şimdi tüm ailesi ile birlikte Çin'de ve halen Pekin'de yaşıyor ve bir Japon firmasında çalışıyor. Shen Yufei, o za-

manlar Mitsubishi Elektrik Makinelerinin laboratuvarında çalışıyordu. Biz bu senenin başında yılbaşında teknoloji seminerinde tanıştık. Onun sayesinde başka fizikçi arkadaşlar ile de tanıştım. Bunlar Bilimin Sınırları'nın üyeleriydi. Bazıları Çinli bazıları ise yabancıydı... Konuşulanlar genelde... Nasıl söylenir? Çok radikal konulardı. Hepsi Dr. Ding'in şimdi bahsettikleri üzerine söyleşi yapıyordu: Bilimin sınırı neredеdir?

"İlk başlarda bu konulara çok ilgim yoktu. Bu konuları sadece eğlence olarak görüyordum. Benim işim uygulamalı araştırmadır ve bu bağlamda teorik konularda seviyem pek de ileri değil. O yüzden tek yaptığım tartışmalarını dinlemekti. Bu insanların çok özgün ve derin düşünceleri vardı; yeni bakış açıları ile yapılan fikir alış verişleri sayesinde yavaş yavaş zihnimin açıldığını hissediyordum. O yüzden ilgimi cezbetmeye başladı. Ama konuşulanlar sadece teoriyle sınırlıydı, o kadar. Beni, Bilimin Sınırları organizasyonuna üye olarak katılmam için davet etmişlerdi ve eğer kabul etseydim, bu tür tartışma toplantılarına katılmak görev halini alacaktı. Ama benim bunun için enerjim ve zamanım sınırlıydı. Bu sebeple reddettim."

"Profesör Wang, Biz Bilimin Sınırları organizasyonundan gelen daveti kabul etmenizi istiyoruz. Bugün sizi buraya çağırmamızın sebebi de buydu," dedi General Chang. "Bu sayede organizasyon işleyişi hakkında bilgi sahibi olmayı umuyoruz," diye ekledi.

"Orada köstebeklik yapmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu Wang oldukça huzursuz bir şekilde.

"Köstebek diyor!" diye güldü Shi.

General Chang, Shi'ye azarlayan bir bakış attı ve Wang'a dönüp, "Sadece bilgi sağlamanızı istiyoruz. Bizim başka sızma yolumuz yok," dedi.

Wang başını sallayıp, "Özür dilerim, General Chang. Bunu yapamam," dedi.

"Profesör Wang, Bilimin Sınırları uluslararası üst düzey akademisyenlerden oluşmuş bir örgüt. Bu sebeple incelemesi son derece hassas ve karmaşık bir konu. Bizim için ince bir buz tabakası üzerinde yürümek gibi. Akademisyenlerin yardımı olmadan herhangi bir yol katedemeyiz. Bu talebimizin temel sebebi budur. Ancak, kararınıza saygı duyuyoruz. Kabul etmek istemezseniz anlayış gösteririz," dedi General Chang.

"Ben… çok yoğunum. Gerçekten zamanım yok."

General Chang başını salladı ve "Peki, Profesör, o halde biz sizin zamanınızı almayalım. Konferansa katıldığınız için teşekkür ederim," dedi.

Wang bir anlık bir şok yaşadı. Çünkü bu, konferanstan kovulduğu anlamına geliyordu.

General Chang, kibarca toplantı odasının kapısına kadar Wang'a eşlik etti. Arkalarında kalan Shi'nin yüksek sesle söylendiğini duyabiliyordu. "Böylesi daha iyi oldu. Zaten ben aynı fikirde değildim. Şimdiden bir sürü kitap kurdu intihar etti bile. Onu gönderirsek köpeklerin önüne yem atmış gibi oluruz."

Wang geri döndü ve Shi'ye doğru yürüdü. Öfkesini yatıştırmak için kendisini zorlayarak, "Kullandığın üslup hiç de iyi bir polise yakışan cinsten değil," dedi.

"İyi bir polis olduğumu kim söyledi?"

"Bu biliminsanlarının intihar sebepleri net olarak bilinmiyor. Ve sen onları aşağılayarak konuşamazsın. Onlar fikirleriyle insanlığa yeri doldurulamaz katkılarda bulunmuş insanlar."

"Onların benden daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Shi sandalyesinde, gözlerini Wang'tan ayırmadan. "En azından, ben birinin anlattığı saçmalıklar yüzünden kendimi öldürmüyorum," diye ekledi.

"Ben öldürür müyüm sanıyorsun?"

"Ben senin güvenliğin hakkında endişelenmek zorundayım," dedi kendine has o sırıtışıyla.

"Böyle bir durumda sizden daha çok güvende olduğumu düşünüyorum. Ve bilmelisin ki, bir insanın gerçeği ayırt etme yeteneği, bilgisiyle doğru orantılıdır."

"Olmayabilir. Mesela senin gibi..."

"Da Shi, bir cümle daha edersen buradan gitmeni isteyeceğim," dedi General Chang.

Wang, General Chang'a döndü ve "Önemli değil. Bırakın konuşsun. Fikrimi değiştirdim ve sizin de istediğiniz gibi Bilimin Sınırları'na katılmaya karar verdim," dedi.

"Çok iyi!" dedi Shi başını sallayarak. "Onlara katıldıktan sonra tedbiri elden bırakma, bazı şeyleri kolaylıkla yapabilirsin. Boşluk gördüğün anlarda da bilgi topla. Örneğin bilgisayarlarına bir göz at, mail adresi ya da website adresi gibi şeyler ezberle."

"Yeter! Sen beni yanlış anladın. Ben ajanlık yapmak istemiyorum. Sadece senin aptallığını ve cehaletini kanıtlamak istiyorum," dedi Wang.

"Onlara katıldıktan bir süre sonra yeterli bir süre hayatta kalırsan, bu benim için en büyük kanıt olur. Ama ben senin için korkuyorum..." dedi Shi, küçümseyici bir gülümsemeyle.

"Tabii ki hayatta kalacağım. Ama bir daha seni asla görmek istemiyorum!"

General Chang, Wang'la merdivenlerden indi. Onu bırakması için bir araba ayarlanmıştı. General Chang vedalaşırken, "Sen ona bakma. Shi Qiang huysuz bir karaktere sahiptir. Aslında cinayet polisliğinde ve anti-terörizmde oldukça deneyimlidir. Yirmi yıl önce, askerlerimden biriydi," dedi.

Arabaya doğru yürürken Chang, "Profesör Wang, sormak istediğiniz bir sürü soru olmalı," diye ekledi.

"Az önce içeride söylediğiniz onca şeyin orduyla ne ilgisi var?"

"Savaşın her şeyi orduyu ilgilendirir."

Wang şaşırdı. Parlak ve güzel bir bahar mevsimindeydiler. Etrafına şöyle bir baktıktan sonra, "İyi de savaş nerede? Şu an dünya üzerinde herhangi bir sıcak nokta bölgesi yok. Muhtemelen tarihin en huzurlu olduğu dönemindeyiz," dedi.

Chang anlaşılmaz bir gülümsemeyle, "Çok yakında her şeyi öğreneceksiniz. Hatta herkes her şeyi öğrenecek. Profesör Wang, başınıza hiç hayatınızı baştan aşağı değiştiren bir olay gelmedi mi? Bazı olaylardan sonra dünya sizin için tamamen farklı bir hal almadı mı?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman çok şanslı bir hayatınız olmuş. Dünya öngörülemeyen faktörler ile dolu ama bunlar sizin hayatınızda hiçbir değişikliğe yol açmamış."

Wang uzunca bir süre düşündü, hâlâ anlayamıyordu. "Birçok insan bu şekilde yaşıyor."

"O zaman hepsi şanslı hayatlar yaşıyor."

"Ama... Bir sürü nesil böyle sade bir hayat yaşadı."

"Hepsi şanslı."

Wang başını salladı ve gülmeye başladı. "İtiraf etmeliyim ki bugün bazı şeyleri yanlış anlıyorum. Yani demeye çalıştığınız..."

"Evet. İnsanlık, tarihi boyunca hep şanslıydı. Taş devrinden günümüze kadar hiç gerçek bir kriz yaşanmadı. Gerçekten şanslıydık. Ama bir gün bütün bu şans tersine dönecek. Hatta şöyle söyleyeyim: Döndü bile. En kötüsüne hazırlıklı olun."

Wang bir soru daha sormak istiyordu ama General Chang başını sallayıp vedalaşmak için elini uzatmıştı. Onun bu hareketi Wang'ın soru sormasını engellemişti.

Wang arabaya bindikten sonra sürücü gidilecek adresi sordu. Wang adresi verdi ve sordu: “Beni buraya getiren sen değil miydin? Sanki araba aynı gibi geldi de.”

“Hayır. Ben değildim. Ben Dr. Ding‘i getirmiştim.”

Wang’ın aklına bir şey geldi ve şoföre daha önce Ding’i almış olduğu adresi sordu.

5

Bir Bilardo Oyunu

Ding Yi'nin yepyeni üç oda bir salon evinin kapısını açar açmaz, Wang içeriden gelen alkol kokusunu aldı. Ding koltuğa uzanmış, televizyon açık ve gözlerini tavana dikmişti. Wang şöyle bir etrafa baktı, yeni dairesine henüz yerleşmemiş gibiydi. Birkaç parça mobilyadan başka bir şey yoktu. Büyük salon boş görünüyordu. En çok göze çarpan şey oturma odasının köşesine yerleştirilen bilardo masasıydı.

Ding Yi, Wang'ın habersiz ziyaretinden rahatız olmuş görünmüyordu. Belli ki o da birisiyle konuşmak istiyordu.

"Bu daireyi üç ay önce satın aldım," dedi Ding. "Neden satın aldım? O kadının gerçekten bir aile kurabileceğini mi düşündüm?" Sarhoş gülümsemesiyle başını salladı.

"Siz ikiniz..." diye başladı Wang. Yang Dong'un hayatıyla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Ama nasıl soracağını bilmiyordu.

"O gökyüzündeki bir yıldız gibiydi. Daima uzakta. Üzerime düşen ışığı bile daima soğuktu." Ding gece göğünü görmek için pencereye yürüdü. Kayan yıldızlara bakıyor gibiydi.

Wang bir şey söylemedi. Yang Dong'un sesini duymak için neler vermezdi. Bir yıl önce bir günbatımında bir an için gözleri birbirlerine kilitlenmişti ama hiç konuşmamışlardı. Wang onun sesini hiç duymamıştı.

Ding sanki bir şeyi savuşturuyormuş gibi elini sağa sola salladı. "Profesör Wang, siz haklıydınız. Askerler ve polis-

lerle birlikte hareket etmeyin. Hepsi dik kafalı birer aptal. Fizikçilerin bu intiharlarının Bilimin Sınırları ile ilgisi olmadığını defalarca açıkladım. Ama bu açıklama onlar için yeterli olmadı."

"Bağımsız bir soruşturma yapmış gibi görünüyorlar."

"Evet ve uluslararası ölçekte bir soruşturmaydı. Ölen iki kişinin Bilimin Sınırları ile hiçbir ilişkisi olmadığını hepsi biliyor zaten. Bunlara... Yang Dong da dahil." Bu ismi söylemekte güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Ding Yi, ben de artık bu olayın içerisinde yer alıyorum, biliyorsun. Bu yüzden Yang Dong'un bu seçimi yapmasının nedenlerini bilmek isterim. Ve ben senin bu sebeplerin bazılarını bildiğini düşünüyorum." Wang gerçek niyetini saklamaya çalışırken iyice aptallık ettiğini düşündü.

"Ne kadar çok bilirsen, o kadar dibe çekilirsin. Şu an sadece yüzeysel olarak olayın içindesin. Ama bildiklerin arttıkça ruhun girdaba kapılacak ve esas sorun o zaman başlayacak."

"Ben uygulamalı araştırmada çalışıyorum, siz teorisyenler gibi hassas değilim."

"Peki o zaman, hiç bilardo oynadın mı?" Bilardo masasına doğru yürüdü.

"Üniversitedeyken birkaç kez oynadım."

"Onunla bilardo oynamayı çok severdik. Bize hızlandırıcıdaki parçacıkların çarpışmasını hatırlatırdı." Ardından biri siyah diğeri beyaz iki top aldı. Siyah topu deliğe yakın, beyaz topu ise siyahtan on santim uzağa koyduktan sonra Wang'a, "Siyah topu deliğin içine atabilir misin?" diye sordu.

"Bu kadar yakınken bunu herkes yapabilir."

"Sen bir dene."

Wang ıstakayı aldı ve beyaz topa hafifçe dokunarak siyah topu deliğe soktu.

"Çok iyi. Gel, şimdi masanın konumunu değiştirece-

ğiz," dedi Ding. Masayı taşıması için Wang'a masanın diğer ucuna gitmesini işaret etti. Beraber masayı oturma odasının diğer köşesine taşıyıp pencerenin yanına yerleştirdiler. Masayı sabitledikten sonra, siyah topu çıkarıp deliğin yanına koydu ve beyaz topu tekrar on santim uzağına yerleştirdi. "Tekrar yapabilir misin?"

"Tabii ki."

"Hadi vur."

Wang siyah topu tekrar kolayca deliğe soktu.

"Tekrar yerini değiştirelim," dedi Ding. Bilardo masasını bu kez oturma odasının üçüncü köşesine taşıdılar. Ardından Ding topları tekrar aynı pozisyonda yerleştirdi. "Vur."

"Bak. Bizim..."

"Vur!"

Wang çaresizce gülümsedi ve siyah topu üçüncü kez deliğe soktu.

Bu vuruştan sonra masanın konumunu iki kez daha değiştirdiler: İlk önce oturma odasının kapısının yanına, ardından da ilk konumuna getirdiler. Ding iki kez daha topları yerleştirdi ve Wang iki kez daha vuruş yaparak siyah topu deliğe soktu. Sonunda ikisi de terlemişti.

"Güzel, böylece deneyin sonuna gelmiş olduk. Şimdi bunu bir analiz edelim," dedi Ding, sigarasını yakarak. "Beş deneme yaptık. Denemelerin dördü farklı uzaysal konumlarda ve zamanlarda yapıldı. Denemelerin ikisi ise aynı konumda fakat farklı zamanlarda yapıldı. Sonuçlar sence de şok edici değil mi?" Kollarını kocaman açarak, "Beş çarpışma denemesi de aynı sonucu verdi!" dedi.

"Varmak istediğin nokta nedir?" diye sordu Wang soluk soluğa.

"Bu inanılması güç sonuçları açıklayabilir misin? Lütfen fizik dilini kullan."

"Bu... beş denemede her iki topun da kütlesi değişme-

di: Konum açısından, bilardo masasını referans aldığımız sürece konumda da herhangi bir değişiklik olmadı. Beyaz top siyah topa vurduğunda vektörel hız da hiçbir senaryoda değişmedi. Yani iki top arasında momentum değişimi de olmadı. Böylece beş denemede de siyah top deliğe girdi."

Ding'in yanındaki koltukta bir viski şişesi duruyordu. Yerden aldığı iki kirli bardağı doldurup birini Wang'a uzattı. Wang reddetti.

"Olmaz, bunu kutlamalıyız. Büyük bir yasayı keşfettik: Fizik yasaları zaman ve mekâna göre değişiklik göstermiyormuş. Kaldırma kuvveti ilkesinden sicim teorisine kadar, insanlık tarihinin başlangıcından günümüze bütün bilimsel buluşlar ve düşünsel sonuçların hepsi, bu büyük bilimsel yasanın yan ürünüdür. Biz iki teorisyen yanında, Einstein ve Hawking sadece uygulama mühendisleri olmaktan öteye geçemiyorlar."

"Senin neyi ifade etmeye çalıştığını hâlâ anlamıyorum."

"Başka bir sonuç düşün: Birincisinde, beyaz top siyah topu deliğe düşürdü. İkincisinde, siyah top saptı. Üçüncüsünde, siyah top tavana kadar uçtu. Dördüncüsünde, siyah top korkmuş bir serçe gibi odanın etrafında uçtu ve sonunda cebe girdi. Beşincisinde, siyah top ışık hızına yakın bir hızla uçarak kazara bilardo masasının kenarını kırarak duvara çarptı ve Asimov'un bir zamanlar bahsettiği gibi, Dünya ve Güneş sisteminden ayrıldı. O zaman ne düşünürdün?"

Ding uzunca bir süre sessizlik içersinde Wang'a baktı. Nihayet Wang, "Böyle bir şey yaşandı. Haksız mıyım?" diye sordu.

Ding iki bardağı da kafasına dikti. Bilardo masasına şeytan görmüş gibi bakıyordu. "Evet, yaşandı. Son birkaç yıl içinde, sonunda temel teorileri deneysel olarak test edebilmek için gerekli ekipmanları temin ettik. Üç tane pahalı 'bilardo masası' inşa edildi. Biri Kuzey Amerika'da, biri Avrupa'da

ve sonuncusu da bildiğin gibi Çin'de, LiangXiang'da. Sizin Nanoteknoloji Araştırma Merkezi oradan çok para kazandı. Bu yüksek enerjili parçacık hızlandırıcılar, parçacıkların büyüklük sırasına göre, insanoğlunun daha önce hiç ulaşamadığı bir seviyede çarpıştırılması için gerekli enerjiyi temin etti. Fakat yeni ekipmanlarla yapılan deneylerde aynı partiküller, aynı enerji seviyesi ve aynı deneysel parametreler farklı sonuçlar verdi. Sadece farklı hızlandırıcılar kullanıldığında değil, farklı zamanlarda aynı hızlandırıcı kullanıldığında da farklı sonuçlar alındı. Haliyle fizikçiler panikledi. Ultra yüksek enerjili çarpışma deneylerini aynı koşullar altında tekrar tekrar denediler. Ama sonuç her seferinde farklı oldu. Ortaya bir model çıkmadı."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Wang. Ding'in bir şey söylemeden ona baktığını gördüğünde, "Ben nanoteknolojideyim ve mikro ölçekli yapılarla çalışıyorum. Fakat çalıştığım alan yine de sizinkinin yanında daha büyük ölçekli kalıyor. Biraz daha bilgi verir misin?" dedi.

"Bu, fizik yasalarının zamana ve uzaya göre değişkenlik göstermediği anlamına gelir."

"*Bu* ne demek?"

"Bence gerisini kendin çıkarabilirsin. General Chang bile anladı. Gerçekten zeki bir adam."

Wang, düşünceli şekilde pencereden dışarı baktı. Dışarıda şehrin ışıkları gökyüzündeki yıldızları boğuyordu.

"Bu, evrenin herhangi bir yerinde uygulanan fizik kanunlarının var olmadığı anlamına gelir. Bu, fizik... yok demektir," dedi Wang dönerek.

"Ben yaptığımın sorumsuzca olduğunu biliyorum. Ama başka seçeneğim yok," dedi Ding. "Bu, onun intihar notunun ikinci yarısı. Sen daha ilk yarısında tökezledin. Şimdi onu az da olsa anlayabiliyor musun?"

Wang oynadığı beyaz topu bilardo masasından aldı. Ya-

vaşça okşayıp geri bıraktı. "Her zaman teorinin en uç noktalarını arayan birisi için bu gerçekten de bir felaket olmalı."

"Teorik fizik alanında bir şeyler başarmak için insanın neredeyse dini bir bağlılığa ihtiyacı oluyor. Bu durumda uçuruma sürüklenmek pek de zor değil."

Vedalaşırken Ding, Wang'a bir adres verdi. "Zamanın varsa Yang Dong'un annesini görmeye git. Tüm hayatını kızıyla beraber geçirdi. Şimdi yapayalnız kaldı kadıncağız."

"Ding, belli ki benden çok daha fazlasını biliyorsun. Biraz daha bilgi verebilir misin? Gerçekten de fizik yasalarının zaman ve mekân içerisinde değiştiğine inanıyor musun?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum." Ding uzun süre Wang'ın gözlerine baktı. Sonunda, "İşte bütün mesele de bu," dedi.

Wang, Ding'in İngiliz albayın sözlerini devam ettirdiğini biliyordu: "Olmak ya da olmamak. İşte bütün mesele bu."

6

Nişancı ve Çiftçi

Ertesi gün hafta sonuydu. Wang erken kalktı. Fotoğraf makinesini alıp bisikleti ile dışarı çıktı. Fotoğraf çekmeyi çok seven biri olarak, insanların ayak basmadığı, el değmemiş doğa en sevdiği temaydı. Ama artık orta yaşlara geldiğinden, böylesi lüks bir eğlence için yeteri kadar enerjisi yoktu. Çoğu zaman şehirde gezer ve manzara fotoğrafları çekerdi. Bilerek ya da bilmeyerek, genelde şehir merkezinde nadir olarak görülen vahşi atmosferi seçerdi: hayvanat bahçesindeki kuruyan bir göl yatağı, çatlakların arasında yeşermeye çalışan bir ot, bir şantiye sahasındaki yeni kazılmış toprak. Şehrin arka planı üzerinde toplanan renkli ışıkları yok etmek için sadece siyah – beyaz film kullanırdı. Ama beklenmedik bir başarı sağlamıştı, yavaş yavaş ünlü oluyordu. Çalışmaları iki fotoğraf fuarında sergilenmişti ve Fotoğrafçılar Derneği'ne alınmıştı. Fotoğraf çekmek için her dışarı çıktığında bisikletine atlar, şehirde gezerek ilgisini cezbedecek, ilham verici bir şeyler arardı. Bazen bütün gün dışarıda olurdu.

Bugün, Wang kendini biraz garip hissediyordu. Genelde çektiği fotoğrafların klasik, sakin ve asil bir duruşu olurdu. Ama bugün, bu tür kompozisyonları oluşturmada çok zorlanmıştı. Aslında ihtiyacı olan tek şey aynı duyguları hissedebilmekti. Şu an kafasında oluşan görüntü, bir bataklığın kıyısında, uykusundan yeni uyanmış bir şehrin görüntüsüydü. Bu durağanlığı aldatıcı geliyordu. Gece boyu, o iki

bilardo topu rüyalarına girmişti. Siyah top uzayda belli bir kurala bağlı olmadan salınıyor, sonra siyah arka planda gözden kayboluyor ve yalnızca beyaz olanla çarpıştığı zaman görünür hale geliyordu.

Maddenin temel doğası gerçekten de kanunsuz olabilir miydi? Dünyanın düzeni ve istikrarı evrenin bir köşesinde oluşan geçici bir dinamik denge ya da kaotik bir akıntıda kısa ömürlü bir anafor olabilir miydi?

Bilim öldürebilir miydi?

Bilinçsizce, bir anda ayağa kalktı ve inşaatı yeni biten büyük CCTV* televizyon binasının önüne geldi. Kaldırımın kenarında bisikletinden indi ve başını kaldırıp A harfi şeklindeki yüksek binaya baktı, duygularındaki istikrarı geri kazanmaya çalışıyordu. Bakışlarını binanın zirvesinden ayırmadı. Sabah güneşi pırıl pırıldı, gökyüzünün sonsuz derinliği masmaviydi. Aklına aniden iki kelime geldi:

Nişancı ve çiftçi.

Bunlar, Bilimin Sınırları üyesi biliminsanlarının tartışmalarında kullandığı, evren yasalarının temel doğasını içine alan iki hipoteze verilen isimlerdi. Bu, evren yasalarının temel doğasını içine alan iki hipoteze bir atıftı.

Nişancı hipotezinde, iyi bir nişancı her on santimde bir delik açan bir atışla hedefi vurur. Farz edelim ki bu hedef düzlemi üzerinde iki boyutlu zeki canlılar yaşıyor. Onların biliminsanları evreni gözlemledikten sonra bir yasa keşfediyor: "Her on santimde bir, evrende bir delik vardır." Halbuki evrenin değiştirilemeyen bir yasası için nişancının anlık merakının sonuçlarını göz ardı etmiş oldular.

Diğer taraftan, çiftçi hipotezinde biraz daha korku filmi tadı vardı: Bir çiftlikte birkaç tane hindi vardır. Biliminsanı olan bir hindi, hiç değişmeyen bir şablon tespit ediyor ve şu keşfi yapıyor: "Her sabah saat 11'de yemek geliyor." Bi-

* Çin'in Merkez TV kanalı. *–çn*

liminsanı olan hindi bir Şükran Günü sabahı bu keşfi diğer bütün hindilere duyurur. Ama o sabah saat 11'de hindilere yem vermek yerine, çiftçi gelip tüm kümesi öldürür.

Wang ayaklarının altındaki yolun bir bataklık gibi kaydığını hissetti. A şeklindeki büyük bina sallanıyor gibiydi. Bakışlarını hızla sokağa çevirdi.

Bu rahatsız edici düşüncelerden kurtulmak için, kendini bütün pozları bitirmeye zorladı. Öğle yemeğinden önce eve döndü. Karısı, oğullarını oynamaları için dışarı çıkarmıştı, öğle saatine kadar da dönmezlerdi. Normalde, Wang filmi banyo ettirmek için sabırsızlanırdı ama bugün pek keyfi yoktu. Basit bir öğle yemeğinin ardından, dün gece neredeyse hiç uyuyamadığı için gidip iyi bir uyku çekti ve uyandığında saat beşi bulmuştu. Sonra o sabahki çektiği pozları hatırladı ve gardıroptan dönme ufak karanlık odasına girdi.

Negatiflere banyo yaparken görüntüsü netleşen fotoğraflara baktı; bastırmaya değer poz var mı diye negatiflere göz gezdirdi. Fakat bu sırada garip bir şey gördü. Çekilen fotoğrafta, büyük alışveriş merkezinin önündeki çimlerin ortasından beyaz bir şerit geçiyor ve üzerinde de 1200:00:00 sayıları yazıyordu.

İkinci fotoğrafta da sayılar vardı: 1199:49:33.

Fotoğraf filminin her negatif karesinde küçük bir sıra rakam vardı.

Üçüncü fotoğrafta 1199:40:18, dördüncü fotoğrafta 1199:32:07, beşinci fotoğrafta 1199:28:51, altıncı fotoğrafta 1199:15:44, yedinci fotoğrafta 1199:07:38, sekizinci fotoğrafta 1198:53:09... Otuz dördüncü fotoğrafta 1194:50:49, otuz beş ve otuz altıncı fotoğraflarda 1194:16:37 sayıları yazıyordu.

Wang hemen filmde bir sorun olduğunu düşündü. Wang 1988 yılında üretilmiş tamamıyla mekanik bir Lecia M2 kullanıyordu. Teknolojik anlamda hiçbir otomatik fonksiyonu

olmadığı için tarih gibi bir baskı efekti eklenmesi mümkün değildi. Kaliteli lens ve mekanik yapısı düşünüldüğünde bu dijital çağda bile profesyonel bir fotoğraf makinesi olarak kabul edilmekteydi.

Wang, her fotoğrafa tekrar baktı ve sayılarda bir gariplik daha keşfetti: Arka plana uyumlu haldeydiler. Eğer arka plan siyahsa, sayılar beyazdı ya da tam tersi, arka plan beyazsa, sayılar siyahtı. Sanki bakan kişinin net görebilmesi için yüksek kontrastta tasarlanmışlardı. Wang on altıncı fotoğrafa tekrar baktığında, kalp atışları hızlandı ve birden sırtında bir ürperti hissetti. Bu çekim eski bir duvarın arkasında bulunan kurumuş bir ağacın fotoğrafıydı. Duvar alacalıydı ve negatif üzerinde siyah-beyaz olarak değişkenlik gösteriyordu. Yani bu fotoğrafta rakamlar siyah da olsa beyaz da olsa okuması kolay olmayacaktı. Ama rakamlar fotoğrafta dikey olarak, ağaç gövdesine uyacak şekilde kıvrımlı olarak hizalanmıştı. Bu sayede beyaz rakamlar yılan gibi kıvrılarak ölü ağacın gövdesinin siyah kısımlarına denk geliyor ve görülebilir bir hal alıyordu.

Wang bunların arasında matematiksel bir ilişki kurmaya başladı. İlk önce bu rakamların bir tür seri rakamlar olabileceğini düşündü. Ama rakamlar arasındaki fark aynı değildi. Ardından sayıların saat, dakika, saniye formunda bir zamanı temsil ediyor olabileceğini düşündü. Fotoğrafları aldı ve her fotoğrafın çekim zamanın dakikasını dikkatlice not etti. Fotoğraflar üzerindeki ardışık rakamlar arasındaki fark ile fotoğrafların çekildiği zaman arasındaki süre farkının aynı olduğunu keşfetti. Çektiği fotoğrafların zamanını dakikasına kadar kaydetmişti. Bunu incelediğinde çektiği iki fotoğraf arasında ne kadar süre varsa, bir sonraki fotoğraftaki rakamlar o kadar süreye denk geliyordu. Wang bunun ne anlama geldiğini anlayıverdi.

Bu bir geri sayımdı.

Geri sayım 1200 saat ile başlamıştı ve şu an için 1194 saat kalmıştı.

Şu an için miydi? Hayır, bu süre en son fotoğrafı çektiği zamana aitti. Geri sayım hâlâ devam ediyor muydu?

Wang karanlık odadan çıktı, yeni bir siyah-beyaz film şeridini Leica kamerasına taktı, odada rastgele ve çok hızlı bir şekilde birkaç fotoğraf çekti. Sonra balkona çıktı ve dışarının da birkaç fotoğrafını çekti. Film bittikten sonra tekrar karanlık odaya gidip ruloyu çıkardı. Her fotoğraf negatifinde numaralar tıpkı bir hayalet gibi yeniden belirdi. Birinci fotoğraf: 1187:27:39'du. Bu zaman farkı, film rulosunun ilk çekimi ve önceki film rulosunun son çekiminin arasında geçmiş zaman farkı ile eşleşiyordu. Bundan sonra her 3-4 saniyelik zaman farkı onun hızlı çekim aralıkları ile eşleşiyordu, 1187:27:35, 1187:27:31, 1187:27:27, 1187:27:224...

Geri sayım devam ediyordu.

Wang yeni bir film rulosu daha taktı, hızlı bir şekilde çekmeye başladı, hatta birkaç tanesini lens kapağı üzerindeyken çekti. Film rulosu bittiğinde karısı ve oğlu eve dönmüştü. Fotoğrafları banyo etmek için karanlık odaya geçti ve Leica kamerasıyla yeni bir film rulosunu karısına verdi. "Al, bu ruloyu bitir."

"Ne çekeyim ki?" Karısı şaşkınlık içerisinde kocasına bakıyordu. Wang asla başkalarının kamerasına dokunmasına izin vermezdi. Gerçi karısının ve oğlunun da böyle bir ilgisi yoktu. Onların gözünde bu makine 20 bin Yuan'a mal olan bir antikaydı.

"Ne istersen. Yeter ki çek." Fotoğraf makinesini eline tutuşturup karanlık odaya geçti.

"Tamam. Dou Dou, hadi gel seni çekelim." Karısı, kameranın lensini oğluna doğru çevirdi.

Wang'ın zihni bir anda, tıpkı cellatın kementi gibi, oğlunun yüzünde beliren hayalet figürlerinin hayali ile doldu. Ürperdi. "Hayır, onu çekme, başka bir şey çek."

Karısı deklanşöre bastı ve ilk fotoğrafı çekti. Sonra, "Neden tekrar çekemiyorum?" diye sordu.

Wang karısına filmi sarmayı gösterdi: "Her seferinde şu şekilde bütün ruloyu saracaksın," dedi ve sonra karanlık odaya döndü.

"Amma da zahmetli," dedi doktor olan karısı, birinin bugünlerde çok yaygın olan 10-20 megapiksel dijital kameralar dururken böyle pahalı bir makineyi kullanmak istemesinin sebebini anlayamıyordu. Üstelik filmi de siyah-beyazdı.

Wang, üçüncü filmin banyosunu tamamladıktan sonra, kırmızı loş ışıkta baktı ve geri sayımın halen devam ettiğini gördü. Her çekilmiş fotoğrafta sayılar net bir şekilde görülüyordu, hatta bazı fotoğraflarda lens kapağı kapalı olmasına rağmen sayılar hâlâ oradaydı. 1187:19:06, 1187:19:03, 1187:18:59, 1187:18:56...

Karısı karanlık odanın kapısını iki kere çaldı ve fotoğraf çekiminin bittiğini söyledi. Wang kapıyı açıp kamerayı ondan aldı. Ruloyu çıkartırken elleri titriyordu. Karısının tuhaf bakışlarının altında film rulosunu alıp kapıyı sıkıca kapattı. O kadar heyecanlıydı ki sabitleyiciyi ve fotoğraf banyo çözeltisini yere döktü. Görüntüler netleşmeye başlıyordu. Wang gözlerini kapattı ve içinden dua etmeye başladı: *Görünmeyin, her ne iseniz görünmeyin, bana görünmeyin.*

Wang, büyüteçle ıslak filmi inceledi. Hiçbir geri sayım rakamı yoktu. Fotoğraflarda sadece karısının evde çektiği resimler vardı. Deklanşöre yavaş basmıştı ve resimleri şüphesiz profesyonelce değildi. Ama Wang bunların, bugüne kadar gördüğü en güzel fotoğraflar olduğunu düşünüyordu. Karanlık odadan çıktı ve derin bir nefes verdi, ter içinde kalmıştı. Karısı yemek yapmak için mutfağa geçmişti, oğlu ise odasında oyun oynuyordu.

Kanepeye oturdu ve sakince düşünmeye başladı. Her şeyden önce, rakamlar kısa zaman aralıklarının kaydıydı ve bu bir zekâ belirtisiydi, yani önceden film üzerine basıl-

mış olamazdı. Bir şey o rakamları fotoğraflara pozlanmıştı.

İyi de ne? Kameranın bir arızası mı vardı? Makineye kendi bilgisi dahilinde olmayan bir eklenti mi yapılmıştı? Wang, lensi çıkardı ve kamerayı söküp büyüteçle her parçasını inceledi. Parçalar temiz ve lekesizdi. Herhangi bir anormallik göremedi. Sonra lens kapağı takılıyken bile çekilmiş fotoğraflardaki sayıları düşününce tek ışık kaynağının içeri sızan bir ışık demeti olabileceğini düşündü. Ama bu teknolojik açıdan nasıl mümkün olabilmişti? Işık demetinin kaynağı neydi? Nasıl odaklanmıştı?

En azından mevcut teknolojiye göre bu, doğaüstü bir durumdu.

Wang, hayalet geri sayımın kaybolduğundan emin olmak için Leica kamerasına bir fotoğraf filmi daha yükledi ve yeniden rastgele çekime başladı. Bu sefer fotoğrafları çok yavaş çekiyordu. Filmi çıkarıp yıkadı. Sadece bir an sakinlemiş olan Wang yeniden delirmek üzereydi. Geri sayım geri dönmüştü. Fotoğrafta görünen zamana baktığında geri sayımın aslında hiç durmadığını, sadece karısının çektiği fotoğraflar üzerinde çıkmadığını gördü.

1186:34:13, 1186:34:02, 1186:33:46, 1186:33:35…

Wang hemen karanlık odadan ayrıldı ve evinden çıkarak kapı komşusu olan emekli Profesör Zhang'ın kapısına ısrarla vurmaya başladı.

"Bay Zhang, evinizde herhangi bir fotoğraf makinesi var mı? Ama dijital değil, film takılan fotoğraf makinesi var mı?"

"Senin gibi profesyonel bir fotoğrafçı neden benim makinemi istesin ki? Senin pahalı bir makinen vardı. Ona ne oldu? Benimki alt tarafı dijital bir makine. Hayırdır, sen iyi misin? Yüzün solgun görünüyor."

"Bana ödünç verebilir misiniz?"

Profesör Zhang hemencecik Kodak dijital fotoğraf makinesini alıp geldi. "Al, içinden birkaç tane fotoğraf silebilirsin."

"Teşekkürler!" Makineyi kaptığı gibi eve döndü. Aslında üç tane filmli, bir tane de dijital kamerası vardı ama başkasının makinesini ödünç alıp kullanmanın daha garanti olacağını düşündü. Wang kanepenin üzerinde duran kamerasına ve birkaç fotoğraf filmine baktı, bir süre durduktan sonra kendi Leica'sına yeniden bir film yüklemeye karar verdi. Ödünç aldığı dijital fotoğraf makinesini yemek hazırlayan eşine verdi: "Çabuk! Birkaç tane daha fotoğraf çek. Az önceki gibi."

"Ne yapıyorsun sen? Şu yüzüne bak. Neler oluyor?"

"Bir şeyim yok, sen fotoğrafları çek."

Karısı yemeği bırakıp korku ve endişesi gözlerinden okunur halde kocasının yanına geldi.

Wang, yemek yiyen altı yaşındaki oğlunun eline Kodak fotoğraf makinesini sıkıştırarak, "Dou Dou, hadi gel, babana yardım et. Bu düğmeye bas. Tamam, şimdi çek. Tekrar bas ve çek. Böyle devam et. İstediğin her şeyin fotoğrafını çekebilirsin."

Oğlan hemen kapmıştı nasıl yapılacağını. İlgisini de çekmişti ve hızla fotoğraf çekmeye başladı. Wang, kanepeden Leica kamerasını almak için döndü ve o da çekmeye başladı. Baba-oğul çıldırmış gibi, durmadan fotoğraf çekiyordu. Karısı tekrar tekrar yanıp sönen flaşların arasında ne yapacağını bilemeden kocasının yanına gitti ve ağlamaya başladı:

"Wang, son zamanlarda çok stres altında kaldın, biliyorum. Umarım sen…" Karısı cümlesini tamamlayamamıştı.

Wang, Leica içindeki fotoğraf filmi rulosunu bitirdi ve oğlundan da dijital makineyi aldı. Bir an düşündü ve karısı ile oğlunun girmesini engellemek için yatak odasına geçti. Dijital makine ile birkaç tane daha çekim yaptı. Resimleri çektiği zaman LCD ekran yerine görsel kadraj kullandı. Çünkü sonuçları o an görmekten korkuyordu. Ama er ya da geç bu korku ile yüzleşmesi gerekecekti.

Wang, Leica'dan filmi alıp karanlık odaya gitti ve çalışmak için kapıyı sıkıca kapattı. Fotoğrafların banyosu bittikten sonra, elleri titrediği için büyüteci iki eliyle tutarak fotoğrafları dikkatle incelemeye başladı. Fotoğraflardaki hayalet geri sayım hâlâ devam ediyordu.

Karanlık odadan dışarı fırladı ve Kodak makinesi ile çekilen fotoğrafları kontrol etmeye başladı. LCD ekrana baktığı zaman oğlunun çektiği hiçbir fotoğrafta geri sayım yoktu. Ama kendisinin çektiği fotoğraflarda geri sayım açıkça görünüyordu. Hatta film üzerindeki sayılar ile senkronizeydi.

Wang, farklı kamera kullanarak, kamera veya filmden kaynaklanabilecek sorun olasılığını ortadan kaldırmak istemişti. Ama oğluna ve eşine fotoğraf çektirerek çok daha tuhaf bir sonuca ulaşmış oldu: Farklı kameralar, farklı filmler ve çeken kişi değişse bile, hayalet geri sayım sadece onun çektiği fotoğraflarda görünüyordu.

Wang umutsuz halde düğüm olmuş halatlara ya da iç içe dolanmış bir yılana benzeyen film ruloları yığınını aldı.

Bu gizemi kendi başına çözemeyeceğini anlamıştı. Ama kimi aramalıydı? Üniversite ve araştırma merkezindeki arkadaşları umutsuz vakaydı. Çünkü hepsi tıpkı Wang gibi teknik zihne sahip insanlardı. Wang sezgisel olarak bunun teknik bir sorunun ötesinde olduğunu düşünüyordu. Ding Yi'yi düşündü ama şimdi o da kendi manevi krizinin içinde sürükleniyordu. Sonunda aklına Bilimin Sınırları geldi. Orada çok derin düşünebilen açık fikirli insanlar vardı. Bu yüzden de Shen Yufei'in numarasını çevirdi.

"Dr. Shen. Bir sorunum var. Sizi ziyaret etmem gerekiyor."

"Gel," dedi Dr. Shen ve telefonu kapattı.

Wang biraz şaşırmıştı. Shen Yufei pek konuşmazdı zaten. Bilimin Sınırları'ndaki bazı kişiler şaka amaçlı onu Dişi Hemingway olarak çağırırdı. Ama bu sefer konunun ne ol-

duğuna dair bile soru sormamıştı. Wang rahatlamalı mıydı yoksa daha da huzursuz mu olmalıydı bilemedi.

Wang, film rulolarını bir el çantasının içine koydu, dijital kamerayı da aldı. Daha sonra karısının endişeli bakışları altında evden çıktı. Arabayı alabilirdi ama bütün şehrin ışıkları yanıyor olsa bile o yine de yanında birilerinin olmasını istedi. Bu yüzden bir taksi çağırdı.

Shen Yufei, yeni demiryolu hattının yakınında bulunan lüks villaların olduğu bir bölgede yaşıyordu. Buranın sokak aydınlatmaları loştu. Villaların etrafını çeviren, balık tutulabilen küçük bir göl vardı ve site, akşamları adeta bir köy gibiydi. Shen'in zengin olduğu açıkça görülüyordu ama Wang, onun bu zenginliğinin kaynağını çözemiyordu. Shen ne eski pozisyonunda ne de şu anki şirketinde böylesi bir geliri elde edebilirdi. Öte yandan evinin içi hiç de lüks sayılmazdı. Orası, Bilimin Sınırları üyelerinin bir toplantı yeriydi. Wang, orayı hep toplantı odası olan küçük bir kütüphaneye benzetirdi.

Oturma odasında, Shen'in kocası Wei Cheng vardı. Wei Cheng kırk yaşlarında, dürüst, samimi ve entelektüel görünümlü bir adamdı. Doğrusu, Wang onun sadece adını biliyordu. Shen onu tanıttığı zaman sadece adını söylemişti. Bütün gün evde olduğu için bir işi var gibi görünmüyordu. Wei Cheng, Bilimin Sınırları tartışmalarına hiç ilgi göstermezdi ama evine sık sık gelen biliminsanlarından da rahatsız oluyor gibi durmuyordu. Ama avarelik eden biri de değildi. Evde düşünceli halde hep bir araştırma yürütüyormuş gibi bir hâli vardı. Ne zaman onlara bir misafir gelse onları karşılar, ardından üst kattaki odasına çıkardı ve çoğu zaman tüm gün orada kalırdı. Bir keresinde Wang, üst katta, kapısı yarı açık olan odadan içeriye bir anlığına bakmıştı. İçeride inanılmaz bir şey görmüştü. İçerde güçlü bir HP Workstation vardı. Yanılmış olamazdı, çünkü bu makine iş yerinde

kendi kullandığıyla aynıydı. Barut rengi ana gövdesi olan model RX8620 dört yıl önce üretilmişti. Bir evde, kişisel bir kullanım için bir milyon Yuan'dan daha pahalı olan böyle bir makinenin bulunması garipti. Wei Cheng bütün gün onunla ne yapıyordu?

"Yufei'in biraz işi var. Lütfen biraz bekleyin," dedi Wei Cheng ve yukarı çıktı. Wang oturup beklemek istedi ama yerinde duramıyordu. Bu yüzden Wei Cheng'in arkasından merdivenleri tırmandı. Wei, Wang'ın arkasından olağanüstü makinesinde çalıştığı odaya geldiğini gördü ama bu durumdan hiç rahatsız olmadan karşısındaki odayı işaret ederek, "Yufei şu odada," dedi.

Wang kapıyı çaldı ama kapı kilitli değildi, açtı ve içeri girdi. Shen, bilgisayarın karşısına geçmiş oyun oynuyordu. Wang'ı şaşırtan şey ise V-oyun kostümü giymiş olmasıydı. Şu sıralar oyuncular arasında bu tarz kıyafetler çok popülerdi. Bu kıyafetler tam geniş ekranlı kask ve dokunsal geri besleme özellikli kostümden oluşuyordu. Bu giysiler oyuncunun teninde oyunu hissetmesini sağlıyordu. Yumruk darbesi, bıçaklanmak, ateşlerin yakıcılığı ve kış soğuğu hissedilebiliyordu. Simülasyon sayesinde bedende aşırı sıcaklık ve soğukluk hissi yaşatabiliyor, hatta bir kar fırtınasında mahsur kalmayı size tecrübe ettirebiliyordu.

Wang arkasına doğru yürüdü. Oyun sadece kafasındaki kask vasıtasıyla oynandığı için bilgisayar ekranında herhangi bir şey yoktu. Wang, Shi Qiang'ın internet siteleri ve e-postaları ezberlemeyle ilgili söylediklerini hatırladı. Gözü adres çubuğuna kaydı. Oyunun internet adresinin kelimeleri okudu: www.3cisim.net

Shen, oyun kıyafetlerini çıkardı. İnce yüzüne çok büyük gelen gözlüklerini taktı. Shen, Wang'ı ifadesizce selamladı ve hiçbir şey söylemeden, konuşması için bekledi. Wang film rulolarını aldı ve gizemli olay hakkında konuşmaya

başladı. Shen onu dikkatle dinledi, filmleri aldı ve ayağa kalkıp sadece birkaç tanesini gözleriyle şöyle bir taradı. Wang şaşırmıştı ama bir şeyden kesinlikle emindi, Shen bu olay hakkında bir şeyler biliyordu. Wang neredeyse anlatmayı kesecekti ama Shen biraz daha devam etmesi gerektiğini belirten bir bakış attı. Wang konuşmasını bitirdikten sonra Shen, Wang geldiğinden beri ilk defa konuştu. "Senin şu nanomateryal projesi nasıl gidiyor?"

Bu alakasız soru Wang'ın kafasını karıştırmıştı. Ve film ruloları yığınını işaret ederek "Nanomateryal projesi mi? Onunla ne ilgisi var?" dedi. Shen cevap vermedi. Sadece sessizce ona baktı, sorusuna cevap bekliyordu. Onun konuşma tarzı böyleydi, fazladan bir tek kelime sarf etmezdi.

"Araştırmayı durdur," dedi Shen.

"Ne?" Wang yanlış duyduğunu sandı. "Neden bahsediyorsun?"

Shen sessiz kaldı, söylediklerini tekrarlamadı.

"Durdurayım mı? Bu ulusal çapta önemi olan bir proje!"

Shen Yufei hâlâ konuşmuyordu, sakin bir şekilde ona bakıyordu.

"Bana nedenini anlatman lazım!"

"Sen durdurmayı bir dene."

"Ne biliyorsun? Söyle bana!"

"Söyleyebileceğim kadarını söyledim."

"Projeyi durduramam. İmkânsız."

"Sen durdurmayı bir dene."

Geri sayım hakkında yaptıkları konuşma böyle sona erdi. Ardından Wang ne kadar çabalasa da Shen sadece, "Sen durdurmayı bir dene," diye tekrarladı.

"Şimdi anlıyorum. Bilimin Sınırları iddia ettiğin gibi sadece temel teoriler hakkında beyin fırtınası yapan bir grup değil. Yaptıklarınızın gerçeklikle ilgisi düşündüğümden çok daha karmaşıkmış."

"Hayır. Tam tersi, bu izlenimin, Bilimin Sınırları'nın ha-

yal ettiğinden çok daha temel konularla ilgileniyor olması."

Wang umutsuzdu ve vedalaşmadan oradan ayrılmak üzere ayağa kalktı. Shen Yufei tek kelime etmeden avlunun kapısına kadar ona eşlik etti ve taksiye binene kadar bekledi. Tam o sırada başka bir araba hızla geldi ve kapının önünde durdu. Arabadan bir adam indi. Wang karanlık olmasına rağmen yine de güneş gözlüğü takan bu adamı evden sızan hafif ışık sayesinde hemen tanıdı.

O adam Pan Han'dı. Pan Han, Bilimin Sınırları grubunun en tanınan üyesiydi. Genetiği değiştirilmiş tarım ürünlerinin uzun süreli tüketimi halinde yeni doğanlarda kalıtımsal bozuklukların olabileceğine dair başarılı bir öngörüde bulunmuş bir biyologtu. Ayrıca GDO'lu ürünlerin ekolojik felaketlere de neden olabileceğini öngörmüştü. Asılsız bilgilerle felaketler hakkında sürekli insanları uyaran kıyamet senaryocularının aksine o, söylediklerinin her birini ayrıntılarıyla anlatmış ve sonrasında birçok uyarısının doğru çıktığı görülmüştü. Söylediklerinin bu kadar doğru çıkması endişe verici boyutlara ulaştığında, gelecekten haber aldığına dair söylentiler çıkmıştı.

Onu bu kadar ünlü yapan diğer sebep ise ilk sivil deneysel topluluğu oluşturmasıydı. Batıdaki "Doğaya Dönüş" gibi ütopik grupların aksine, onun "Kırsal Çin" grubu vahşi doğada değil, en büyük şehirlerden birinin tam ortasındaydı. Topluluğun kendine ait herhangi bir mülkü yoktu. Gıdalar dahil, günlük hayat için bütün gereksinimler kent çöplüğünden alınıyordu. Başlangıçta birçok insan bunun başarısız olacağını düşünmüş olsa da "Kırsal Çin" grubu sadece başarılı olmakla kalmadı, aynı zamanda hızla büyüdü de. Şu an üç binden fazla daimi üyesi vardı ve ayrıca sırf deneyim olsun diye sayısız kişi kısa bir süreliğine katılıyordu.

Bu iki başarının sayesinde Pan Han'ın sosyal konular üzerindeki etkisi gitgide artmıştı. Pan Han, bilimsel ve tek-

nolojik devrimin insan toplumunda bir hastalık olduğuna inanıyordu. Ona göre, teknolojinin hızla yayılması ile kanser hücresinin hızla yayılmasının sonuçları aynı olacaktı: Beslenme için tüm kaynakların tükenmesi ile organlar hasar görecek ve sonunda vücudun nihai ölümü gerçekleşecekti. O, doğayı tehdit eden teknolojiden vazgeçilmesini savunuyordu. Fosil yakıtlar ve nükleer enerji gibi ilkel teknolojilerden kurtulup doğaya çok daha nazik davranan güneş ve rüzgâr gibi yenilenebilir enerjiye dönmemiz gerektiğini düşünüyordu. Büyük şehirlerin kademeli ve eşit olarak kendi kendine yetebilen küçük kasaba ve köylere bölünerek lağvedilmesi gerektiğine inanıyordu. Pan Han daha iyi bir teknolojiyle yeni bir tarım toplumu kurmak istiyordu.

"Evde mi?" diye sordu Pan, parmağıyla villanın ikinci katını işaret ederek.

Shen cevap vermedi ama içeri girmesine de izin vermedi.

"Onu uyarmak zorundayım ve tabii ki seni de. Bizi zorlamayın!" Pan'ın sesi buz gibiydi.

Shen Yufei taksiciyi çağırdı. "Hadi git," dedi ve "Bir şey yok," diye de ekledi. Taksi hareket ettikten sonra Wang, artık Shen ve Pan arasındaki konuşmayı duyamıyordu ama arkasını dönüp pencereden baktığında Shen'in, Pan'ın eve girmesine izin vermediğini gördü.

Wang eve geldiğinde saat gece yarısını geçmişti. Taksiden indiği gibi, siyah bir Volkswagen Santana yanında durdu. Arabanın penceresi açıldı ve bir duman bulutu dışarı süzüldü. Sürücü koltuğunda oturan, iri gövdesiyle Shi Qiang'tı.

"Profesör Wang, Akademisyen Wang. Son birkaç gündür nasılsın?"

"Beni takip mi ediyorsun? Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?"

"Yanlış anlama. Hiç durmadan yanından da geçip gidebilirdim ama durup bir selam vereyim dedim. Ama sen

nankörlük ediyorsun." Her zamanki gibi sahte ve kurnaz bir şekilde sırıtıyordu. "Ee, orada hiç işe yarar bir şeyler buldun mu?"

"Daha önce de söyledim sana. Ben seninle beraber hiçbir şey yapmak istemiyorum. Şu andan itibaren beni takip etmeyi bırak!"

"İyi." Shi arabayı çalıştırdı. "Fazla mesai yapmasam açlıktan öleceğim de. Keşke maçı kaçırmasaydım."

Wang dönüp arkasına baktı. Araba gecenin karanlığında hızla gözden kayboldu. Kendini birden garip hissetti. Shen Yufei'den beklediği desteği görmemişti. Ama Shi Qiang'da bunu bulmuştu. Az önce bunu belli etmişti. Aslında bunun için minnettardı. Karşılaştığı olaylar karşısında entelektüel sosyal sınıfın insanları oldukça sakindi. Ama çok fazla bilgi ve bilinmeyen ile karşılaşmak imkânsız değildi. Belki de Shen'in aklındaki ölüm korkusuydu. Shi bunları bilse, böylesi bir güçten korkabilirdi. Bu gerçek bir bilgisizlikti ve o kadar basit bir korku değildi. Evrendeki kusurlar ve avantajlar insanın cehaletinden miydi? Doğan birçok canlı doğuştan gelen yeteneklerini gösterebilecekleri bilgiye sahiptirler. Örümceklerin ağ örmesi ve arıların petek yapması gibi. İnsanlığın en iyi biliminsanları ve mimarları hayranlıkla onlara gıpta eder. Doğal denge, evrim üzerinden insanlığa bilgi verebilir. Hatta ilkel evreni öğrenmenin yolu insanın ilk varoluşunu bilmesiyle olur. Belki de bir nedenden dolayı doğal denge bunu gerçekleştiremedi. Doğadaki bütün gizemler açıklanabildiğinde insanlık hayatta olacak mıydı? Sahip olunan güvenin cevabı çok yüzeysel olacak. Çünkü sen bu gizemin ne olabileceğini hayal bile edemezsin. Shi bu fani dünyada çözülebilir olgunlukta olan sıradan bir insan sayılabilir. Bilinmezlik korkusu onların bütün ümitlerini Wang, Yang Dong ve Ding Yi'de daha seyrek yıkıyordu. Onların bilinmeyenin karşında var olmaları Shi

Qiang'ın var olmasından daha güçlüdür. Bu tür bir güç, bilgi bağışıyla olmaz.

Wang eve girdiğinde karısı ve oğlu çoktan uyumuştu. Wang, yatakta huzursuzca dönen eşinin belirli belirsiz mırıldanmasını duydu. Kocasının gün boyu garip davranışları yüzünden mutlaka kâbus görüyordu. Wang birkaç uyku hapı alıp yatağa uzandı. Uzun bir süre sonra uykuya daldı.

Wang'ın gördüğü rüyalar karmakarışıktı. Değişmeyen tek şey o hayalet geri sayımdı. Aslında yatmadan önce bile bunun rüyasına gireceğini biliyordu. Rüyasında, havada duran geri sayıma saldırıyordu. Çılgınca yaptığı saldırı hiçbir iz bile bırakmamış, başarısız olmuştu. Rüyasında geri sayım akıp gitmeye devam ediyordu. Yaşadığı hayal kırıklığı öyle dayanılmaz hale gelmişti ki uyanıverdi.

Gözlerini açtığında tavanı bulanık görüyordu. Şehrin ışıkları perdenin arasından sızıyordu. Ama bir şey rüyasından gerçek hayata kadar onu takip etmişti: geri sayım. Rakamlar hâlâ gözlerinin önündeydi, ince, parlak ve beyaz.

1180:05:00, 1180:04:59, 1180:04:58, 1180:04:57...

Wang başını çevirdi, yatak odasında her şey bulanık görünüyordu. Uyanık olduğundan emindi ama geri sayım ortadan kaybolmamıştı. Gözlerini kapattı ve geri sayım siyah bir kuğunun tüylerinin üzerinden akan cıva gibi görüş alanının karanlığında kaldı. Gözlerini açtı ve ovuşturdu. Ama geri sayım hâlâ yok olmamıştı. Nereye bakarsa baksın, beyaz ışıklı numaralar sabit bir şekilde görüş alanının ortasında duruyordu.

Tarifi imkânsız bir korkuyla aniden kalkıp oturdu. Geri sayım da onu izledi. Yataktan fırladığı gibi pencereye koştu ve perdeyi çekip pencereleri açtı. Dışarıda şehir hâlâ derin bir uykudaydı ve şehrin ışıkları parlıyordu. Geri sayım bir filmin altyazısı gibi gece manzarasının önünde belirdi.

Wang, bir an için boğuluyor gibi hissetti ve gözyaşları içinde boğuk bir çığlık attı. Karısı korkarak uyandı ve endişe içinde ona ne olduğunu sordu. Wang kendini sakin kalmaya zorlarken karısına hiçbir şey olmadığını söyleyip onu rahatlatmaya çalıştı. Wang tekrar yatağına uzanıp gözlerini kapattı ve sürekli geri sayımın ışıltısı altında zorlu gecenin geri kalanını geçirdi.

Wang sabah erkenden kalktı ve her şey normalmiş gibi davranmaya çalıştı. Ama karısı ondaki tuhaflığın farkındaydı. Kocasına gözlerinin nasıl olduğunu ve net görüp göremediğini sordu.

Wang kahvaltıdan sonra Nanobilim Araştırma Merkezi'ni aradı ve birkaç gün gelmeyeceğini söyledi. Sonra arabayla hastaneye gitti. Yol boyunca, geri sayım acımasızca gerçek dünyasına karışıyordu. Bu şey parlaklığını otomatik olarak ayarlayabildiği için arka plan ne olursa olsun çok net görülebiliyordu. Wang, sayıları bastırmak için tepedeki güneşe bakmayı bile denedi. Ama boşunaydı, lanet numaralar bu sefer siyaha döndü ve yine belirdi, gölge gibi güneşin önünde durdu fakat bu onları daha ürkütücü bir hale getirdi.

Tongren Hastanesi yoğun bir hastaneydi. Ancak Wang, karısının sınıf arkadaşı olan ünlü bir göz doktoruna görünmeyi başardı. Doktor onu muayene etmeden kendisine durumu hakkında bir şey söylemedi. Wang'ın her iki gözünün muayenesinden sonra, doktor herhangi bir hastalık bulgusunun olmadığını ve her iki gözünde de her şeyin normal olduğunu söyledi.

"Gözlerimin önünde hep bir şeyler görüyorum. Nereye bakarsam bakayım, o şeyler hep orada," dedi Wang ve o anda geri sayım numaraları doktorun yüzünde belirdi.

1175:11:34, 1175:11:33, 1175:11:32, 1175:11:31…

"Uçuşan cisimler!" dedi doktor ve bir yandan da reçeteyi yazmaya başladı. "Bu durum bizim gibi orta yaşlardaki

insanlarda göz merceğinde bulanıklaşmanın sonucu olarak görülür. Tedavi etmek kolay değildir ama çok büyük sorun teşkil etmez. Sana iyot damlası ve D vitamini vereceğim. Bir ihtimal kendi kendine yok olabilir. Ama yine de çok fazla umutlanma. Görme yeteneğini etkileyeceği yönünde bir endişen olmasın. Sadece onları görmezden gelmeye alışman gerekecek."

"Uçuşan cisim mi dediniz? Bu şeyler... tam olarak neye benzerler?"

"Tam anlamıyla neye benzediğini söylemek zor. Kişiden kişiye değişiklik gösterir. Kimisi küçük siyah noktalar görürken bir başkası iribaş gibi şeyler görür."

"Peki eğer bir sayı demeti görüyorsanız?"

Doktor reçeteyi yazmayı bıraktı. "Sen sayı dizisi mi görüyordun?"

"Evet. Görme alanımın tam ortasında."

Doktor bir kalem kâğıt çıkarıp endişeyle ona baktı. "Odama girdiğin an yüzünden son zamanlarda çok çalıştığın okunuyordu. Geçen seferki mezunlar buluşmasında Li Yao senin için iş yerinde çok stres altında olduğunu söylemişti. Bizim yaşlarımızda artık dikkat etmelisiniz. Bünyemiz eskisi gibi kuvvetli değil."

"Bunun sebebi psikolojik mi yani?"

Doktor başıyla onayladı. "Başka biri olsa, psikiyatriste git derdim. Ama gerekli değil, önemli bir şey yok, sadece yorulmuşsun. Birkaç gün dinlen, tatile çık. Li Yao, sen ve küçük oğlun. Neydi adı? Dou Dou muydu? Endişelenme, yakında geçer."

1175:10:02, 1175:10:01, 1175:10:00, 1175:09:59...

"Bak, sana tam olarak ne gördüğümü söyleyeyim. Bu bir geri sayım. Saniye saniye ilerliyor ve sen bunun benim kafamda olduğunu mu söylüyorsun?"

Doktor hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Zihnin görüşü

ne kadar etkilediğini biliyor musun? Bak, geçen ay buraya on beş-on altı yaşlarında hasta bir kız geldi. Aniden, görme yeteneğini kaybetmiş. Ama sonra bütün testler gösterdi ki gözlerinin fizyolojisinde ters giden hiçbir şey yok. Son olarak psikiyatri bölümü ona bir ay terapi verdi. Bir süre sonra kızın görme yeteneği geri geldi."

Wang burada kalmanın zaman kaybı olduğunu biliyordu ve çıkarken şöyle dedi: "Tamam. Gözlerimde ne olduğu önemli değil. Ama merak ettiğim bir şey var: İnsanı uzaktan etkileyen ve bazı şeyler görmesine neden olan herhangi bir fiziksel olgu biliyor musunuz?"

Doktor biraz düşündü. "Evet, biliyorum. Bir süre önce Shenzhou 19 uzay aracı için gerekli olan tıbbi ekibin bir parçasıydım. Kabin dışında çalışan taikonotlar var olmayan bir ışık gördüklerini belirtmişlerdi. Daha önce de Uluslararası Uzay İstasyonu'ndaki astronotlar benzer bir durumla karşılaşmıştı. Yoğun güneş faaliyetlerinde yüksek enerjili parçacıkların gözün retinasına vurması sebebiyle insanlar böyle parlaklıklar görebilir. Ama sen sayılardan, hatta geri sayımdan bahsediyorsun. Güneş bunlara neden olamaz."

Wang kafası karman çorman halde hastaneden çıktı. Gözlerindeki geri sayım devam ediyordu. Ona musallat olan bu hayalet onu takip ediyordu sanki. Wang bir güneş gözlüğü aldı. İnsanlar sürekli sayıları takip eden gözlerini görüp onu uyurgezer sanmasınlar diye gözlükleri taktı.

Nanoteknoloji Araştırma Merkezi'nin ana laboratuvarına girmeden önce gözlüğünü çıkarttığında iş arkadaşları bile onda bir tuhaflık olduğunun farkına vardı ve ona endişeli gözlerle bakmaya başladı.

Wang, laboratuvarın ortasında ana tepkime haznesinin hâlâ çalıştığını gördü. Dev aygıtın ana bölmesi çok sayıda borunun bağlı olduğu bir küreden oluşuyordu. "Uçan Bıçak" kod adını verdikleri yeni ve ultragüçlü bir nanomalze-

meyi ufak miktarlarda üretiyorlardı. Ama şimdiye kadarki numuneler moleküler yapı teknikleri ile imal edilmiş, diğer bir deyişle nano ölçekli problar kullanılarak moleküler yığın, tıpkı tuğla ile duvar örer gibi tek tek yerleştirilmişti. Bu yöntem çok yoğun kaynak gerektiriyordu ve sonuç olarak da dünyanın en değerli mücevherlerine eş değerde maddeler oluşturuyordu. Bu yöntem büyük miktarlarda üretim yapılması için uygun değildi.

Şu anda laboratuvarda bu yöntemin yerine geçecek, moleküler yapı için çok sayıda molekülün doğru düzende bir yığın oluşturacağı katalitik bir tepkime geliştirilmeye çalışılıyordu. Ana reaksiyon haznesi farklı moleküler kombinasyonları kullanarak çok sayıda tepkime gerçekleştirebiliyordu. Buna ek olarak cihaz matematiksel simülasyonları kullanarak fiili tepkime sayısını arttırmıştı. Tepkime belli bir aşamaya ulaştığı zaman bilgisayar, ara ürünlere dayalı matematiksel bir model oluşturur ve tepkimenin geri kalanını bu simülasyon yoluyla bitirirdi. Bu deneysel verimliliği büyük ölçüde artırmıştı.

Laboratuvar direktörü, Wang'ı görünce hemen yanına geldi, tepkime haznesinde ortaya çıkan arızaları ardı ardına sıralayarak anlatmaya başladı. Bu sahne son zamanlarda sık sık tekrarlanıyordu. Tepkime haznesi bir yıldan fazladır sürekli çalışıyordu, bu sebeple sensörlerin hassasiyeti azalırken hata oranı artıyordu. Bu da acilen kapatılıp bakım yapılmasını gerektiriyordu. Ama, projenin baş biliminsanı olan Wang, moleküler kombinasyonun üçüncü seti bitene kadar makinenin kapatılmaması için ısrar ediyordu. Teknisyenlerinse tepkime haznesine artık çok da işe yaramayan yamalardan yenilerini eklemekten başka çareleri kalmıyordu. Bütün bu işler proje ekibini tüketmişti. Laboratuvar müdürü bunun Wang'ı çileden çıkarttığını bildiği için makineyi kapatıp deneyi durdurma mevzularına hiç girmi-

yordu. Sadece yaşanan sıkıntıları Wang'a aktarıyordu ama adamın asıl yapmak istediği belliydi.

Mühendisler uzunca bir süredir çalışıyorlar, kritik bir hastanın etrafındaki doktorlar gibi ana tepkime haznesinin etrafında koşuşturuyorlardı. Bu manzaranın önünde bir anda geri sayım belirdi.

1174:21:11, 1174:21:10, 1174:21:09, 1174:21:08...

Wang, Shen'in "Sen durdurmayı bir dene," sözlerini hatırladı.

"Sensörlerin tamamının bakımı kaç gün alır?" diye sordu Wang.

"Dört beş gün," dedi laboratuvar müdürü umut dolu gözlerle. "Hatta sıkı çalışırsak üç günde bile bitiririz. Garanti ediyorum, Şef Wang."

Bu bir pes ediş değil, diye düşündü Wang. *Ekipmanların gerçekten bakıma ihtiyacı var ve bu yüzden deneyin geçici olarak durdurulması gerek. Başka bir sebebi yok.*

Laboratuvar direktörüne döndü ve gözerinin önünde gezinip duran geri sayıma aldırmadan ona odaklanarak, "Deneyi durdur ve gerekli bakımı yaptır. Bana verdiğin programa uy," dedi.

"Kesinlikle Şef Wang. Ben hemen size güncellenmiş programı vereyim. Bu öğleden sonra deneyi durdurabiliriz."

"Şu anda durdurabilirsiniz."

Laboratuvar müdürü kulaklarına inanamayarak Wang'a baktı ama bir yandan da sanki bu fırsatı kaybetmekten korkuyormuşçasına heyecanlandı. Telefonunu aldı ve deneyi durdurma emrini verdi. Bu kez de yorgun araştırmacılardan ve mühendislerden oluşan tüm proje ekibi heyecanlanmıştı. Hemen tepkime haznesini kapatma işlemlerine başladılar ve yüzlerce karmaşık anahtarı çevirdiler. Çok sayıda monitör karardıktan sonra ana monitör ekranına durdurulma durumu yansıdı.

Neredeyse aynı anda Wang'ın gözlerinin önündeki geri sayım da durdu. Son numara dizisi *1174:10:07* idi. Birkaç saniye sonra sayılar titreşerek kayboldu.

Sayıların olmadığı dünya tekrar gün yüzüne çıkınca, uzun süre suyun altında kaldıktan sonra su yüzüne çıkmış gibi derin bir nefes aldı. Wang güçsüzce oturdu. Etraftakiler beti benzi atmış halini seyrediyordu.

Wang laboratuvar direktörüne döndü. "Sistem bakımı Ekipman Bölümü'nün sorumluluğunda. Siz araştırma grubundakiler birkaç gün dinlenin. Bu ara herkes çok çalıştı."

"Şef Wang siz de çok yoruldunuz. Şef Mühendis Zhang buradaki her şeyle ilgilenebilir. Siz eve gidin ve iyice dinlenin."

"Evet, gerçekten de yorgunum," dedi Wang. Laboratuvar direktörü gider gitmez Wang telefonu alıp hemen Shen Yufei'yi aradı. Telefon çalar çalmaz Shen Yufei telefonu açtı.

"Bu işin arkasında kim ya da ne var?" diye sordu Wang. Sesindeki sakin tonu korumaya çalışıyordu ama başaramadı.

Sessizlik.

"Bu geri sayımın sonunda ne olacak?"

Sessizlik.

"Beni dinliyor musun?"

"Evet."

"Nanomateryallerle ne alakası var? Bu yüksek enerjili parçacık hızlandırıcı değil, sadece uygulamalı araştırma. Kayda değer bir şey mi bu?"

"Bir şeyin kayda değer olup olmadığına karar vermek bizi aşar."

"Modern zamanın bilimsel araştırmaları bir takım çalışmasıdır. Neden sadece tek başıma hareket edeyim?"

"Teorinin en önemli kısmını geçebilmenin sebebi kişisel başarıdır, aynı zamanda sen hâlâ kendi prestij ve gücünü kullanarak bu araştırmayı yanlış yönde ilerletmeyi ve yol ayrımının içine çekmeyi umut ediyorsun."

"Sizce de bu fikir çok saçma değil mi? Siz şu an uykunuzda konuşuyor olmalısınız."

"Bu sizin kontrolünüzün dışında. Siz bu tür bir gücün varlığına inanırsanız eğer, bilimsel düşünce ne olursa olsun tekrar gerçekleştirmeniz imkânsız olacaktır."

"Ama ben inanmıyorum!" diye bağırdı Wang. Son günlerin korku ve çaresizliği yüzünden aniden çıldırırcasına sinirlendi. "Böyle küçük hileler ile beni kandırabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Teknolojik gelişmelere engel olunabilir mi? İtiraf ediyorum, bunu nasıl yaptığını şimdilik açıklayamıyorum. Ama bunun tek nedeni benim sizin o yüz kızartıcı sihirbazlık perdenizin arkasını henüz göremiyor olmamdır."

"Yani geri sayımı daha büyük ölçekte görmek istediğini mi söylüyorsun?"

Shen'in söyledikleri Wang'ı bir an için şaşırttı. Wang bu soru için hazır değildi. Tuzağa düşmemek için kendini sakin kalmaya zorladı. "Hilelerinizi benden uzakta tutun. Daha büyük ölçekte olsa ne olacak? Bu sadece bir yanılsama. Tıpkı NATO'nun iki yıl önce savaşta yaptığı gibi, güçlü bir lazerle gökyüzündeki ay yüzeyine bile hologram yansıtılabilir! Nişancılar ve çiftçiler insanların yapamadığı ölçekteki konuları ustalıkla idare edebilmeliler. Örneğin, geri sayımı güneşin yüzeyinde görünür hale getirebilir misin?" Wang'ın ağzı açık kaldı. Ağzından çıkanlar kendisini bile şaşırtmıştı. Bilinçsizce, kaçınması gereken iki hipotezin adını vermişti. Tam anlamıyla kendi kazdığı kuyunun içine düşmüş gibi hissetti. İnisiyatifi tekrar ele geçirmeye çalışarak şöyle devam etti: "Bütün hilelerinizi önceden tahmin edemem. Belki de aşağılık illüzyonun o sayıların güneşte bile görünmesini sağlayabilir. İkna edici bir ispat gösterisi sunacaksan daha büyük ölçekte vermek zorundasın."

"Asıl mesele senin bunu kaldırıp kaldıramayacağın. Biz arkadaşız. *Yang Dong'un* yolundan gitmemen için sana yardımcı olmak istiyorum."

Yang'ın adının geçmesi Wang'ın ürpermesine sebep oldu. Ama hemen peşinden hissettiği öfke gözünü kararttı. "Meydan okumamı kabul ediyor musun?

"Tabii ki."

"Ne yapacaksın?"

"İnternete bağlı bir bilgisayarın var mı? Şu adrese gir: http://www.qsl.net/bg3tt/zl/mesdm.htm. Açtın mı? Bir çıktısını yanında bulundur."

Wang bu sayfanın bir Mors alfabesi tablosundan başka bir şey olmadığını gördü.

"Anlamıyorum. Bu–"

"Önümüzdeki iki gün boyunca, kozmik mikrodalgaların arka planını gözlemleyebileceğin bir yer bul. Detaylar için sana bir e-posta göndereceğim, bakarsın."

"Ne... yapacaksın?"

"Nanomateryal araştırma projeni durdurduğunu biliyorum. Yeniden başlatmaya niyetin var mı?"

"Tabii ki. Üç gün sonra."

"O zaman geri sayım devam edecek."

"Onu ne ölçekte göreceğim?"

Uzun bir sessizlik oldu. İnsan kavrayışının ötesindeki bir gücün sözcülüğünü yapan bu kadın, Wang'a hiçbir çıkış yolu bırakmamıştı.

"Üç gün sonra, ayın on dördünde, saat bir ile beş arasında, evren senin için yanıp sönecek."

7

Üç Cisim: Zhou Hanedanı'nın Kralı Wen ve Uzun Gece

Wang, Ding Yi'nin telefon numarasını tuşladı. Ancak Ding telefonu açtığında, sabahın çok erken bir saati olduğunu fark etti.

"Ben Wang Miao. Bu saatte aradığım için kusura bakma lütfen."

"Önemli değil. Zaten uyuyamıyordum."

"Ben... bazı şeyler gördüm. Biraz yardıma ihtiyacım var. Çin'de kozmik mikrodalga arka plan ışıması gözlemlenebilecek bir tesis biliyor musun?" Wang yaşadıklarını birilerine anlatmak istese de sadece kendisinin görebildiği bir geri sayım için bir sürü insanı haberdar etmek istemiyordu.

"Kozmik mikrodalga arka plan ışıması mı? Neden ilgileniyorsun? Anlaşılan gerçekten bazı sorunların var. Yang Dong'un annesini görmeye gittin mi?"

"Ah, özür dilerim. Unuttum."

"Önemli değil. Şu sıralar birçok biliminsanı... bir şeyler görüyor. Herkes çok dalgın. Ama yine de Yang Dong'un annesini görmen iyi olur. Kadın yaşlandı ama bakıcı tutmak istemiyor. Evinde güç gerektiren işler varsa ona yardım et. Bu arada evet, kozmik mikrodalga arka plan ışıması... Bunu Yang'ın annesine sorabilirsin. Annesi emekli olmadan önce bir astrofizikçiydi. Çin'deki bu tür araştırma tesislerini bilir."

"Çok iyi. Bugün işten sonra giderim."

“O zaman şimdiden teşekkür ederim. Bana Yang Dong’u hatırlatacak hiçbir şeyle yüzleşebilecek durumda değilim.”

Telefonu kapattıktan sonra Wang bilgisayarının başına oturdu ve bu çok basit Mors alfabesi tablosunun çıktısını aldı. Artık geri sayımı aklından çıkaracak kadar sakinleşmişti. Bilimin Sınırları grubunu, Shen Yufei’i ve onun çevrimiçi oynadığı oyunu düşündü. Shen hakkına sadece bir şeyden emindi. O da Shen’in hiç de bilgisayar oyunu oynayacak tipte biri olmadığıydı. Kısa konuşurdu ve ona soğuk biri izlenimi vermişti. Bu birinin maske olarak kullandığı bir soğukluk değil, karakterine baştan aşağı işlemiş türden bir soğukluktu. Wang, bilinçaltında onu uzun süre kullanılan eskimiş bir DOS işletim sistemi olarak düşündü: boş, siyah ekran, basit ve hızla yanıp sönen “C:\>” imleci. Ne girerseniz girin, size aynısını yansıtırdı. Ne fazladan bir harf eklerdi ne de bir değişiklik yapardı. Artık şunu biliyordu, “C:\>”nin altında aslında dipsiz bir boşluk vardı.

Shen oyun oynayan biri miydi? V-oyun kostümü gerektiren bir oyun hem de? Çocuğu olmadığına göre bu kostümü kendisi için almıştı ki bunun düşüncesi bile abesti.

Wang tarayıcı adres çubuğuna hatırlaması oldukça kolay olan oyuna ait web adresini yazdı: www.3cisim.net. Site oyuna erişimin sadece V-oyun kostümü aracılığıyla olduğunu belirtti. Wang, Nanoteknoloji Araştırma Merkezi’ndeki çalışma salonunda, bu kostümden olduğunu hatırladı. Artık boş olan ana laboratuvardan çıktı ve çalışma salonunun anahtarını almaya, güvenlik ofisine gitti. Salondaki bilardo masalarını ve egzersiz aletlerini geçtikten sonra V-oyun kostümünü bilgisayarın yanında buldu. Dokunsal kıyafeti ve panoramik görüntüleme kaskını giyebilmek için bir süre debelendikten sonra bilgisayarının başına döndü.

Oyuna girdikten sonra, Wang kendini şafak vaktinde ıs-

sız bir ovanın ortasında buldu. Ova boz renkli ve bulanıktı, bu yüzden de detaylarını açıkça göremiyordu. Uzakta, ufkun üzerinde beyaz ışıktan bir şerit vardı. Parlayan yıldızlar gökyüzünün geri kalanını kaplıyordu. Büyük bir patlama duyuldu. Kırmızı ışık ile parlayan iki dağ uzak bir mesafede birbirine çarpmıştı. Bütün alan kırmızı ışığa boğuldu. Gökyüzündeki yoğun toz bulutu dağıldıktan sonra Wang, yeryüzü ile gökyüzü arasında iki devasa kelime gördü: ÜÇ CİSİM

Sonra bir kayıt ekranı geldi ve Wang "Hairen" ismiyle kayıt açıp giriş yaptı.

Ova hâlâ ıssızdı ama kıyafetin içindeki kompresörler çalışmaya başladığından Wang vücudunda soğuk rüzgârları hissedebiliyordu. Önünde şafak ışığına karşı yürüyen iki karanlık siluete ait gölge gördü. Wang onlara yetişmek için peşlerinden koştu. İki siluet de bir erkeğe aitti. Kirli hayvan derilerine sarılmış, delik deşik uzun elbiseler giymişlerdi. Her ikisi de tunçtan yapılmış kısa ve geniş birer kılıç taşıyordu. İçlerinden birisi boyunun yarısı büyüklüğünde dar, ahşap bir kutu taşıyordu. Adam dönerek Wang'a baktı. Adamın yüzü giydiği kıyafet gibi kirli ve kırışıktı. Ama bakışları çok keskin ve canlıydı, gözbebekleri şafak ışığıyla parlıyordu.

"Hava soğuk," dedi adam.

"Evet, çok soğuk."

"Savaşan Devletler Dönemi'ndeyiz ve ben Zhou Hanedanı Kralı Wen'im," dedi kutuyu taşıyan adam.

"Zhou Hanedanı Kralı Wen'in, Savaşan Devletler Dönemi'nde* yaşadığını sanmıyorum," dedi Wang.

---

* Savaşan Devletler Dönemi MÖ 475'ten MÖ 221'e kadar sürmüştür. Zhou Hanedanı Kral Wen, çok daha öncesinde, MÖ 1099'dan MÖ 1050'ye kadar hüküm sürmüştür. Kendisi, yozlaşmış Shang Hanedanı'nı ortadan kaldırıp Zhou Hanedanı'nı kurmuştur. *–yhn*

"Şimdiye kadar hayatta kaldı," dedi diğer adam. "Shang Hanedanı'nı Kral Zhoe* da hayatta. Ben Kral Wen'in takipçisiyim, hatta kullanıcı adım 'Kral Wen'ın Takipçisi.' O bir dahi."

"Benim kullanıcı adım 'Hairen'. Sırtında taşıdığın şey ne?"

Kral Wen, dikdörtgen şeklindeki ahşap kutuyu indirdi, dik bir şekilde koydu ve kutuyu bir kapıyı açar gibi açtı. Kutunun içinde beş bölme vardı. Şafağın loş ışığında, Wang her bölmede kum yığını görebiliyordu. Her bölmede, üstündeki bölmeden küçük bir delik aracılığıyla akan kumlar vardı.

"Bu bir tür kum saati. Sekiz saatte tüm kum en aşağıya akıyor. Üç kez çevirdiğin zaman bir günü ölçebilirsin. Ama ben sık sık onu ters çevirmeyi unuturum. Takipçimin hatırlatmasına ihtiyacım var."

"Uzun bir yolculuktaymışsınız gibi görünüyor. Bu kadar ağır bir saati taşımak şart mı?"

"Başka türlü, zaman nasıl ölçülebilir?"

"Taşınabilir bir güneş saati daha uygun olabilir veya sadece güneşe bakarak yaklaşık zamanı hesaplayabilirsiniz."

Kral Wen ve takipçisi birbirlerine baktılar ve ardından herhalde Wang'ın aptal olduğuna kanaat getirerek ona dönüp, "Güneş mi? Güneş nasıl bize zamanı söyleyebilir? Biz bir Kaos Çağı'ndayız."

Wang bu yabancı terimin ne anlama geleceğini soracaktı ki takipçisi acı içinde inledi. "Gerçekten çok soğuk. Soğuktan öleceğim!"

Wang da çok üşüyordu. Ama çoğu oyunda, V-oyun kostümü çıkarılırsa sistemin kullanıcı hesabını sildiğini bi-

---

* Shang Hanedanı Kral Zhou MÖ 1075'ten MÖ 1046'ya kadar hüküm sürmüştür. Shang Hanedanı'nın son kralı olan Kral Zhou Çin tarihinin ünlü tiranlarından biridir. *–yhn*

liyordu. O yüzden bunu yapamazdı. "Güneş doğduğunda hava da biraz ısınır."

"Sen kâhin misin? Kral Wen bile geleceği tahmin edemez." Takipçi Wang'ı aşağılarcasına başını salladı.

"Bunun için kâhine mi ihtiyaç var? Güneşin iki saat sonra doğacağını kim bilmez ki!" dedi Wang, eliyle gökyüzündeki ufuk çizgilerini göstererek.

"Bu bir Kaos Çağı!"

"Kaos Çağı nedir?"

"Dengeli Çağ dışındaki bütün zamanlar Kaos Çağı'dır," dedi Kral Wen cahil bir çocuğun sorusunu cevaplar gibi.

Nitekim ufuktaki ışık karardı ve sonra kayboldu. Gece her şeyi örtüvermişti. Gökyüzündeki yıldızlar artık çok daha parlaktı.

"Şimdi şafak yerine alacakaranlık oldu, öyle mi?" diye sordu Wang.

"Aslında vakit sabah. Ama burada güneş her sabah doğmaz. Kaos Çağı böyle bir şeydir işte."

Wang soğuğa pek dayanamıyordu. "Görünüşe göre güneş uzun bir süre doğmayacak," dedi titreyerek. Ve bulanık ufuğu işaret etti.

"Nasıl bu kadar emin oluyorsun? Bundan emin olmanın hiçbir yolu yok. Daha önce de söyledim, bu bir Kaos Çağı," dedi takipçi ve Kral Wen'e dönerek, "Biraz kurutulmuş balık alabilir miyim?"

"Olmaz," dedi Kral Wen. "Sadece bana yetecek kadar var. Zhao Ge'ye ulaşması gereken kişi sen değilsin, benim."

Onlar konuşurken, Wang ufkun başka bir kısmının aydınlanmaya başladığını fark etti. Burada pusula yönlerine güvenemezdi. Ama yönün bu sefer geçen seferkinden farklı olduğundan emindi. Gökyüzü daha parlak ve yakındı. Güneş doğuyordu. Çok parlak bir ay gibi, küçük ve mavimsi bir renkteydi. Wang biraz sıcaklık hissetti ve etrafındaki

manzarayı daha net görmeye başladı. Ama bu durum pek uzun sürmedi. Güneş ufkun üstünde ufak bir yay çizdikten sonra tekrar battı. Karanlık ve kemikleri donduran soğuk tekrardan her yeri sardı.

Üç yolcu ölü bir ağacın önünde durdu. Kral Wen ve takipçisi yakacak olarak kullanmak üzere ağacı kesmek için bronz kılıçlarını çıkardı ve Wang yakacak odunları bir araya topladı. Takipçi bir çakmaktaşı aldı ve kıvılcım çıkana kadar bıçağa vurarak sürttü. Ateşin yanmasından bir süre sonra Wang'ın V-oyun kostümünün önü ısındı ama sırt tarafı hâlâ soğuktu.

"Suyu çekilmiş cesetleri yakmalıyız bence," dedi Takipçi. "Bu şekilde kocaman bir ateş yakabiliriz."

"Aklından çıkar böyle düşünceleri! Sadece zalim Kral Zhou bu tür davranışların içinde bulunabilir."

"Yol boyunca sağa sola saçılmış çok sayıda kurumuş ceset gördük. Kimisi parçalanmıştı ve tekrar su verilse bile canlanamaz durumdalar. Teoriniz işe yarayacaksa, bazılarını yaksak ne kaybederiz ki? Hatta bazılarını yiyebiliriz. Teorinizle kıyaslandığında birkaç tane hayatın önemi nedir ki?"

"Saçmalamayı kes. Âlimiz biz."

Yanan ateşin ardından yolculuklarına devam ettiler. Kendi aralarında konuşmadıkları için sistem oyunda geçen zamanı hızlandırdı. Kral Wen kum saatini altı kez hızla döndürdü, böylece iki gün geçmiş oldu. Güneş hâlâ bir kez bile doğmamıştı, hatta ufukta şafağın izi bile yoktu.

"Güneş tekrar doğacakmış gibi görünmüyor," dedi Wang. Aynı zamanda can değerlerini kontrol etmek için oyunun menülerinden birine girdi. Aşırı soğuk nedeniyle can değerleri hızla azalıyordu.

"Yine kâhin gibi davranıyorsun," dedi takipçi. Bu cevabın ardından takipçi ile Wang aynı anda, "Biz bir Kaos Ça-

ğı'ndayız," dediler. Bu konuşmanın ardından kısa bir süre sonra şafak ufukta göründü. Güneş yükseldi ve gökyüzü hızla aydınlandı. Wang doğan güneşin çok büyük olduğunu fark etti. Doğan güneşin sadece yarısı bile ufkun en az beşte birini kaplıyordu. Sıcak hava dalgasıyla Wang kendini dinçleşmiş hissetti. Fakat Kral Wen ve takipçisine baktığında dehşet içindeki yüzlerini gördü. Cin çarpmışa dönmüşlerdi.

"Çabuk, gölge bir yer bulun!" diye bağırdı takipçi. Wang onların peşinden koştu. Büyük bir kayanın arkasına sığındılar. Kayanın gölgesi giderek kısaldı, etraf akkor gibi parlıyordu. Altlarındaki donmuş toprak kısa sürede erimişti. Isı dalgaları ile sert zemin çamur deryasına dönüşüyordu. Wang sıcaktan kan ter içinde kalmıştı. Güneş tepeye çıktığında her üçü de hayvan derisi ile başlarını kapattılar. Ama parlak ışık ok gibi derinin delik ve boşluklarından geçiyordu. Üçü kayanın etrafında kaydılar, ta ki kayanın öbür tarafındaki gölge büyüyene kadar.

Güneşin batmasından sonra da, hava anormal derecede sıcak ve nemliydi. Terden sırılsıklam olmuş üç gezgin kayanın üzerine oturmuştu. Takipçi ümitsizlik içinde konuştu. "Kaos Çağı'nda seyahat cehennemde yürümek gibi. Dayanamayacağım artık. Ayrıca bana kurutulmuş balık vermediğiniz ve kurumuş cesetleri yememe izin vermediğiniz için karnım çok aç. Ben ne–"

"Bence tek seçenek seni de kurutmak," dedi Kral Wen ve bir yandan da kendini hayvan derisiyle yelliyordu.

"Sonrasında beni yüzüstü bırakmazsınız, değil mi?"

"Tabii ki hayır, seni Zhao Ge'ye götüreceğime söz veriyorum."

Takipçi terden sırılsıklam olan kıyafetini çıkardı ve sıcaktan çamurlaşmış yere çıplak bir şekilde uzandı. Güneş batarken, Wang takipçinin vücudundan dışarı sızan suyu gördü. Bunun artık ter olmadığını biliyordu. Vücudunda-

ki tüm su boşalmaya başlamıştı. Su çamurda küçük küçük birikintiler oluşturuyordu. Vücudu yumuşadı ve erimiş bir mum gibi şeklini kaybetti. On dakika sonra tüm su vücudundan çekilmişti. Şimdi zemin üzerinde sadece derisi olan, hareketsiz yatan bir insan vücudu vardı. Yüz kıvrımları düzleşmiş ve belirsiz hale gelmişti.

"Öldü mü?" diye sordu Wang. Yol boyunca insan şeklinde deri parçaları gördüğünü hatırladı. Bazıları parçalanmıştı. Takipçinin yakacak olarak kullanmak istediği cesetlerin onlar olduğunu düşünüyordu.

"Hayır," diye cevapladı Kral Wen. Sonra takipçisinin derisini kaldırdı çamuru ve tozu derisinin üzerinden temizledi. Tıpkı sönmüş bir balon gibi onu kayanın üzerine serdi. "Ona su verdiğimizde, çabucak kendine gelecektir. Hani kuru bir mantarı ıslattığında olur ya, onun gibi."

"Kemikleri yumuşamış olsa bile mi?"

"Onun iskeleti kurutulmuş liflere dönüştü. Bu sayede taşınması da kolay olacak."

"Bu dünyadaki herkes bu hale gelip sonra eski haline dönebiliyor mu?"

"Tabii ki. Sen de yapabilirsin. Aksi halde Kaos Çağı'nda hayatta kalınmaz." Kral Wen sardığı takipçiyi Wang'a verdi. "Taşı onu. Eğer onu yol üzerinde bırakırsan, ya yanar ya da yenir."

Wang deriyi aldı. Kolunun altında taşımaya başladı ve bu durum ona öyle çok da tuhaf gelmemişti.

Kurumuş takipçiyi taşıyan Wang ile kum saatini taşıyan Kral Wen yolculuklarına devam etti. Önceki birkaç gün gibi yine güneş belli bir düzenden yoksun bir şekilde doğup battı. Birkaç gün süren soğuk bir gecenin ardından çok sıcak bir gün ya da tam tersi gelebiliyordu. Hayatta kalmak için birbirlerine destek olmaları gerekiyordu. Soğuktan korunmak için ateş yakıyorlar, sıcaktan korunmak için gölgelere

gizleniyorlardı. En azından oyun zamanı hızlanmıştı. Bir ayı oyun içerisinde yarım saatte geçebiliyordu. Bu, Kaos Çağı yolculuğunu Wang için katlanılabilir kılmıştı. Kum saati ile ölçüldüğünde neredeyse bir haftadan uzun süren bir geceden sonra, Kral Wen o gece gökyüzünü işaret ederek aniden neşe içinde bağırdı.

"Uçan yıldızlar, uçan yıldızlar! İki tane uçan yıldız!"

Aslında Wang garip gök cisimlerini daha önce fark etmişti. Yıldızlardan büyüktüler ve pinpon topu büyüklüğünde disklere benziyorlardı. Çıplak gözle ayırt edilebilecek kadar hızlı hareket ediyorlardı. İki yıldız ilk kez beraber ortaya çıkmıştı.

Kral Wen açıklamaya başladı: "İki uçan yıldız göründüğünde, bu Dengeli Çağ'ın başladığı anlamına gelir!"

"Daha önce de uçan yıldızlardan görmüştüm."

"Evet, ama o zaman sadece bir taneydi."

"En fazla iki tane mi göreceğiz?"

"Hayır. Bazen üç tane de görünebilir. Ama daha fazlasını göremezsin."

"Eğer üç tane uçan yıldız olursa, daha iyi bir dönemin habercisi, değil mi?"

Kral Wen korku dolu gözlerle Wang'a baktı: "Sen neden bahsediyorsun. Üç tane uçan yıldız mı? Dua et de onları asla görmeyelim."

Kral Wen'in söyledikleri doğru çıktı. Dört gözle beklenen Dengeli Çağ başladı. Gün doğumu ve gün batımı birbirini düzenli olarak takip ediyordu artık. Gece-gündüz döngüsü on sekiz saat civarında dengeye oturmaya başladı. Gece ve gündüzün düzenli değişimi havayı sıcak ve ılıman yapmıştı.

"Dengeli Çağ ne kadar sürer?" diye sordu Wang.

"Bir gün kadar kısa ya da bir asır kadar uzun sürebilir. Ne kadar uzun süreceğini kimse bilemez." Kral Wen öğle güneşine baktı ve kum saatinin üzerine oturdu.

"Tarihi kayıtlara göre, Batı Zhou Hanedanlığı iki asır süren bir Dengeli Çağ yaşamış. Aah ah, o dönemde doğmak vardı!"

"Peki, Kaos Çağı ne kadar sürer?"

"Daha önce de söyledim. Dengeli Çağ dışındaki diğer tüm zamanlarda Kaos Çağı yaşanır. Her iki taraf karşılıklı olarak diğer tarafın zaman aralığındadır."

"Yani bu kendine has bir kuralı olmayan bir dünya mı?"

"Evet. Uygarlıklar sadece Dengeli Çağ'ın ılıman ikliminde doğabilir. Çoğu zaman insanoğlu toplu olarak kuruyup saklanmalıdır. Uzun bir Dengeli Çağ geldiğinde, toplu olarak su kullanılarak canlandırılırlar. Sonra inşa etmeye ve üretmeye devam ederler."

"Her Dengeli Çağ'ın gelişini ve ne kadar süreceğini tahmin edebiliyor musunuz ki?"

"Tahmin edemem. Daha önce böyle bir şey olmadı. Dengeli Çağ geldiği zaman, kral toplu bir sulamayı uygulayıp uygulayamayacağı konusunda sezgilerine dayalı bir karar verir. Çoğu zaman insanların canlanması ile mahsuller ekilir, şehirleşme çalışmaları başlar ve Dengeli Çağ bitene kadar hayat böyle devam eder. Aşırı soğuk ve sıcakta her şey yok olur."

Kral Wen parlayan gözlerle baktı ve eliyle işaret ederek, "Artık bu oyunun amacını biliyorsun: Güneşin hareketindeki düzeni anlayana dek aklımızı ve algımızı kullanarak bu fenomeni analiz etmek. Uygarlığın hayatı buna bağlı."

"Gözlemlediğim kadarıyla güneşin hareketlerinde temel bir kural yok."

"Bunun sebebi senin, dünyanın temel doğasını anlamıyor olman."

"Sen anlıyor musun?"

"Evet. Benim Zhao Ge'ye gitme sebebim bu. Kral Zhou'ya *doğru* bir takvim sunacağım."

"Ama yolculuk boyunca böyle bir şey yapabildiğine dair herhangi bir kanıt görmedim."

"Yin ve Yang'ın buluştuğu yer olan Zhao Ge'de güneşin hareketlerini tahmin etmek mümkün. Kesin sonuca yalnızca orada ulaşabiliriz."

İkili daha sonra sadece bir kez, kısa süren bir Dengeli Çağ yaşadılar. Yolculuğun geri kalanı Kaos Çağı'nın sert koşulları altında geçti. Sonunda Zhao Ge'ye geldiler.

Wang gök gürültüsünü andıran aralıksız bir gürültü duydu. Ses, tüm Zhao Ge üzerinde görülebilen her biri onlarca metre uzunluğunda sayısız dev sarkaçlardan geliyordu. Her bir sarkacın ucunda dev bir kaya vardı ve sarkaçlar iki taş kulenin tepeleri arasında duran köprüden kalın bir iple asılıydı. Sallanan sarkaçları zırhlı askerler muhafaza ediyordu. Her sarkacın altında onları sürekli salınır halde tutmak için konuşlanmış askerler vardı. Anlamsız monoton bir tonla şarkı söylüyor ve sarkaçlar yavaşlamaya yüz tuttuğunda devasa taşlara bağlı ipleri çekiyorlardı. Wang sarkaçların senkronize sallandıklarını fark etti. Uzaktan bakınca, insanı hayrete düşüren bir görüntüydü bu: çok sayıda dev saat dünya üzerine inşa edilmişti ya da devasa soyut semboller gökten düşmüş gibiydi.

Dev sarkaçlar, gecenin karanlığında uzun boylu bir dağ gibi duran, daha da büyük bir piramidi çevrelemişti. Bu Kral Zhou'nun sarayıydı. Wang piramidin tabanındaki kapıya giderken Kral Wen'i takip etti. Karanlıkta kapıyı koruyan birçok asker hayaletler kadar sessizdi. Kapı uzun yol boyunca birkaç meşale ile aydınlatılmış dar ve karanlık tünele açıldı.

Dar tünel içerisinde yürürken Kral Wen, "Kaos Çağı'nda ülkedeki herkes kurutulduğunda, Kral Zhou canlı kalıp bu yaşamdan yoksun topraklara nöbetçilik eder. Kaos Çağı'nda hayatta kalabilmek için yeraltında yaşıyormuş gibi çok kalın duvarları olan bunun gibi yerlerde yaşaman gerekir. Aşırı soğuk ve sıcağı önlemenin tek yolu budur."

Tünelde uzun bir yol kat ettikten sonra, nihayet piramidin merkezindeki Büyük Salon'a vardılar. Aslında çok da büyük bir yer değildi, Wang'a daha çok bir mağarayı anımsatmıştı. Duvardaki meşalenin ışığı soluktu. Bir kürsü üzerinde oturmuş, renkli ve bol dökümlü kıyafetiyle duran kişi de şüphesiz Kral Zhou'ydu. Ama nedense Wang'ın dikkatini çeken tamamen siyah giyinmiş olan bir adamdı. Büyük Salon'un koyu gölgeleriyle harmanlanmış siyah elbisesi ve soluk yüzüyle havada süzülür gibiydi.

"Bu adam Fu Xi," diye tanıştırdı Kral Zhou siyahlar içindeki adamı. Sanki ortama yeni gelen Wang ve Kral Wen değil de siyahlı adammış gibi konuşmuştu. "Güneşin hırçın bir tanrı olduğuna inanıyor. Uyanık olduğu zaman hırçındır, bu sebeple Kaos Çağı olur; uyuduğu zaman nefes alışverişi dengelenir ve böylece Dengeli Çağ olur, diyor. Bana dışarıdaki bu devasa sarkaçları inşa etmemi Fu Xi önerdi. İddiasına göre bunlar gece ve gündüz devamlı sallanarak, güneş tanrısını hipnotize eder ve uykusunun daha uzun sürmesini sağlarmış. Ne var ki hepimiz gördük ki, ara ara kısa süreli uykular dışında o tanrı hiç uyumuyor."

Kral Zhou ellerini salladı ve hizmetçi kilden bir çömlek getirerek Fu Xi'nin önündeki küçük taş masaya bıraktı. Wang sonradan bunun bir baharat kavanozu olduğunu öğrendi. Fu Xi iç geçirdi, kavanozun içindekilerini büyük yudumlarla içip ayağa kalktı. Yutkunma sesi karanlıkta bir devin kalp atışı gibi yankılanıyordu. Yarısını içtikten sonra kalanını da üzerine döktü. Sonra kavanozu kenara fırlattı ve Büyük Salon'un köşesinde ateş üzerinde duran büyük bronz kazana doğru yürüdü. Fu Xi kazanın kenarından tırmanarak kazanın içine atladı ve buhar bulutuna karıştı.

"Ji Chang, otur," dedi Kral Zhou. "Kısa bir süre içinde yemek yiyeceğiz," diyerek kazanı işaret etti.

"Aptalca büyüler," dedi Kral Wen küçümser bir bakışla.

"Güneş hakkında ne öğrendin?" diye sordu Kral Zhou. Ateşin ışığı gözlerinde parlıyordu.

"Güneş, bir tanrı değildir. Güneş Yang, gece is Yin'dir. Dünya, Yin ve Yang arasındaki denge üzerinde ilerler. Biz bu süreci kontrol edemememize rağmen, tahmin edebiliriz." Kral Wen bronz kılıcını çıkardı ve ateşin yarım aydınlattığı bir Yin-Yang sembolü çizdi. Sonra *I Ching* sembolünün etrafına altmış dört tane altı köşeli yıldız çizdi. Tüm bu kompozisyon bir takvim tekerleğini andırıyordu. "Kralım, bu, evrenin kodudur. Bununla doğru takvimi hanedanınıza sunabilirim."

"Ji Chang, bir sonraki Dengeli Çağ'ın ne zaman geleceğini bilmem gerekiyor."

"Hemen sizin için tahmin edeceğim." Kral Wen, Yin-Yang sembolünün ortasına bağdaş kurup oturdu. Başını kaldırıp Büyük Salon'un tavanına baktı, bakışları yıldızlara ulaşana kadar piramidin kalın taşlarını delip geçecekmiş gibi bakıyordu. İki elinin parmaklarını bir hesap makinesinin bileşenleri gibi hızlı, karmaşık bir şekilde hareket ettirmeye başladı. Bu sessizlikte, sadece köşedeki kazanda kaynayan çorbanın sesi, sanki büyücü çorbanın içinde uyuyormuş da uykusunda konuşuyormuş gibi yükseliyordu.

Kral Wen, Yin-Yang sembolünün ortasında ayağa kalktı. Yüzü halen tavana bakıyordu. "Sonraki kırk bir gün boyunca Kaos Çağı ve sonrasındaki beş günde bir Dengeli Çağ gelecek. Bundan sonra da yirmi üç günlük bir Kaos Çağı ve ardından on sekiz günlük bir Dengeli Çağ olacak. Sonrada sekiz gün Kaos Çağı olacak. Ama bu Kaos Çağı bittiğinde, uzun zamandır beklediğiniz Kararlı Çağ gelecek ki bu çağ üç yıl dokuz ay sürecek. İklim öyle ılıman olacak ki tam bir Altın Çağ yaşanacak."

"Bu ilk tahminlerini doğrulamak gerek," dedi Kral Zhou ifadesizce.

Wang yukarıdan gelen büyük bir gürültü duydu. Büyük

Salon'un tavanından taş bir levha kaydı ve ardında kare şeklinde bir açıklık bıraktı. Wang yerini değiştirdi ve açıklığın piramidin merkezinden dışarı açılan bir tünel olduğunu gördü. Tünelin sonundaki pencereden birkaç pırıltılı yıldız görülebiliyordu. Oyun saati hızlandı. Gerçek zamanda her birkaç saniyede, askerler Kral Wen'ın getirdiği kum saatini çeviriyor, oyunda sekiz saatin geçtiğini gösteriyordu. Tavanda ışık gidip geliyordu ve bir süre sonra Kaos Çağı'ndan gelen güneş ışını Büyük Salon'un içine vurdu. Işık bazen ay ışığı gibi zayıftı. Bazense çok güçlüydü ve taşın üstünde Büyük Salon'daki meşaleleri soluk bırakacak kadar parlak bir akkor gibi parlıyordu. Wang kum saatini çevirme sayısını saymaya devam etti. Yüz yirmi kez çevrildikten sonra, aralıktan bakıldığında güneş ışığının görünümü normal bir hal aldı. Tahmin edilen ilk Düzenli Çağ gelmişti. Daha sonra kum saati yirmi kez daha çevrildi ve Kaos Çağı geldi. Sonra başka bir Dengeli Çağ ve ardından bir Kaos Çağı geldi. Çağların başlangıç zamanları ve süreleri Kral Wen'in tahmin ettiğiyle birebir olmasa da tahminlere çok yakındı. Sekiz günlük başka bir Kaos Çağı sona erdiğinde tahmini en uzun sürecek olan Dengeli Çağ başladı. Wang kum saatini döndürmeye devam etti ve yirmi gün sonra, Büyük Salona giren güneş ışığı bir ritim tutturdu. Oyun saati normale dönmek üzere yavaşladı.

Kral Zhou başını sallayarak Kral Wen'e, "Senin için bir anıt dikeceğim, bu saraydan bile daha büyük bir anıt," dedi.

Kral Wen içten bir şekilde eğilerek, "Kralım, izin ver hanedanını uyandıralım ve refah dönemi başlasın."

Kral Zhou kürsü üzerinde ayağa kalktı ve kollarını açtı, sanki dünyayı kucaklamak istiyor gibiydi. Uhrevi bir sesle "Su-la-ma..." diye haykırmaya başladı.

Emri duyan herkes Büyük Salon'un kapısına koştu. Wang, Kral Wen'i takip ederek geldikleri uzun tünel boyunca yürüdü ve piramitten çıktı. Parlayan öğle güneşi sayesin-

de havanın ılımış olduğunu fark etti. Esen hafif rüzgârda sanki baharın kokusunu alıyordu. Wang, Kral Wen ile birlikte göl kenarına yürüdü. Gölün üstündeki buz erimişti ve güneş ışığı uysal dalgalar arasında dans ediyordu.

Bir grup kıdemli asker, "sulama, sulama" diye bağırıp duruyordu. Gölün yanındaki tahıl ambarı şeklindeki büyük taş binaya doğru koştular. Zhao Ge'ye gelirken Wang, yol boyunca bunlar gibi birçok bina görmüştü ve Kral Wen bu binalarda susuz organların saklandığı, kurutma depoları olduğunu söylemişti. Askerler kurutma deposunun taş kapılarını açtı ve tozlu deri rulolarını dışarı taşıdı. Göl kıyısına gidip ruloları suya attılar. Deriler suyla temas edince, kısa sürede açılmaya ve uzamaya başladı. Kısa sürede gölün yüzeyi insan şeklindeki derilerle kaplandı ve o deriler su emerek genişledi. İnsan şeklindeki deriler yavaş yavaş yaşam belirtileri göstermeye başlayan etli organlar haline geldi. Ardından bellerine gelen suda biraz çırpınarak ayağa kalktılar. Şaşkın gözlerle bir rüyadan uyanmışçasına güneşli dünyaya bakıyorlardı.

"Sulama!" diye bağırdı bir adam.

"Sulama, sulama!" diye neşeyle karşılık verdi başka bir ses.

Herkes gölden dışarı çıktı ve çırılçıplak, kurutma deposuna koştu. Daha çok deri alıp göle attılar ve canlanan kişiler de gölden çıktı. Aynı sahne gölde defalarca kendini tekrarladı. Tüm dünya hayata geri dönüyordu.

"Ah, Tanrım! Parmağım!"

Wang, bir elini tutmuş halde ağlayarak gölün ortasında duran canlanmış bir adam gördü. Orta parmağı eksikti ve kanı suya akıyordu. Canlananlardan sadece birisi onun yanına gitti. Diğerleri ise mutluluk ve heyecan içerisinde onu görmezden gelip gölün kıyısına koştular.

"Kendini şanslı say!" dedi adam ona. "Bazıları kollarını ve bacaklarını kaybetti. Bazılarının ise başları fareler tarafın-

dan kemirilmiş. Zamanında canlandırılmasaydık hepimizin sonu Kaos Çağı fareleri tarafından yenmek olabilirdi."

"Ne kadar zamandır kurumuş haldeydik?" diye sordu canlananlardan biri.

"Bunu, sarayı kaplayan toz kalınlığından anlayabilirsin. Ben kralın biz kurumadan önceki kral olmadığını duydum. Şimdiki, eski kralın oğlu veya torunu olabilir. Bilmiyorum."

Sulama çalışmaları sekiz günde bitti. Saklanan kurutulmuş bedenlerin hepsi canlandı ve dünya bir kez daha yeni bir hayat kazandı. Sekiz gün boyunca herkes, her yirmi saatlik döngüde düzenli gün doğumu ve gün batımının keyfini çıkardı. İlkbaharı andıran iklimde herkes güneşe ve tanrıya en içten övgülerini sundu. Sekizinci günün gecesinde, etrafa saçılan şenlik ateşleri gökyüzündeki yıldızlardan daha fazlaydı. Kaos Çağı'nda terk edilmiş şehirler ve kasabalar yine ses ve ışık ile dolmuştu. Geçmişteki her toplu yeniden uyanma gibi, insanlar bütün gece gündoğumundan sonra yeni bir hayatı kutladılar.

Ama güneş tekrar yükselmedi.

Her tür saat gün doğumu için zamanın geldiğini gösteriyordu. Ama ufuk karanlıkta kalmıştı. On saat sonra, yine güneşin doğuşuna dair en ufak bir belirti yoktu. Hatta şafak bile ufacık bir ipucu göstermiyordu. Bitmek bilmeyen gece bütün bir gün ve ikinci gün de devam etti; iki gün sonra, soğuk artık dev bir el gibi yeryüzünün üstüne çöreklenmişti.

"Kralım bana inanmaya devam edin. Bu geçici bir durum. Evrenin toplandığını Yang'ta gördüm, güneş yakında yeniden doğacak. Dengeli Çağ ve bahar devam edecek!" dedi Kral Wen, Kral Zhou'nun önünde dizleri üzerine çökmüş, yalvarıyordu.

"Kazanı ısıtmaya başlayın," dedi Kral Zhou üzüntüyle iç geçirerek.

"Kralım! Kralım!" diye bağırarak içeri bir elçi girdi ve

ağlamaklı bir ses tonuyla "Gök… gökyüzünde üç tane uçan yıldız var!" dedi.

Büyük Salon'daki herkes şaşkınlık içindeydi. Hava bir anda buz tutmuştu sanki. Sadece Kral Zhou kayıtsız ve sakindi. Daha önce hiç konuşmaya tenezzül etmeyen Wang'a dönerek, "Hâlâ üç tane uçan yıldızın görünmesinin ne anlama geldiğini bilmiyorsun, değil mi? Ji Chang, anlat ona," dedi.

"Bu, uzun yıllar sürecek olan aşırı bir soğuğun geleceğini gösterir, donmuş kayaları toza çevirecek bir soğuk," dedi Kral Wen iç çekerek.

"Ku-ru-ma..." diye haykırmaya başladı Kral Zhou yine o çok garip, uhrevi bir sesle. Dışarıdaki insanlar zaten süreci başlatmıştı. Uzun sürecek geceden sağ çıkmak için kuru bedenlerine geri dönüyorlardı. Şanslı olanların kuruyup kurutma depolarına yığılabilmeleri için zamanları vardı ama birçoğu boş alanlara terk edildi.

Kral Wen yavaşça ayağa kalktı ve Büyük Salon'un köşesinde ateş üzerinde duran kazana doğru yürüdü. Tırmanıp içerisine atlayacaktı ki birkaç saniyeliğine durakladı. Sanki çorbanın içinde Fu Xi'nin pişmiş kellesi ona gülümsüyor gibiydi.

"Ateşin ısısını düşük tutun," diye emretti zayıf bir sesle Kral Zhou. Sonra diğerlerine döndü: "İsterseniz çıkabilirsiniz. Oyun artık bu noktadan sonra eğlenceli olmaktan çıkacak," dedi.

Kırmızı renkli bir ÇIKIŞ işareti Büyük Salon'un mağaramsı girişinde belirdi. Büyük Salon'daki oyuncular çıkışa doğru yürüdü. Wang da kalabalığı izledi. Uzun tünelin sonunda nihayet piramidin dışına çıkmayı başardılar. Onları gece ve havadan düşen yoğun kar yağışı karşıladı. Dondurucu soğuk nedeniyle Wang titriyordu ve gökyüzünün bir köşesinde bulunan bir görüntü oyun süresinin tekrar hızlandığını gösteriyordu.

On gün geçmişti ve kar hâlâ yağıyordu. Artık kar taneleri katılaşmış karanlığın parçaları gibi büyük ve ağırdı. Biri eğilip Wang'a fısıldadı: "Kar artık donmuş karbondioksitten yani kuru buzdan oluşuyor." Wang döndü ve fısıldayanın Kral Wen'in takipçisi olduğunu gördü.

Tekrar on gün geçtikten sonra kar taneleri daha ince ve şeffaf yağmaya başlamıştı. Uzun tünel girişinde bulunan birkaç meşalenin zayıf ışığıyla kar taneleri, dans eden mika pulları gibi soluk mavi bir renk almıştı. "Kar taneleri artık katılaşmış oksijen ve azot karışımı halinde. Atmosfer tortulaşma sonucu yok oluyor, bu demektir ki yukarıda sıcaklık mutlak sıfır."

Piramit yavaş yavaş kara gömüldü. Alçak katmanlarda sulu kar, ortada kuru buz, en üstte de oksijen ve azot karışımı kar vardı. Gümüş alev gibi yanan şenlik ateşinde gece gökyüzü çok netti. Yıldızlar gümüş renkli bir şenlik ateşi gibi parıldıyordu. Gökyüzünde parlak bir yazı belirdi:

> *Uzun gece 48 yıl sürdü. 137 numaralı medeniyet* aşırı *soğuk yüzünden yok oldu. Bu medeniyet iklime yenik düşmeden önce Savaşan Devletler Dönemi'ne kadar gelişim göstermiştir. Medeniyetin tohumu varlığını sürdürmektedir. O tohum filizlenecek ve* öngörülemeyen Üç Cisim *dünyasında tekrar mesafe kaydedecektir. Sizi gelecekte tekrar oturum açmaya davet ediyoruz.*

Oyundan çıkmadan önce Wang gökyüzünde uçan üç yıldız fark etti. Uzay boşluğunda garip bir şekilde dans ediyor gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Ye Wenjie

Wang V-oyun kostümü ve panoramik görüntüleme kaskını çıkardı. Bir kâbustan uyanmış gibi gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Araştırma Merkezi'nden ayrıldı, arabasına bindi ve Yang Dong'un annesini görmek için Ding Yi'nin verdiği adrese doğru sürdü.

Kaos Çağı, Kaos Çağı, Kaos Çağı…

Bu düşünce Wang'ın aklından çıkmıyordu. *Neden bu* Üç Cisim *dünyasının güneş hareketleri belli bir intizam ve şablondan yoksundu? Bir gezegenin yörüngesi ister yuvarlak ister elips olsun fark etmez, güneşin onun etrafındaki hareketi periyodik olmalıdır. Gezegen hareketlerinde toptan düzensizlik diye bir şey olamaz.*

Wang kendine kızdı. Başını salladı, aklındaki tüm bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalışıyordu. *Bu sadece bir oyundu!*

Ama kaybettim.

Kaos Çağı, Kaos Çağı, Kaos Çağı, …

Lanet olsun! Düşünme şunu! Neden aklımdan çıkmıyor ki? Neden?

Kısa bir süre sonra Wang aradığı cevabı buldu. Yılladır hiçbir bilgisayar oyunu oynamamıştı ve görünen o ki bilgisayar oyunlarının yazılım ve donanım teknolojileri çok gelişmişti. Ne de olsa sanal gerçeklik ve çoklu algı geribildirimi öğrencilik hayatında tecrübe ettiği şeyler değildi. Ama yine de o Üç Cisim'deki gerçeklik duygusunun arayüz teknolojisi sayesinde yaşanmadığını biliyordu. Wang, üni-

versite üçüncü sınıftayken aldığı bilgi teorisi dersini hatırladı. Profesör ortaya iki resim koymuştu: Biri bütün zengin detaylarıyla resmedilmiş ünlü Song Hanedanı tablosu *"Nehir Kenarındaki Qingming Festivali"*; diğeriyse üstünde belli belirsiz bir bulut demeti bulunan engin bir maviliğe sahip bir gökyüzü fotoğrafıydı. Profesör hangi resmin daha bilgi içerikli olduğunu sormuştu sınıfa. Doğru cevap fotoğrafın bilgi içeriğinin, –entropisinin– tablonunkinden bir iki seviye daha fazla olduğuydu.

Tıpkı Üç Cisim gibi, onun da muazzam bilgi içeriği, derinliklerinde gizliydi. Wang bunu hissedebiliyor ama ifade edemiyordu. Sonra anladı ki bu oyunun tasarımcıları diğer oyunların tasarımcılarının zıttı bir yaklaşımda bulunmamıştı. Normalde oyun tasarımcıları gerçeklik duygusunu artırmak için mümkün olduğunca fazla bilgiyi gözler önüne serer. Ama Üç Cisim'in tasarımcıları fotoğraftaki o boş gökyüzü fotoğrafındaki gibi karmaşık gerçekliği gizlemek için bilgi içeriğini sıkıştırmaya çalışmıştı.

Wang Üç Cisim dünyasının zihinde dolaşmasına izin verdi.

Uçan yıldızlar! Anahtar uçan yıldızlar olmalıydı. Bir uçan yıldız, iki uçan yıldız, üç uçan yıldız... Bunlar ne anlama geliyordu?

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken, Ye Wenjie'nin evine vardı.

Apartmanın kapısında altmış yaşlarında, zayıf, gri saçlı bir kadın gördü. Gözlük takmıştı ve elindeki yiyecek sepeti ile merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışıyordu. Wang görmek için geldiği kadının muhtemelen o olduğunu tahmin etti. Ama yine de sordu, o gerçekten de Yang Dong'un annesi Ye Wenjie'ydi.

Wang'ın ziyaret sebebini duyduğunda, Wenjie ona kar-

şı memnun ve kadirşinas davranmaya başladı. Wang onun gibi eski aydınları iyi tanırdı: yıllar kişiliğindeki sertlik ve katılığı götürmüş, geriye sadece su gibi bir uysallık bırakmıştı.

Wang bakkal sepetini onun için merdivenlerden yukarı kadar taşıdı. Wenjie'nin dairesine girdikleri zaman Wang orasının beklediği kadar sessiz olmadığını gördü. İçeride en büyüğü aşağı yukarı beş yaşında olan, en küçüğü de daha yeni yürümeye başlamış üç tane çocuk oyun oynuyordu. Ye Wenjie bu çocukların komşuların çocukları olduğunu söyledi.

"Hep benim evimde oynamak isterler. Bugün pazar ama ebeveynleri fazla mesai yapmak zorunda kaldı. Bu yüzden onları bana bıraktılar. Aa, Nan Nan resmini bitirdin mi? Çok da güzel olmuş! Ona bir isim verelim mi? 'Güneşin Altındaki Ördek Yavrusu' olur mu? Bence tam uydu. Ver de büyükanne senin için yazsın. Önce tarihi yazacağım. '9 Haziran, çizer Nan Nan. Öğle yemeğinde ne yemek istersin? Yang Yang sen kızarmış patlıcan ister misin? Tabii dün olduğu gibi Nan Nan da bezelye ister değil mi? Problem değil. Peki ya sen Mi Mi? Biraz et yemek ister misin? Ama olmaz, hayır, annen ve baban çok kırmızı et yediğinde kolay sindiremediğini söyledi. Peki, balık yapmama ne dersin? Bak, büyükanne senin için kocaman bir balık aldı..."

Wang, kadının kesinlikle torun sahibi olmak istediğini düşündü. Ama Yang Dong yaşasaydı bile, çocuk yapmak ister miydi ki?

Ye yiyecekleri alıp mutfağa gitti. Sonra tekrar gelip, "Xiao Wang, ben sebzeleri yıkamak için bir süre mutfakta olacağım. Artık çok böcek ilacı kullanıyorlar, en az iki saat yıkamak gerekiyor. İstersen sen Yang Dong'un odasına gidip bakınabilirsin," dedi.

Ye'nin dünyanın en doğal şeyiymiş gibi önerdiği şey

Wang'ı endişelendirmişti. Belli ki Ye onun ziyaretinin asıl sebebini anlamıştı. Ye, Wang'a daha fazla bakmadan arkasını dönüp mutfağa gitti ve böylece onu utanç içinde görmekten de kaçınmış oldu. Wang, duyguları konusunda böyle düşünceli davrandığı için ona minnettardı.

Wang neşe içinde oynayan çocukların yanından kalktı ve Ye'nin gösterdiği odaya doğru gitti. Kapının önünde durdu, aniden içini garip bir duygu kapladı. Rüya dolu gençlik yıllarına dönmüştü sanki. Anılarının derinliklerinden, gül rengine bürünmüş sabah çiyi misali saf ve kırılgan, iç sızlatan bir efkâr kabarmıştı.

Wang usulca kapıyı açtı. Odada alışılmadık bir koku vardı, bir orman kokusu. Bir oduncu kulübesine girmiş gibiydi. Duvarlar ağaç kabuğu şeritleriyle kaplanmış, ağaç kütüklerinden üç tane sade sandalye, üç tane ağaç kütüğünden yapılmış bir masa vardı. Bir de Kuzeydoğu Çin'deki yerlilerin ayaklarını sıcak tutmak için ayakkabılarına koydukları ura sazı ile kaplanmış gibi duran bir yatak vardı. Hepsi kabaca ve dikkatsizce yontulmuş, estetikten yoksundu. Yang Dong'un yüksek gelirli bir işi vardı ve şehir merkezinde lüks bir ev alabilirdi fakat yine de burada annesiyle yaşamayı tercih ediyordu.

Wang masaya doğru gitti. Sade döşenmişti ve üzerinde feminen ya da akademik bir hava veren hiçbir şey yoktu. Belki bu tarz eşyalar elinden alınmıştı ya da belki hiçbir zaman var olmamıştı. Wang ahşap bir çerçeve içindeki siyah-beyaz bir anne-kız fotoğrafını fark etti. Fotoğrafta Yang Dong küçük bir kızdı ve Ye Wenjie onun yanında çömelmişti. Güçlü bir rüzgâr, ikilinin uzun saçlarını birbirine karıştırmıştı. Fotoğrafın arka planı alışılmadıktı: Gökyüzü kalın çelikten bir mesnet yapısıyla ayakta duran geniş bir ağ üstünden bakılıyormuş gibi görünüyordu. Wang bu çelik yapının büyük bir parabol anten olduğunu fark etti. O

kadar büyüktü ki fotoğrafın çerçevesinin dışına taşmıştı. Fotoğrafta küçük Yang Dong'un bakışları Wang'a kalbini sızlatan bir korku veriyordu. Fotoğrafın dışındaki dünyadan korkuyormuş gibi görünüyordu. Wang masanın köşesindeki kalın bir not defterini fark etti. Defterin yapıldığı malzemeye şaşırmıştı, ta ki defter kapağına çocuksu bir karalama ile yazılmış yazıyı görene kadar: Yang Dong'un Huş Ağacı Kaplı Not Defteri. "Huş" yazmak için Çince karakter kullanmak yerine okunuşunu yazmayı tercih etmişti. Geçen yıllar gümüş renkli kapağı donuk bir sarıya çevirmişti. Not defterine elini uzatsa da tereddüt edip geri çekti.

"Onlara bakabilirsin, bunlar Yang Dong'un küçükken çizdiği resimler," dedi Ye Wenjie kapı eşiğinden. Wang, huş kabuğu kaplı not defterini aldı ve yavaşça açtı. Ye'nin salonda Nan Nan için yaptığı gibi, Yang Dong'un da her resminin sayfasına bir tarih vermişti. Yang Dong bu resimleri çizdiği zaman üç yaşında, küçücük bir çocuktu. Birçok çocuğun o yaşta insan ve nesneler çizebilmesi mümkündür. Ancak Yang Dong'un çizdiği resimler rastgele karmaşık çizgilerden oluşuyordu. Wang bu çizgilerde yoğun bir öfke ve umutsuzluk gördü. Bir şeye duyulan çaresizliği, öfkeyi, umutsuzluğu ve arzuyu ifade ediyorlardı sanki. Bunlar küçük bir çocuktan beklenecek duygular değildi.

Ye, yatağın kenarına oturdu, not defterine bakarken düşünceler içinde kayboldu. Kızı burada ölmüştü, uyurken hayatına son vermişti. Wang onun yanına oturdu, başkasının acısını paylaşmak için hiç böyle güçlü bir istek duymamıştı.

Ye, huş kabuğu kaplı not defterini Wang'dan alıp göğsüne bastırdı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Kızımı yaşına uygun yetiştirmekte başarılı olamadım. Bazı derin ve soyut konuları Dong Dong'a öğretmekte aceleci davrandım. Soyut teoriye ilk ilgi gösterdiğinde bu akademik dünyanın kadınlar

için hiç kolay olmadığını söyledim. 'Ama Madam Curie girmiş,' dediğinde ona Curie'nin hiçbir zaman bu akademik alanın bir parçası olarak görülmediğini, onun tek yaptığının sıkı çalışmak ve azim göstermek olarak görüldüğünü, o olmasaydı yaptıklarını başkasının da yapabileceğini anlattım. Nitekim Wu Chien Shiung, Madam Curie'den daha ileri gitti. Ama bu gerçekten kadınlara göre bir dünya değil. Kadınların düşünce tarzı erkeklerinkinden farklıdır. Fark derken üstünlükten bahsetmiyorum, dünya görüşünden bahsediyorum.

"Dong Dong bu konuda benimle tartışmadı. Çok sonra, onun gerçekten farklı olduğunu keşfettim. Ona bir formülü açıkladım diyelim. Diğer çocuklar ne kadar zekice bir formül derken, o ne kadar güzel ve zarif bir formül derdi. Yüzündeki ifade bir kır çiçeği gördüğü zamanki ile aynı olurdu.

"Babasından ona birkaç tane plak kaldı. Hepsini dinledi ve sonunda aralarından en çok Bach'tan bir parçayı sevdi. Onu defalarca dinledi. Tabii ki küçük bir kız çocuğunun bu tarz bir müzik tarafından büyülenmesi imkânsızdı. İlk başlarda bunun gelişigüzel bir heves olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra ona hissettiklerini sorduğumda bana müziğin içinde bir devin, büyük ve karmaşık bir ev inşa ettiğini görebildiğini söyledi. Devin binaya yavaş yavaş yapılar eklediğini ve müzik bitince binanın tamamlandığını anlattı."

"Kızınızı gerçekten fevkalade yetiştirdiniz," dedi Wang tüm içtenliğiyle.

"Hayır hayır. Başarısız oldum. Onun dünyası basitti. Sadece uhrevi teorileri vardı. Teorileri çökünce yaşamaya devam etmek için bir dayanağı kalmamıştı."

"Profesör Ye, bu düşüncelerinizde size katıldığımı söyleyemeyeceğim. Şu anda gerçekleşen olaylar hayal edebildiğimizin çok ötesinde. Dünya hakkındaki teorilerimize benze-

ri görülmemiş bir şekilde meydan okunuyor ve Yang Dong bu yolda tökezleyen tek biliminsanı değil."

"Ama o bir kadındı, bir kadın su gibi olmalı ve her şeyin üstünden ve çevresinden akabilmelidir."

Wang ayrılmak üzereydi ki asıl geliş amacını hatırladı. Ye'ye kozmik mikrodalga arka plan ışımasını gözlemlemek istediğini söyledi.

"Ah... Çin'de bunu yapabileceğin iki yer var. Birisi Urimçi'de bir rasathane. Bu rasathane Çin Akademisi Uzay Çevre Gözlem Merkezi'nin bir projesi. Diğeri ise çok yakında, Pekin'de Çin Akademisi ve Pekin Üniversitesi Astrofizik Ortak Merkezi tarafından işletilen bir rasathane. Urimçi'deki rasathane sadece kara gözlemlemesi yapıyor, buradakiyse sadece uydulardan veri alıyor ama uydu verileri çok daha kesin ve eksiksiz oluyor. Eski bir öğrencim orada çalışıyor, sana yardımcı olması için onu arayabilirim," dedi ve telefon numarasını çevirdi. Telefon görüşmesi kısa ve görünüşe göre sorunsuz geçti.

"Tamam, hazır," dedi telefonu kapatırken. "Sana adresini vereyim. Oraya istediğin zaman gidebilirsin. Öğrencimin adı Sha Ruishan ve yarın gece vardiyasında olacakmış. Ama bu senin araştırma alanın değil. Yanılıyor muyum?"

"Ben nanoteknolojide çalışıyorum. Bu... başka bir şey için," dedi Wang. Daha fazla soru soracak diye korktu ama Ye devamını getirmedi.

"Xiao Wang biraz solgun görünüyorsun? İyi misin?" diye sordu Ye. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"İyiyim, endişelenecek bir şey yok."

"Biraz bekle," dedi Ye ve odadan çıktı. Geri döndüğünde elinde bir ahşap kutu vardı. Wang etiketinden onun ginseng olduğunu gördü.

"Üsten eski bir asker arkadaşım birkaç gün önce ziyare-

time geldi, bana bunu getirmiş. Al. İşlenmiş, çok kıymetli bir şey değil. Yüksek tansiyonum var, bana yaramıyor ama çayının içine bir dilim koyup içebilirsin. Yüzüne biraz kan gelir. Gencecik adamsın ama yine de sağlığına dikkat et."

Wang kutuyu aldı, göğsünü bir sıcaklık doldurdu. Gözleri doldu. Son iki gündür her ne kadar kalbine demir batıyormuş gibi hissetse de o an kalbi çok yumuşak tüylerin üzerine konmuş gibi hissetti. "Profesör Ye, sık sık sizin ziyaretinize geleceğim."

9

Evren Yanıp Sönüyor

Wang, Miyun şehrine varana kadar Jingmi yolu boyunca devam etti. Oradan Heilongtan'a yöneldi, dolambaçlı yollardan geçip dağa tırmandı ve Çin Akademisi Ulusal Bilimler Astronomi Merkezi'nin rasathanesine vardı. Wang, her biri çelikten yapılmış, dokuz metre çapında yirmi sekiz tane parabolik anten gördü. Ayrıca en sonda 2006 yılında inşa edilmiş elli metre çapında iki tane radyo teleskopu vardı. Wang yaklaşırken, Ye ve kızının fotoğrafının arka planındaki anteni düşünmeden edemiyordu.

Ama Ye'nin öğrencisinin çalışma alanı bu radyo teleskoplarıyla alakalı değildi. Doktor Sha'nın laboratuvarı esasen üç uydudan verilerin alınmasından sorumluydu: Kozmik Fon Gezgini, COBE, 1989 yılının kasım ayında fırlatılmıştı; WMAP, 2003 yılında fırlatılmıştı. Planck, 2007 yılında Avrupa Uzay Ajansı Rasathanesi tarafından fırlatılmıştı.

Kozmik mikrodalga arka plan ışıması, 2,7255 Kelvin sıcaklığındaki termal kara kütle spektrumuyla eşleşiyordu ve milyonda bir ısı dalgalanmaları haricinde bir hayli de izotropikti. Yani her doğrultuda neredeyse hiç değişmiyordu. Sha Ruishan'ın işi gözlemsel verileri kullanarak kozmik mikrodalga arka plan ışımasının daha detaylı bir haritasını oluşturmaktı.

Laboratuvar öyle çok büyük değildi. Uydu verilerini almak için gerekli ekipmanlar ana bilgisayar odasına sıkıştırılmıştı ve üç uydudan gönderilen verileri gösteren üç adet terminalleri vardı.

Sha, Wang'ı görünce heyecanlandı. Açıkçası bu uzun yalnızlıktan sıkılmıştı ve bir ziyaretçinin gelmesine sevinmişti. Sha, Wang'a ne tür bir veri görmek istediğini sordu.

"Kozmik mikrodalga arka plan ışımasının genel dalgalanmalarını görmek istiyorum."

"Acaba biraz daha açar mısın?"

"Demek istediğim, %1 ile %5 değerleri arasında, bütünsel kozmik mikrodalga arka plan ışımasının izotropik dalgalanmalarını görmek istiyorum."

Sha sırıttı. Miyun Radyo Astronomi Rasathanesi bu asrın başlarında ziyaretçilere açılmıştı. Ek gelir olsun diye, Sha da tur rehberliği yapıyor ya da konferanslar veriyordu. Bu sırıtma, turistlerin bilime dair cehaletine alışmış olmanın getirdiği bir tepkiydi.

"Bay Wang, sanırım bu alanda uzman değilsiniz, haksız mıyım?"

"Nanoteknoloji alanında çalışıyorum."

"Şimdi anladım. O halde kozmik mikrodalga arka plan ışıması hakkında belli bir temele sahipsiniz o zaman?"

"Çok fazla bilmiyorum. Evrenin, büyük patlamadan sonra soğurken arta kalan "közlerin" kozmik mikrodalga arka planına dönüştüğünü biliyorum. Radyasyonu tüm evreni doldurur ve her santimetre dalga boyunda görülebilir. İki Amerikalının süperduyarlı uydu alım antenlerini test ettiklerinde yanlışlıkla radyasyonu keşfetmeleri sanırım 60'lı yıllarda–"

"Bu kadarı fazlasıyla yeterli." Sha elini sallayarak Wang'ın cümlesini kesti. "O halde bilmelisiniz ki, yerel varyasyonların aksine biz, evrenin farklı bölgelerinde gözlemleme yapıyoruz. Kozmik mikrodalga arka plan ışımasındaki genel dalgalanma evrenin genişlemesi ile yakından ilişkilidir. Evrenin periyodik ölçeğinde gözlemlenen değişimi ise oldukça küçüktür. Planck uydusunun duyarlılığıyla bile bir milyon yıl boyunca sürekli bir gözlem yapılsa dahi hiçbir değişiklik

tespit edilmeyebilir. Ama siz bir gecede %5'lik dalgalanma görmek istiyorsunuz. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bu, evrenin patlamak üzere olan floresan ampulü gibi parlayıp sönmesine benzer."

"Ve evren benim için parlayıp sönecek," diye düşündü Wang.

"Bu Profesör Ye'nin bir şakası olmalı," dedi Sha.

"Umarın gerçekten de bir şakadır," dedi Wang. Ye'nin aslında bu ricanın ayrıntılarını bilmediğini söylemek istedi ama bu sefer de ona yardım etmeyi reddedeceğinden korkuyordu.

"Madem Profesör Ye sana yardım etmemi rica etti, gözleme başlayayım o zaman. Çok zorlamayacak zaten. Eğer sana sadece % 1 hassasiyet gerekiyorsa antika COBE'den gelen veriler yeterli olacaktır." Terminalde hızla tuşlamaya başladı. Kısa bir süre sonra düz bir yeşil hat ekranda belirdi. "Bak, bu mevcut genel kozmik mikrodalga arka plan ışımasının gerçek zamanlı değer eğrisidir. Aslında eğriden ziyade düz bir çizgi demek daha doğru olur. Sıcaklık 2.725±0.010 K. Hata aralığı zaten filtrelenmiş olan Samanyolu'nun hareketinden öte gelen Doppler etkisi yüzünden var. Eğer bu tür bir dalgalanma senin tahmin ettiğin ölçüde, yani yüzde birin içinde çıkarsa çizgi kırmızıya döner ve bir dalga olur. Doğrusu ben dünyanın sonuna kadar bu çizginin yeşil kalacağından eminim. Eğer çıplak gözle dalgalanmanın türünü gözlemlenebilir olduğunu göstermek istiyorsan, güneşin ölümünden sonrasına kadar beklemek zorunda kalabilirsin."

"Seni işinden alıkoymuyorum, değil mi?"

"Tabii ki hayır. İhtiyacın olan düşük hassasiyette bir değer aralığı olduğu için sadece COBE'nin bazı temel verilerini kullanacağız, olup bitecek. Tamamdır. Şu andan itibaren, görmek istediğin kadar büyük dalgalanmalar meydana gelirse, veriler otomatik olarak diske kaydedilecek."

"Saat 01.00 civarı meydana geleceğini düşünüyorum."

"Vay be, demek o kadar netiz. Hiç sorun değil. Zaten gece vardiyasındayım. Yemek yemiş miydin? Güzel. Hadi gel sana bir tur attırayım."

Bu gece gökyüzünde ay yoktu. Çanak antenler boyunca yürüdüler ve Sha eliyle işaret ederek, "Nefes kesici, öyle değil mi? Sağır bir adamın kulaklarını andırıyor olmaları ne talihsiz."

"Neden ki?"

"İnşaatı tamamlandığından beri gözlemsel bantlara karışan parazit bitmek bilmedi. İlk önce, seksenlerde çağrı istasyonları yüzündendi. Şimdi de mobil iletişim ağları ve baz istasyonları geliştirmek için amansız bir mücadele var. Bu teleskoplar birçok bilimsel görevi yapabilme yeteneğine sahip. Örneğin gökyüzü haritası çıkarma, değişken radyo sinyali kaynaklarının tespiti, süpernova kalıntılarını gözlemlemek gibi. Ama biz bunların çoğunu icra edemiyoruz. Defalarca Devlet Radyosu Düzenleme Kurulu'na şikâyet ettik. Takan olmadı. Zaten nasıl China Mobile, China Netcom ya da China Unicam'den daha fazla dikkat çekebiliriz ki? Paran yoksa evrenin sırlarının değeri de yok. En azından benim projem sadece uydu verilerine bağlı, bu saydığım 'turistik merkezlerle' ilgisi yok."

"Son yıllarda, yüksek enerji fiziği gibi temel araştırmaların ticari çalışmaları oldukça başarılı oldu. Belki rasathaneler şehirlerden uzağa inşa edilseydi daha mı iyi olurdu?"

"Sonunda her şeyin ucu paraya çıkıyor. Ama şu anda tek seçeneğimiz, parazitlere karşı teknik çözümler bulmak. Aslında Profesör Ye burada olsaydı çok daha iyi olurdu. Kendisi bu alanda çok şeyler başardı."

Konuşmanın seyri Ye Wenjie'ye dönmüştü. Wang, Ye'nin hayatı ile ilgili her şeyi öğrencisinden öğrendi. Ye'nin Kültür Devrimi zamanında babasının ölümüne nasıl şahit olduğunu, Üretim ve İnşaat Kolordusu tarafından nasıl ya-

lan yere suçlandığını, uzun süre ortalıkta gözükmedikten sonra doksanlı yılların başında Pekin'e dönüşünü, döndükten sonra emekli olana kadar babasının da hocalık yaptığı Tsinghua Üniversitesi'nde astrofizik öğretmeye başladığını ve bunun gibi bir sürü ayrıntıyı Sha'dan öğrendi.

"Kızıl Sahil Üssü'nde yirmi yıldan fazla zaman geçirdiği son zamanlarda ortaya çıktı."

"Kızıl Sahil Üssü mü?" Wang durdu, şaşırmıştı. "O zaman bütün bu söylentiler–"

"Çoğunun doğru olduğu ortaya çıktı. Kızıl Sahil Projesi için bir şifre kırma sistemi geliştiren araştırmacılardan biri Avrupa'ya göçmüş ve geçen yıl bir kitap yazmış. Söylentilerin çoğu o kitaptan geliyor. Kızıl Sahil projesine katılanların çoğu hayatta."

"Bu... bir efsane."

"Özellikle tüm bunların o dönemde oluşu... gerçekten inanılmaz."

Bir süre daha konuştular. Sha, Wang'a bu garip isteğinin amacını sordu. Wang doğru düzgün bir cevap vermekten kaçınınca Sha da üstelemedi. Uzmanlığının getirdiği anlayışlılığı, Sha'nın kendi uzmanlık alanına tamamen zıt giden bir konuyu kurcalamasına izin vermedi.

Birlikte turistlerin uğradığı, sabaha kadar açık bir bara gittiler. Sha birbiri ardına biraları yuvarladı ve içtikçe dili de çözüldü. Ama Wang endişeliydi. Aklı sürekli terminal üzerindeki yeşil hattaydı. Saat bire doğru Sha, en sonunda Wang'ın laboratuvara dönme ısrarına boyun eğdi.

Radyo antenleri hattını aydınlatan spot ışıkları kapanmış ve antenler gecenin karanlığında basit iki boyutlu şekillere dönmüştü. Umutla bir şeyi bekler gibi hepsi aynı açı ile gökyüzüne bakıyordu. Gördüğü bu manzara, bahar akşamı sıcaklığına rağmen Wang'ın ürpermesine sebep oldu. Bir an için Üç Cisim içindeki dev sarkaçları hatırladı. Saat birde labo-

ratuvara vardılar. Terminalde baktıklarında, dalgalanma henüz yeni başlamıştı. Düz çizgi, bir dalgaya dönüştü, bir tepe noktasıyla diğeri arasındaki mesafe değişkendi. Hattın rengi kış uykusundan uyanan yılanın rengi gibi kırmızıya dönüştü.

"COBE uydusunda bir arıza olmalı!" dedi Sha dehşet içinde dalgaya bakarak.

"Bu bir arıza değil," dedi Wang sakin bir şekilde. Böyle manzaralar karışında kendini kontrol etmeyi öğrenmişti.

"Şimdi anlarız," dedi Sha. WMAP ve Planck tarafından toplanan verileri toplamak için diğer iki terminale gitti. O andan itibaren üç terminaldeki üç dalga da birbiriyle senkron hareket etmeye başladı. Sha hemen dizüstü bilgisayarını çıkardı. Bir ağ kablosu takıp telefonunu aldı. Wang tek taraflı konuşmadan Sha'nın Urumçi Radyo Astronomi Rasathanesi'yle temasa geçmeye çalıştığını anlamıştı. Sha Wang'a açıklama yapmadı, gözlerini bilgisayarındaki tarayıcı penceresine kilitlemişti. Wang, adamın hızlı nefes alıp verişini duyabiliyordu. Birkaç dakika sonra, tarayıcı penceresinde diğer üç dalgayla uyumlu olarak kırmızı dalga koordinatları belirdi.

Üç uydu ve yere konuşlandırılmış rasathane bir gerçeği doğrulamış oldu: Evren yanıp sönüyordu.

"Dalga biçimini yazdırır mısın?" diye rica etti Wang.

Sha alnındaki soğuk teri sildi ve başını salladı. 'Yazdır' düğmesine tıkladı. Wang yazıcıdan hemen ilk sayfayı aldı ve cebinden kalemini çıkarıp mors alfabesi ile pikler arasındaki mesafeyi hesaplamaya başladı.

Kısa-uzun-uzun-uzun-uzun, kısa-uzun-uzun-uzun-uzun, kısa-kısa-kısa-kısa-kısa, uzun-uzun-uzun-kısa-kısa, uzun-uzun-kısa-kısa-uzun-uzun, kısa-kısa-uzun-uzun-uzun, kısa-kısa-kısa-kısa-uzun, uzun-uzun-kısa-kısa-uzun-uzun, kısa-kısa-kısa-uzun-uzun, uzun-uzun-kısa-kısa-kısa.

1180.21.37

Kısa-uzun-uzun-uzun-uzun, kısa-uzun-uzun-uzun-uzun, kısa-kısa-kısa-kısa-kısa, uzun-uzun-uzun-kısa-kısa, uzun-uzun-kısa-kısa-uzun-uzun, kısa-kısa-uzun-uzun-uzun, kısa-kısa-kısa-kısa-uzun, uzun-uzun-kısa-kısa-uzun-uzun, kısa-kısa-kısa-uzun-uzun, uzun-kısa-kısa-kısa-kısa.

1180.21.36.

Kısa-uzun-uzun-uzun-uzun, kısa-uzun-uzun-uzun-uzun, kısa-kısa-kısa-kısa-kısa, uzun-uzun-uzun-kısa-kısa, uzun-uzun-kısa-kısa-uzun-uzun, kısa-kısa-uzun-uzun-uzun, kısa-kısa-kısa-kısa-uzun, uzun-uzun-kısa-kısa-uzun-uzun, kısa-kısa-kısa-uzun-uzun, kısa-kısa-kısa-kısa-kısa.

1180:21:35

Geri sayım evren boyunca devam ediyordu. Doksan bir saat geçmişti ve geriye sadece bin yüz sekiz saat kalmıştı.

Sha endişe içinde volta atıyordu. Zaman zaman durup Wang'ın yazdığı sayı dizilerine bakıyordu.

"Bana burada neler olduğunu anlatacak mısın?" diye bağırdı Sha.

"Sha, inan bana, bunu ben de açıklayamam," dedi Wang ve dalga şekilleriyle dolu kâğıt yığınlarını itti. Sayı dizilerine bakarken, "Belki de uydular da rasathane de arızalanmıştır," dedi.

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

"Peki ya sabotaj varsa?"

"O da imkânsız! Aynı anda üç uydudan ve gözlemevlerinden veri değiştirmek! Bu biraz fazla doğaüstü bir sabotaj olmaz mı?"

Wang başını salladı. Evrenin yanıp sönmesindense doğaüstü bir sabotajın olmasını tercih ederdi. Sha bu umudun son pırıltısını da söndürmüştü.

"Aslında bunu teyit etmek kolay. Eğer kozmik mikrodalga arka plan ışımasında bu kadar çok dalga varsa, bunu kendi gözlerimizle görebilmeliyiz."

"Sen neden bahsediyorsun? Kozmik mikrodalga arka plan

ışımasın dalga boyu yedi santimetre. Bu görünür ışığın boyutundan yedi veya sekiz boyut daha büyük. Nasıl görebiliriz?"

"3K gözlük kullanarak."

"3K gözlük mü?"

"3K gözlük, bizim Capital Planetarium için yaptığımız bir tür bilim oyuncağı, şu anki teknoloji düzeyimizle Penzias ve Wilson'ın altı metrelik konik anten kullanarak incelediği mikrodalga ışımasını biz bu gözlüklerle inceleyebiliriz. (Ardınan gözlüğe, bu yedi santimetrelik dalgaları görülebilir kırmızı ışığa çevirmesi için radyasyonu beş üssü seviyede sıkıştıran bir dönüştürücü ekledi.) Böylece ziyaretçiler bu 3K gözlüklerle kendi başlarına kozmik mikrodalga ışımalarını gözlemleyebiliyorlar. Biz de bunu şimdi evrenin titreşmesini görmek için kullanabiliriz."

"Peki, bu gözlükler nerede şimdi?"

"Capital Planetarium'da. Yirmiden fazla yapmıştık."

"Bana saat beşten önce bir tane lazım."

Sha telefonunu alıp çıktı. Planetarium'da gecenin bir yarısında uyandırdığı kişiyi ikna etmek öyle kolay olmadı. Ayrıca Wang'ın gelmesi için de bir saat beklemesi gerekecekti adamın.

"Seninle gelmeyeceğim. Gördüklerim bana yeter. Daha fazla kanıta ihtiyacım yok. Umarım kendini hazır hissettiğin zaman bana gerçeği açıklarsın. Eğer bu araştırma bir sonuca varırsa, seni asla unutmam."

Wang arabanın kapısını açtı ve "Titreme sabahın beşinde duracak. Bence sen bu işin peşinden koşma. İnan bana, herhangi bir sonuca varamayacaksın," dedi.

Sha uzun bir süre Wang'a baktı ve sonra başını sallayarak, "Anlıyorum. Son zamanlarda garip şeyler hep biliminsanlarını buluyor..."

"Evet," dedi Wang ve arabaya bindi. Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordu.

"Sıra bizde mi?"

"Benim sıram olduğu kesin," dedi Wang ve arabayı çalıştırdı.

Bir saat sonra, Wang yeni Planetarium'a vardı ve arabadan indi. Kentin parlak ışıkları muazzam cam binanın saydam duvarlarına nüfuz ediyor ve içerideki yapıyı ortaya çıkarıyordu. Wang, *mimar bu yapıyla evren hakkında hislerini ifade etmeyi amaçladıysa gerçekten başarılı olmuş*, diye düşündü. Bazı şeyler şeffaf olduğunda daha gizemli görünür. Evrenin kendi de şeffaftır; gözlerin yeterince keskinse istediğin kadar uzağı görebilirsin. Ama ne kadar uzağa bakarsan o kadar çok gizemli bir hal alır.

Planetarium personeli uykulu gözlerle Wang'ı bekliyordu. Wang'a küçük bir çanta uzatırken, "Tam şarjlı beş çift 3K gözlüğü burada. Sol düğmesine basılınca devreye girer. Sağ taraftan parlaklığını ayarlayabilirsin. Üst katta bir düzine daha var. Sen istediğin kadar bak ama ben artık rahat bir uyku çekmek istiyorum. Bu Dr. Sha da manyak mıdır nedir," dedi ve Planetarium'un karanlığına geri döndü.

Wang kutuyu arabasının arka koltuğuna koydu ve içinden 3K gözlüğünü çıkardı. V-oyun kostümündeki panoramik kaskın ekranına benziyordu. Gözlüğü takıp etrafa baktı, şehir aynıydı, sadece daha soluk görünüyordu. Sonra sol düğmesine basıp açması gerektiğini hatırladı.

Kentte çok sayıda puslu, parlayan haleler oluştu. Çoğu sabitti, ancak birkaç tanesi titreşiyor ya da hareket ediyordu. Wang bunların santimetre aralığındaki radyasyon kaynakları olduğunu anladı. Şimdi hepsi görünür ışığa dönüşmüştü. Her parlayan kırmızı halenin ortası bir radyasyon kaynağıydı. Orijinal dalga boyları çok uzun olduğundan onları net bir şekilde görmek mümkün değildi.

Başını kaldırdı ve hafif bir kırmızı ışık ile parlayan gökyüzünü gördü. İşte, o kozmik mikrodalga ışıması karşısın-

daydı. On milyar yıl öncesinden gelen kırmızı ışık... Yaratılışa ait büyük patlamanın hâlâ sıcak olan közleri. Yıldızları göremiyordu. Gözlük normalde görünen ışıkları görünmez hale getirdiği için yıldızların siyah birer nokta halini almış olması gerekirdi. Ama santimetre aralığındaki dalga radyasyonunun kırılımı diğer şekil ve ayrıntılara baskın gelmişti.

Bir süre sonra Wang'ın gözleri bu görüntüye alıştı. Gökyüzünün soluk kırmızı arka planının gerçekten de nabız gibi attığını görebiliyordu. Tüm gökyüzü rüzgârda sallanan bir lamba gibi titriyordu.

Titreşen gökyüzünün altında dururken, evrenin onu hapsedecek seviyeye gelene kadar küçüldüğünü hissetti. Evren sıkışmış bir kalp ise, kırmızı ışık da organları dolduran yarı saydam kan gibiydi. Sonra kırmızı ışığın yanıp sönmesinin periyodik olmadığını gördü, nabız düzensizdi. İnsan aklı tarafından hiçbir zaman anlaşılamayacak garip, muazzam ve inatçı bir varlığı hissedebiliyordu.

Wang 3K gözlüklerini çıkardı, bitkin bir şekilde yere oturup arabasının tekerleğine yaslandı. Şehir yavaş yavaş çıplak gözle görülen ışığa geri bürünüyordu. Ama Wang'ın gözleri halen kırmızı ışığı bulmaya çalıyordu. Karşısındaki hayvanat bahçesinin sokağında bir sıra neon ışığı vardı. Işıklardan biri yanıp sönüyor ve rastgele titreşiyordu. Yakınındaki küçük bir ağacın yaprakları gece esintisiyle titriyor, sokak ışığında rastgele sallanıyorlardı. Uzaktaki Pekin Sergi Merkezi'nin Rus tarzı sivri kulesindeki kırmızı yıldız, altından geçen arabaların ışığını yine rastgele yansıtıyordu. Wang, bu titreşimleri mors kodu gibi okumaya çalışıyordu. Hatta bayrakların titreşmesini hissedebiliyor ve yol kenarındaki su birikintisindeki dalgalanmaların ona bir mesaj verebileceğini düşünüyordu. Wang, bütün mesajları anlamak için çabalıyordu ve geri sayımı saniye saniye hissedebiliyordu.

Orada öylece ne kadar kaldığına dair hiçbir fikri yoktu. Planetarium personeli Wang'ın yüzünü gördüğünde uykusu açıldı ve uyku yerini korkuya bıraktı. Wang'a birkaç saniye baktıktan sonra 3K gözlükleriyle dolu çantayı alıp hızla oradan uzaklaştı.

Wang, telefonunu çıkarıp Shen Yufei'yi aradı. Sehn Yufei telefonu hemen açtı. Belki onun da gözünü uyku tutmuyordu.

"Geri sayımın sonunda ne olacak?" diye sordu Wang.

"Bilmiyorum," dedi Shen Yufei ve telefonu kapattı.

Ne olabilirdi ki? Belki de Yang Dong gibi benim ölümümün vakti de gelmiştir. Ya da belki de on yıldan önce Hint Okyanusu'nda gerçekleşen tsunami gibi bir felaket olabilirdi. Kimse bunu nanoteknolojik araştırmaya bağlamayacaktı. İki dünya savaşı da dahil bütün büyük felaketler bir geri sayımın sona ermesi sonucunda mı meydana gelmişti? Bütün sorumluluğu her seferinde benim gibi, kimsenin haberi olmadığı bir kişi mi taşıdı? Belki de geri sayım dünyanın sonunu işaret ediyordur. Böyle bozuk bir dünyanın yok olması teselli bile sayılabilir.

Tek bir şey kesindi. Geri sayımın sonunda ne olursa olsun, bin küsur saat içinde, zihinsel bir çöküntü yaşayana kadar her olasılık ona bir işkence gibi gelecekti.

Wang arabaya binip Planetarium'dan ayrıldı. Vakit şafaktan önceydi ve yollar boş sayılırdı. Ama o, hızla tükenen geri sayımın getirdiği gazı kökleme isteğine rağmen buna cesaret edemedi. Ufukta ışık belirdiğinde, Wang arabasını park etti ve amaçsızca yürümeye başladı. Zihni bomboştu. Sadece geri sayım ve kozmik radyasyonun loş kırmızı arka planı vardı. Zamanı gelince birileri için acı acı çalacak bir çana, basit bir saate dönüşmüştü sanki.

Gökyüzü aydınlandı. Wang yorgundu, o yüzden bir banka oturdu. Başını kaldırdığında, bilinçaltının onu getirdiği yeri görünce ürperdi.

Wang Fujing Katolik Kilise'nin önünde oturuyordu. Şafağın soluk ışığı altında, kilisenin Romanesk çan kulesi sanki üç dev parmakla gökyüzünde bir şeyi işaret ediyordu.

Wang oradan ayrılmak için kalkmıştı ki, çalan ilahi parçası kulağına çalındı. Bugün pazar değildi, bu sebeple muhtemelen bir koro provasıydı. 'Come, Gracious Spirit, Heavenly Dove' ilahisiydi bu. Wang ciddiyetle kutsal müziği dinlerken, bir kez daha evreni kilise boyutuna kadar daralmış, küçülmüş hissetti. Kilisenin kubbeli tavanı, arka plandaki radyasyonun yanıp sönen kırmızı ışığında gizliydi ve Wang, zeminin çatlaklarında gezinen bir karıncaydı. Korkudan titreyen kalbi üzerinde sevgiyle dokunan, görünmez dev bir el hisseti ve bir kez daha çaresiz bebekliğine dönmüştü. Zihninin derinliklerinde bir şeyler balmumu gibi yumuşadı ve eridi. Elleriyle suratını kapattı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Wang'ın hıçkırıklarını bir dizi kahkaha kesti.

"Hahaha, biri daha hapı yuttu!"

Wang arkasını döndü.

Orada dikilip, ağız dolusu sigara dumanını üfleyen kişi Shi Qiang'ın ta kendisiydi.

10

Da Shi

Shi, Wang'ın yanına oturdu ve ona arabasının anahtarlarını verdi. "Dongdan'da dört yol ağzında park etmişsin. Bir dakika daha gecikseydim, trafik polisleri çoktan arabayı çekmiş olurdu."

Da Shi, eğer beni takip ettiğini bilseydim, kendimi daha iyi hissederdim, diye düşündü Wang. Düşünürken Shi Qiang'ın takma adını kullanmıştı ama saygısından dolayı kelimeleri yuttu. Wang, Da Shi'nin uzattığı sigarayı aldı ve yıllar önce bıraktığı sigaradan ilk nefesini çekti.

"Söyle bakalım, nasıl gidiyor dostum? Dayanacak gücün kalmadı mı? Dayanamazsın demiştim ama sen sert çocuk olmak için ısrar ettin."

"Anlatsam da anlamazsın." Wang sigarasından birkaç derin nefes daha aldı.

"Senin sorunun, çok fazla anlıyor olman. Gel, bir şeyler yiyelim."

"Aç değilim."

"O halde içmeye gidelim. Ben ısmarlıyorum!"

Wang, Da Shi'nin arabasına bindi ve civardaki küçük bir restorana gittiler. Saat hâlâ çok erkendi ve mekânda kimsecikler yoktu.

"İki hızlı kızartılmış işkembe ve bir şişe sorgum likörü." Siparişi kafasını bile kaldırmadan vermişti. Anlaşılan burası sık geldiği bir yerdi.

Wang siyah işkembe dilimleri ile dolu tabağa bakarken,

boş midesi bulanmaya başlamıştı. Shi, onun için biraz ılık soya sütü ve krep söyledi, Wang da yemek için kendini zorladı.

Ardından sorgum liköründen içtiler. Wang giderek sarhoş olmaya başladı ve dili çözüldü. Üç gündür başına gelenleri yavaş yavaş Da Shi'ye anlatmaya başladı. Wang, Da Shi'nin her şeyi zaten bildiğini düşünüyordu. Hatta belki de daha fazlasını biliyordu.

"Sen şimdi evrenin bir nevi sana göz kırptığını mı söylüyorsun?" diye sordu Shi. Bir yandan işkembelerini erişte gibi höpürdetiyordu.

"Çok yerinde bir benzetme."

"Saçmalık."

"Senin bu korkusuzluğunun sebebi cehaletin."

"Bu daha da saçma! Al, iç."

Wang bir bardak daha içti. Artık dünya onun etrafında dönüyordu. Sadece, işkembe yemeğe devam eden Shi sabit duruyordu. Wang, "Da Shi, sen hiç insanoğlu nereden geldi, nereye gidiyor, evren nereden geldi, nereye gidiyor gibi felsefi konular hakkında düşünür müsün?" dedi.

"Hayır."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Yıldızları görüyorsundur. Hiç korkmuyor ya da merak etmiyor musun?"

"Geceleri asla gökyüzüne bakmam."

"O nasıl oluyor? Gece vardiyasında çalışmıyor musun?"

"Bak dostum, geceleri gökyüzüne bakarsam, suçlu falan yakalayamam."

"O zaman birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Hadi, içelim."

"Açıkçası, gökyüzündeki yıldızlara bakacak olsam bile, senin felsefi konuların hakkında düşünmezdim. Endişele-

necek çok şeyim var. Kredi ödüyorum ve çocuklarımı üniversiteye göndermek için para biriktirmek zorundayım. Yani ben öyle karmaşık ayrıntıların adamı değilim, basit bir adamım. Ağzımdan baksan götümden dışarıyı görürsün. Doğal olarak patronlarıma nasıl yaranacağımı bilmem. İşimde iyi olmasaydım, uzun zaman önce tekmeyi yemiştim. Sence bu dertler bana yetmiyor mu? Sence benim yıldızları izleyip felsefe yapacak zamanım mı var?"

"Haklısın. Hadi içelim."

"Ama benim de bir tane nihai kuralım var."

"Neymiş? Söylesene."

"Yeterince garip olan her şey şüphelidir."

"Böyle saçma kural mı olur?"

"Açıklaması olmayan her şeyin arkasında her zaman biri vardır demek oluyor."

"Temel bilime dair en ufak bir fikrin olsaydı, deneyimlediğim şeyleri başarabilecek bir güç olmadığını da bilirdin. Hele de en sonuncusunu. Evren ölçeğinde bir şeyi idare etmeyi, bırak bunu bilim yasalarından bağımsız yapmayı, bildiğimiz bilim yasalarıyla bile yapamıyoruz. Doğaüstü değil artık bu, bilmem-ne-üstü."

"Bak, diyorum sana, bu çok saçma. Ben böyle garip şeylerden çok gördüm."

"Peki, bana ne yapacağımı söyle o zaman."

"İçmeye devam et ve uyu."

"Peki."

Wang arabasına ne ara döndüğünü fark etmedi. Arka koltuğa uzandı ve rüyasız bir uykuya daldı. Çok uyumuş gibi hissetmiyordu ama gözlerini açtığında, güneşin kentin batı tarafından aşağıya doğru inmekte olduğunu gördü. Arabadan indi. Sabah sabah içtiği içki onu güçsüzleştirmesine rağmen kendini çok daha iyi hissediyordu. Yasak Şehir'in

köşesinde olduğunu gördü. Batan güneş antik sarayı parıl parıl parlatıyor, hendeğin ortasında altın dalgalar oluşturuyordu. Dünya, gözüne eski ve kararlı halindeymiş gibi görünmüştü. Wang hayatından uzun zamandır uzak olan huzurun tadını çıkararak hava kararana kadar oturdu. Artık iyice tanıdığı Siyah Volkswagen Santana caddeye çıkmadan önce önünde durdu ve Shi Qiang arabadan indi.

"İyi uyudun mu?" dedi Da Shi homurdanarak.

"Evet. Peki bundan sonra ne olacak?"

"Kim? Senin için mi? Yemeğini ye, biraz daha iç. Sonra tekrar yat."

"Ondan sonra?"

"Sonra mı? Yarın işe gitmiyor musun sen?"

"Fakat geri sayım... Sadece bin doksan bir saat kaldı."

"Geri sayımına başlatma şimdi! Sen ilk önce sırtını doğrultup bir yere yığılıp kalmadığından emin ol. Sonra diğer şeyler hakkında konuşuruz."

"Da Shi, bana gerçekten neler olup bittiği hakkında bir şey söyleyemez misin? Sana yalvarıyorum."

Da Shi, bir süre için Wang'a baktı. Ardından gökyüzüne bakıp gülmeye başladı. "Aynı şeyi ben de birçok kez General Chang'e söylemiştim. Senle ben aynı yoldayız. Sana karşı dürüst olacağım. Zerre kadar bir şey bilmiyorum! Maaş bordrom düşük olduğu için bana hiçbir şey söylemiyorlar. Bazen bir kâbusta yaşadığımı düşünüyorum."

"Yine de benden daha fazla şey biliyor olmalısın."

"Tamam. Sana bildiklerimi anlatacağım." Birlikte Yasak Şehir'in etrafındaki hendeğin kıyısına gittiler. Oturacak bir yer buldular. Gece olmuştu ve trafik arkalarında tıpkı bir nehir gibi durmaksızın akıyordu. Bir süre hendek üzerindeki gölgelerinin uzayıp kısalmasını izlediler.

"Benim işimin sırrı, görünürde bağlantısı olmayan şeyleri bir araya getirmek. Doğru parçaları bir araya getirdiğinde,

gerçeği öğrenmiş olursun. Ve son zamanlarda bir sürü garip şey oldu. Örneğin akademi ve bilim araştırma merkezlerine karşı eşi benzeri görülmemiş bir suç dalgası başladı. Liangxiang hızlandırıcısının inşaat alanındaki patlamayı duymuşsundur. Şu Nobel ödüllü biliminsanının öldürülmesi de var. Bu suçların hepsi sıradışı: Para ya da intikam için değil. Hiçbir siyasi amaç da yok, tek amaç yıkım. Gerçekleşen diğer garip şeyler suç unsuru içermiyordu. Mesela Bilimin Sınırları ve akademisyenlerin intiharları... Çevre eylemcileri etkinliklerini arttırdılar: Nükleer santral ve hidroelektrik barajlara karşı protestolar, 'doğaya dönüş' yapan deneysel toplumlar ve önemsiz birçok şey daha... Sinemaya gider misin?"

"Pek gittiğim söylenemez."

"Son zamanlardaki büyük bütçeli bütün filmler kırsal hayat temalı. Bunlar her zaman yeşil dağları, berrak suları ve yakışıklı bir erkek ve güzel bir kadının doğayla uyumlu şekilde yaşamasını konu alıyor. Yönetmenler genelde şuna vurgu yapıyor: 'Biz bilimin henüz doğayı mahvetmediği zamanlardaki güzellikleri işliyoruz.' Mesela Şeftali Bahçesi filmi. Kimse bu filmi izlemek istemiyor ama bu film için yüz milyonlar harcadılar. Ayrıca en berbat olası geleceği hayal edebilen kişiye verilmek üzere beş milyonluk bir yarışma bile düzenlediler. Sonra da kazanan hikâyenin filme dönüştürülmesi için de birkaç yüz milyon daha harcadılar. Üstüne üstlük tuhaf kültler mantar gibi üremeye başladı ve her birinin liderinin bolca parası var gibi görünüyor."

"Bu son söylediğinin diğerleriyle ne ilgisi var?"

"Tüm noktaları birleştirmelisin. Tabii ki öncesinde kafamı bu tür şeylerle meşgul etmiyordum fakat cinayet biriminden Savaş Komuta Merkezi'ne transfer edilmemin ardından bu işimin bir parçası haline geldi. Hatta General Chang de benim bu noktaları birleştirebilme yeteneğimi seviyor."

"Ve sonuç?"

"Tüm bunları perde arkasından koordine eden bir kişi var ve onun amacı bütün bilimsel araştırmaları tahrip etmek."

"Kim peki?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama bu işin arkasında çok kapsamlı ve çok etkileyici bir planın olduğunu hissedebiliyorum: Bilimsel araştırma tesislerinin imhası, biliminsanlarını öldürmek ya da sende olduğu gibi insanları çıldırtıp intihar etmelerini sağlamak gibi. Temel amaç, sıradan insanlardan bile daha aptal oluncaya kadar düşüncelerini şaşırtmak."

"Son söylediğin gerçekten çok zekice."

"Aynı zamanda, bilimin toplumun gözündeki itibarını mahvetmek istiyorlar. Tabii ki bilim karşıtı faaliyetler içinde olan insanlar her zaman vardı ama şimdi koordine oldular."

"Söylediklerine inanıyorum."

"*Demek* inandın ha? Onca biliminsanı bu işin sırrını çözemedi ama sadece meslek yüksekokulunda okumuş olan ben tüm olayı çözdüm, öyle mi? Hah! Hâlbuki teorimi açıkladığımda patronlarım ve tüm âlimler suratıma güldü."

"Eğer o zamanlar teorini bana anlatmış olsaydın ben sana asla gülmezdim. Örneğin, sözde bilim işi yapan sahtekârlar en çok neyden korkar biliyor musun?"

"Biliminsanlarından tabii ki."

"Hayır. Sözde bilimciler çoğu zaman biliminsanlarını aptal yerine koyar ve hatta kimi zaman bunu hayat felsefesi haline getirir. Ama bunlar özellikle aptal yerine koyması zor bir grup insandan korkar: Sihirbazlardan. Aslında, birçok sözde bilim sahtekârlığı büyücüler tarafından ortaya çıkarılmıştır. Bilim dünyasının kitap kurtları ile kıyaslandığında senin gibi deneyimli polislerin büyük çaplı bir komployu algılaması daha muhtemel."

“Benden çok daha zeki insanlar var. İktidar konumundaki insanlar bu komplonun farkında. İlk başta suratıma gülünmesinin sebebi, teorimi doğru kişilere açmamış olmamdı. Daha sonra eski bölük kumandanım General Chang beni yanına aldırdı. Ama orada ayak işleri dışında başka bir iş yapmıyorum hâlâ. Evet. Artık benim kadar şey biliyorsun.”

“Başka bir sorum daha var: Peki, bunun orduyla ilgisi nedir?”

“Bunda ben de apışıp kalmıştım. Sorduğumda, şu an savaş halindeyiz, elbette ordu da müdahil olacak, dediler. Ben de senin gibi onların zırvaladıklarını düşündüm. Ama şaka yapmıyorlardı. Ordu cidden kırmızı alarm durumunda. Dünyada bizimki gibi yirmi küsür Savaş Komuta Merkezi var. Komuta merkezlerinin üzerinde başka bir yönetim bloğu bulunuyor ama kimse bu nedir, ne değildir bilmiyor.”

“Düşman kim?”

“Bilmiyorum. NATO görevlileri şu anda HKO Genelkurmay Bölümü'nün bir savaş odasında konuşlanmış durumda. Ve birkaç HKO subayı Pentagon'la çalışıyor. Kim bilir kiminle savaşıyoruz?”

“Anlattıklarının hepsi çok garip. Bütün bunların doğru olduğundan emin misin?”

“Bir grup eski arkadaşım orduda general oldu. O yüzden birkaç şey biliyorum.”

“Dünya basınının bu konudan hiç mi haberi yok?”

“Ahh, bu da başka bir konu. Ülkelerin bu konuda çok sıkı yasaklamaları var ve şimdiye kadar da başarılı oldular. Düşmanın inanılmaz derecede güçlü olduğunun garantisini verebilirim. Yetkililer korku içerisinde. General Chang'i çok iyi tanırım. Kıyamet kopsa kılı kıpırdamayacak insanlardandır. Ama çok daha kötü bir şey yüzünden endişeli olduğunu söyleyebilirim. Herkes ölesiye korkuyor ve kazanacağımızı bile düşünmüyorlar.”

"Söylediklerin doğruysa, hepimiz korkmalıyız."

"Herkesin korktuğu tek bir şey vardır, düşmanlarımızın bile. Ne kadar güçlenirlerse kaybedecekleri o kadar çok şey olur."

"Sence düşman neyden korkuyor?"

"Senden! Biliminsanlarından! Tuhaf olan, araştırmalarınız ne kadar az uygulamalı olursa, o kadar çok korkuyorlar. Örneğin, Yang Dong'un üzerinde çalıştığı soyut teoriler... Onlar bundan, senin evrenin sana göz kırpmasından korktuğundan çok daha fazla korkuyorlar. Öldürmek sorunu çözseydi, şimdiye hepiniz ölmüştünüz. Ama en etkili yol sizin düşüncelerinizi engellemek. Bir biliminsanı ölürse onun yerini bir başkası alır. Ama düşünceleri karıştırılırsa, işte o zaman bilim biter."

"Onların temel bilimden mi korktuğunu söylüyorsun?"

"Evet, temel bilimden."

"Ama benim araştırmam Yang Dong'unkinden çok farklı. Ben nanomalzemeler ile ilgili çalışma yapıyorum, temel bilim değil. Yani altı üstü güçlü bir malzeme. Bu onlar için neden bir tehdit olsun?"

"Seninki özel bir durum. Normalde uygulamalı araştırma yapanlara dokunmuyorlar. Belki de geliştirdiğin malzemeler onları korkutuyordur."

"O halde ne yapmam gerekir?"

"İşine gidip araştırmalarına devam et. Onlara karşı durabilmenin en iyi yolu bu. O lanet geri sayım için de endişe etme. İşten sonra dinlenmek istersen, şu oyunu oynayabilirsin. Belki oyunu kazanman sana yardımcı olur."

"Şu oyun dediğin, Üç Cisim mi? Bunun da her şeyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle öyle. Savaş Komuta Merkezi'ndeki uzmanlardan öğrendim. Bu sıradan bir oyun değil. Benim gibi cahil ve korkusuz birisi bu oyunu oynayamaz. Senin gibi bilgili birisi oynamak zorunda."

“Başka bir şey?”

“Yok. Başka bir şey öğrenirsem haber veririm. Telefonun açık olsun dostum. Başını dik tut ve yine de bir şeylerden korkarsan benim nihai kuralımı unutma.”

Wang, ona teşekkür edemeden Da Shi oradan uzaklaştı.

11

Üç Cisim: Mozi ve Kızgın Alevler

Wang sadece bir V-oyun elbisesi almak için durdu, sonra eve döndü. Karısı, bütün gün işyerinden kimse ona ulaşamadığı için evi aradıklarını söyledi. Wang telefona gelen mesajları kontrol etti ve birkaç kişinin telefonuna döndü. Yarın kesinlikle işe geleceğini söyledi. Yemek yerken Da Shi'nin söylediği gibi biraz içki içti. Ama hiç uykusu yoktu. Karısı ve oğlu yattıktan sonra, V-oyun kostümünü giyip Üç Cisim oyununa giriş yaptı.

Şafakta ova ıssızdı. Wang, Kral Zhou'nun piramidinin önünde duruyordu. Beyaz kar örtüsü gitmiş ve erozyondan dolayı taş zemin delik deşik olmuştu. Zemin farklı bir renkteydi artık. Wang uzakta bulunan birkaç büyük binanın kurutma depoları olduğunu tahmin ediyordu. Ama bu binaların son gördüklerinden daha farklı bir mimarisi vardı.

Gördüğü her şey ona uzun yıllar geçtiğini söylüyordu.

Wang girişi bulmak için etrafına baktı. Buldu bulmasına ama giriş taş bloklarla kapatılmıştı. Fakat piramide, tepesine çıkmasını sağlayacak bir merdiven oyulmuştu. Yukarı baktı ve tepenin bir platform misali düz olduğunu gördü. Bu piramit önceleri Mısır tarzındayken, şimdi Aztek piramitlerini andırıyordu.

Wang, taş merdivenin basamakları boyunca tırmandı ve zirveye ulaştı. Platform antik bir astronomik rasathaneyi andırıyordu. Köşede birkaç metrelik bir teleskop ve bunun hemen yanında da birkaç tane daha küçük teleskop vardı.

Diğer köşede, gökteki cisimlerin modellerini gösteren eski Çin kürelerini andıran tuhaf eşyalar vardı. En çok göze çarpan da platformun merkezindeki büyük bakır toptu. Çapı yaklaşık iki metreydi, karmaşık bir makinenin üzerine kurulmuştu. Sayısız dişli ile çalışan küre, yavaşça dönüyordu. Wang, dönme yönünün ve hızının sürekli değiştiğini fark etti. Makinenin altında bir oyuk olduğunu gördü. Loş bir fenerin ışığında, yukarıda makinenin gücünü sağlayan yatay tekerleği iten köleye benzer birkaç adam gördü.

Bir adam Wang'a yöneldi. Kral Wen'le ilk kez karşılaştığındaki gibi adamın arkası ufuktan vuran ışıkla aydınlanıyor ve gözleri karanlıkta parlıyordu. Saçları dağınık topuz halinde toplanmış, siyah elbiseli, ince ve uzun boylu bir adamdı.

"Merhaba, ben Mozi."*

"Merhaba, ben de Hairen."

"Seni tanıyorum!" dedi Mozi heyecanla. "Sen 137. Medeniyetten Kral Wen'in bir takipçisiydin."

"Buraya kadar onun peşinden geldiğim doğru ama teorilerini desteklemiyordum."

"Haklısın," dedi Mozi ciddiyetle başını sallayarak.

Sonra Wang'a doğru eğilerek, "Senin olmadığın üç yüz altmış iki bin yıl boyunca medeniyet dört kez yeniden doğdu. Bu medeniyetler Kaos Çağları ile Dengeli Çağlar arasında yeniden ayağa kalkmak için mücadele etti. En kısa ömürlüsü Taş Devri'nin yarısına kadar zor dayandı ama 139. Medeniyet, Buhar Çağı'na dek ayakta kalarak rekor kırdı."

"Yani o medeniyetin insanlarının, güneş hareketlerini yöneten yasaları keşfettiğini mi söylüyorsun?"

Mozi güldü ve başını salladı. "Hayır, hayır. Sadece şans yanlarındaydı."

---

* Mozi, Savaşan Devletler Dönemi'nde yaşamış ve Mohist düşünce akımının kurucusudur. Mozi tecrübe ve mantığın üstünlüğünü savunmuştur ve aynı zamanda başarılı bir mühendis ve geometricidir. *–yhn*

"Ama yine de bu çaba sürekli devam etti, değil mi?"

"Tabii ki, hayır. Gel, sana son medeniyetin çabalarını göstereyim," dedi Mozi ve Wang'la beraber rasathanenin köşesine gittiler. Zemin eski bir deri parçası gibi ayaklarının altında yayıldı. Mozi küçük teleskoplardan birini hedefe doğru ayarladı ve bakması için Wang'a işaret etti. Wang teleskoptan baktı ve tuhaf bir manzarayla karşılaştı. Gördüğü bir iskeletti. Şafak ışığı altında bembeyaz parlıyor ve çok zarif görünüyordu. Asıl şaşırtıcı olan şey ise duruşuydu. Çünkü zarif ve asil bir duruşu vardı. Sakalını okşuyormuş gibi bir eli çenesindeydi. Başı ise sanki gökyüzünü sorgular gibi hafif kalkıktı.

"Bu Konfüçyüs," dedi Mozi. "Her şeyin *Li*'ye uymak zorunda olduğuna inanıyordu. Konfüçyüs'ün düzen ve dürüstlük anlayışı, evrende hiçbir şeyin bundan muaf olmadığını söyler. Kendisi ayin sistemini meydana getirdi ve bu şekilde güneşin hareketlerini tahmin edebilmeyi umdu."

"Sonucu hayal edebiliyorum."

"Evet. Güneşin, ayinleri takip ettiğini düşünerek hesaplamalar yaptı ve beş yıllık bir Dengeli Çağ öngördü. Ne oldu, biliyor musun? Dengeli Çağ gerçekten geldi ama sadece bir ay sürdü."

"Sonra güneş bir daha doğmadı mı?"

"Hayır, güneş doğdu, gökyüzünün tam ortasına yükseldi ve ateşi söndü."

"Ne? Ateşi mi söndü?"

"Derece derece düştü ve aniden söndü. Gece çöktü. Hemen peşinden de soğuk... Ve Konfüçyüs orada bir buzdan heykele döndü. Hâlâ da orada."

"Güneş söndükten sonra gökyüzünde bir şey kaldı mı peki?"

"Sadece uçan bir yıldız göründü. Sanki güneş ölünce arkasında ruhunu bırakmıştı."

"Güneş aniden kaybolduktan sonra, yine aniden uçan bir yıldızın belirdiğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Aniden uçan yıldız çıktı. Tarih defterini kontrol edebilirsin. Böyle bir kayıt var."

"Hmmm..." Wang bu bilgi üzerinde kafa yordu. Üç *Cisim* dünyasının işleyişiyle ilgili kafasında belli belirsiz fikirler oluşmuştu. Ama Mozi, bu söyledikleriyle teorilerini tepetaklak etmişti. "Böyle ani bir şekilde nasıl söner?" diye mırıldandı Wang.

"Biz şimdi Han Hanedanı dönemindeyiz. Ama Batı Han mı Doğu Han mı bilmiyorum."

"Şimdiye dek hayatta kalabilmişsin."

"Benim güneşin hareketlerini gözlemlemek gibi bir misyonum var. O şamanlar, metafizikçiler, Daoistler bir halta yaramadılar. O daha tahıl tanelerini bile birbirinden ayıramayan dillere destan kitap kurtları elleriyle çalışmayı bilmezler, hiçbir şeyi pratiğe dökemezler. Ama ben farklıyım, alet edevat yapmasını bilirim," dedi Mozi platformda bulunan sayısız aleti göstererek.

"Sence bu seni amacına ulaştıracak mı?" Wang özellikle dev küreyi işaret etti.

"Benim de teorilerim var ama gizemli cinsten değil. Benim teorilerim çok sayıda gözlemin sonucunda oluştu. İlk olarak, evren nedir, biliyor musun? Bir makine."

"Bu çok anlaşılabilir bir ifade değil."

"O zaman biraz daha açık konuşayım: Evren ateşten bir denizin ortasında yüzen oyuk bir küredir. Kürenin yüzeyinde çok sayıda küçük delik ve bir tane de büyük delik var. Ateş denizinden gelen ışık bu deliklerden geçer. Küçük olanlar yıldız, büyük olan ise güneştir."

"Çok ilginç bir model." Wang tekrar bakır küreye baktı ve amacı hakkında tahminde bulundu. "Ama teorinle ilgili bir sorun var. Güneş doğarken ya da batarken, arkasında

sabit kalan yıldızlar gözlemleyebiliyoruz. Senin teorine göre bütün delikler birbirine göre aynı yerde kalmalı, yani birlikte hareket etmeli."

"Doğru! Ben de bu yüzden bu modeli iki tabakalı olacak şekilde yeniden düzenledim. Evrensel küre, iç içe geçmiş iki küreden oluşuyor. Gördüğümüz gökyüzü içteki kürenin yüzeyi. İç kürede birçok küçük delik varken dış kürede sadece büyük bir delik var. Dış küreden gelen ışık, iç ve dış küre arasını doldurur ve ardından içteki kürenin küçük deliklerinden içeri girer. Biz de bu şekilde yıldızları görürüz."

"Peki ya güneş?"

"Güneş, ışığın dış küredeki büyük delik vasıtasıyla iç kürede yansımasından oluşur. Yansıma o kadar parlaktır ki, ışığın yumurta kabuğundan içeri nüfuz etmesi gibi iç küreye nüfuz eder ve yayılan ışık ışınları da çok parlak olduğu için, iç kürenin içindekiler tarafından da görünür bir hal alır. Bizim gün boyunca parlak bir gökyüzü görmemizin nedeni de budur."

"İç içe bulunan küreleri kendi düzensiz hareketleri doğrultusunda ilerleten kuvvet nedir?"

"Bu iki kürenin dışında bulunan ateşten denizin uyguladığı bir kuvvet var."

"Ama zamanla güneşin boyutu ve parlaklığı değişir. Senin çift katmanlı modelinde, güneşin boyutu ve parlaklığı hep sabit kalıyor. Ateş denizinin parlaklığı değişken olsa bile, sonuçta deliğin boyutu hiç değişmez."

"Modelime dair algın fazla yüzeysel. Ateş denizinde değişimler yaşandıkça, iki kabuk da genişleyip daralacak. Bu da güneşin büyüklüğünde ve parlaklığında değişikliklere yol açar."

"Peki ya uçan yıldızlar?"

"Uçan yıldızlar mı? Onları neden soruyorsun? Onlar önemli değil. Belki de sadece evrensel kürelerin arasında uçan tozlardır."

"Hayır, ben uçan yıldızların son derece önemli olduğunu düşünüyorum. Aksi halde senin modelin Konfüçyüs döneminde güneşin sönmesini nasıl açıklar?"

"Belki istisnai bir durum vardır. Belki de karanlık bir nokta ya da bulut dış kabuğun büyük deliği üzerinden geçmiştir."

Wang büyük bakır küreyi işaret ederek, "Senin kozmolojik modelin bu sanırım."

"Evet. Evrenin kopyası bir makine inşa ettim. Siperi hareket ettiren karmaşık dişliler ateş denizinin kuvvetini temsil ediyor. Bu kuvveti idare eden kanunlar ateş denizindeki alevlerin dağılımlarına göre şekillenir. Yüzlerce yıl süren gözlemler sonucunda bunları ortaya çıkarabildim."

"Bu küre genişleyip daralabiliyor mu?"

"Tabii ki. Şu an küçülme aşamasında."

Wang sabit görsel referans olarak platformun kenarındaki tırabzanları kullandı. Mozi'nin iddiasının gerçek olabileceğini düşündü.

"Bu kürenin içinde bir küre daha mı var?"

"Elbette, iç kabuk başka bir karmaşık mekanizma vasıtasıyla dış kabuk içinde hareket ediyor."

"Gerçekten ustalıkla tasarlanmış bir makine!" diyerek adamı övdü Wang içtenlikle. "Ama ben iç kabuk üzerine güneşin ışığını düşüren dış kabuk üzerindeki o büyük deliği görmüyorum."

"Delik yok. Dış kabuğun iç yüzeyine, delik benzeri bir ışık kaynağı yükledim. Bu ışık kaynağı yüz binlerce ateş böceğinden elde edilen parlak malzemeden yapıldı. Soğuk ışık kullandım çünkü iç kabuk ısıyı iletmeyen şeffaf sıvadan yapıldı. Bu şekilde küre içinde oluşabilecek ısı sorununun önüne geçebildim. Böylece bizim düzenli bir ışık kaynağımız oldu, yani gözlemci uzun süre içeride kalabilir."

"Kürenin içinde birisi mi var?"

"Tabii ki. Kürenin merkezindeki teker üstünde duran ra-

fın üzerinde duruyor. Model evreni, gerçek evrenin mevcut durumuna karşılık kurduğumuz için modelin hareketinden elde edeceğimiz veri güneşin gelecekteki hareketlerine dair bize bilgi vermeli. Gözlemci, güneşin hareketlerini kaydettikten sonra kesin bir takvimimiz olacak. Bu, bizden önce gelen yüzlerce medeniyetin hayaliydi. Sen de çok uygun zamanda geldin. Model evrene göre dört yıl sürecek olan Düzenli Çağ başlamak üzere. Kral Wu benim tahminlerime dayanarak sulama emrini verdi. Gün doğumunu bekleyelim hadi!"

Mozi oyunun menüsüne girerek oyun saatini biraz hızlandırdı. Kırmızı bir güneş ufkun üzerinde yükseldi ve ovaya yayılmış çok sayıda donmuş göl ve gölet erimeye başladı. Bu göller tozla kaplanmıştı ve boz renkli toprakla birleşmişti. Ama şimdi hepsi parlayan birer ayna haline gelmişti. Sanki toprakta sayısız göz açılmıştı. Çok yüksekten Wang, sulamanın ayrıntılarını göremiyordu ama ilkbaharda yuvalarından çıkan karınca sürüleri gibi çok daha fazla insanın göllerin kıyısında toplandığını görebiliyordu. Dünya bir kez daha canlandırılmıştı.

"Bu harika hayata katılmak istemez misin? Kadınlar tekrar canlandıklarında ilk önce aşk için yanıp tutuşurlar," dedi Mozi aşağısını işaret ederek. "Burada durmana gerek yok. Oyun bitti. Ben kazandım."

"Bir makine olarak, model evrenin gerçekten de eşsiz. Ama tahminlerine gelirsek… Bir şey gözlemlemek için teleskopu kullanabilir miyim?"

"Tabii ki. Buyur," dedi Mozi büyük teleskopu işaret ederek.

Wang teleskopun yanında durdu. "Bununla güneşi gözlemlemem için ne yapmam gerek?"

Mozi ahşap kutudan siyah disklerden birini çıkardı. "Füme cam filtre kullan," dedi ve filtreleri merceğin önüne taktı.

Wang teleskopu o an gökyüzünün tepesinde duran güneşe çevirdi. Wang, Mozi'nin hayalgücünden etkilenmişti. Güneş gerçekten de ateşten bir deniz gibi görünen deliğe benziyordu. Ama teleskopla uzun süre yakından bakıldığında, güneşin gerçek hayattaki güneşten farklı oluğunu fark etti. Bu güneşte küçük bir çekirdek vardı. Güneşi bir göz gibi hayal etti. Çekirdek gözbebeğiydi. Küçük olmasına rağmen oldukça parlak ve yoğundu. Etrafındaki tabakaysa tam aksine soluk ve güçsüz bir gaz tabakası gibiydi. Bu katmanlar saydam veya yarı saydam olduğundan çekirdek dışındaki katmanlar üzerinden görülebiliyordu. Bu katmanlar sadece çekirdekten gelen ışığı dağıtıyordu.

Güneşin görüntüsündeki bu ayrıntılar Wang'ı şaşırtmıştı. Oyun tasarımcılarının basit bir simgeye bile devasa miktarda veri gizlediğine ve bu verilerin oyuncular tarafından açığa çıkarılmayı beklediğine bir kez daha ikna oldu.

Güneşin yapısının anlamı hakkında kafa yorarken heyecanlanmaya başladı. Oyun saati hızlandığından, güneş çoktan batıya varmıştı bile. Wang doğruldu ve teleskopu tekrar güneşe yönelterek, güneşi ufukta batana kadar takip etti. Gece olurken, ovalardaki şenlik ateşi yıldızlarla dolu gökyüzüne yansıyordu. Wang, füme cam filtreyi çıkardı ve gökyüzünü taramaya devam etti. En çok ilgilendiği uçan yıldızları kısa sürede buldu. Şafak sökmeden önce bu yıldızlardan birini inceleyecek zamanı ancak bulabilmişti. Filtreyi tekrar takıp güneşe yöneldi. Wang olası keşifleri düşünerek yaşadığı heyecanın eşiğinde bu şekilde on günden fazla süre astronomik gözlemler yaptı. Zamanın geçişinin hızlanması astronomik gözlemler için faydalı olmuştu. Çünkü gök cisimlerinin olası hareket ve değişimleri çok net olarak görülüyordu.

Dengeli Çağ'ın on yedinci gününde, güneşin doğumu için tahmin edilen beş saatin sonunda dünya hâlâ gecenin karanlık örtüsü altındaydı. Piramidin önündeki kalabalık

gittikçe artıyordu, soğuktan titredikleri için çok sayıda meşale yakmışlardı.

"Güneş bir daha doğmayacak gibi görünüyor. Aynen 137 numaralı medeniyetin sonu gibi," dedi Wang, Mozi'ye.

Mozi sakalını sıvazladı ve kendine güvenen bir şekilde gülümsedi. "Endişelenmeye gerek yok. Yakında güneş doğacak ve Dengeli Çağ devam edecek. Evrensel makinenin gizemini çözdüm. Tahminlerim yanlış olamaz."

Gökyüzü Mozi'nin söylediklerini doğrular gibi şafağın ilk ışıkları ile birlikte aydınlandı. Piramidin etrafındaki kalabalıktan sevinç çığlıkları yükseldi.

Güneş ışığı, kayıp zamanı telafi etmek istercesine normalden çok daha hızlı bir şekilde aydınlandı. Kısa zamanda güneş hâlâ ufukta olmasına rağmen, ışığı gökyüzünün yarısını kaplamıştı. Sanki öğle saatiymiş gibi her yer aydınlanmıştı. Wang ufka baktı ve kör edecek kadar güçlü bir parlama gördü. Parlayan ufuk yukarı doğru yükseldi ve görüş alanının bir ucundan diğer ucuna yayılan bir eğri oluşturdu. Hemen sonra gördüğü şeyin ufuk olmadığını fark etti. Yükselen güneş, kıyaslanamayacak kadar muazzam bir büyüklükteydi. Gözleri parlak ışığa alıştıktan sonra ufuk tekrar eski yerinde göründü. Wang arka planda parlayan muazzam büyüklükteki güneşe rağmen net şekilde görülen, çok uzakta yükselen siyah duman kolonlarını fark etti. Tepedeki güneş yönünden hızla gelen bir at ova boyunca arkasında bir toz bulutu bırakarak piramide doğru koşuyordu. At, kalabalığı yardı ve Wang binicinin avazı çıktığı kadar bağırdığını duydu.

"Kurutma! Kurutma!"

Atın ardından gelen sığırlar, atlar ve diğer hayvanların sürüsü vardı. Alev içindeydiler ve yerde, ateş almış bir halı gibi hareket ediyorlardı.

Dev güneşin yarısı ufkun üzerinde gökyüzünü kaplıyor-

du. Dünya parlak bir duvarın karşısında yavaş yavaş batıyor gibi görünüyordu. Wang çok rahat bir şekilde güneşin yüzeyinde bulunan detayları görebiliyordu: ateş denizini dolduran girdaplar ve dalgalar hayalet gibi rastgele yayılan güneş lekeleri, altın bir kol gibi tembelce uzanan tepeler...

Kurutulmuş olsun ya da olmasın, bütün insanlar bir fırına atılmış gibi yanıyordu. Onları tüketen alevler fırında yanan bir kömürden bile parlak yanıyordu fakat kısa sürede sönüp gittiler.

Dev güneş yükselmeye devam etti ve kısa sürede gökyüzünü doldurdu. Wang bakmaya devam ediyordu ama görüş açısının kaydığını hissetti. Artık yukarı değil aşağı bakıyordu. Dev güneşin yüzeyi ateşten bir yeryüzü haline gelmişti ve Wang, kendisinin bu muazzam cehenneme doğru düştüğünü hissetti.

Göl ve göletler de buharlaşmaya başlamıştı, beyaz buhar bulutları mantar bulutları gibi yükseliyordu. İnsan külleri gölü kaplamıştı.

"Dengeli Çağ devam edecek. Evren bir makinedir. Bu makineyi ben yarattım. Dengeli Çağ devam edecek. Evren..."

Wang başını çevirdi. Bu ses tutuşmuş Mozi'ye aitti. Mozi'nin bedeni alevler içinde kalmış, teni yanmış ve kömüre dönmüştü. Ama gözleri onu tüketmekte olan ateşten gelen ışıktan farklı bir şekilde parlıyordu. Bir zamanlar takvim yapan elleri çoktan kömüre dönüşmüş, külleri rüzgâra karışıyordu. Wang da tutuşmuştu, ellerini kaldırdığında ellerinin yerinde iki meşale gördü.

Güneş arkasında gökyüzünü bırakarak hızla batıya kaydı. Kısa bir süre sonra ufkun ardında yok oldu ve bu kez dünya o devasa duvar karşısında yükselmiş gibiydi. Göz kamaştırıcı gün batımı hızla geceye dönüştü. Sanki dev bir el, küle dönen dünyanın üzerine siyah bir çarşaf çekmişti.

Dünya fırından alınmış bir kömür parçası gibi kırmızı loş bir ışıkla parlıyordu. Wang kısa bir süreliğine yıldızları gördü ama buhar ve duman gökyüzünü sakladı ve kırmızı parlayan yeryüzünü kapladı. Dünya karanlık bir kaosa düşmüştü. Kırmızı bir yazı belirdi:

141. Medeniyet yanarak küle döndü. Bu medeniyet Doğu Han dönemine ilerleyebilmiştir. Medeniyetin tohumu varlığını sürdürecektir. O tohum filizlenecek ve öngörülemeyen Üç Cisim *dünyasında büyümeye başlayacaktır. Sizi gelecekte tekrar oturum açmaya davet ediyoruz.*

Wang V-oyun kostümünü çıkardı. Zihni biraz durulduktan sonra, yine Üç Cisim oyununun aslında derin bir gerçekliğe sahipken kendine kasten hayali bir dünya süsü verdiğini düşündü. Öte yandan önündeki gerçek dünya ona yüzeyinde karmaşık görünse de aslında oldukça basit olan *Nehir Kenarındaki Qingming Festivali* tablosu gibi geliyordu.

Wang, ertesi gün Nanoteknoloji Araştırma Merkezi'ne gitti. Yokluğundan dolayı yaşanan bazı küçük karışıklıklar dışında her şey normaldi. İşine odaklanmak tuhaf bir şekilde etkili bir sakinleştirici görevi gördü. İşine baktığı sürece, bu korkunç endişelerini aklından çıkarabiliyordu. Bütün gün kendini işle meşgul edip laboratuvardan ayrıldı.

Wang, Araştırma Merkezi binasından ayrılır ayrılmaz o kâbus gibi hisler geri döndü. Yıldızlı gökyüzünü dünyayı kaplayan bir büyüteç, kendini de bu büyütecin altında saklanan bir böcek gibi hissediyordu. Kendisini meşgul edecek bir şeyler bulmak zorundaydı. Ardından aklına Yang Dong'un annesi Ye Wenjie'yi geldi ve onun evine gitti.

Ye, evde yalnızdı. Wang geldiğinde kanepede oturmuş kitap okuyordu. Wang onun gözlerinin hem miyop hem de presbiyopik olduğunu fark etti. Bir şeyler okurken ve uzağa bakarken farklı gözlükler kullanması gerekiyordu. Ye,

Wang'ı görünce çok mutlu oldu ve son gelişinden beri daha iyi göründüğünü söyledi.

"Verdiğin ginseng işe yaradı," dedi Wang gülerek.

Ye başını salladı. "Sana verdiklerim çok iyi değildi. Üssün etrafında çok daha iyi ginsengler toplardık. Ama şimdi orası nasıldır, hiç bilmiyorum. Orayı terk ettiklerini duydum. Ah! Sanırım yaşlanıyorum. Bugünlerde aklıma hep eski günler geliyor."

"Kültür Devrimi zamanında başından çok şeyler geçtiğini duydum," dedi Wang.

"Bunları Ruishan'dan duydun değil mi?" diye sordu Ye elini sallayarak. "Geçmişte yaşananların hepsi geçmişte kaldı. Dün gece Ruishan aradı. Aceleyle konuştu ve ne dediğini anlayamadım. Sadece sana bir şey olduğunu söylediği kısmı anlayabildim. Xiao Wang, sana şunu söyleyeyim, benim yaşıma geldiğinde sen de şimdi bu kadar önem verdiğin şeylerin aslında o kadar da önemli olmadığını göreceksin."

"Teşekkürler," dedi Wang. Özlediği sıcaklık duygusunu bir kez daha yaşamıştı. O anda aklını kaçırmasını engelleyen iki kişi vardı. Birincisi onca badire atlattıktan sonra su kadar saf kalabilen bu kadın, ikincisi cahilliğinden dolayı hiçbir şeyden korkmayan Shi Qiang'dı.

Ye konuşmaya devam etti. "Mesele Kültür Devrimi'yse bence ben çok şanslıydım. Çünkü gidecek bir yerimin olmadığını sandığım anda hayatımı geçirebileceğim bir yer buldum."

"Kızıl Sahil Üssü'nü mü kastediyorsun?"

Ye Wenjie başını salladı.

"Gerçekten inanılmaz bir proje. İlk başlarda tamamen söylenti sanmıştım."

"Değiller. İstersen sana bazı deneyimlerimden bahsedebilirim."

Bu sözler karşısında Wang biraz endişelendi. "Profesör

Ye, sadece merak ediyorum. Ama sizin için zor şeylerse, anlatmanıza gerek yok."

"Sorun değil. Sadece anlatacaklarımı dinlemek isteyen birinin olmasını bekliyordum diyelim."

"Bir huzur evini ziyaret edebilirsin. Ara sıra oraya gidersen yalnız kalmamış olursun."

"Aslında orada yaşayanların çoğu üniversiteden arkadaşlarım. Ama nedendir bilmem, ben aralarına karışamıyorum. Herkes eskileri yâd etmeyi sever ama kimse dinlemeyi sevmez. Birileri hikâye anlattığı zaman herkes rahatsız olur. Kızıl Sahil meselesiyle ilgilenen tek kişi de sensin."

"Peki ya bu konu hakkında konuşman yasak değil mi?"

"Haklısın, bilgiler hâlâ gizli. Ama o kitap yayınladıktan sonra, diğer pek çok kişi de sırları bir bir açığa vurmaya başladı. Kitabı yazan kişi çok sorumsuzca davrandı. Yazanın niyeti şöyle dursun, yazdıklarında bile bir sürü hata vardı. En azından onlara açıklık getirebilirim."

Ardından, Ye o yıllarda Kızıl Sahil'de başından geçenleri anlatmaya başladı.

12

Kızıl Sahil II

Kızıl Sahil Üssü'ne girdikten sonra Ye'ye hemen adamakıllı bir iş verilmemişti. Başlarda ancak bir güvenlik görevlisinin gözetiminde birkaç teknik çalışma gerektiren işleri gerçekleştirmesine izin verilmişti.

Ye, üniversitede ikinci sınıfa giderken sonradan tez danışmanı olacak olan profesörü tanıyordu. Ye'ye astrofizik alanında araştırma yapmasını, deneysel yöntemler ve gözlemsel beceriler olmadan teoride başarı göstermenin pek bir işe yaramayacağını söylemişti. En azından Çin'de böyleydi. Ye'nin babasının bakış açısı çok farklı olsa da Ye profesörün dediklerine katılıyordu. Babasının her zaman fazla teorici olduğunu düşünmüştü.

Ye'nin tez danışmanı Çinli radyo astronomicilerin öncülerinden biriydi. Tez danışmanının etkisiyle Ye de radyo astronomisine ilgi duymaya başladı. Böylece bu alanda deney ve gözlem yapabilmek için kendini bilgisayar ve elektrik mühendisliği alanında geliştirdi. Yüksek lisans öğrencisi olduğu bu iki yıl boyunca deneylerinden ikisi Çin'in ilk küçük ölçekli radyo teleskopunu test etmiş ve bu alanda oldukça deneyim sahibi olmuştu.

Tüm bu öğrendiklerinin bir gün Kızıl Sahil Üssü'nde işine yarayacağını hiç tahmin etmezdi.

Sonunda Ye, bakım onarım yapması için İletim Bölümü'ne atandı. Çok kısa zamanda operasyonların vazgeçilmez parçası haline geldi.

İlk başlarda bu durum biraz kafasını karıştırmıştı. Üste askeri üniforma giymeyen tek kişi oydu. Siyasi konumundan dolayı herkes onunla arasına mesafe koymuştu. Yalnızlığından ancak kendini işine adayarak kurtulabiliyordu. Ne var ki bu, ona neden bu kadar bel bağladıklarını açıklamıyordu. Sonuçta bu önemli bir savunma projesiydi. Henüz bir mühendis bile olmayan ve saha tecrübesi bulunmayan Ye, işlerini ellerinden alabiliyorsa, buradaki teknik elemanları çok vasat olmalıydı.

Ye, çok kısa zamanda bunun nedenini öğrendi. Görünenin aksine, üssün en iyi teknik elemanları İkinci Topçu Kolordusu'ndandı. Hayatı boyunca çalışsa bile oradakiler gibi mükemmel elektrik ya da bilgisayar mühendisliği seviyesine çıkmasına imkân yoktu. Ama üs uzak bir mevkideydi, yaşama koşulları kötüydü ve Kızıl Sahil Projesi'nin temel araştırma çalışmaları tamamlanmıştı. Geriye kalan tek şey bakım ve operasyon işleriydi. Bu yüzden de ilginç teknik sonuçlara ulaşma fırsatları kalmıyordu. Gizli bir araştırmada projenin merkezinde çalışan birinin asla başka bir bölüme nakil olma şansı bulunmadığını bildiklerinden birçoğu vazgeçilemez bir çalışan olmak istemiyordu. Bu yüzden de işlerinin durumuna göre her bir çalışan bile bile yeteneklerini gizlemeye çalışıyordu.

Yine de hepten beceriksiz görünemiyorlardı. Yani mesela gözetmen doğuya gidilmesini söylese, onlar bile bile aptal rolü yaparak batıya gitmek için ellerinden geleni yaparlardı. Amaçları gözetmenin şöyle düşünmesini sağlamaktı: *Bu adam çok çalışıyor ama becerileri sınırlı. Onu burada tutmanın anlamı yok, çünkü ancak bize ayak bağı olur.* Gerçekten de birçok kişi bu şekilde nakil edilmeyi başarmıştı.

Bu koşullar altında Ye, üsse girdikten sonra belli bir zaman içinde, kilit mühendislerden biri haline geldi. Ama bu seviyeye gelmesine şaşırmasının ve bir açıklama bulamama-

sının bir başka sebebi vardı: Kızıl Sahil Üssü'nde, en azından kendi gördüğü kısımlarında, ileri teknoloji hiçbir şey bulunmuyordu.

Ye, İletim Bölümü'nde çalışmaya devam ederken yavaş yavaş üzerindeki kısıtlamalar kaldırıldı ve onu gözetlemek ile sorumlu koruma bile görevden çekildi. Kızıl Sahil'in sistem bileşenlerinin birçoğunu kullanmasına ve teknik dokümanları okumasına izin verildi. Tabii ki onun için hâlâ yasaklı olan alanlar bulunuyordu. Mesela bilgisayar kontrol sisteminin yanından geçmesine bile izin verilmiyordu. Ancak Ye, buranın Kızıl Sahil sistemleri üzerinde çok küçük bir etkiye sahip olduğunu öğrendi. Mesela İletim Bölümü'nde DJS130'dan bile daha ilkel üç bilgisayar bulunuyordu. Onlar bu bilgisayarlarda ağır manyetik çekirdekli bellek ve kâğıt giriş bandı kullanıyorlardı ve bilgisayarların arızasız çalışma süresi on beş saati geçmiyordu. Ayrıca Ye, Kızıl Sahil'in hedefleme sisteminin bir savaş topundan bile daha az kesin olduğunu görmüştü.

Bir gün komiser Lei, Ye ile konuşmaya geldi. Yang Weining ve Lei Zhicheng Ye'nin gözünde çoktan yer değiştirmişti. O yıllarda Yang, en yüksekteki teknik subay olarak, yüksek siyasi statünün sefasını süremiyordu ve teknik konular dışında da çok bir otoriteye sahip değildi. Astları ile sürdürdüğü ilişkilerinde dikkatli olmak zorundaydı, hatta düşünce reformuna ve kitlelerle işbirliğine karşı entelektüel bir direnç gösterdiği sanılmasın diye nöbetçiyle bile kibar konuşmak zorundaydı. O yüzden Yang ne zaman çalışmalarında bir zorlukla karşılaşsa Ye, onun kum torbası oluyordu. Ye, teknik çalışan olarak önem kazandığı süreçte Lei'nin ona karşı en başta takındığı kaba ve soğuk tavır yerini nezakete bıraktı.

"Ye, artık iletim sistemine bayağı bir aşinasın. İletim sistemi, Kızıl Sahil'in en hayati bileşeni ve temel parçasıdır.

Bana bu sistemle ilgili bütün görüşlerini anlatır mısın?" Üssün en tenha yerinde bulunan Çanak Tepesi'nin dik uçurumun oturmuşlardı. Uçurum dipsiz bir boşluk gibiydi. Bu yer ilk başta Ye'yi korkutsa da sonraları oraya kendi başına gitmekten hoşlanır olmuştu.

Ye, komiser Lei'nin sorusunu nasıl cevaplaması gerektiğinden emin değildi. O sadece ekipmanların bakım ve onarımından sorumluydu ve bu yüzden operasyon hedefleri ve çalışmaları dahil olmak üzere Kızıl Sahil hakkında pek bir şey bilmiyordu. Zaten bilmesine izin de verilmiyordu. İletim sırasında orada bulunmasına bile izin verilmemişti. Önce soruyu bir tarttı, tam konuşacakken vazgeçti ve sustu.

"Utanma, konuş lütfen," dedi Komiser Lei. Yanından bir parça çimen kopardı ve onunla oynamaya başladı.

"Sadece... bir radyo vericisi."

"Evet, o sadece bir radyo vericisi," dedi Lei onaylarcasına başını sallayarak. "Mikrodalga fırınlarını biliyor musun?"

Ye Wenjie başını salladı.

"Kapitalist Batı'nın lüks oyuncakları. Yemekler mikrodalga radyasyondan temin edilen enerjinin soğrulmasıyla pişiriliyor. Bir önceki araştırmamda, belirli bileşenlerin belli bir sıcaklık altında yıpranmasını test etmek için bir tane ithal ettik. İşten arta kalan zamanlarda fırını, ekmek ve patates ısıtmak için kullanırdık. Dışı soğuk kalırken ilk önce içinin ısınması çok ilginç gelirdi."

Bunu söylerken uçurumun kenarına o kadar yaklaşmıştı ki Ye biraz korkmuştu.

"Kızıl Sahil bir mikrodalga fırın, ısıtma hedefleri de düşmanın uzay gemileridir. Santimetrekare başına 0,1 Watt ile 1 Watt arasında belirli bir güç düzeyinde mikrodalga radyasyonu uygulamayı başarabilirsek, uydu iletişimi, radar ve navigasyon sistemlerinin birçok bileşenini devredışı bırakabilir, hatta onları yok edebiliriz."

Ye sonunda anlamıştı. Kızıl Sahil sadece bir radyo vericisi olsa bile, bu onun geleneksel bir verici olduğu anlamına gelmiyordu. En şaşırtıcı özelliğiyse iletim gücüydü: neredeyse 25 Megawatt! Bu değer, sadece tüm iletişim yayınlarından değil, aynı zamanda tüm radar yayınlarından daha güçlüydü. Kızıl Sahil dev kapasitörler sayesinde işleyebiliyordu. Güç gereksinimi çok yüksek olduğu için iletim devreleri de sıradan tasarımlardan farklıydı. Ye sistemde böylesi yüksek seviyedeki gücün amacını şimdi anlıyordu ama bir şeyler ona hâlâ yanlışmış gibi geliyordu. "Sistemdeki emisyon modüle edilmiş gibi görünüyor."

"Evet, haklısın. Ne var ki bu modülasyon geleneksel telsiz iletişimlerinde kullanılanlar gibi değil. Bizdeki modülasyonun amacı bilgi taşımak değil, frekansları ve genlikleri değiştirerek düşman tarafından oluşturulmuş koruma kalkanlarını delmek. Tabii ki bunlar hâlâ deney aşamasında."

Ye başını salladı. Kafasındaki birçok soru cevabını bulmuştu.

"Geçenlerde Jiuguan'dan iki adet hedef uydu fırlatıldı. Kızıl Sahil tarafından yapılan saldırı testleri tamamıyla başarılı oldu. Düşman uydular içindeki sıcaklık neredeyse bin dereceye ulaştı ve tüm aletlerle fotoğraf ekipmanları yok oldu. Tıpkı Amerikan Emperyalistlerin KH-8 casus uyduları ve yakında fırlatılacak KH-9 uyduları gibi, gelecek savaşlarda Kızıl Sahil de düşmanlarının iletişim ve keşif uydularını yok edebilecek. Sovyet Revizyonistlerin alt yörünge uyduları çok daha savunmasız durumda. Gerekirse Amerikan Emperyalistlerinin önümüzdeki yıl fırlatmayı planladığı Skylab istasyonunu ve Sovyet Revizyonistlerin Salyut uzay istasyonunu yok edebiliriz."

"Komiser, siz kıza neler anlatıyorsunuz?" diye seslendi Ye'nin arkasından biri. Döndüğünde Yang Weining'in Komiser Lei'ye sertçe baktığını gördü.

"Sadece iş," diye yanıtladı Komiser Lei ve oradan ayrıldı. Yang, Ye'ye baktı ve hiçbir şey söylemeden Lei'nin peşinden gitti. Ye tek başına kalmıştı.

Beni buraya getiren o olmasına rağmen bana güvenmiyor, diye düşündü Ye üzüntü içinde. Ye, Komiser Lei için endişelenmişti. Üste Lei'nin en önemli konularda son kararı verme anlamında yetkileri Yang'dan daha fazlaydı. Ne var ki Lei, başmühendis tarafından sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi aceleyle oradan ayrılmıştı. Lei'nin, Kızıl Sahil'in asıl amacını Ye'ye anlatması tamamen kişisel bir kararı olmalıydı.

Bu eyleminin sonucunda ona ne olacak? İri yarı komiser Lei'nin arkasından bakarken Ye, ona karşı minnettar hissetti. Ye için güven duygusu, ummaya bile cesaret edemediği bir lükstü. Ye'ye göre Lei, Yang'a kıyasla dürüstlük ve samimi tavırlara sahip olması gibi özellikleriyle gerçek bir askere daha yakın bir portre çiziyordu. Diğer yandan Yang ise dönemin tipik entelektüel, ihtiyatlı, çekingen ve tek derdi kendini korumak olan tiplerindendi. Ye her ne kadar onu anlasa bile, aralarında mesafe büyüktü ve gün geçtikçe de büyüyordu.

Ertesi gün Ye İletim Bölümü'nden alınarak İzleme Bölümü'ne nakledildi. Başta, önceki gün yaşanan olay ile ilgili olarak Kızıl Sahil'in merkezinden daha uzağa atandığını düşünmüştü. Ama İzleme Bölümü'ne geldikten sonra, aslında Kızıl Sahil'in kalbinde olduğunu fark etti. Her ne kadar iki bölüm de aralarında anten gibi bazı kaynakları paylaşıyor olsa da, İzleme Bölümü'nün teknoloji seviyesinin çok daha gelişmiş olduğunu gördü.

İzleme Bölümü'nde çok özellikli ve hassas bir radyo alıcısı vardı. Yakut esaslı yürüyen dalga maşeri, dev anten tarafından alınan sinyali güçlendiriyor, paraziti en aza indirgemek için de sinyal alıcı sistemin çekirdeği, -269 santigrat

derecedeki sıvı helyuma daldırılıyordu. Düzenli olarak bir helikopter geliyor ve üsse sıvı helyum tedarik ediyordu. Sistem çok zayıf sinyalleri bile toplama yeteneğine sahipti. Ye, radyo astronomi araştırmaları için bu ekipmanların kullanılmasının muhteşem olacağını düşünmeden edemedi.

İzleme Bölümü'nün bilgisayar sistemleri İletişim Bölümü'ne göre daha büyük ve karmaşıktı. İlk kez ana bilgisayar odasına girdiğinde bir dizi katot ışın tüpü ekran gördü. Her birinin içinde akan program kodlarını görünce hayrete düştü, üstelik operatörler kodu test ya da revize etmekte serbestti. Üniversitede programlama öğrenirken, kaynak kodu her zaman özel bir programlama kâğıdına yazılırdı ve sonra daktilo ile çoğaltılırdı. Ye önceden klavye ve ekran girişi diye bir şey duymuştu ama ilk kez görüyordu.

Mevcut yazılım onu daha da şaşırttı. Kendisi doğal dile yakın bir dil olan FORTRAN isimli bu program hakkında bir şeyler öğrenmişti. Matematiksel denklemleri bile doğrudan koda gömebiliyorlardı. Bu şekilde programlama yapmak, makine diline göre birkaç kat daha verimliydi. Ayrıca büyük miktarda verinin kolay saklanmasına ve değiştirilmesine yardımcı olan veritabanı diye bir şey de vardı.

İki gün sonra Komiser Lei tekrar konuşmak için Ye'yi çağırdı. Bu kez İzleme Bölümü ana bilgisayar odasında yeşil ekranların önündeydiler. Sohbete katılmayan Yang oradan ayrılmaya niyeti olmadığını gösterircesine hemen oturdu. Bu durum Ye'yi biraz rahatsız etmişti.

"Wenjie, sana İzleme Bölümü'nün çalışmalarından bahsetmek istiyorum. Kısaca amaç, düşman uzay gemilerinin Dünya'yla ve uzay gemilerinin kendileri arasındaki iletişimini engellemek, uzay gemilerinin yörüngelerini tespit etmek için telemetri, izleme ve komuta merkezleriyle işbirliği içinde Kızıl Sahil savaş sistemlerine veri sağlamak. Başka bir deyişle burası Kızıl Sahil'in gözü kulağı."

Yang, "Komiser Lei, ben bu yaptığının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Ona tüm bunları anlatmana gerek yoktu," diyerek söze karıştı.

Ye, Yang'a baktı ve endişeyle konuşmaya başladı. "Komiser, öğrenmem sıkıntı olacaksa–"

"Hayır, hayır Wenjie." Ye'nin susması için elini kaldırdı. Sonra Yang'a dönüp, "Başmühendis Yang, size daha önce söylediğim şeyi tekrar söylüyorum. Bu bir iş konuşması. Wenjie'nin işini iyi yapması için amacı da bilmesi gerekir."

Yang ayağa kalktı. "Bunu üstlerimize rapor edeceğim."

"Bu senin en doğal hakkın. Ama endişelenme, Başmühendis Yang. Ben muhtemel tüm sonuçların sorumluluğunu alıyorum." Yang suratı asık bir halde yerinden kalktı ve odadan çıktı.

"Sen ona aldırma. Yang de böyle biri işte," diyerek güldü ve başını salladı. Sonra Ye'ye baktı ve ciddiyetle konuşmaya devam etti. "Wenjie, seni üsse ilk getirdiğimiz zaman amacımız basitti: Kızıl Sahil'in izleme sistemlerinde genellikle güneş patlamalarından ve lekelerinden gelen elektromanyetik radyasyon, parazitlere neden oluyordu. Tesadüfen yazdığın makaleyi gördük ve senin güneş aktivitelerini araştırmış olduğunu fark ettik. Çinli akademisyenlerin arasında en doğru olan modelin senin tahminin olduğu ortaya çıktı. Bu yüzden de bu sorunun çözümünde senin yardımını almak istedik.

"Ama sen geldikten sonra çok sağlam yeteneklere sahip olduğunu gösterdin. Bu sebeple sana daha fazla sorumluluk verme kararını aldık. Benim düşüncem seni ilk önce İletim Bölümü'ne, ardından İzleme Bölümü'ne almaktı. Böylece sen Kızıl Sahil'i bir bütün olarak kapsamlı bir şekilde anlamış olacaktın. Sonrasında da seni göndereceğimiz yeri düşünecektik.

"Tabii ki senin de gördüğün gibi, bu bazı tepkileri de be-

raberinde getirdi. Ama ben sana güveniyorum Wenjie. Açık konuşmak gerekirse, sana güvenen bir tek ben vardım. Ben sıkı çalışarak tüm Kızıl Sahil örgütünün güvenini kazanabileceğine inanıyorum."

Ardından elini Ye'nin omzuna koydu. Ye, Lei'nin bu yaklaşımındaki sıcaklık ve gücü hissetti. Lei konuşmaya devam etti. "En içten dileğim, bir gün sana *Yoldaş Ye* diye hitap edebilmek."

Konuşmanın ardından Lei kalktı ve kendinden emin bir asker edasıyla uzaklaştı. Ye'nin gözleri yaşlarla doldu. Baktığı kod ekranı da yaşlı gözlerinin etkisiyle titreşir olmuştu. Ye, babasının ölümünden bu yana ilk kez ağlıyordu.

Ye, İzleme Bölümü'ndeki işlere alışma sürecinde İletim Bölümü'ne kıyasla daha az başarılı olduğunu fark etti. Bildiği bilgisayar biliminin modası geçmişti, bu yüzden o yazılım tekniklerini sıfırdan öğrenmek zorunda kalmıştı. Her ne kadar Komiser Lei ona güvendiyse de üzerinde şiddetli kısıtlamalar vardı. Mesela yazılım kaynak kodunu görüntülemesine izin verilirken, veritabanına dokunması yasaklanmıştı.

Ye, günlük işlerinde Yang tarafından denetleniyordu. Yang, ona karşı iyice kabalaşmıştı ve incir çekirdeğini doldurmayacak sebepler için bile onu azarlıyordu. Komiser Lei, Yang'la bu davranışı için birçok kez konuşmuştu. Yang, Ye'yi ne zaman görse gereksiz bir kaygıyla doluyor gibiydi.

Sonraları Ye işyerinde açıklanamayan bir sürü konuyla karşılaştı. Kızıl Sahil projesinin tahmin ettiğinden daha karmaşık olduğunu yeni yeni anlıyordu.

Bir gün izleme sistemi bilgisayar deşifrelemesi sonucunda uydu fotoğrafı olduğu anlaşılan bir sinyal iletimi saptadı. Bulanık olan bu görüntüler, yorumlanmak üzere Genelkurmay Bakanlığı'nın Etüt ve Haritalama Bürosu'na gönderildi. Bu görüntülerin Çin'deki önemli askeri hedeflerin görüntüleri

olduğu ortaya çıktı ki içlerinde Qingdao donanma limanı ve Üçüncü Cephe programının birkaç önemli fabrikası da vardı. Analizler bu görüntülerin KH-9 Amerikan keşif uydu sisteminden geldiğini doğruladı. KH-9 uydusu yörüngeye gönderilmişti. Uydu istihbarat toplamak için esas olarak geri dönüşümlü film kapsülleri kullanılmasına rağmen, aynı zamanda dijital görüntülerin çok daha gelişmiş radyo iletim tekniklerinden de faydalanıyordu. Teknolojinin yetersizliği nedeniyle uydu düşük frekansta iletim yapıyor, bu da Kızıl Sahil'in düşman sinyalini engellemesi için yeterli bir sinyal alma menzilinin oluşmasına olanak sağlıyordu. Bu sadece bir test aşaması olduğundan şifreleme çok güçlü değildi, kırılabilirdi.

KH-9, Amerikan uydusu keşif sistemleri hakkında daha fazla bilgi toplamak için nadir görülebilecek bir fırsat olması itibariyle, kuşkusuz çok önemli bir izleme hedefiydi. Üç gün sonra Yang izlemenin yönünün ve frekansın değiştirilmesini emrederek hedefi izlemeyi yarıda kesti. Ye bu kararı anlamsız bulmuştu.

Şahit olduğu bir olay daha Ye'yi oldukça şaşırtmıştı. Artık her ne kadar İzleme Bölümü'nde çalışsa da İletim Bölümü ara sıra hâlâ ona ihtiyaç duyuyordu. Bir keresinde gelen birkaç radyo yayınına ait frekans ayarlarını istemeden görmüştü. Tayin edilmiş 304, 318, 325 GHz frekans değerlerinin mikrodalga kapsamında olmadığını ve dolayısıyla bu radyo yayınının hedefte herhangi bir tahribata sebep olmayacağını fark etti.

Bir gün bir subay durduk yere Ye'yi ana üs idari ofisine çağırdı. Memurun sesinden ve tavırlarından, Ye bir şeylerin yolunca gitmediğini hemen anlamıştı.

Ofise doğru yürürken tanıdık bir manzara gördü. Üssün tüm üst düzey subayları orada toplanmıştı. Aralarından sadece iki kişiyi tanımıyordu ama onların da komuta zincirinin üstündeki askerlerden oldukları anlaşılıyordu.

Hepsinin buz gibi bakışları Ye'nin üzerine odaklanmıştı. Ama fırtınalı yıllardan kalma hassasiyeti bugünün başının büyük belaya girdiği gün olmadığını söylüyordu ona. Komiser Lei'yi keyifsiz bir şekilde köşede otururken gördü. Ye, Lei'nin sonunda ona güvenmenin bedelini ödeyeceğini tahmin etti. Ama o anda sonuç ne olursa olsun onu korumak için elinden geleni yapacağına kendi kendine söz verdi. Hatta gerekirse yalan söyleyip her şeyin sorumluluğunu üzerine alacaktı. Ama ilk konuşan Lei oldu ve söyledikleri tamamen beklenmedik şeylerdi.

"Ye Wenjie, öncelikle şunu söylemeliyim ki, birazdan olacakları ben kesinlikle tasvip etmiyorum. Bu karar Başmühendis Yang'ın üstlerimize yaptığı talep sonucunda verildi. Yang Weining, yaşanabilecek tüm sonuçlardan tek başına sorumlu olacak."

Komiser Lei Yang'a baktı ve Yang ciddiyetle başını salladı. "Kızıl Sahil Üssü'nde yeteneklerini daha iyi değerlendirmek amacıyla Başmühendis Yang senin için uydurduğumuz göstermelik hikâyeyi değiştirmemiz için üstlerimizden defalarca izin talep etti. Ordunun siyasi bölümünden iki yoldaş çalışmanı incelemek için gönderildi." Ye'nin tanımadığı o iki subayı işaret etti. "Sonuç olarak üstlerimizin de onayıyla Kızıl Sahil Projesi'nin gerçek yüzü hakkında seni bilgilendirmeye karar verdik."

Ye Wenjie uzun bir duraksamanın sonunda Lei'nin onca zamandır ona yalan söylediğini anladı.

"Umarım bu fırsatın kıymetini bilirsin ve günahlarından arınmak için çaba gösterirsin. Bundan sonra kurallara sonuna dek uymak durumundasın. Herhangi bir tutucu faaliyet içinde olursan cezalandırılırsın."

Lei, Ye'nin kafasında kurduğu kişiden tamamen farklı bir insan olup çıkmıştı. "Anladın mı? Güzel. Şimdi Başmühendis Yang sana gerekli açıklamayı yapacak."

Sonra içeride sadece Ye'yi ve Başmühendis Yang'ı bırakarak dışarı çıktılar.

"İstemiyorsan, hâlâ çok geç değil."

Ye bu kelimelerin arkasındaki ağırlığı anlamıştı. Yang'ın son birkaç haftadır Ye'yi gördüğünde huzursuz davranmasının sebebini anlamıştı. Onun yeteneklerinden faydalanabilmeleri için Kızıl Sahil hakkındaki gerçeği söylemeleri şarttı. Ne var ki bu durum onun Çanak Tepesi'nden ayrılma umudunu da söndürmüş olacaktı. Kabul ettiği an geri kalan hayatını Kızıl Sahil Üssü'nde geçirecekti.

"Kabul ediyorum," dedi Ye usulca ama karalı bir ses tonuyla.

Böylelikle yazın başındaki bu akşamların birinde, rüzgârın devasa parabolik antenlerin arasından geçip giderken çıkardığı ses ve Büyük Khingan Dağları'ndaki ormanın hışırtısı eşliğinde Yang, Kızıl Sahil'in gerçek yüzünü Ye'ye açıkladı.

Bu, çağlardan beri süregelen bir peri masalıydı. Bu, Komiser Lei'nin yalanlarından bile daha inanılmazdı.

13

Kızıl Sahil III

KIZIL SAHİL PROJESİ'NDEN SEÇME BELGELER

Bu belgelerin gizliliği Ye Wenjie, Wang Miao'ya Kızıl Sahil'in asıl hikâyesini anlattıktan üç yıl sonra kaldırılmıştır ve bu belgeler, Ye Wenjie'nin anlattıklarının arka planını oluşturmaktadır.

I.
Temel Bilimsel Araştırma Eğilimleri Tarafından Büyük Ölçüde Gözardı Edilmiş Sorun

(Orijinal yayım tarihi XX/XX/196X)

[Özet] Modern ve çağdaş tarihe dayanarak, temel bilimsel araştırma sonuçlarını pratik uygulamalara dönüştürmenin iki yolu vardır: Kademeli Mod ve Sıçramalı Mod.

Kademeli mod: Temel teorik sonuçlar kademeli olarak teknolojiye uygulanır. Çığır açan bir buluşa kadar gelişmeler birikir. Bunun son örneği uzay teknolojisinin gelişimidir.

Sıçramalı mod: Temel teorik sonuçlar hızlı bir şekilde uygulamalı teknolojiye adapte edilir. Böylece teknolojide bir sıçrama gerçekleşir. Bunun son örneği atom silahlarının ortaya çıkmasıdır. Kırklı yıllara kadar, önde gelen bazı fizikçiler atom enerjisinin asla açığa çıkarılamayacağını düşünüyordu. Ama kısa süre içinde atom silahları ortaya

çıktı. Temel bilimin çok kısa bir zaman aralığında, büyük bir sıçramayla uygulamaya adapte edilmesini teknolojik bir sıçrama olarak tanımlarız.

Şu anda hem NATO hem de Varşova Paktı temel araştırmaya çok büyük bir yatırım ve önem veriyor. Bir veya daha fazla teknoloji sıçraması her an ortaya çıkabilir. Böyle bir olay bizim stratejik planımız için büyük bir tehdit oluşturmaktadır.

Bu makale, teknolojik gelişmede şu an kademeli moda odaklandığımızı ve teknolojik sıçramaların üstünde yeterince durmadığımızı gösterir niteliktedir. Daha geniş bir bakış açısıyla, kapsamlı bir strateji ve prensipler ortaya koymalı, söz konusu teknolojik sıçrama gerçekleştiğinde uygun bir şekilde karşılık verebilir durumda olmalıyız.

Teknolojik sıçramanın büyük olasılıkla gerçekleşeceği alanlar:

1. Fizik: **[çıkarılmış]**
2. Biyoloji: **[çıkarılmış]**
3. Bilgisayar Bilimleri: **[çıkarılmış]**
4. Dünyadışı Zekâ Araştırması: (DDZA): Teknolojik sıçrama potansiyelinin en yüksek olduğu alandır. Eğer sıçrama bu alanda ortaya çıkarsa, diğer üç alanda gerçekleşebilecek sıçramaların toplamından daha değerli olacaktır.

[**Tam metin**] [**çıkarılmış**]

[**Liderlik merkezinden gelen talimatlar**] Makale uygun personele dağıtılsın ve tartışma grupları oluşturulsun. Makalenin görüşlerini beğenmeyenler olacaktır ama yazarı karalamakta aceleci davranılmasın. Burada esas olan yazarın uzun vadeli düşünce tarzını kavrayabilmektir. Muhtemelen büyük bir siyasi çevre ve kibirleri nedeniyle bazı yoldaşlar at gözlüğü takacak ve burunlarının ucunu göremeyecekler. Bu istenilen bir durum değildir. Stratejik kör noktalar son derece tehlikelidir. Görüşüm, teknolojik sıçrama olabilecek

bu dört alandan en az dikkati en sonuncusuna verdiğimiz yönünde. Bu da dikkate değer bir alan olup, meseleyi sistematik olarak derinlemesine araştırmak elzemdir.

İmza: XXX Tarih: XX/XX/196X

II.
Dünyadışı Zekâ Araştırmasına Bağlı Teknolojik Sıçrama Olasılığını Araştırma Raporu

1. Mevcut Uluslararası Araştırma Eğilimleri [**Özet**]

(1) Amerika Birleşik Devletleri ve Diğer NATO Üyesi Devletler: Bilimsel durum ve gerekliliği Dünyadışı Zekâ Araştırması için kabul görmüştür ve arkasında güçlü bir akademik destek vardır.

OZMA Projesi: 1960 yılında, Batı Virginia, Green Bank'teki Ulusal Radyo Rasathanesi, çapı 26 metre olan bir radyo teleskopuyla Dünyadışı Zekâ Araştırması yaptı. Projede Tau Ceti ve Epsilon Eridani yıldızları 1.420 GHz civarındaki frekans aralıkları kullanılarak 200 saat incelendi. Daha geniş bir frekans aralığı gerektiren ve çok daha fazla hedef içeren OZMA II Projesi'nin 1972'de yapılması planlanıyor.

Uzay Araçları: Her biri yeryüzü medeniyetleri hakkında bilgileri içeren bir metal plaka taşıyacak olan Pioneer 10 ve Pioneer 11'in 1972 yılında fırlatılması planlanıyor. Her biri metal ses kaydını taşıyacak olan Voyager 1 ve Voyager 2'nin 1977 yılında fırlatılması planlanıyor.

Porto Riko'daki Arecibo Rasathanesi: 1963 yılında inşa edilmiştir ve Dünyadışı Zekâ Araştımaları'nda önemli bir yeri vardır. Etkili enerji toplama alanı, bu dünyadaki diğer tüm radyo teleskoplarından büyük olup yaklaşık 20 hektardır. Bilgisayar sistemi ile en-

tegre edildiği zaman aynı anda 65.000 kanal gözlemlenebilmektedir. Ve aynı zamanda ultrayüksek enerji iletimi kapasitesine sahiptir.

(2) Sovyetler Birliği: Az sayıda istihbarat kaynağı mevcuttur. Ancak büyük yatırımların saha araştırmalarına yapıldığına dair göstergeler vardır. NATO ülkeleriyle kıyaslandığında, araştırmalar daha sistematik ve uzun vadeli görünmektedir. Belirli münferit bilgi kanallarına göre, şu anda küresel ölçekte çok uzun taban çizgili girişimölçer (UTÇG) diyafram sentez radyo teleskop sistemi inşası sürüyor. Sistem tamamlandığında dünyanın en güçlü derin uzay keşif yeteneklerine sahip olacaktır.

2. Tarihin Materyalist Anlayışını Kullanarak Dünyadışı Medeniyetlerin Sosyal Kalıplarının Ön Analizi [**çıkarılmış**]

3. İnsani Toplumsal ve Siyasal Eğilimler Üzerinde Dünyadışı Medeniyetlerin Etkisinin Ön Analizi [**çıkarılmış**]

4. Dünyadışı Medeniyetlerle Muhtemel İletişimden Dolayı Uluslararası Modeller Üzerinde Oluşabilecek Etkinin Ön Analizi [**çıkarılmış**]

(1) Tek Yönlü İletişim (Sadece Dünyadışı zeki varlıklar tarafından gönderilen mesajları alma) [**çıkarılmış**]

(2) İki Yönlü İletişim (Dünyadışı zeki varlıklarla mesajlaşma ve doğrudan iletişim) [**çıkarılmış**]

5. Dünyadışı Zeki Varlıklarla İlk Olarak Süper Güçlerin İrtibata Geçmesi ve Bunu Tekelleri Altına Almasına Dair Potansiyel Tehlike

(1) Dünyadışı Zeki Varlıklarla İlk Temasa Geçenlerin Amerikan Emperyalistlerinin ve NATO Olmasının Sonuçlarının Analizi [**hâlâ gizli**]

(2) Dünyadışı Zeki Varlıklarla İlk Temasa Geçenlerin Sovyet Revizyonistlerin ve Varşova Paktı'nın Olmasının Sonuçlarının Analizi [**hâlâ gizli**]

[**Liderlik Merkezinden Gelen Talimatlar**] Diğerleri çoktan uzaya mesajlarını gönderdiler. Uzaylılar sadece onların sesini duyuyorsa bu çok tehlikelidir. Biz de onlarla konuşmalıyız. Çünkü ancak bu şekilde insan toplumuna dair kapsamlı bir fikir edinebilirler. Sadece bir tarafı dinleyerek doğruyu bulmak mümkün değildir. Bunu bir şekilde yapmalıyız, hem de ivedilikle.

İmza: XXX Tarih: XX/XX/196X

III.
Kızıl Sahil Projesinin İlk Aşama Araştırma Raporu (XX/XX/196X)

ÇOK GİZLİ

Kopya Sayısı: 2.

Özet Belge: Orta Belge Numarası XXXXXX, Milli Savunma için Teknoloji ve Sanayi Komisyonu, Çin Bilim Akademisi, Merkez Planlama Komisyonu ve Milli Savunma Departmanı'na iletildi; XXXXXX Konferansı ve XXXXXX Konferansı'nda dağıtıldı. XXXXXX Konferansı'nda kısmen dağıtıldı.

Konu Seri Numarası: 3760

Kod Adı: "Kızıl Sahil"

1. Amaç: [Özet]

Olası dünyadışı zekâyı aramak ve onlarla iletişim ve bilgi alışverişi sağlamak.

2. Kızıl Sahil Projesinin Teorik Çalışması

(1) Arama ve İzleme

İzleme frekans aralığı: 1.000 MHz – 40.000 MHz

İzleme kanalları: 15.000

İzlenecek Anahtar Frekanslar:
Hidrojen atomu frekansı: 1.420 MHz
Hidrosil radikal radyasyon frekansı: 1.667 MHz
Su molekülü radyasyon frekansı: 22.000 MHz
İzleme hedef aralığı: Yaklaşık 20 milyon yıldızı kapsayan 1.000 ışık yılı yarıçapında Dünya merkezli bir küre.
Hedeflerin Listesi için Ek 1'e bakınız.
(2) Mesaj İletimi
İletim frekansları: 2.800 MHz, 12.000 MHz, 22.000 MHz
İletim gücü: 10-25 MW
İletim hedefleri: Yaklaşık 100.000 yıldız içeren 200 ışık yılı yarıçapında Dünya merkezli bir küre.
Hedeflerin listesi için Ek 2'ye bakınız.
(3) Kızıl Sahil'in Kod Tercüme Yazılımı Sisteminin Gelişimi

Yol gösterici ilkesi: Evrensel temel matematik ve fizik yasaları kullanılarak, temel cebir, Öklid geometrisi ve klasik mekanik yasaları (izafi olmayan fizik) alanında gelişmiş herhangi bir uygarlık tarafından anlaşılabilen basit bir dil kodu geliştirmek. Yukarıda bahsedilen dil yazılımını düşük çözünürlükteki görüntülerle takviye ederek tam bir dil sistemi kurmak.

Desteklenen diller: Çince ve Esperanto

Tüm sistemin bilgi içeriği 680 KB olmalıdır.

İletim süreleri: 1.183 dakika, 224 dakika ve 132 dakika

Kanallar: 2.800 MHz, 12.000 MHz ve 22.000 MHZ

3. Kızıl Sahil Projesi için Uygulama Planı
(1) Kızıl Sahil İzleme ve Araştırma Sistemi Ön Tasarımı [**hâlâ gizli**]

(2) Kızıl Sahil İletim Sistemi Ön Tasarımı [**hâlâ gizli**]
(3) Kızıl Sahil Üssü Ön Yer Seçim Planı [**çıkarılmış**]
(4) İkinci Topçu Kolordu içinden Kızıl Sahil Kuvvetleri Oluşumu Üzerinden Ön Düşünceler [**hâlâ gizli**]

4. Kızıl Sahil Tarafından İletilen Mesajın İçeriği [**Özet**]

Dünyaya genel bakış: 3.1 KB
Dünya üzerindeki hayata genel bakış: 4.4 KB
İnsan toplumuna genel bakış: 4.6 KB
Temel dünya tarihi: 5.4 KB
Toplam bilgi içeriği 17.5 KB

Tüm mesajlar tercüme yazılımı sisteminin iletilmesinden sonra gönderilecektir.

İletim süreleri: 31 dakika, 7.5 dakika ve 3.5 dakika

İletim kanalları: 2.800 MHz, 12.000 MHz ve 22.000 MHz

Mesaj dünyanın Samanyolu'ndaki koordinatlarını açık etmemesi için birçok disiplin tarafından dikkatle incelenecektir.

Yapacağımız yayının kaynağının tespit edilme olasılığını düşürmek amacıyla üç kanal arasında en yüksek frekans aralığına sahip olan 12.000 MHz ve 22.000 MHz aralığı en aza indirgenmelidir.

IV.
Dünyadışı Medeniyetlere Mesajlar

İlk Taslak [**Tam Metin**]

Dikkat, Bu mesajı alan kişi! Bu mesaj dünyada bulunan devrimci adaleti temsil eden bir ülke tarafından gönderildi. Bundan önce, aynı şekilde buradan gönderilen başka mesajlar almış olabilirsiniz. O mesajlar gezegendeki emperyalist bir süper güç tarafından gönderildi. Bu süper güç dünya

egemenliği için başka bir süper güce karşı mücadele ediyor. Bu mücadele yüzünden insanlık tarihi geriye sürüklenebilir. Umuyoruz ki siz onların yalanlarını dinlemeyecek, adalet ve devrimden yana olacaksınız.

[**Liderlik Merkezinden Gelen Talimatlar**] Bu tam bir saçmalık! Zaten dünya üzerine büyük karakterlerin posterlerini* yeterince koyuyoruz. Bir de uzaya göndermeyelim. Kültür Devrimi Liderliği'nin artık Kızıl Sahil ile herhangi bir ilgisi olmamalı. Böyle önemli mesajlar çok dikkatle oluşturulmalıdır Mesaj özel bir komite tarafından yapılandırılması ve sonra Politburo toplantısında görüşülüp karara bağlanması en mantıklısıdır.

İmza: XXX Tarih: XX/XX/196X

İkinci Taslak [**çıkarılmış**]

Üçüncü Taslak [**çıkarılmış**]

Dördüncü Taslak [**Tam Metin**]

Başka bir dünyanın sakinleri olarak size iyi dileklerimizi sunarız.

Aşağıdaki masajı okuduktan sonra, Dünya medeniyeti hakkında temel bir bilgiye sahip olacaksınız. Uzun bir uğraş ve yaratıcılık sonunda, insan ırkı bir sürü farklı kültürle serpilip görkemli bir medeniyet inşa etti. Ayrıca, insan ırkının ve Dünya'nın gelişimini düzenleyen yasaları anlamaya başladık. Ve başardığımız her şeyi el üstünde tuttuk.

Ama dünyamız hâlâ kusurlu; kin, nefret, önyargı ve savaşlar var. Üretim güçleri ve ilişkileri arasındaki çatışmalar nedeniyle, varlık dağılımında adalet yok, insanlığın büyük bölümü yoksulluk ve sefalet içinde yaşıyor.

İnsan toplumu, karşılaştıkları zorlukları ve sorunları çözmek için çalışıyor ve Dünya medeniyeti için daha iyi bir

---

* Büyük Çince karakterler kullanılarak elle yazılan posterlerdir ve Çin'de çok daha uzun bir geçmişleri olsa da Kültür Devrimi sırasındaki yoğun kullanımları yüzünden halkın zihninde Kültür Devrimi'yle bağdaştırılmıştır. *–yhn*

gelecek meydana getirmeye çabalıyor. Bu mesajı gönderen ulus da bu alanda uğraş veriyor. Kendimizi, insan ırkının her üyesinin emeğine sahip çıkıldığı ve değerinin tam olarak bilindiği, herkesin maddi ve manevi ihtiyaçlarının tamamen karşılandığı ve böylece dünya medeniyetinin çok daha kusursuz olduğu ideal bir toplum inşa etmeye adadık.

En iyi niyetlerimizle evrendeki diğer uygar toplumlarla temas kurmak için sabırsızlanıyoruz. Biz, bu uçsuz bucaksız evrende sizinle birlikte daha iyi bir yaşam kurmak için büyük bir heyecan duyuyoruz.

V.
İlgili Politikalar ve Stratejiler

1. Dünyadışı Zeki Varlıklardan Alınan Mesajdan Sonra İzlenecek Politika ve Stratejilerin Değerlendirilmesi [**çıkarılmış**]
2. Dünyadışı Zeki Varlıklarla Temas Kurulduktan Sonra İzlenecek Politika ve Stratejilerin Göz Önünde Bulundurulması [**çıkarılmış**]

[**Liderlik Merkezinden Gelen Talimatlar**] Yoğun iş programları dışında acil ihtiyaçlarla ilgili olmayan konuları düşünmeye de vakit ayırmak önemli. Bu proje daha önce zaman bulamadığımız konular üzerinde düşünmemizi sağladı. Aslında bu konuları sadece büyük resmi gördüğümüz zaman hakkıyla düşünebiliyoruz. Bu bile tek başına Kızıl Sahil Projesi'ni haklı çıkarmak için yeterli. Evrende başka zeki varlıklar ve toplumlar olsaydı ne kadar da muazzam olurdu! Bunu en net üçüncü kişiler görecektir. Tamamen tarafsız olanlar insanlığın, bizim düşman mı yoksa kahraman mı olduğumuzu söyleme fırsatına sahip olacaktır.

İmza: XXX Tarih: XX/XX/196X

14

Kızıl Sahil IV

Wang, "Profesör Ye, bir sorum olacak. O zamanlar, Dünyadışı zekâ arayışı çok gelecek vadetmeyen bir araştırmaydı. Neden Kızıl Sahil Projesi yüksek güvenliğe sahipti?" diye sordu.

"Bu, Kızıl Sahil Projesi'nin en başından en sonuna dek sürekli sorulan bir soru oldu. Ama artık cevabı biliyor olmalısın. Kızıl Sahil Projesi'ni kuran en üst karar mercinin öngörüleri fazlasıyla etkileyiciydi."

"Evet. Çok ilerisini düşünmüş," dedi Wang başını sallayarak.

Wang, dünyadışı zeki varlıklar ile temas kurulduğunda, insan ırkının nasıl ve ne derece etkileneceği sorusunun son birkaç yıldır ciddi ve sistematik bir şekilde tartışıldığını biliyordu. Ama araştırma hızla ilgi toplamıştı ve ortaya çıkan sonuçlar şok ediciydi. Saf ve idealist umutlar paramparça olmuştu. Biliminsanlarına göre, çoğu insanın bu yöndeki temennisine rağmen dünyadışı varlıklarla temas kurmak iyi bir fikir değildi. Böyle bir temasın etkisi insan toplumu üzerinde birleştirici olmaktan ziyade bölücü olurdu ve farklı kültürler arasındaki çatışmalar azalmaz, aksine alevlenebilirdi. Kısacası, eğer iletişim kurulabilseydi, dünya medeniyeti içindeki ayrışmalar artacak ve sonuçları felaket olacaktı. En şok edici sonuçsa, oluşacak etkinin iletişim tipi (tek yönlü veya iki yönlü), derecesi ve de yabancı uygarlığın gelişmişlik seviyesiyle hiçbir ilgisi olmayacağıydı. Bu, RAND

şirketinden Sosyolog Bill Mathers 100 Bin Işık Yıllık Demir Perde: DDZA Sosyolojisi kitabında bahsettiği "Sembolik Temas" adlı teoriydi. Mathers, uzaylı bir uygarlıkla kurulacak temasın bir sembol ya da anahtar olacağı kanısındaydı. Temasın içeriği ne olursa olsun, sonuçların aynı olacağını söylüyordu.

Temas, doğası gereği dünyadışı zeki varlıkların var olduğu kanıtlandığında, başka bir bilgiye gerek kalmadan gerçekleşmiş olacak. Mathers buna öz temas adını veriyor. Oluşacak darbenin, kitlesel psikoloji ve kültürün büyüteç görevi görmesiyle uygarlığın gelişimi üzerinde büyük etkisi olacak.

Böyle bir temas bir ülke veya siyasi gücün tekelinde olsaydı, ekonomik ve askeri güç bakımından ezici bir avantaj haline gelirdi.

"Kızıl Sahil nasıl sonlandı?"

"Muhtemelen tahmin edersin."

Wang yine başını salladı. Tabii ki tahmin edebiliyordu. Kızıl Sahil başarılı olsaydı, dünyanın bugün çok farklı bir yer olacağını biliyordu. Ama Wang rahatlatıcı şeyler söyledi. "Aslında başarılı olup olmadığını söylemek için erken. Kızıl Sahil tarafından gönderilen radyo dalgaları henüz evrenin o kadar da uzağına gitmiş değil."

Ye başını salladı. "Sinyal yolculuğu uzadıkça gücü de azalacaktır. Bu da sinyalin dünyadışı varlıklar tarafından alınması ihtimalini azaltır. Tabii, uzaylılar Dünya'nın varlığını ve oksijence zengin atmosferini çoktan keşfetmiş, ağır silahlarını bize çevirmişse, o zaman başka. Ama genel olarak araştırmalara göre, uzaylıların bizim sinyallerimizi algılamaları için, orta ölçekli yıldızların enerji çıkışlarına eşit bir düzeyde sinyal göndermemiz gerekiyor.

"Sovyet astrofizikçi Nicoli Kardashev bir keresinde uygarlıkların yönetebildikleri güçlere göre üçe ayrılmalarını

önerdi. Örneğin iletişim yönünden düşünelim. Bunlardan I. Tür, dünyanın toplam çıkış enerjisine eşdeğer gücü toplayabilecek durumda olan medeniyet olsun, ki onun tahminlerine göre dünyanın toplam çıkış gücü yaklaşık 10^{15}–10^{16} Watt'tır. II. Tür, tipik bir yıldızın çıkış gücüne eşdeğer gücü toplayabilecek medeniyet ki bu da 10^{26} Watt. III. Tür, yaklaşık olarak bir galaksinin çıkış gücüne eşit güç toplayabilecek olan medeniyet olsun ki bu güç 10^{36} Watt'tır. Dünya üzerindeki medeniyet şu anda 0.7'lik bir tür, yani tam olarak I. Tür bile değil. Kızıl Sahil'den yayınlanan gücün miktarı dünyada toplanabilenin sadece on milyonda biri. Gönderdiğimiz çağrının, evrende vızıldayan bir sivrisinekten farkı yok. Kimse bunu duyamaz."

"Ama Kardashev'in II. ve III. Tür medeniyetleri gerçekten varsa, en azından *onları* bizim duymamız gerekirdi."

"Biz yirmi yıl süren Kızıl Sahil operasyonu boyunca hiç duymadık."

"Doğru. Kızıl Sahil'in çabasıyla, o kadar süre dünyadışı zekâ arayışımız tüm evrende sadece Dünya'da zeki bir yaşam olduğunu kanıtlamış olabilir mi?"

Ye, yavaşça nefes verdi. "Teorik olarak bu sorunun kesin bir cevabı yok. Ama ben ve Kızıl Sahil'de bu konuda çalışmış herkes böyle düşünüyor."

"Kızıl Sahil'in hizmetdışı bırakılmış olması çok kötü. Madem kurulmuş, sürdürülmeliydi de. Gerçekten büyük bir kuruluşmuş."

"Kızıl Sahil'in düşüşe geçmesi kademeli oldu. Seksenlerin başında büyük çaplı bir yenilenme yaşandı. Ağırlıklı olarak, İletim ve İzleme Bölümleri'nin bilgisayar sistemleri kısmen güncellendi. İletim sistemi otomatikleştirildi ve izleme sistemine iki IBM minibilgisayar dahil edildi. Veri işleme yeteneği çok daha gelişmiş hale gelmişti, artık aynı anda kırk bin kanal izlemek mümkündü.

"Ama insanlar bu konuda bir fikir edindikten sonra dünyadışı zekâ arayışının zorluğu daha iyi anlaşıldı. Ve liderler Kızıl Sahil'e karşı ilgilerini kaybetti. İlk değişiklik Üssün güvenlik seviyesinin azaltılması ile geldi. Görüş birliğiyle Kızıl Sahil çevresinde aşırı gizliliğin gereksiz olduğuna karar verildi ve güvenlik bir bölükten birliğe düşürüldü. En sonunda sadece beş güvenlik görevlisinden oluşan bir grup kaldı. Ayrıca bu değişiklikten sonra, Kızıl Sahil'in idari kısmı her ne kadar İkinci Topçu Kolordu içinde kalsa da, bilimsel faaliyetlerin yönetimi Çin Bilimler Akademisi'nin Astronomi Enstitüsü'ne teslim edildi ve burası da dünyadışı zekâ arayışı ve ordu ile ilgisi olmayan projelerle yoluna devam etti."

"Ben o süre boyunca senin çok fazla bilimsel başarı elde ettiğine inanıyorum."

"İlk başta Kızıl Sahil, bazı radyo astronomi projelerini üstlendi. O zamanlar ülkedeki en büyük radyo teleskopu burasıydı. Daha sonra diğer radyo astronomi rasathaneleri inşa edildi ve Kızıl Sahil'in araştırmaları güneş elektromanyetik aktivitelerinin gözlem ve analizine döndü. Bunun için sisteme bir güneş teleskopu eklendi. O zamanlar güneş elektromanyetik aktivitelerine dair ortaya koyduğumuz matematiksel model ön plandaydı ve birçok uygulamaya konu oldu. Daha sonra araştırma sonuçları ile Kızıl Sahil'e yapılan büyük yatırım az da olsa semeresini verdi. Aslında övgünün sahibi Komiser Lei olmalıydı. Tabii ki onun kendine göre çıkarları vardı. Teknik bir birimde siyasi bir memur olarak geleceğinin parlak olmadığını fark etmişti. Orduya katılmadan önce astrofizik okumuştu ve bu yüzden tekrar bilime geri dönmek istedi. Dünyadışı zekâ arayışındaki tüm çabalarının yanı sıra Kızıl Sahil'deki diğer araştırma projelerinde de rol aldı."

"Siyasi bir komiser olarak o kadar çalıştıktan sonra, teknik çalışmalara o kadar kolay dönebileceğini sanmıyorum.

O zamanlar senin siyasi olarak itibarın iade edilmemişti. Bana sorarsan senin araştırmalarına kendi ismini yazdırmak istemiş."

Ye Wenjie hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Lei olmasaydı, Kızıl Sahil Üssü'nün işi daha erken bitmiş olurdu. Kızıl Sahil'in sivil kullanıma açılmasının kesinleşmesinden sonra, asker orayı temelli terk etti. Sonunda, Çin Bilim Akademisi, Kızıl Sahil'in çalışması için gerekli fonları sürdüremeyince kapatıldı."

Ye, Kızıl Sahil Üssü'ndeki gündelik hayatı hakkında pek konuşmadı, Wang da sormak istemedi. Üsse girdikten dört yıl sonra Yang Weining'le evlenmişti. Her şey çok doğal gelişmiş, hiçbir fırtınalı olay yaşanmadan olmuştu. Daha sonra üste gerçekleşen bir kaza sonucu hem Yang Weining hem de Lei Zhicheng hayatını kaybetmişti ve Yang Dong da babası öldükten sonra dünyaya gelmişti. Kızıl Sahil'in hizmet dışında bırakılmasının ardından anne-kız seksenli yılların ortasında Çanak Tepesi'nden ayrılmıştı. Ye, emekli olana kadar Tsinghua Üniversitesi'nde astrofizik öğretmişti. Wang, tüm bunları Miyun Radyo Astronomi Rasathanesi'nde, Sha Ruishan'dan duymuştu.

"Dünyadışı zekâ arayışı eşsiz bir disiplindir. Araştırmacıların hayata bakış açısı üzerinde derin bir etkisi oldu." Ye, bir çocuğa hikâye anlatır gibi bitkin bir sesle konuşuyordu. "Zaman zaman gecenin köründe, evrenin durgun gürültüsünü kulaklıklarımda duyardım. Gürültü hafif ama sürekliydi ve yıldızlardan da sonsuzdu. Bazen, Büyük Khingan Dağları'nın sonsuz kış rüzgârlari gibi olduğunu düşünürdüm. Çok üşür ve sonra tarifsiz bir yalnızlık hissederdim. Zaman zaman, gece vardiyasından sonra yıldızlara bakar ve onların parlayan bir çöl gibi göründüğünü düşünür, kendimi de çölde terk edilmiş sefil bir çocuk olarak görürdüm. Hayatın evrendeki diğer şeyler gibi bir kaza olduğunu sanır-

dım. Evren boş bir saray, insanlık da bu sarayda yalnız bir karınca gibiydi. Zihniyet çatışmasıyla karışık bu düşünceler hayatımın ikinci yarısına aşılandı. Bazen hayatın değerli ve her şeyin çok önemli olduğunu, bazense insanların önemsiz ve hayatın da değersiz olduğunu düşünürdüm. Her neyse, benim hayatım bu garip duygularla beraber geçti. Ve bir bakmışım ki bu yaşa gelmişim…”

Wang, hayatını yalnızlığa fakat büyük başarılarla dolu bir yalnızlığa adamış olan bu yaşlı kadını teselli etmek istedi ama Ye’nin son konuşması onun da aynı hüzünlü ruh hali içine girmesine neden olmuştu. Aklına söyleyebilecek tek bir şey geliyordu. “Profesör Ye, bir gün sizinle birlikte Kızıl Sahil Üssü’nün kalıntılarını görmeye, ziyarete gideceğiz.”

Ye yavaşça başını salladı. “Xiao Wang, ben senin gibi değilim. Yaşlıyım ve sağlığım eskisi gibi iyi değil. Geleceği tahmin etmek zor. Ben hayatımı gün be gün yaşıyorum.”

Ye Wenjie’nin gümüş saçlarına baktığında, Wang yine onun kızını düşündüğünü biliyordu.

15

Üç Cisim: Kopernik, Evrensel Futbol ve Üç Güneş Günü

Ye'nin evinden ayrıldıktan sonra, Wang bir türlü sakinleşemedi. Son iki günde yaşananlar ve Kızıl Sahil'in tarihi gibi, görünüşte alakası olmayan olaylar şimdi birbirine girmiş ve dünyayı bir gecede daha tanınmaz bir hale getirmişti.

Eve geldi, bu ruh halinden çıkmak için bilgisayarını açıp V-oyun kostümünü giydi ve üçüncü kez Üç Cisim oyununda oturum açtı. Kafasını boşaltma yöntemi işe yaramıştı. Giriş yapma ekranı belirdiğinde, Wang çoktan farklı biri halini almış, içi açıklanamaz bir heyecanla dolmuştu. İlk iki oynayışından farklı olarak, bu kez Wang'ın bir amacı vardı: Üç Cisim dünyasının sırrını ortaya çıkarmak. Yeni rolü için yeni bir kullanıcı adı oluşturdu ve giriş yaptı: Kopernik.

Giriş yaptıktan sonra Wang kendini yine o geniş ve ıssız ovada durmuş Üç Cisim dünyasının garip şafağına bakarken buldu. Doğuda devasa bir piramit görünüyordu. Ama Wang bu piramidin Kral Zhou ya da Mozi'nin piramidi olmadığını hemen anladı. Sabah gökyüzüne bıçak gibi saplanan Gotik tarzı kulesi ile ona, Wangfujing'de bulunan St.Joseph kilisesini hatırlatıyordu. Ama o kiliseyi bu piramidin yanına koysalardı, kilise piramidin yanında giriş kapısı gibi görünürdü. Uzakta birçok binanın kurutma depoları olduğunu gördü. Ama aynı zamanda sanki zeminde sayısız çivi varmış gibi, bütün evler uzun sivri Gotik tarzda kulelerle inşa edilmişti.

Wang, piramidin yanındaki, titreşen ışıklarla aydınlanmış kapıyı gördü. Kapıya doğru yürüdü. Tünel içinde elinde meşale tutan Olimpus tanrılarının bir sıra heykelleri vardı. Dumandan hepsinin yüzeyleri kararmıştı. Büyük Salon'a girdi, içerisi giriş tünelinden daha karanlıktı. Uzun bir mermer masa üzerindeki iki gümüş şamdan uyku getirecek loşlukta bir aydınlatma sağlıyordu.

Birkaç erkek masanın etrafında oturmuştu. Wang, loş ışıkta sadece yüz hatlarını görebiliyordu. Gözleri derin göz çukurlarının gölgesinde gizlense de Wang, bakışların kendi üzerinde odaklanmış olduğunu hissedebiliyordu. Ortaçağ elbisesi giymiş gibi görünüyorlardı. Daha yakından baktığında ise bir veya iki kişinin kıyafetinin Klasik Yunan tarzı gibi basit kıyafetler olduğunu gördü. Masanın en sonunda ince ve uzun boylu bir adam vardı. Başında bulunan taç, mum ışığı dışında, salonda parlayan tek şeydi.

Wang biraz çabayla adamın cüppesinin diğer herkesten farklı olarak kırmızı renkte olduğunu gördü. Oyunun her oyuncu için ayrı bir dünya gösterdiğini fark etti. Avrupa Ortaçağı'na dayalı bir şekilde oluşturulmuş bu dünya, seçtiği kullanıcı adı üzerinden yaratılmıştı.

"Geç kaldın. Toplantı uzun bir süre önce başladı," dedi altın taçlı, kırmızı cüppeli adam. "Ben Papa Gregory."

Wang, Avrupa Ortaçağ tarihine pek aşina değildi, bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Böylece isme göre bu medeniyetin hangi seviyede olduğunu anlayabilirdi. Ama sonra Üç Cisim dünyasındaki tarihi her referansların ne kadar çarpık olduğunu hatırlayınca, bu çabasının gereksiz olduğunu düşünerek vazgeçti.

"Kimliğini değiştirdin ama yine de hepimiz seni tanıyoruz. Önceki iki medeniyette sen Doğu'ya doğru gidiyordun. Ah! Bu arada ben Aristo," dedi Antik Yunan elbisesi giymiş olan adam. Dikkat çekici beyaz bukleleri vardı.

"Evet," diye başını salladı Wang. "Biri aşırı soğuktan diğeri ise yakıcı güneşten, iki medeniyetin yıkımına şahit oldum. Doğu bilginlerinin güneşin hareketlerini yöneten yasaları araştırırken harcadıkları çabayı gördüm."

"Hah!" dedi keçisakalı yukarı doğru kavis almış bir adam. Papadan bile daha zayıftı. "Doğu alimleri güneşin hareketlerinin sırlarını meditasyon, ilham, hatta rüyalar ile anlamaya çalışırlar. Bu çok gülünç!" dedi.

"Bu Galileo," dedi Aristo. "Dünyanın deney ve gözlem yoluyla anlaşılabileceğini savunuyor. Hayalgücü kıt ama test sonuçları hepimizin ilgisini çekti."

"Mozi de deney ve gözlemler yapmıştı," dedi Wang.

Galileo homurdanarak, "Mozi'nin düşünce şekli hâlâ Doğu tarzındadır. Biliminsanı kılığına girmiş bir sufi. Kendi gözlem verilerini bile ciddiye almayıp modelini öznel tahminler üzerine inşa etti. Bunlar deli zırvası! Sadece ekipmanları için çok üzülüyorum. Ama biz farklıyız. Evrenin bir modelini oluşturmak için büyük miktarda gözlemsel ve deneysel veriye dayanarak mantıksal çıkarımlar yapıyoruz. Sonra tekrar deney aşamasına dönüp sonuçların sağlamasını yapıyoruz," dedi.

"Evet, doğru," diye başını salladı Wang. "Ben de aynı şekilde düşünüyorum."

"Peki, sen de yanında takvim getirdin mi?" diye sordu Papa alaycı bir ses tonuyla.

"Bende takvim yok. Sadece gözlemsel verilerin üzerine inşa edilmiş bir model getirdim. Fakat şunu söylemeliyim ki model doğru olsa bile bunu kullanarak güneşin hareketi hakkında tam bilgiye sahip olup bir takvim oluşturabilmemiz mümkün değil. Model sadece gerekli bir adım, o kadar."

Sadece birkaç alkışlama sesi Büyük Salon boyunca yankılandı. Alkış Galileo'dan gelmişti. "Mükemmel, Kopernik, mükemmel. Deneysellik ve bilimsellikle güçlendirilmiş

pragmatik düşünce tarzın birçok biliminsanının mahrum olduğu bir özellik. Yalnız buna dayanarak bile teorin dinlenmeye değer."

Papa, Wang'a bakıp başını salladı ve, "Devam et!" dedi.

Sakinleştikten ve uzun masanın diğer ucuna yürüdükten sonra Wang, "Aslında oldukça basit," diye başladı. "Güneşin hareketlerinin düzensiz görünmesinin sebebi, dünyamızın üç güneşe sahip olmasıdır. Üçünün karşılıklı yerçekimi yüzünden hareketlerini tahmin edemiyoruz. Üç Cisim sorunu... Gezegenimiz istikrarlı bir şekilde güneşlerden birinin etrafındaki yörüngede döndüğü zaman Dengeli Çağ olur. Güneşlerin bir veya daha fazlası belirli bir mesafe içinde hareket ettiği zaman, yerçekimi gücü dünyayı tek güneşin yörüngesinden çıkartıyor ve dünya üç güneşin yer çekimi alanında bir oraya bir buraya salınıyor. Bu da Kaos Çağı'na neden oluyor. Belirsiz bir zaman sonra gezegenimiz yine geçici bir yörüngeye çekiliyor ve başka bir Dengeli Çağ başlıyor. Bu, evren ölçeğinde bir futbol oyununa benzer. Oyuncular üç güneş ve top da gezegenimiz."

Birkaç kişinin kahkahası salonda yankılandı. "Onu yakarak öldürün," dedi Papa duygusuzca. Paslı demir kapıda duran iki asker, sakar birer robot gibi Wang'a doğru yürümeye başladı.

"Onu yakın," dedi Galileo iç çekerek. "Senden umutluydum ama sen de sufi ya da falcıdan başka bir şey değilsin."

"Böyle erkekler halk için zararlıdır," diyerek verilen kararı kabul etti Aristo.

"En azından bitirmeme izin verin." Wang iki askerin demir eldiven içindeki ellerini itti.

"Sen hiç üç tane güneş gördün mü? Ya da gören bir kimseyle karşılaştın mı?" diye sordu Galileo.

"Herkes onları gördü."

"Peki, o zaman Kaos Çağı ve Dengeli Çağ sırasında görünen güneş dışındaki diğer güneşler nerede?"

"Bizim farklı zamanlarda gördüğümüz aynı güneş olmayabilir. Sadece üç güneşten biridir. Diğer ikisi uzakta olduğundan onları uçan yıldızlar gibi görüyorsunuz."

"Sende temel bilim eğitimi eksikliği var," dedi Galileo başını sallayarak. "Güneş sürekli uzak bir noktaya hareket etmelidir. Uzayda birden başka bir doğrultuya atlayamaz. Senin hipotezine göre, gözlemlenebilir şöyle bir durum ortaya çıkmalıdır: Güneş boyut olarak normalde göründüğünden gitgide daha da küçülür fakat yine de uçan bir yıldızdan daha büyüktür. Ve bizden ancak yeterince uzaklaştığında bir yıldız boyutuna küçülür. Ne var ki biz güneşin böyle davrandığını hiç görmedik."

"Bilimsel bir eğitimin olsaydı, güneşin yapısı hakkında bu tip bilgilere de sahip olman gerekirdi."

"Bu en gurur duyduğum keşiflerimden birisi. Güneşin dış tabakası seyrek fakat geniş bir gaz tabakasıyla kaplı ve çekirdeğiyse çok yoğun ve sıcak."

"Çok doğru, ama görünüşe göre güneşin gazlı dış tabakasıyla gezegenimizin atmosferi arasındaki özel optik etkileşimi keşfetmemişsiniz," dedi Wang. "Bahsettiğim kutuplaşmaya ya da yıkıcı girişime benzer bir olgu. Sonuç olarak atmosferde güneşe baktığımız zaman ve bizden belli bir mesafeye ulaştığında, gazlı dış katman aniden tamamen şeffaf ve görünmez bir hal alır. O an gördüğümüz tüm parlaklık iç çekirdek parlaklığı olur. Güneş sonra iç çekirdeğin, yani uçan bir yıldızın boyutunu alır. Bu olgu her medeniyette her araştırmacının kafasını karıştırdı ve tarih boyunca üç güneşi keşfetme yolunda onları engelledi. Şimdi uçan üç yıldızın görünmesinin neden uzun süreli soğukların habercisi olduğunu anlıyor musunuz? Çünkü o sıra üç güneş de bize çok uzakta."

Sessizlik içerisinde herkes kısa bir süre düşündükten sonra Aristo konuştu. "Sende temel mantık eğitimi eksikli-

ği var. Evet, doğru, bazen üç uçan yıldızı görüyoruz ve her gördüğümüzde de aşırı yıkıcı soğuk bir dönem geliyor, ama senin teorine dayanarak konuşursak, bazen de gökyüzünde üç tane normal boyutlarda güneş de görmeliyiz. Fakat bu hiç yaşanmadı. Hiçbir medeniyet kaydında yaşandığına dair bir şey bulamazsın."

"Bekle, bekle!" dedi garip şapkalı ve uzun sakallı adam. Ayağa kalktı ve ilk kez konuştu. "Ben Leonardo da Vinci. Bahsettiğin tarzda tarihsel kayıtlar olabilir. Bir medeniyet, iki güneş görmüş ve onların birleşik ısısı o medeniyeti yok etmiş. Ama kayıtlar çok belirsiz."

"Biz üç güneşten bahsediyoruz, iki değil," diye bağırdı Galileo. "Onun teorisine göre bazen üç güneş de, tıpkı üç yıldız gibi aynı anda görünmeli."

"Üç güneş göründü," dedi Wang tamamen sakin bir şekilde. "İnsanlar onları gördü. Ama böylesi bir manzarayı görenler arkalarında bir bilgi bırakamazlardı. Çünkü üç güneşi görmeleri demek sadece birkaç saniye hayatta kalabilmiş olmaları demektir. Kaçmak ya da hayatta kalmak için herhangi bir şansları olmadı. Gökyüzündeki üç güneşin göründüğü günler, dünyamızın en korkunç günleridir. Böyle zamanlarda, gezegenin yüzeyi bir eritme ocağına dönüşür. Ve bu ısı, kayaları bile eritmek için yeterli. Böyle bir yıkımın sonrasında hayatın ve medeniyetin tekrar ortaya çıkması çok uzun zaman alabilir. Bu konuda herhangi bir tarihsel kaydın olmamasının sebebi budur."

Sessizlik oldu ve herkes Papa'ya baktı.

"Yakın onu," dedi Papa usulca. Wang'a bakarken yüzündeki gülümseme Kral Zhou'nun gülümsemesini andırıyordu.

Bir anda Büyük Salon canlandı, sanki herkes büyük bir kutlamaya hazırlanıyor gibiydi. Galileo ve bazıları sevinç içinde kazığı karanlık bir köşeye taşıdı. Kömür karası ka-

zığı dik bir pozisyonda sabitlediler. Durumdan hoşnut olan başka bir grup, kazığın etrafına odun yığdı. Bu kargaşaya dahil olmayan tek kişi Leonardo'ydu. Masada oturmuş düşünüyor, zaman zaman kalemiyle bir şeyler hesaplıyordu.

"Giordano Bruno," dedi Aristo yanmış bedeni işaret ederek. "Senin gibi o da buraya geldi ve bir sürü şey saçmaladı."

"Ateş düşük şiddette olsun," dedi Papa zayıf bir sesle. İki asker yanmaz halatları kullanarak Wang'ı kazığa bağladılar. Wang yine de boşta kalan eliyle papayı işaret ederek "Sen bir programdan başka bir şey değilsin. Sizlere gelince… Siz de ya programsınız ya da aptal! Tekrar oturum açacağım!"

"Buraya geri dönemezsin. Üç Cisim dünyasından sonsuza kadar çıkarılacaksın," dedi Galileo garip bir gülümseme ile.

"O zaman *kesinlikle* programsın. Normal bir insan internet temellerini anlayabilirdi. Oyun en çok benim MAC adresimi kaydedebilir. Bilgisayarı değiştirip başka bir kullanıcı adıyla oyuna girmem yetecek. Döndüğüm zaman, varlığımı size duyuracağım,"

"Sistem, V-oyun kostümü aracılığıyla retinanı tarayıp kaydeder," dedi Leonardo, Wang'a bakarak. Sonra hesaplamalarına geri döndü.

Wang'ın içini aniden bir korku kapladı ve haykırmaya başladı. "Yapmayın! Bırakın gideyim! Doğruyu söylüyorum!"

"Doğruyu söylüyor olsaydın, yanarak ölmezdin. Oyun doğru yolda olanları ödüllendirir," dedi Aristo sırıtarak. Sonra gümüş bir Zippo çakmak çıkarıp elinde karmaşık bir şekilde döndürdü ve onu yaktı. Wang'ın etrafına yığılmış olan odunları tutuşturmak üzereydi ki parlak kırmızı bir ışık tüneli doldurdu. Ardından bu ışığı, ısı ve duman dalgası izledi. Işık bulutundan dörtnala Büyük Salon'a gelen atın bedeni alevler içindeydi. Bir ateş topu haline gelmişti.

Sıcaktan kıpkırmızı bir şekilde zırhı parlayan şövalye, arkasında beyaz dumandan oluşan bir çizgi bıraktı.

"Dünyanın sonu geldi! Dünyanın sonu geldi! Kurutma! Kurutma!" diye bağırdı şovalye. Altındaki hayvan düştü ve bir şenlik ateşine dönüştü. Şovalye atın üzerinden fırlamıştı ve kazığın önüne yuvarlandı. Hareket etmiyordu. Beyaz duman, zırhının boşluklarından sızmaya devam ediyordu. Ölü adamın zırhından cızırtıyla yağ akıyordu ve bu yağ da tutuşarak sanki zırhtan alevden kanatlar çıkmış görünümü vermişti.

Büyük Salon'daki herkes giriş tüneline doğru gitti ve tıklım tıkış bir halde dışarıdan gelen kırmızı ışıkta gözden kayboldu. Wang tüm gücüyle çabalayarak iplerden kurtuldu. Yanan şövalye ve attan da kurtulup Büyük Salon'dan fırladı ve kendini dışarıya atana kadar bayıltıcı derece sıcak olan tünelde koştu.

Her yer bir demirci ocağındaki bir demir parçası gibi kıpkırmızı parlıyordu. Parlak lav dereleri kırmızı toprak üzerinde kıvrıla kıvrıla ufka doğru uzanan ateşten bir ağ oluşturuyordu. Alevin sayısız sütunları gökyüzüne doğru patladı; kurutma depoları yanıyordu. Depolardaki kurutulmuş bedenler garip mavimsi bir ateşle yanıyordu. Wang çok da uzakta olmayan bir yerde aynı renkte bir düzine kadar alev sütunu gördü. Papa, Galileo, Aristo ve Leonardo da piramitten çıkmıştı. Onları çevreleyen sütunlar saydam bir maviydi. Ve Wang, yüzlerinin ve bedenlerinin yavaş yavaş alevlerin içinde deforme olduğunu görebiliyordu. Onlar ise dışarı çıkmış olan Wang'a odaklanmışlardı. Hepsi kollarını havaya kaldırıp aynı anda haykırmaya başladılar, "Üç güneş günü–"

Wang kafasını kaldırıp baktı ve üç devasa güneşin, görünmez bir eksen etrafında tıpkı gökte muazzam bir üç kanatlı fan varmış gibi döndüğünü gördü. Üç güneş neredeyse

tüm gökyüzünü kaplamıştı ve batıya doğru sürüklenip yarısı ufkun altına doğru battı. Dev fan, ölen dünyaya başka bir kısa gün doğumu ve gün batımı yaşatabilmek için ufkun üstünde dönmeye devam ediyordu. Gün batımından sonra, her yer loş bir kırmızıyla parlıyordu ve hemen sonrasında gelen gün doğumu, paralel ışınlarıyla her şeyi yaktı.

Üç güneş tamamen battığında, buharlaşan sudan oluşan kalın bulutlar hâlâ onların parlaklığını yansıtıyordu. Gökyüzü çıldırtıcı, cehennemsi güzelliğiyle yanıyordu. Yıkımın son ışığı da sonunda kaybolup bulutlar sadece yerdeki cehennemden çıkma ateşlerin soluk kırmızı ışığıyla parlarken, dev bir yazı ortaya çıktı:

> *183. Medeniyet* üç güneş günü tarafından yok edildi. *Bu medeniyet Ortaçağ'a kadar yaşayabilmiştir.*
>
> *Uzun bir süre sonra hayat ve medeniyet yeniden başlayacak ve yine ön görülemeyen* Üç *Cisim dünyasında gelişmeye çalışacaktır.*
>
> *Fakat bu medeniyette, Kopernik başarıyla evrenin temel yapısını ortaya koydu. Üç Cisim medeniyeti ilk atlamasını gerçekleştirecek. Oyun şimdi ikinci seviyeye geçiyor. Sizi Üç Cisim oyununun ikinci seviyesinde oturum açmaya bekliyoruz.*

16

Üç Cisim Problemi

Wang oyundan çıkar çıkmaz telefonu çaldı. Arayan Shi Qiang'dı. Acil bir durum olduğunu ve hemen Suç Departmanı'na gelmesini söyledi. Wang saate baktı, sabahın üçüydü.

Wang, Da Shi'nin kargaşa içindeki ofisine vardı ve ofisin yoğun sigara dumanıyla dolu olduğunu gördü. Odasını kendisi gibi sigara içen, kucağında bir dizüstü bilgisayar ile oturan genç bir kadın polis memuruyla paylaşıyordu. Da Shi genç kadın memuru Bilgi Güvenliği Departmanı'ndan Xu Bingbing olarak tanıttı. Ama Wang'ı asıl şaşırtan ofisteki üçüncü kişiydi. O adam, Bilimin Sınırları'ndan Shen Yufei'nin gizemli eşi Wei Cheng'in ta kendisiydi. Wei Cheng'in saçları dağılmış vaziyetteydi. Wang'a baktı ama daha önce tanıştıklarını unutmuş gibiydi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama neyse ki sen de uyumuyormuşsun," dedi Da Shi. "Henüz Savaş Komuta Merkezi'ne söylemediğim bir konu üzerinde çalışıyorum. Tavsiyene ihtiyacım var." Wei Cheng'a dönerek, "Bana anlattıklarını ona da anlat," dedi.

"Söyledim ya, hayatım tehlikede," dedi Wei Cheng. Yüzü kaskatıydı.

"En baştan başla."

"En baştan! Peki. Anlatayım. Ama sonra uzun olmasından şikâyet etmeyin. Aslında uzun zamandır gerçekten de konuşmak için birini arıyordum..." Xu Bingbing'e bakarak "Not almanız gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Şimdi değil, ilk önce anlatmaya başla," dedi Da Shi hiç beklemeden. "Daha önce konuşacak kimsen olmadı mı?"

"Hayır. Öyle değil. Ben konuşmaya üşendim. Aslında her zaman üşengeç biri olmuşumdur."

Wei Cheng'in Hikâyesi

Çocukluğumdan beri hep uyuşuk biri olmuşumdur. Yatılı okuldayken asla bulaşık yıkamaz, yatağımı toplamazdım. Bir şeyler için asla heyecanlanmazdım. Çalışmaya da üşenirdim, hatta oyun oynamaya bile üşenirdim. Amaçsız bir şekilde günlerce aylaklık ederdim.

Ama başkalarında olmayan bazı özel yeteneklere sahip olduğumu biliyordum. Örneğin, sen bir çizgi çizdiysen, ben onu 1,618 olan altın orana bölecek başka bir çizgi çizebilirdim. Sınıf arkadaşım bana hep marangoz olmam gerektiğini söylerdi. Ama ben sayılar ve şekiller hakkında bir çeşit sezgiye sahip olduğumu düşünüyordum. Yine de matematik notlarım da diğer derslerim kadar kötüydü. O kadar tembeldim ki soruların çözümleriyle bile uğraşamıyordum. Sınavlarda cevap olarak sadece tahminlerimi yazardım. Yazdıklarım yüzde seksen, doksan doğru olmasına rağmen vasat notlar alırdım.

Lise ikinci sınıftayken matematik öğretmenim bu durumumu fark etti. O zamanlar birçok lise öğretmeninin etkileyici bir akademik geçmişi vardı. Çünkü Kültür Devrimi sırasında birçok yetenekli biliminsanı liselerde öğretmenlik yapmak zorunda kalmıştı. Onlardan biri de benim matematik öğretmenimdi.

Bir gün dersten sonra beni tuttu ve tahtaya bir düzine kadar sayı dizisi yazdı, ardından her biri için toplam formüllerini yazmamı istedi. Bazıları için formülleri anında yazdım ve geri kalanı içinde bir bakışta ıraksak olduklarını söyledim.

Öğretmenim "Sherlock Holmes'ün Toplu Vakaları" isimli bir kitap çıkardı. Ve sanırım "Kızıl Dosya" hikâyesini açtı.

Orada şöyle bir sahne vardı sanırım. Watson alt katta gösterişsizce giyinmiş bir ulak görür ve Holmes'e haber verir. Holmes, "Ha, şu deniz piyadelerinden emekli olmuş çavuş mu?" der ve Watson, Holmes'ün adamın geçmişini hemen anlaması karşısında şaşkına döner. Fakat Watson sorduğunda, bu tümevarımının aşamalarını ayrıntılı anlatabilmek için durup Holmes'ün kendisinin de düşünmesi icap eder. Bu sonuca adamın elinden, hareketlerinden ve buna benzer şeylerden ulaşmıştır. Watson'a bunda garipsenecek bir şey olmadığını söyler. Çoğu insan iki kere ikinin nasıl dört olduğunu bildiğini bile çok zor açıklamaktadır.

Öğretmenim kitabı kapattı ve bana dedi ki, "Sen de bunun gibisin. Türetme şeklin hızlı ve o kadar içgüdüsel ki nasıl yaptığını sen bile anlamıyorsun." Ardından, "Bir sayı dizisi gördüğün zaman ne hissediyorsun?" diye sordu bana.

"Herhangi bir sayı kombinasyonu bana üç boyutlu bir şekil gibi görünüyor," diye cevap verdim. "Tabii ki, sayıların şekillerini tarif edemem ama onlar gerçekten de bana şekil olarak görünüyorlar."

"Peki ya geometrik şekilleri gördüğünde ne görüyorsun?" diye sordu öğretmenim.

"O zamanda tam tersi oluyor. Aklımda hiçbir geometrik şekil oluşmuyor, her şey sayılara dönüşüyor. Bu tıpkı gazetedeki bir resme yakından bakmak gibi. Her şey küçük noktalara dönüşüyor," dedim.

Ardından öğretmenim "Senin gerçekten de matematiğe karşı doğal bir yeteneğin var. Ama, ama..." dedi. Birkaç kez "ama" diyerek, ben nasıl çözeceğini bilemediği bir problemmişim gibi volta atıp durdu. "Ama senin gibi insanlar yeteneklerinin kıymetini bilmez," dedi. Bir süre düşündükten sonra pes etmiş gibi görünüp, "Neden gelecek ay yapılacak matematik bölge yarışmasına kaydolmuyorsun? Ben sana akıl hocalığı yapmayacağım. Çünkü senin gibi biri söz konusuysa vaktimi

boşa harcamış olurum. Ama cevap vereceğin zaman, türetme yollarını da yazarsan iyi olur," dedi.

Sonra yarışmaya gittim. Budapeşte'deki Uluslararası Matematik Olimpiyatları da dahil, oraya kadar girdiğim her bölge yarışmasında birinci oldum. Geri döndüğümde, giriş sınavına girmeme gerek bile kalmadan üst düzey bir kolejin matematik programına kabul edildim.

Bir saattir anlatıyorum, sıkılmadınız değil mi? Ah, güzel. Sonrasının anlam kazanabilmesi için hiçbir şeyi atlamadan anlatmam şart da. Lisedeki matematik öğretmenim haklı çıkmıştı. Yeteneğimin kıymeti bilemedim. Lisans, yüksek lisans, doktora. Bunlardan herhangi biri için bile hiç çaba harcamadım. Ama yine de hepsini tamamlamayı başarmıştım. Ancak mezun olduktan sonra gerçek dünyaya geri döndüm ve tamamen boş biri olduğumu fark ettim. Matematik dışında hiçbir şey bilmiyordum. Mesele insanlar arasındaki ilişkilerin karmaşıklığına geldiği zaman sanki uyku halindeydim. Çalıştıkça kariyerim kötüye gitti. Sonunda bir üniversitede öğretim görevlisi oldum. Ama ben öğretmeyi ciddiye almadım. Tahtaya sadece, "kanıtlaması kolay" yazıyordum ama öğrencilerim bunları çözebilmek için uzun süre kıvranıyorlardı. Ve kötü öğretmenler elenmeye başladığında ilk şutlanan ben oldum.

O zamanlarda her şeyden bıkmıştım. Bir çanta hazırladım ve Çin'in güneyindeki bir dağda bulunan bir Budist tapınağına gittim.

Hayır, hayır tabii ki keşiş olmaya falan değil, bunun için bile çok tembeldim. Sadece bir süre kalmak için huzurlu bir yer bulmak istedim. Başrahip çok entelektüel biriydi ve babamın da eski bir dostuydu. Ama ilerleyen yaşlarda keşiş olmuştu. Babamın söylediğine göre onun durumunda biri için tek çıkış yolu buydu. Benden yanında kalmamı istedi. Ona, "Benim tek amacım hayatımın geri kalanını geçirmek için kolay ve huzurlu bir yol bulmak," dedim. Başrahip, "Burası aslında o kadar

huzurlu değil. Çok sayıda turist ve birçok hacı gelir. Gerçek huzuru kalabalık şehirde de bulabilirsin. Ve o huzur halinde kalmak için de kafanı boşaltman gerekir," dedi. Ben de "Ben yeterince boşum. Şöhret ve servet benim için bir hiç. Bu tapınaktaki keşişlerin çoğu bile dünyevi işlerle benden daha çok içli dışlıdır," dedim. Başrahip başını sallayarak, "Boşluk, hiçlik demek değildir. Boşluk, varlığın bir türüdür. Kendimizi doldurmak için bu varoluşsal boşluğumuzu kullanmalıyız," dedi.

Bu sözler bana ilham verdi. Bu söylediklerini düşündükten sonra tüm bunların sadece Budist felsefesine yakın olmadığını, bazılarının modern fizik teorilerine yakın olduğunu da gördüm. Başrahip, ayrıca benimle Budizm'i tartışmayacağını söyledi. Sebebi ise lise öğretmeniminkiyle aynıydı: Benim gibi biri ile zamanını boşa harcamış olurdu.

İlk gece tapınaktaki küçücük odada beni bir türlü uyku tutmadı. Böyle bir yerde rahat edemeyeceğimi hiç beklemiyordum. Battaniyem ve çarşafım sisli dağlar içindeki bu ortamda nemlenmişti. Ayrıca yatağım da çok sertti. Kendimi uyumaya zorlamak için başrahibin tavsiyesi doğrultusunda kendimi "boşluk" ile doldurmaya çalıştım.

Zihnimde kurduğum ilk boşluk, uzaydaki sonsuzluktu. İçinde ışığın bile olmadığı bir sonsuzluk… Ama kısa bir süre sonra bu boş evrenin bana huzur vermediğini anladım. Ve yerini ne olduğunu bilmediğim bir endişe doldurdu, sanki boğulurken uzanabildiği herhangi bir şeye tutunmaya çalışan biri gibiydim.

Bu yüzden kendim için sonsuz uzayda bir küre oluşturdum: bir kütlesi olsa da öyle çok büyük olmayan bir küre. Kürem sonsuz uzay boşluğunun ortasında yüzüyordu. Sonsuz bir alanda, her yer orta nokta sayılabilir. Ne evren bir şeyi etkiliyordu ne de herhangi bir şey evreni. Ölümün kusursuz bir tasviri gibi hiç değişmeyen, hareket etmeyen, öylece duran bir evren…

Sonra diğerine eşit olan ikinci bir küre oluşturdum. Her ikisi de mükemmel yansıtıcı yüzeylere sahipti. Evrende kendilerinden başka bulunan tek varlığın görüntüsünü yansıtıyorlardı. Ama bu da durumu pek düzeltmedi. Kürelerin başlangıç hızları olmasaydı, yani onlara ilk hareketi iterek ben vermeseydim, kendi yerçekimsel etkileriyle birbirlerine çekilmiş olurlardı. Sonra iki küre orada birlikte kalacak ve hareket etmeden ölümün sembolü olacaklardı. Başlangıç hızına sahip olsalardı ve çarpışmasalardı, yerçekimin etkisi altında birbirlerinin etrafında döneceklerdi. Başlangıç koşulları ne olursa olsun, en sonunda istikrarlı ve değişmez bir hal alacaktı: Ölüm dansı.

Sonra üçüncü bir küre yarattım ve şaşkınlık içerisinde durumun tamamen değiştiğini gördüm. Daha önce söylediğim gibi geometrik şekiller zihnimin derinliklerinde sayılara dönüşüyordu. Küresiz, bir küreli ve iki küreli evrenlerde tek veya birkaç denklem olarak ortaya çıkardı, tıpkı sonbaharda düşen birkaç yaprak gibi. Ama bu üçüncü küre "boşluğa" hayat verdi. Üç kürenin ilk hareketlerine bakılırsa, artık hareketlerini yinelemiyordu.

Tanımlayıcı denklemler sonu olmayan bir fırtına gibi yağmaya başlamıştı. Bu düşünceler içinde uykuya daldım. Üç küre rüyamda belli bir şablonu olmadan ve hareketlerini tekrarlamadan dans etmeye devam etti. Ancak zihnimin derinliklerinde bu dans bir ritme sahipti. Ve bu tekrarlama periyodu sonsuza yakın bir uzunluktaydı. Bu beni büyülemişti. Bu ritmik döngü periyodun tamamını ya da en azından bir kısmını tarif etmek istedim.

Ertesi gün "boşlukta" üç kürenin dansını düşünmeye devam ettim. Daha önce hiç bu kadar yoğunlaştığım bir şey olmamıştı. Bir noktadan sonra keşişlerden biri başkeşişe akli dengemin yerinde olup olmadığını sormuştu. Başkeşiş gülmüş ve "Merak etme. Sadece boşluğunu buldu." demişti. Evet, boşluğumu bulmuştum. Şimdi kalabalık bir şehirde huzur içinde olabilecektim.

Gürültülü kalabalığın ortasında bile kalbim tamamen dingin durabilecekti. Hayatımda ilk defa matematikten keyif almıştım. Kendimi önceden bir o kadınla, bir bu kadınla gününü gün edip sonrasında gerçek aşkı bulan çapkınlar gibi hissediyordum.

Üç cisim probleminin ardında yatan fiziksel prensip çok basittir. Aslında temelinde bir matematik problemi var.

"Henri Poincare'i bilmiyor muydunuz?" diye sordu Wang, Wei'ın konuşmasını keserek.

O zamanlar bilmiyordum. Ama evet, matematik okuyan birinin Poincare gibi bir ustayı tanıması gerektiğini biliyorum. Ama ben ustalara tapınanlardan değildim, onlardan biri olmak da istemiyordum ve bu yüzden de onun çalışmalarına aşina değildim. Ama tanısaydım bile, üç cisim probleminin peşinden gitmeye devam edecektim.

Herkes Poincare'in üç cisim probleminin çözülemediğini kanıtladığına inanmış görünüyor ama bence yanılıyorlar. O sadece ilk hal şartlarına olan hassas gerekliliği ve üç isim sisteminin integrallerle çözülemeyeceğini gösterdi. Ama hassasiyet demek tamamen tespit edilemez olmak demek değildir. Buradaki mesele çözümün çok fazla sayıda farklı yol ihtiva etmesi. İhtiyaç duyduğumuz şey yeni bir algoritma.

O zamanlar tek bir şey düşünüyordum: Monte Carlo yöntemini duymuş muydunuz? Genellikle düzensiz şekillerin alanını hesaplamak için kullanılan bir bilgisayar algoritmasıdır. Yazılım düzensiz şekli, alanı formülle sabit bir şekli, örneğin bir dairenin içine koyar. Sonra küçük küçük toplarla, ikinci kez aynı yere denk gelmeyecek şekilde o hedefe vurmaya başlar. Çok sayıda topun ardından, düzensiz şeklin içine giren topların sayısı ile daireyi vuran topların sayısıyla oranlandığında, düzensiz alanın şekli ortaya çıkar. Bu durumda tabii ki kullanılan top küçüldükçe daha kesin sonuç alınır.

Bu yöntem, basit olmasına rağmen matematiksel olarak rastgele kullanılan kaba kuvvetin kesin mantığın üstesinden gelebileceğini göstermektedir. Bu, nitelik elde etmek için niceliği kullanan sayısal bir yaklaşımdır. Bu, üç cisim problemini çözme yolunda benim stratejimdir. Sistem üzerinde anbean çalışıyorum. Her an kürelerin hareket vektörleri sonsuz farklı şekilde kombinasyon oluşturuyorlar. Her kombinasyona bir yaşam formu gibi muamele ediyorum. Anahtar olan şey kural koymak: Hareket vektör kombinasyonlarının hangileri "yararlı" ve "iyicil" hangileri "zararlı" ve "kötücül"? Birinci durum, sağ kalma avantajı sağlarken diğer duruma rağbet edilmiyor. Hesaplama, dezavantajın ortadan kaldırılması ve avantajın önünün açılmasını kapsayacak. En sona kalan kombinasyon, sistemin gelecek konfigürasyonu, yani zamandaki bir sonraki an için en doğru tahmin olacaktır.

"Bu bir evrim algoritması," dedi Wang.

"İyi ki seni çağırmışım," dedi Shi Qiang, Wang'a bakıp başını sallayarak.

Evet. Ama ben bu terimi çok sonra öğrendim. Algoritmanın bu ayırt edici özelliği çok büyük miktarda işlemci gücü gerektiriyor. Üç cisim problemi için şu an sahip olduğumuz bilgisayarlar yeterli değil.

O zamanlar tapınakta bir hesap makinem bile yoktu. Boş bir hesap defteri ve kalem almak için muhasebe bürosuna gittim. Kâğıt üzerinde matametiksel modeli inşa etmeye başladım. Birçok şey yapmam gerekti ve bir düzineden fazla hesap defteri kullandım. Muhasebeden sorumlu keşişler bana iyice kızıyordu ama başkeşişin ricasıyla bana daha fazla kâğıt ve kalem temin ettiler. Hesaplamaların tamamını yastığımın atında sakladım ve karalama kâğıtlarını avludaki tütsü kabının içine attım.

Bir akşam genç bir kadın aniden odama geldi. Odama ilk kez bir kadın geliyordu. Elinde, dışarıdaki tütsü kabına attığım ucu yanmış kâğıtların birkaçını tutuyordu.

"Bunların sana ait olduğunu söylediler. Üç cisim problemi üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordu. Geniş gözlüklerinin arkasında gözleri yanıyor gibiydi.

Kadın beni şaşırtmıştı. Kullandığım matematik alışılmışın dışındaydı ve çözümlerim genelde adım adım ilerlemez, oradan oraya atlardı. Kadının birkaç müsvedde kâğıttan neyle uğraştığımı anlamasına bakılırsa, onun da matematiğe karşı olağandışı bir yeteneği vardı ve o da kendini benim gibi üç cisim problemine adamıştı.

Turistler ve hacılar, üzerimde iyi bir izlenim bırakmamıştı. Turistler baktıklarının ne olduğunu bilmeden fotoğraf çekip duruyordu. Hacılara gelince, turistlerden daha yoksul görünüyorlardı ve hepsi uyuşuk bir haldeydi, sanki zihinleri tıkanmıştı. Ama bu kadın farklıydı, akademik altyapısı olan birine benziyordu. Daha sonra öğrendim ki bir Japon turist kafilesiyle beraber gelmiş.

Cevabımı beklemeden ekledi: "Yaklaşımın dahice. Biz de üç cisim probleminin zorluğunu sadece yığın hesaplama haline indirgeyebilecek böyle bir yöntem bulmaya çalışıyorduk. Tabii ki hesabı yapacak çok güçlü bir bilgisayar lazım."

Ona gerçeği söyledim. "Dünyadaki tüm bilgisayarları kullansak bile fayda etmez."

"Ama senin yeterli araştırma ortamın olmalı ki burada böyle bir şey yok. Bir süperbilgisayara ulaşmanı sağlayabilirim. Ayrıca sana bir minibilgisayar da verebilirim. Yarın sabah birlikte dönelim, ne dersin?"

Tabii ki o kadın Shen Yufei'ydi. Tıpkı şimdiki gibi kısa ve öz konuşan otoriter bir yapıya sahipti. Tabii o zamanlar daha çekiciydi. Ben doğam gereği hep soğuk biri olmuşumdur. Kadınlara olan ilgim oradaki keşişlerden bile azdı. Ama bu,

geleneksel kadın figürü dışında kalan farklı bir kadındı. Bu yüzden ilgimi çekmişti. Zaten yapabileceğim başka bir şey olmadığından hemen kabul etmiştim.

O gece gözüme uyku girmedi. Üzerime büyük gelen gömleğimle avluya çıktım. Uzakta, loş bir tapınak salonunda Shen Yufei'i gördüm. Shen, buhurdanla Buda'nın önünde diz çökmüştü ve yaptığı tüm hareketler derin hürmet içeriyor gibi görünüyordu. Sessizce yaklaştım ve tapınak salonunun kapısına kadar geldim. Onun fısıltıyla yaptığı duayı duyabiliyordum:

"Buda, lütfen efendime sefalet denizinden kurtulabilmesi için yardım et."

Yanlış duyduğumu düşün*müştüm ama sonra tekrar aynı duayı fısıldadı:*

"Buda, lütfen efendime sefalet denizinden kurtulabilmesi için yardım et."

Bunun hangi dine ait bir dua olduğunu anlayamamıştım. Dinler hakkında pek bilgim olmasa da bu bana çok garip bir dua gibi gelmişti. "Ne dedin?" diye ağzımdan kaçırdım.

Beni görmezden geldi. Gözleri neredeyse kapalıydı ve ellerini önünde bağlamıştı. Duasının tütsü dumanı vasıtasıyla Buda'ya ulaşışını seyrediyor gibiydi. Uzun bir süre sonra nihayet gözlerini açtı ve bana doğru dönüp yüzüme bile bakmadı. "Uyumalısın. Yarın erken kalkmak zorundayız," dedi.

"Senin 'efendim' diye bahsettiğin kişi Budizm'e ait bir varlık mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"Kim peki?"

Shen başka bir şey söylemeden hemen uzaklaştı. Bana da başka bir şey sorma şansı vermedi. Defalarca kendi kendime o duayı tekrarladım. Dua tekrarlandıkça daha da garipleşiyordu. Korktum ve başkeşişin odasına koşup kapısını çaldım.

"Eğer birisi Buda'ya, efendime yardım edin, diye dua edi-

yorsa, bu ne anlama gelir?" diye sordum ve gördüğüm her detayı anlattım.

Başkeşiş sessizce elindeki kitaba baktı ama kitaptan okuduklarını değil benim söylediklerimi düşünüyordu. Sonra, "Lütfen beni biraz yalnız bırak, düşünmeliyim," dedi.

Ben de dönüp oradan ayrıldım. Bu durumun sıradışı olduğunu biliyordum. Başkeşiş çok bilgili biriydi. Genellikle düşünmek zorunda kalmadan din, tarih ve kültür hakkındaki herhangi bir soruyu cevaplayabilirdi. Bir sigara içebilecek bir süre kadar dışarıda bekledikten sonra başkeşiş beni çağırdı.

"Sadece bir olasılık aklıma geliyor," dedi başkeşiş sert bir ifadeyle.

"Ne? Ne olabilir? Hangi dinde tanrının kurtarılması için diğer dinlerin tanrılarına dua edilmesini ihtiyaç duyar ki?"

"Onun efendisi gerçekten var."

Bu cevap kafamı karıştırmıştı. "O halde… Buda yok mu?" dedim ama kısa bir süre sonra bu söylediğimin kulağa ne kadar kaba geldiğini fark edip özür diledim.

Başkeşiş, yavaşça elini salladı ve "Seninle Budizm hakkında konuşamayacağımı daha önce söylemiştim. Buda'nın varlığı, senin idrak edemeyeceğin türde bir varlıktır. Ama kadının bahsettiği efendi, senin anlayabileceğin türde var olan bir varlık. Bu konu ile ilgili daha fazla bir şey söyleyemem. Sadece kadınla beraber gitmemen konusunda sana öğüt verebilirim.

"Neden?"

"Sadece bir his. Bu işin arkasında ikimizin de hayal edemeyeceği bir şeyler var gibi geliyor."

Başkeşişin odasından çıktım ve tapınaktaki odama doğru yürüdüm. O gece dolunay vardı. Dolunaya baktım. Gümüş renkli dolunay, garip bir ifadeyle bana bakıyormuş gibi hissettim ve hafifçe ürperdim.

Ertesi gün Shen'le birlikte oradan ayrıldım. Sonuçta hayatım boyunca tapınakta kalamazdım. Ama birkaç yıl boyunca,

rüya gibi bir hayat yaşayacağım aklımın ucundan geçmedi. Shen bana verdiği sözünü yerine getirdi. Minibilgisayarım ve rahat bir çalışma ortamım vardı. Hatta birkaç kez süperbilgisayar kullanımı için yurtdışına gittim. Üstelik zaman paylaşımlı değil, bütün CPU'yu ben kullanıyordum. Nereden geldiğini bilmiyordum ama Shen'in çok fazla parası vardı.

Sonra onunla evlendik. Çok fazla tutku ve aşk yoktu, sadece karşılıklı fayda vardı. Sonuçta ikimizin de yapmayı istediği şeyler vardı. Benim için bundan sonraki birkaç yılın tek bir gün gibi geçtiği söylenebilir. Huzurlu bir hayattı. Onunla yaşarken yiyecek ve giyecek konusunda hiç endişem olmadı. Kendimi üç cisim problemine çalışmaya adayabiliyordum. Shen hayatıma hiç müdahale etmedi. Garajda bir arabam vardı ve istediğim yere gitmekte serbesttim. Eve başka bir kadın getirseydim, umurunda olacağını sanmıyorum. Onun dikkat ettiği tek şey benim araştırmamdı. Her gün üç cisim hakkında konuşuyorduk.

"Shen'in başka neler yaptığını biliyor musun?" diye sordu Shi Qiang.

"Sadece Bilimin Sınırları'yla meşguldü. Bütün zamanını ona ayırıyordu. Her gün birçok kişi gelirdi."

"Sana katılmak isteyip istemediğini sormadı mı?"

"Hayır. Bu konuda hiçbir zaman benimle konuşmadı. Ben de hiç umursamadım. Ben de böyleyim işte. Hiçbir şeyi önemsemek istemem. Bunu o da biliyor ve hiçbir amaç duygusu olmayan tembel bir adam olduğumu söylüyor. Organizasyon bana göre değilmiş, çalışmalarıma müdahale edebilirlermiş."

"Üç cisim probleminde bir ilerleme kaydettin mi?" diye sordu Wang.

Dünyadaki genel durum ile karşılaştırıldığında, benim ilerleyişim bir atılım sayılabilirdi. Birkaç yıl önce California

Üniversitesi'nden Richard Montgomery ve Paris Diderot Üniversitesi'nden Alain Chenciner, üç cisim problemiyle ilgili başka bir çözüm buldular. Uygun başlangıç koşulları altında üç cisim, sekiz şeklindeki eğri form etrafında birbirlerini takip edecekti. Sonrasında herkes bir hevesle böyle özel ve stabil bir şekillenme bulmaya çalıştı ve her keşif sevinçle karşılanıyordu. Bu zamana dek sadece üç ya da dört tane şekillenme bulundu.

Ama benim evrimsel algoritmam yüzden fazla kararlı şekillenme keşfetmişti. Hatta hepsinin yörüngesini bir tuvale çizsen bir postmodern resim galerisinde bile sergilersin. Ama benim amacım bu değil. Bu problemde amaç, bilinen vektörlere ait herhangi bir başlangıç koşulu altında modelin bir sonraki hareketi tahmin etmesinin sağlanmasıdır. Shen'in arzuladığı şey de buydu.

Ama benim huzurlu yaşamım dün sona erdi.

"İhbar etmek istediğin suç bu mu?" diye sordu Shi Qiang.

"Evet. Dün beni bir adam aradı. Araştırmamı durdurmazsam, beni öldüreceğini söyledi."

"Kimdi o?"

"Bilmiyorum."

"Telefon numarası?"

"Bilmiyorum. Bilinmeyen numaradan aradı."

"Raporla ilgili başka bir şey?"

"Bilmiyorum."

Da Shi güldü ve sigara izmaritini küllüğün içine bastı. "Bir saattir durmadan anlatıyorsun ama raporun bir satır ve birkaç 'bilmiyorum'dan ibaret, öyle mi?"

"Her şeyi baştan anlatmasaydım, bu telefonun önemini ve içeriğini anlayabilecek miydin? Hem hepsi bu kadar olsa buraya gelmezdim. Tembel bir insanım demiştim, hatırladın mı? Bir şey daha vardı: dün ya da ondan önceki günün gece yarısıydı, tam hatırlamıyorum, O sıra yatakta

uyumakla uyumamak arasında gidip geliyordum. Yüzümde soğuk bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Gözlerimi bir açtım, karşımda Shen Yufei vardı. Neredeyse korkudan ölüyordum."

"Gece yarısı karını görmüş olmaktan dolayı neden korktun?"

"Bana daha önce hiç görmediğim şekilde bakıyordu. Dışarından gelen ışık yüzüne vurunca hayalet gibi görünüyordu. Elinde bir silah vardı. Namlusunu yüzümde hareket ettiriyordu. Bana, üç cisim problemi üzerinde çalışmaya devam etmek zorunda olduğumu söyledi. Aksi halde beni öldürürmüş."

"Evet, işte şimdi ilginç olmaya başladı," dedi Da Shi halinden memnun bir şekilde. Bir sigara daha yaktı.

"İlginç mi? Bak, gidecek yerim yok. Bu yüzden size geldim."

"Tam olarak ne söylediğini bize tekrar söyle."

"Dedi ki: 'Eğer üç cisim problemini çözmede başarılı olursan dünyanın kurtarıcısı olacaksın ama şimdi bırakırsan günahkâr olacaksın. Eğer yaptığın şey dünyayı kurtaracak ya da yok edecekse, ona göre sevabın ya da günahın da iki kat artacaktır."

Da Shi yoğun bir duman üfledi ve Wei Cheng'e baktı. Karışık masasının üzerine bir not defteri çıkardı ve bir kalem aldı. "Not almamızı istemiştin değil mi? Söylediklerini tekrarla."

Wei söylediklerini tekrarladı.

"Söylediği gerçekten tuhaf, iki kat derken tam olarak ne demek istemiş olabilir ki?" diye sordu Wang.

Wei gözlerini kırparak, "İş bayağı ciddi görünüyor. Geldiğimde nöbetçi subay hemen sizi görmem gerektiğini söyledi. Görünüşe göre gözleriniz hep Shen Yufei ve benim üzerimdeymiş."

Da Shi başını salladı: "Ben sana başka bir şey sorayım: Karınızın elinde gördüğünüz silah gerçek miydi?" Wei silahı görmüştü ama bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Silah yağı kokusu aldın mı?"

"Evet, kesinlikle yağlı bir koku vardı."

"Güzel," dedi Da Shi. Masanın üzerinde oturuyorken atladı. "Sonunda bir açık yakaladık. Yasadışı silah bulundurmak arama izni için yeterlidir. Prosedür işini yarına bırakıyorum çünkü hemen harekete geçmemiz gerek."

Sonra Wang'a dönüp, "Dinlenmek yok, tavsiyelerin ve danışmanlığın için gelmeni isteyeceğim," dedi. Sonra bunca zaman boyunca orada sessizce oturan Xu Bingbing'e dönerek, "Bingbing şu an görevde sadece iki adamım var ama yeterli değil. Bilgi Güvenlik Departmanı sahada kullanılmıyor, bunu biliyorum ama senin de gelmen gerekecek," dedi.

Bingbing sigara dumanı dolu bu ofisten çıkacağı için memnuniyetle başını salladı.

Arama yapmak için oluşturulan ekipte Da Shi, Xu, Wang, Wei ve Suç Departmanı'ndan iki subay vardı. Şafak vakti civarında bu altı kişi, iki polis arabasıyla Wei'ın şehrin sınırındaki mahallesine doğru yola çıktı.

Xu Bingbing ve Wang arka koltukta oturuyordu. Otomobil hareket ettikten kısa bir süre sonra Xu, Wang'a fısıldayarak, "Profesör Wang, Üç Cisim'deki itibarınız çok yüksek," dedi.

Biri gerçek dünyada oyundan bahsetti! Wang heyecan içinde, polis üniformalı bu kadına bir anda kendini çok yakın hissetti. "Sen de oynuyor musun?" diye sordu.

"Ben izlemesinden ve takibinden sorumluyum. Hoş olmayan bir görev," diye cevapladı.

Wang endişeyle, "Bana oyunun arka planını anlatır mısın? Gerçekten bilmek istiyorum," diye sordu.

Arabanın penceresinden gelen soluk ışıkta Wang, Xu'nun gizemli gülüşünü gördü. "Bunu biz de bilmek istiyoruz. Ama bütün sunucuları yurtdışında. Sistem ve güvenlik duvarı çok katı ve erişimi zor. Bu yüzden de çok fazla bir şey bilmiyoruz. Ama, kâr amacı için çalıştırılmadığından eminiz. Yazılım kalitesi inanılmaz yüksek ve olağandışı miktarda bilgi içeriyor. Bir oyuna bile benzemiyor."

"Herhangi bir şey oldu mu..." Wang doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu "...yani doğaüstü bir şey oldu mu?" Wang'ın bütün gecesi tesadüflerle dolmuştu. İlk önce oyundaki problemi çözdükten hemen sonra üç cisim hakkında Wei Cheng'le görüşmek için çağrılmış, şimdi de ona oyunu izlediğini söyleyen Xu Bingbing'le tanışmıştı. Bu hikâyede bir şeyler doğru değildi ama ne?

Xu Bingbing, "Pek sanmıyoruz. Tüm dünyada birçok insanın oyun gelişiminde katkısı var. İşbirliği yöntemleri, Linux gibi işletim sistemlerinde kullanılan popüler açık kaynak uygulamalarına benziyor. Ama kesinlikle bazı çok gelişmiş araçları kullanıyorlar. Oyunun içeriğine gelince kim bilir nereden ilham alıyorlar? Dediğin gibi biraz... doğaüstü görünüyor. Ama ben hâlâ Kaptan Shi'nin ünlü kuralına inanıyorum: Bütün bunlar insanların işi olmalı. İzleme çalışmalarımız etkili ve yakında sonuç alacağız."

Genç polis kadın yalan söylemekte deneyimli değildi. Onun son kurduğu cümlelerle Wang kendisinden çok fazla şey sakladığını hemen anladı. Şu "kural" ünlü mü oldu şimdi? Wang şoför koltuğundaki Da Shi'ye baktı.

Eve yetiştiklerinde güneş henüz doğmamıştı. Wang'ın Shen Yufei'i ilk Üç Cisim oyununu oynarken gördüğü gecenin saatinde oradaydılar. Sadece ikinci katın penceresinde ışık vardı, diğer tüm pencereler karanlıktı.

Wang arabadan iner inmez üst kattan gelen sesler uydu. Sanki bir şey duvara tokat atıyor gibiydi. Arabadan inen Da Shi hemen teyakkuza geçti. Bahçe kapısını tekmeleyerek

açtı. İri yarı vücuduyla şaşırtıcı bir şekilde eve doğru hızla koşarken diğer üç meslektaşı da hemen arkasındaydı. Wang ve Wei Cheng de onları evin içine doğru izledi. Yukarı çıkıp ışığı yanan odaya girdiler. Bir kan gölüne basmışlardı. Shen odanın ortasında, göğsündeki iki kurşun yarasından sızan kanla yatıyordu. Üçüncü kurşun yüzüne gelmiş sol kaşı gitmişti ve yüzü kan içerisindeydi. Silahı da hemen yanında, kan havuzunun içinde duruyordu.

Wang içeri girdiği gibi, Da Shi ve diğer memurlar dışarı fırlayıp karanlık odaya girdiler. Pencere açıktı ve Wang dışarıdan motoru çalıştırılan bir arabanın sesini duydu. Erkek memurlardan biri hemen telefonuna sarıldı. Xu Bingbing biraz uzaktan endişe içinde, olan biteni izliyordu. O da Wang ve diğerleri gibi muhtemelen böyle bir manzarayı daha önce hiç görmemişti. Kısa bir süre sonra Da Shi döndü, silahını kılıfına koyup telefondaki memurla konuşmaya başladı.

"Tek kişi, siyah Volkswagen Santana kullanıyor. Plakasını alamadım. Beşinci çevre yolundaki tüm giriş çıkışları tutmalarını söyleyin. Kahretsin, kaçmayı başarabilir." Sonra etrafına baktı ve duvardaki kurşun izlerini gördü. Yerdeki kovanlara bakarak, "Adam beş el ateş etmiş ama üç tanesi Shen Yufei'e isabet etmiş. Shen iki kere ateş etmiş ama ikisini de ıskalamış," dedi. Sonra diğer iki görevli cesedi incelemek için çömeldi. Xu Bingbing uzak duruyordu, yanındaki Wei Cheng ise göz ucuyla bakıyordu. Da Shi, Wei'e baktı.

Yüzündeki üzüntü ve şok ifadesi yok denilebilecek kadar azdı. Ve her zamanki soğuk ifadesi kaybolmamıştı.

"Bundan dolayı rahatsız olmuş görünmüyorsun. Muhtemelen seni öldürmeye gelmişlerdi," dedi Dha Shi, Wei'e.

Wei zoraki gülümsedi. "Ne yapabilirim? Şu anda bile onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ona defalarca sıradan bir hayat sürmesini söyledim. O gece başkeşişin bana verdiği tavsiyeleri düşünüyorum. Ama… eh."

Da Shi ayağa kalktı ve gidip Wei'in önünde durdu. Sonra bir sigara yaktı ve "Bence hâlâ bize anlatmadığın bazı şeyler var," dedi.

"Bazı şeyleri üşendiğim için anlatmadım."

"O zaman eminim artık daha çalışkan olmak istersin."

Wei bir anlığına düşündü ve "Bugün, hayır hayır, dün öğleden sonra, Shen oturma odasında bir adamla tartıştı. Şu ünlü çevreci Pan Han. Daha önce birkaç kez Japonca tartışmışlardı. Benim duymamdan korkuyor gibiydiler. Ama dün bunu umursamadan Çince tartıştılar. Biraz kulak misafiri oldum."

"Tam olarak ne duyduğunu hatırlamaya çalış."

"Pekâlâ. Pan Han dedi ki, 'Dışarıdan bakıldığında her ne kadar yoldaş gibi gözüksek de, aslında asla uzlaşamayacak düşmanlarız.' Shen de şöyle dedi, 'Evet, sen insan ırkına karşı efendimizin gücünü kullanmaya çalışıyorsun.' Pan Han dedi ki, 'Aslında algın baştan aşağı kıt değilmiş. Biz efendimizin uzun süredir hak edenleri cezalandırması için dünyaya gelmesini istiyoruz. Ancak sen efendimizin gelmesini önlemeye çalışıyorsun. İşte bu yüzden sana tahammül edemiyoruz. Durmazsan, biz seni durduracağız.' Shen de dedi ki, 'Kumandan seni bu örgüte katarken gerçek yüzünü görmemiş.' Pan Han da şöyle cevap verdi, 'Hazır bahsetmişken, kumandanın Adventistlerden ya da Kefaretçilerden olup olmadığını söyleyebilir misin? Kumandan insanlığı ortadan kaldırmak mı yoksa kurtarmak mı istiyor?' Pan Han böyle söyleyince Shen sustu ve daha sonra bir daha seslerini yükseltmediler. Başka da bir şey duymadım."

"Telefonla tehdit eden kişinin sesi birine benziyor muydu?'

"Pan Han'ı mı kast ediyorsun? Bilmiyorum. Emin değilim. Çok yumuşak bir sesle konuştu."

Birkaç polis arabası yüksek ve tiz siren sesleri ile eve yanaştı. Bir grup beyaz eldivenli polis kameralarla üst kata geldi. Villa birden kalabalıklaştı. Da Shi, Wang'a döndü ve

gidip biraz dinlenmesini söyledi. Ama Wang onun yerine minibilgisayarın olduğu odaya gitti ve Wei'i gördü.

"Bana üç cisim probleminin evrimsel algoritmasının bir taslağını verebilir misin? Onu... bazı insanlara sunmak istiyorum da. Bu isteğimin ani ve zamansız olduğunun farkındayım. Vermek istemezsen de sorun değil, seni anlarım."

Wei bir tane CD çıkarıp Wang'a uzattı. "Tüm model ve ek belgeler, hepsi burada. Bana bir iyilik yap ve bunu kendi adın altında yayımla. Büyük yardımı olacaktır."

"Hayır hayır. Bu nasıl yaparım?"

Wei, Wang'ın elindeki CD'yi işaret ederek, "Sen buraya ilk geldiğinde senin iyi ve sorumluluk sahibi birisi olduğunu anladım. Bu yüzden bundan uzak durmanı tavsiye ederim. Dünya değişmek üzere. Herkes hayatının geri kalanını barış içinde yaşamalı. Böylesi daha iyi. Diğer konular için fazla endişelenmenize gerek yok. Zaten işe yaramaz şeyler."

"Anlattıklarından daha fazla şey biliyormuşsun gibi görünüyor."

"Her günü onunla geçirdim. Fikir sahibi olmamak mümkün değil."

"Öyleyse neden polise anlatmadın?"

Wei aşağılayıcı bir gülümsemeyle, "Polis işime yaramaz. Tanrı gelse bile, yapabileceği bir şey yok. İnsan ırkı, artık dualarının kimse tarafından dinlenmediği bir noktaya erişti."

Wei doğuya bakan pencerenin yanında duruyordu. Camın ardındaki şehir manzarasının ötesinde gökyüzü sabahın ilk ışıkları ile parlıyordu. Bazı sebeplerden dolayı, bu ışık Wang'a Üç Cisim'de her oturum açtığında gördüğü garip şafağı hatırlattı. Wei, Wang'a dönüp, "Bu iş beni de çok etkiledi açıkçası. Son birkaç gecedir hiç uyuyamadım. Ne zaman gün doğumu görsem, güneş batıyormuş gibi geliyor." Bir süre duraklayıp devam etti. "Bunun nedeni, Shen'in efendi diye bahsettiği kişinin artık kendini bile koruyamaz durumda olması."

17

Üç Cisim: Newton, Von Neumann, İlk İmparator ve Üç Güneş Tutulması

Üç Cisim'in ikinci seviyesinin başlangıcı ilkinden çok da farklı değildi: yine aynı garip, soğuk şafak vakti, yine aynı devasa piramit... Ama bu sefer piramit yine Mısır tarzındaydı.

Wang, metalin metale vurma sesini işitti. Bu çarpışma sesi soğuk şafağın sessizliğini daha da belirginleştiriyordu. Sesin geldiği yere doğru baktı ve piramidin dibinde titreyen iki koyu gölge gördü. Loş ışıkta, gölgeler arasında bir metal parlıyordu: Bir kılıç dövüşü vardı. Gözlerini oraya odakladı ve eşkâllerini daha net gördü. Piramidin şekline bakılacak olursa burası, Doğu'nun Üç Cisim versiyonu gibi bir yeriydi. Ama savaşçılar 16. ya da 17. yüzyıl tarzında giyinmiş iki Avrupalıydı. Kısa olan sallanan kılıcın altına eğildi ve gri peruğu yere düştü. Birkaç saldırı ve savuşturmadan sonra piramidin köşesinde görünen başka bir adam savaşçılara doğru koştu. Kavgayı durdurmak istiyordu fakat çınlama sesleri arasında sallanan kılıçlar, adamın kavga edenlere yaklaşmasını engelliyordu.

"Durun! Bu yaptığınız doğru değil. Nerede sizin sorumluluk duygunuz? Eğer medeniyetin geleceği karanlıksa bu kavganızın zaferle sonuçlanmasının ne önemi var?"

Her iki savaşçısı da kendini düelloya kaptırmış olduğu için onu duymadı. Uzun boylu olan birden acı içinde bağırdı ve bir şangırtıyla kılıcını yere düşürdü. Yaralı kolunu

tutar halde kalkarak kaçmaya başladı. Diğeri birkaç adım onun peşinden gitti ve yendiği rakibinin arkasından bağırdı.

"Utanmaz!" diye bağırdı peruğunu yerden alırken. Sonra doğruldu ve Wang'ı gördü. Kaçağın olduğu yönü işaret edip, "Kalkülüsü kendisinin icat ettiğini söyleme cüreti gösterdi," dedi. Peruğunu göğsüne koyup nazik bir şekilde Wang'a doğru eğildi ve "Emrinizdeyim. Ben Isaac Newton," dedi.

"O kaçan kişi Leibniz olmalı?"dedi Wang.

"Gerçekten de ahlâksız bir adam. Ben bu küçük iddianın getireceği şöhreti umursamıyorum. Mekaniğin üç büyük yasasını bulmamla zaten en büyüklerden biri oldum. Gezegen hareketlerinden hücre bölünmesine kadar her şey bu üç büyük yasayı izler. Artık güçlü bir matematiksel araç olan kalkülüsü kullanarak üç güneşin hareketlerini anlayabilmemiz an meselesi."

"Bu o kadar basit değil," dedi kavgayı durdurmaya çalışan adam. "İhtiyaç duyulan hesaplama miktarını düşündün mü? Listelediğin diferansiyel denklemleri gördüm. Analitik bir çözümün olası olduğunu sanmıyorum. Ancak nümerik çözüm mümkün. Öyle bir hesaplama kapasitesi gerekli ki dünyanın bütün iyi matematikçileri bir araya gelse ve hiç duraksamadan çalışsa, dünyanın sonu gelene dek işin içinden çıkamaz. Tabii ki biz yakın zamana kadar güneş hareketlerinin kurallarını öğrenemezsek, dünyanın sonu çok da uzak olmayacak." Aynı zamanda Wang'a doğru reverans yapıp, "Ben Von Neumann," dedi.

"Bu denklemleri hesaplama sorununu çözebilmemiz için bizi binlerce kilometre uzağa, doğuya getiren sen değil miydin?" diye sordu Newton. Sonra Wang'a döndü. "Norbert Wiener ve bu kaçan soysuz bizimle gelmişti. Madagaskar yakınlarında korsanlara tarafından basıldık. Wiener korsanlarla savaştı. Bizler kaçabildik ama o cesur bir şekilde öldü."

"Neden bir bilgisayar kurmak için Doğu'ya gelmek zorunda kaldınız?" diye sordu Wang, Von Neumann'a.

Von Neumann ve Newton şaşkınlıkla birbirlerine baktılar "Bilgisayar mı? Hesaplama makinesi! Böyle bir şey mi var?"

"Bilgisayar hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz? Peki, o devasa hesaplamaları nasıl yapmayı planlıyorsunuz?"

Von Neumann, bu soru ona mantıksız gelmiş gibi gözlerini açarak Wang'a baktı, "Elbette ki insanları kullanmayı. Dünyada insanlar dışında başka bu hesaplamayı yapabilecek başka ne olabilir ki?"

"Ama daha az önce dünyadaki tüm matematikçilerin yeterli olamayacağını söyledin."

"Matematikçiler yerine işçileri kullanacağız. Ama en az otuz milyon işçi gerekiyor. İnsan dalga taktikleri kullanarak matematik yapacağız."

"İşçi mi? Otuz milyon mu?" dedi Wang şaşkın şaşkın. "Fakat bildiğim kadarıyla bu çağda insanların yüzde doksandan fazlası okuma yazma bilmiyor. Ve sen matematik bilen otuz milyon kişi bulmak istiyorsun öyle mi?"

"Sichuan Ordusu fıkrasını duymuş muydun?" diye sordu Von Neumann. Kalın bir puro çıkarıp ucunu ısırdı ve yaktı. "Bazı askerlerin talimleri yeni başlamış. Önceden hiç eğitim olmadığı için askerler eğitmenin verdiği basit SOL-SAĞ-SOL komutunu bile uygulayamıyorlarmış. Sonra eğitmen bir çözüm bulmuş: Her askerin sol ayağına hasır ve sağ ayağına bez giydirmiş. Ve onlara, 'İleri, marş! HASIR-BEZ-HASIR-BEZ' diye bağırmış. Bize de bu türden askerler lazım. Ne var ki bize lazım olan sayı otuz milyon."

Bu modern fıkrayı duyunca Wang, adamın yazılım olmadığının farkına vardı. Karşısındaki Çinliye benzeyen gerçek bir insandı.

"Böylesine büyük bir ordu hayal etmek zor," dedi Wang başını sallayarak.

"Bu yüzden Qin Shi Huang'ı görmeye geldik," dedi Newton piramidi işaret ederek.

"Başta hâlâ o mu var?" diye sordu Wang etrafına bakınarak.

Piramidin girişinde Qin Hanedanı tarzı kıyafetler giymiş ve basit deri zırh ile donatılmış askerleri nöbet tutarken gördü. Üç Cisim'de tarihi unsurlarının yanlış zamanlarda sergilenişi artık Wang'ı şaşırtmıyordu.

"Avrupa'yı fethetmeye hazır olan otuz milyondan fazla askerinin olmasından dolayı tüm dünya onun egemenliğinin altına girecek. Pekâlâ, hadi onu görmeye gidelim," dedi Von Neumann, Newton'a dönüp. "Kılıcını bırak." Newton onu dinledi.

Üçü birlikte tünelden geçip Büyük Salon'a çıktılar. Bir nöbetçi onlardan kıyafetlerini çıkarmalarını istedi. Newton itiraz etti. "Biz meşhur âlimleriz. Gizli silah taşımayız."

Her iki taraf da bunun üzerine tartışırken Büyük Salon'dan derin bir ses geldi. "Üç hareket kanununu keşfeden Avrupalılar mı geldi? Gelsinler."

İçeri girdiklerinde İmparator içeride volta atıyor, cübbesi ve ünlü uzun kılıcı zemin boyunca sürünüyordu.

Bakışlarını bu üç biliminsanının üzerine çevirdi. Wang, onun da gözlerinin Shang Kralı Zhou ve Papa Gregory'nin gözleri ile aynı olduğunu fark etti.

"Ziyaretinizin sebebini biliyorum. Siz Avrupalısınız. Neden Sezar'a gitmediniz? Onun imparatorluğu da büyük. Şüphesiz size otuz milyon asker bulabilirdi."

"Ama benim Yüce İmparatorum, onun ne tür bir orduya sahip olduğunu biliyor musunuz? Krallığın şimdi ne halde olduğunu biliyor musunuz? Roma gibi muhteşem bir şehirde bile, kentin içinden akan nehri kir götürüyor. Bunun nedenini biliyor musunuz?"

"Askeri sanayi üretimi mi?"

"Hayır, hayır, Büyük İmparator, sebebi Romalıların kıtlıktan çıkmışçasına yiyip içmesi ve tabii ardından kusması! Bu soylular akşam yemeklerine katıldıkları zaman, sedyeler masanın altında onlar için hazırda bekler. Ne zaman hareket edemeyecek kadar tıka basa yeseler, hizmetçiler bu sedyelerle onları eve taşır. Tüm imparatorluk kendini bile kurtaramayacak kadar savurganlık batağına battı. Sezar otuz milyon askeri bulsa bile bu büyük hesaplamayı yapacak güç ve kalitede bir topluluk toplayamaz."

"Bunun farkındayım," dedi Qin Shi Huang. "Ama Sezar uyanıyor ve ordusunu canlandırıyor. Batılıların bilgelikleri korkutucu. Siz Doğu'nun erkeklerinden daha zeki değilsiniz ama doğru yolu görebiliyorsunuz. Örneğin Kopernik üç güneş olduğunu keşfetti, sen de üç yasayı bulup geldin. Bunlar çok etkileyici başarılar. Şimdilik, biz Doğu'dakiler onlarla yarışacak durumda değiliz. Avrupa'yı fethedebilecek yeteneğe sahip değilim. Gemilerim yeterince iyi değil ve ikmal hatları uzun süre karadan gidecek özellik barındırmıyor."

"Büyük İmparatorum, işte bu yüzden sizin imparatorluğunuzu büyütmeliyiz," dedi Von Neumann fırsatı görerek. "Eğer güneşin hareket yasalarına hâkim olursanız, her Dengeli Çağı, en iyi şekilde yaşar, aynı zamanda her Kaos Çağı'nın getirdiği hasarı en aza indirirsiniz. Böylece ilerlemeniz, Avrupa'dan çok daha hızlı olur. Lütfen bize inanın, biz âlimiz. Güneş hareketlerini doğru tahmin edip üç yasayı kullanabildiğimiz sürece dünyayı kimin fethettiği umurumuzda değil."

"Tabii ki güneşin hareketlerini bilmem gerekiyor. Ama benden otuz milyon asker toplamamı istiyorsanız, en azından bu hesaplamayı nasıl yapacağınızı bana göstermek zorundasınız."

Von Neumann heyecan içerisinde, "Ekselansları, bana üç tane asker verin. Nasıl olduğunu göstereyim," dedi.

Qin Shi Huang güvenmeyen bakışlarla, "Üç mü? Sadece üç tane mi? Hâlbuki sana kolaylıkla üç bin tane asker verebilirim," dedi.

"Ekselansları, az önce bilimsel alanda Doğu'nun geride kaldığını söylediniz. Bunun sebebi sizin evrenin karmaşık nesnelerinin bile basit elementlerden türemiş olduğunun farkında olmayışınız. Bu hesabı göstermek için bana üç asker yeterli."

Qin Shi Huang'ın elini sallamasıyla üç asker öne çıktı. Hepsi de çok gençti. Diğer Qin askerleri gibi komutla çalışan makineler misali hareket ettiler.

Von Neumann iki askerin de omzuna vurarak, "İsimlerinizi bilmiyorum, siz ikiniz giriş sinyallerinden sorumlu olacaksınız ve bu yüzden de size Giriş 1 ve Giriş 2 olarak sesleneceğim." Sonra en sondaki askeri işaret ederek, "Sen de çıkış sinyalinden sorumlu olacaksın ve sana da Çıkış diye sesleneceğim," dedi. Ardından askerlere durmaları gereken yerleri gösterdi. "Tepe noktası Çıkış, tabanlar ise Giriş 1 ve Giriş 2 olacak şekilde bir üçgen oluşturun."

Qin Shi Huang, Von Neuman'ı aşağılayarak, "Onlara Kama Saldırı Pozisyonu alın demen yeterdi," dedi

Newton, üç beyaz ve üç tane de siyah olmak üzere altı küçük bayrak çıkardı. Her askere bir siyah ve bir beyaz bayrak dağıttı. "Beyaz bayrak 0'ı ve siyah bayrak ise 1'i temsil eder. Pekâlâ, şimdi beni dinleyin. Çıkış sen arkanı dön, Giriş 1 ve Giriş 2'ye bak. Eğer onların her ikisi de siyah bayrak kaldırırsa sen de siyahını kaldır. Diğer tüm şartlarda, yani biri beyaz biri siyah bayrak kaldırırsa veya ikisinin de beyaz bayrak kaldırması durumunda sen beyaz bayrak kaldıracaksın."

"Ben renkleri değiştirmen gerektiğini düşünüyorum. Beyaz teslimiyet anlamına gelir," dedi Qin Shi Huang.

Heyecan içerisinde olan Von Neuman, onu duymazdan

“Ekselansları, ordunuzun dünyada gerçekten eşi benzeri yok. Böyle kısa bir sürede, bu denli karmaşık bir eğitimi tamamlamayı başardık,” dedi Von Neumann.

Qin Shi Huan kılıcının kabzasını tutarak, “Tüm bunlar ne kadar karmaşık olursa olsun, her asker çok basit bir şekilde yapabilmeli. Makedonya Savaş Birliği’ni mahvetmek için aldıkları eğitimin yanında bu hiçbir şey.”

“Tanrı iki Dengeli Çağ boyunca onları eğitmemizi sağlayarak bize yardım etti,” diye ekledi Newton.

“Kaos Çağı’nda bile ordum çalışmaya devam eder. Kaos Çağı gelse dahi ordum hesaplamanı bitirmeden durmayacak.” Qin Shi Huang gururla topluluğuna bakıyordu.

“O halde, Yüce İmparatorum lütfen büyük emri verin,” dedi heyecandan titreyen sesiyle Von Neumann.

Qin Shi Huang başını salladı ve bir asker koşarak geldi. İmparatorun kılıcının kabzasını kavradı ve geriye doğru bir adım attı. Bronz kılıcı İmparatorun tek başına kınından çekip çıkarması çok zordu. Asker diz çöküp kılıcı İmparatora uzattı. Qin Shi Huang kılıcını gökyüzüne kaldırdı ve bağırdı: “Bilgisayar Düzeni al!”

Platformun köşelerinde bulunan dört büyük kazan aynı anda kükreyen alevler ile hayat buldu. Piramidin eğimli tarafında bulunan bir grup asker topluluğa bakıp hep bir ağızdan: “Bilgisayar Düzeni al!” diye bağırdı.

Ordunun elindeki renkler kaymaya ve hareket etmeye başladı. Karmaşık ve detaylı devre desenleri ortaya çıktı ve yavaş yavaş tüm düzen bu hali aldı. On dakika içinde otuz altı kilometre karelik bir bilgisayar anakartı ortaya çıkmış oldu.

Von Neumann piramidin altındaki uzun adamı işaret ederek anlatmaya başladı: “İmparatorum, biz buna Qin 1 bilgisayarı adını verdik. Bakın merkezde ana işlemci birimi var, sizin en iyi beş birliğinizden oluşan çekirdek hesapla-

ma bileşeni. Bu diyagramı referans alarak, siz toplayıcıların, saklayıcıların ve yığın belleğin yerlerini tayin edebilirsiniz: Etrafında bir hayli düzenli görünen grup da bellektir. Biz bunu oluştururken yeterli sayıda askerimiz olmadığını gördük. Ama neyse ki bu bileşenin elemanları tarafından yapılan çalışmalar oldukça basit, bu yüzden her askeri daha fazla sayıda renkli bayrak tutabilmeleri için eğittik. Kombinasyonun sonunda, bir kişi aynı anda yirmi kişilik işlemi tamamlayabiliyor. Bu, Qin 1.0 işletim sisteminin çalışması için lazım olan asgari sistem gerekliliğinin karşılanması için gereken hafıza kapasitesini artırmamıza olanak sağladı. Şuralarda bütün düzenin arasından geçen açıklıkları ve o açıklıklarda emir bekleyen hafif süvarileri görüyorsunuz. Onlar da tüm sistem bileşenleri arasındaki bilgi aktarımından sorumlu sistem veriyolları oluyor. Veriyolu yapısı harika bir buluştur. On birliğe kadar çıkabilen eklenebilen bileşenler bu sayede, anında ana işletim sistemine eklenebiliyor. Bu da Qin 1'in donanımının kolayca yükseltilmesini ve genişletilebilmesini sağlıyor.

"Şimdi biraz daha uzağa bakın. Bunun için teleskopunuzdan yardım almanız gerekebilir. İşte uzakta gördüğünüz o şey de harici depolama alanı oluyor. Biz bunu Kopernik'in önerisiyle sabit disk olarak adlandırdık. Bu kısım en fazla eğitimi almış olan üç milyon asker tarafından oluşturulmuştur. Çin'i bir bayrak altında toplama sürecinde akademisyenleri canlı canlı gömerken bunları sağ bırakmanız iyi olmuş. Her biri ellerinde kalem ve not defteri tutup hesaplama sonuçlarını kaydetmekten sorumlular. Tabii ki, onların esas iş yükü sanal bellek gibi hareket etmek ve ara hesaplama sonuçlarını kaydetmektir. Hızlı hesap yapma sürecinde en riskli yer bu kısım. Son olarak, bize en yakın olan kısım da ekran. Bize hesaplamanın en önemli parametrelerini gerçek zamanlı olarak gösterecek kısım."

Uzun bir insan boyundaki parşömen tomarını Qin Shi

Huang'ın önüne getirerek açtı. Parşömenin sonuna ulaştıklarında, aklına bir tomar harita içinde hançer saklayan efsanevi suikastçı gelen Wang'ın göğsü sıkıştı. Fakat hayali hançer kendini göstermedi. Önlerinde sadece sembollerle doldurulmuş kâğıttan büyük bir parça vardı. Bu sembollerin her bir boyutu ufacık sinek kafası kadardı, bu yüzden oldukça yoğundu. Sembolleri izlemek bilgisayar oluşumunu izlemek gibi göz kamaştırıcıydı.

"Evet. Yüce İmparatorum, bu sizin için geliştirdiğimiz Qin 1.0 işletim sistemi. Hesaplamalar için hazırladığımız yazılım bunun sayesinde çalışacak." Aşağıdaki insan topluluğundan oluşan bilgisayarı işaret ederek, "Bu gördüğünüz donanımdır. Kâğıt üzerinde var olanlar ise yazılım. Donanım ile yazılım arasındaki ilişki piyano ile notalar arasındaki ilişki gibidir."

Newton'la ikisi az önceki kadar geniş bir parşömen daha açtı. "Bu diferansiyel denklemleri çözmede kullanılan sayısal metotlar için gerekli olan yazılımdır. Astronomik gözlemlerle belirli bir anda elde edilen üç güneşin hareket vektörlerini girdikten sonra, yazılım bize gelecekte herhangi bir anda güneşin bir sonraki hareketi için tahminde bulunacak. İlk hesaplarımız önümüzdeki iki yıl için tüm güneş pozisyonlarını belirleme üzerine olacak. Her grup çıkış değeri yüz yirmi saatlik dilimler sonunda gerçekleşecek."

Qin Shi Huang başını sallayarak, "Güzel, başlayın," dedi.

Von Neumann ellerini başının üzerine kaldırıp ciddiyetle bağırdı: "Büyük İmparator emrediyor ki, bilgisayarı açın! Sistem öz sınaması başlasın!"

Piramidin aşağısındaki askerlerin yarısı, bayrak sinyalleriyle emri tekrarladı. Bir an içinde otuz milyon askerden yapılmış anakart, ışıklarla dolu bir göle dönüşmüş gibi bir hal aldı. On milyonlarca minik bayrak sallandı. Piramidin tabanına en yakın olan kısımda bulunan, üzerindeki yeşil

bayrakların anbean arttığı ekran düzeni, testin tamamlanma oranını gösteriyordu. On dakika sonra ilerleme çubuğu sona ulaştı.

"Öz sınama tamamlandı! Ön yükleme dizgesine başlayın! İşletim sistemini yükleyin!"

Aşağıda ana veriyolu üzerindeki hafif süvariler, tamamı insandan oluşan bilgisayar arasından seri bir şekilde hareket etmeye başladı. Ana veriyolu çalkantılı bir nehre dönüştü. Veriyolu boyunca, nehir bütün modüler alt birimlere sızarak sayısız ince kolu besledi. Ardından siyah–beyaz bayrakların hareketleri ana kartı dolduran bu dalgalanmayla yekvücut halini oldu. Merkezi ana işlemci alanı ateşte yanan barut gibi düzensiz ve çalkantılıydı.

Ama aniden yanan barutun tükenmesi gibi ana işlemcinin hareketleri gevşedi ve sonunda durdu. Ana işlemciyle başlayan durgunluk, tıpkı denizin hızla donması gibi her yöne yayıldı. En sonunda bu sonsuz döngüler içinde oradan buradan birkaç parça dışında tüm anakart durdu. Ekran dizisinde yanıp sönen bir kırmızı ışık göründü.

"Sistem tıkandı," diye seslendi bir muhabere memuru. Kısa bir süre sonra arıza nedeni tespit edildi. Ana işlemci durum yazıcısındaki kapılardan birinin çalışmasında bir hatadan kaynaklanıyordu.

"Sistemi yeniden başlatın!" diye emretti Von Neumann kendinden emin bir şekilde.

Newton, "Bekle!" diyerek muhabere memurunu durdurdu ve sinsi bir ifadeyle Qin Shi Huang'a dönüp, "Ekselansları, sistemin istikrarlı çalışması için hatalı bileşenlerle ilgili bazı tedbirler almalısınız," dedi.

Qin Shi Huang kılıcını kavrayarak, "Arızalı bileşeni değiştirin ve o kapıyı oluşturan askerlerin kafalarını alın. İlerde tekrar herhangi bir arıza çıkması durumunda aynı ceza uygulanacak," dedi.

Von Neumann tiksinerek Newton'a baktı. Sonra birkaç

atlının, kılıçları ellerinde, o bölgeye doğru ilerleyişini izlediler. Hatalı bileşen için verilen tamir emrinden sonra yeniden başlatma emri verildi. Bu kez operasyon sorunsuz gitti. Yirmi dakika sonra, Üç Cisim'in Von Neumann liderliğinde insandan oluşturduğu bilgisayar Qin 1.0 işletim sistemi altında tam anlamıyla faaliyete başlamıştı.

"Güneş yörünge hesaplama yazılımı Üç Cisim 1.0'ı çalıştırın," diye avazı çıktığı kadar bağırdı Newton. "Ana hesaplama modülünü başlatın! Diferansiyel hesap modülünü yükleyin! Sonlu eleman analiz modülünü yükleyin! Spektral yöntem modülünü yükleyin! Başlangıç parametrelerini girin! Ve hesaplama başlasın!"

Ekranda her renkte bayrakların yanıp sönmesi ile anakart parladı. İnsandan oluşan bilgisayarda uzun bir hesaplama başladı.

"Bu gerçekten çok ilginç," dedi Qin Shi Huang muhteşem görüntüyü işaret ederek. "Tek başına baktığında çok basit olan bireyler bir araya gelerek böylesine muhteşem bir bütün oluştursun... Avrupalılar benim zalim kurallarımın yenilikçiliği bastırdığını söyleyerek eleştiriyor. Ama aslında, insanlar ciddi bir disiplin altında hep birlikte bir bütün olarak büyük bir bilgelikle çözüm üretebiliyor işte."

"Büyük İmparatorum, bu sadece bir makinenin mekanik bir işlemi, bilgelik değil. Burada basit insanların her biri 0'dır. Sadece sizin gibi 1 olan liderler eklendiğinde her şey anlam kazanabilir," diye iltifat ederek gülümsedi Newton.

Von Neumann, Newton'a bakarak, "İğrenç bir felsefe!" dedi. "Bu işin sonunda, senin teorine göre hesaplanan sonuçlar ve matematiksel model gerçeklikle uyuşmazsa sen ve ben sıfır bile olamayız."

"Evet, bu iş dediğin gibi biterse birer hiç olursunuz," diyerek Qin Shi Huang oradan ayrıldı.

Zaman hızla geçti. İnsandan oluşan bilgisayar bir yıl

dört ay boyunca çalıştı. Program ayarlanması için harcanan zaman çıkarıldığında, gerçek işlem süresi bir yıl iki aydı. Bu süre içinde, işlem Kaos Çağı'nın getirdiği kötü hava koşulları sebebiyle iki kez durdurulmak zorunda kaldı. Ama bilgisayar her kapatma anında veri depolaması yaptığından duraklamalar sonrasında hesaplamalar başarıyla devam edebildi. Qin Shi Huang ve Avrupalı biliminsanları tekrar piramidin tepesine çıktı. Hesaplamanın ilk aşaması tamamlanmıştı. Sonuçlar önümüzdeki iki yıl için üç güneşin yörüngelerini tam olarak tanımlamıştı.

Soğuk bir şafaktı. Geceler boyunca yanan sayısız dev meşale sönmüştü. Son hesaplamadan sonra, Qin 1 işletim sistemi bekleme moduna geçmişti. Çalkantılı dalgalar gitmiş, yerine ışık dalgaları gelmişti.

Von Neumann ve Newton hesaplama sonuçlarının olduğu parşömen tomarını Qin Shi Huang'a sundu. "Yüce İmparatorum, hesaplamalar üç gün önce tamamlandı. Sonuçları sunmak için şimdiye kadar bekleme nedenimiz, uzun soğuk gecenin sona ermesini beklemekti. Bir yıldan uzun sürecek bir Düzenli Çağ'ın ilk gün doğumuna çok yakında merhaba diyeceğiz. Yörünge parametrelerine bakılırsa, iklim son derece hafif ve rahat olacak. İmparatorluğunuzu canlandırmak üzere lütfen herkese sulama emrini verin."

"Bu hesaplamanın başından beri imparatorluğumda hiç kurutma olmadı," dedi Qin Shi Huang öfkeyle ve parşömen tomarını çekti. "Ben bu bilgisayarın çalışmasını sağlamak için Qin imparatorluğunun tüm kaynaklarını tahsis ettim ve stokladığımız malzemeler tükendi. Bu bilgisayarın çalışması için sayısız insan açlıktan, soğuktan ve sıcaktan öldü." Parşömenin ardından uzaktaki bir yeri işaret etti. Loş şafak ışığında anakart çevresinden yayılarak ufukta kaybolan şiddetli beyaz ışıkları görebiliyorlardı.

"Ekselansları, buna değdiğini göreceksiniz. Güneş yö-

rüngelerine hâkimiyetten sonra, Qin işletim sistemi çabucak gelişecek ve bir öncekiden daha güçlü olacaktır," dedi Von Neumann.

"Hesaplamalara göre güneş yükselmek üzere, İmparatorum. Bu zaferinizi kutlamaya hazırlanın!" dedi Newton ve bu sözleri üzerine güneş ufukta belirmeye başladı. Altın ışık piramidin ve insandan oluşmuş bilgisayarın üzerine doğuyordu. Anakarttan neşeli çığlıklar yükseldi.

Bir adam aceleyle onlara doğru yaklaştı. Çok hızlı koşmuştu, hemen diz çöktü. Nefes nefese kalmıştı. Gelen imparatorun astronomi bakanıydı.

"Efendim, hesaplamada bir hata olmuş. Bir felaket kapımızda!" dedi ağlamaklı.

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye sordu Qin Shi Huang. İmparatora cevap veremeden Newton adamı tekmeledi ve "Güneşin bizim hassas hesaplamalarımızla uyuşur bir şekilde tam da şu anda yükselmekte olduğunu görmüyor musun?" dedi.

"Ama..." dedi astronomi başkanı, güneşi işaret ederek "Kaç tane güneş görüyorsun?"

Herkes yükselen güneşe baktı ve şaşırdı. "Astronomi bakanı sen düzgün bir Batılı eğitimi alıp doktoranı Cambridge Üniversitesi'nde yapmış bir adamsın. En azından saymayı bilmen gerekir. Tabii ki gökte tek güneş var. Ve sıcaklık gayet normal," dedi Von Neumann.

"Hayır, üç tane var," diye haykırdı astronomi bakanı, akan gözyaşları içinde. "Her biri birbirinin arkasında!"

Tekrar güneşe baktılar, herkesin kafası karışmıştı.

"İmparatorluk Rasathanesi de teyit etti, şu anda olağanüstü derecede nadir görülen bir olay olan üç güneş tutulmasını yaşıyoruz. Üç güneş düz bir çizgide hizalanmış ve aynı açısal hızla gezegenimizin etrafında hareket ediyor! Böylece gezegenimiz ve üç güneş aynı çizgi üstünde hizalanmış oluyor."

“Gözlem hatası olmadığından emin misin?” diye sordu Newton, astronomi bakanının yakasından tutarak.

“Kesinlikle eminim. Gözlem, Kepler ve Herschel’in de dahil olduğu İmparatorluk Rasathanesi’nin batılı astronomları tarafından yapıldı. Avrupa’dan ithal ettikleri dünyanın en büyük teleskopunu kullanıyorlar.”

Newton gevşedi ve astronomi bakanı ayağa kalktı. Wang, Newton’ın yüzündeki solgunluğu gördü ama aynı zamanda saf bir sevinç ifadesi de vardı. Sonra göğsünün üstünde ellerini kavuşturarak, “Ah Saygıdeğer İmparatorum, bütün bunların hepsi hayra alamettir. Şimdi gezegenimizin etrafında üç güneş var. Bu durumda evrenin merkezi sizin imparatorluğunuz. Bu bütün çabalarımız için Tanrı’nın bir ödülü. Ben hesaplamaları bir kez daha kontrol edip bunu size ispatlayacağım!” dedi.

Herkes hayret içerisinde kalakalmışken, Newton sessizce sıvışıp gitti. Sonra diğerleri, Sir Isaac Newton’un bir at çalıp bilinmeyen bir yere kaçtığı haberini getirdiler.

Endişe verici sessizlikten sonra Wang konuşmaya başladı. “İmparatorum, lütfen kılıcınızı kınından çıkarır mısınız?”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Qin Shi Huang şaşkınlık içinde. Ama yine de askerlerinden kılıcı kınından çekip çıkarmasını işaret etti.

Wang, “Sallamayı deneyin,” dedi.

Qin Shi Huang kılıcı elinde tuttu ve etrafında salladı. Sonra şaşkın bir ifade, “Neden bu kadar hafif?” diye sordu.

“V-oyun kostümü yerçekimini azaltma hissini taklit edemez. Aksi takdirde kendimizi de çok daha hafif hissederdik.”

“Bakın! Aşağı bakın! Atlar ve askerlere bakın!” diye bağırdı birisi. Hep birlikte aşağı baktılar ve piramidin dibinde hareket halindeki süvarileri gördüler. Bütün savaş atları yerde kayıyor gibi görünüyordu. Toynaklarını yere vurma-

dan önce atlar uzun bir mesafe boyunca sürüklendi: Ayrıca koşan birkaç adam gördüler. Her adımlarında yükseğe zıplayıp sonra tekrar yere düşüyorlardı. Piramidin tepesinde bir asker atlamaya çalıştı ve kolaylıkla üç metre yüksekliğe ulaştı.

"Neler oluyor?" Qin Shi Huang, yavaşça geri aşağıya düşen askere baktı.

"Efendim, üç güneş, gezegenimizin önünde düz bir çizgide. Bu yüzden çekim kuvvetleri birbirine eklendi..." diye açıklamaya çalıştı astronomi bakanı ama o sırada kendisinin de ayaklarının yerden kesildiğini ve yatay bir pozisyon almış olduğunu fark etti. Diğerleri de farklı açılarda eğilmiş halde havada süzülüyordu. Sanki yüzme bilmeyen bir grup erkek suya düşmüştü. Beceriksizce kendilerini dengede tutmak için ellerini ve ayaklarını oynatıyor ama birbirlerine çarpmaktan kurtulamıyorlardı. Bastıkları toprakta örümcek ağı şeklinde çatlaklıklar oluşmuştu. Çatlaklar hızla büyüdü ve altlarındaki piramit yavaş yavaş taş bloklara ayrılmaya başladı. Sürüklenen devasa blokların arasından, Wang aşağıdaki Büyük Salon'un paramparça olduğunu gördü.

Güneş gökyüzünün ortasına kadar tırmandı. İnsanlar, devasa taş bloklar, astronomi aletleri, bronz kazanlar... Her şey süzülüyordu. Hepsi yavaş yavaş yükselmeye başladı ve ardından hızlandı. Wang, insandan oluşan bilgisayara baktı ve kâbus gibi bir manzarayla karşılaştı: Karınca sürüsünün elektrik süpürgesi ile çekilmesi gibi, otuz milyon askerden oluşan anakart yerden süzülerek yükseliyordu. Arkalarında anakart devrelerinin işaretlerini bırakmışlardı. Bu girişik setin karmaşık işaretleri gelecekteki Üç Cisim uygarlığının arkeolojik kalıntıları olacaktı. Wang yukarı baktı. Gökyüzü garip benekli bulut tabakası ile kaplanmıştı. Bulutlar toz, taş, insan ve diğer ıvır zıvırdan oluşuyordu. Güneş onların arkasına saklanmıştı. Wang uzak mesafede, dağların da

yükseldiğini gördü. Dağlar billur gibi görünüyor, ışıldayarak şekil değiştiriyordu.

Üç Cisim dünyasının yüzeyindeki her şey güneşe doğru yükseldi.

Wang etrafına baktı ve Von Neumann ile Qin Shi Huang'ı gördü. Von Neumann, Qin Shi Huang'a seslendi. Ama hiçbir şey duyulmadı. Bir dizi küçük altyazı belirdi: *Buldum! Elektronik elemanlar! Kapı devrelerini yapmak için elektronik elemanları kullanabilir ve bunları birleştirerek bilgisayar yapabiliriz! Böylece bilgisayar çok daha hızlı olup az yer kaplayacaktır. Ben küçük bir binanın yeterli olacağını düşünüyorum. İmparatorum dinliyor musunuz?*

Qin Shi Huang kılıcını Van Neumann'a doğru salladı. Van Neumann yanında sürüklenen dev taş bloğu tekmeleyerek kılıcın yolundan kaçtı. Uzun kılıç taşa denk geldi ve taş kıvılcımlarla ikiye ayırdı. Daha sonra, iki taş Qin Shi Huang'ı aralarına alarak birbiriyle çarpıştı. Taş ve et parçalarının etrafa savrulmasıyla ortaya dehşet verici bir manzara çıkmıştı.

Ama Wang taşların çarpışmasıyla gelen gürültüyü duymadı. Etrafı tamamen sessizdi. Çünkü atmosferde hava bitmişti ve artık hiç ses yoktu. Vücutları sürüklenirken dışarı sızan sıvıdan oluşan kristalize ortamda bulunan tuhaf damlalar haline dönüşünceye kadar vücutlarındaki kan hava boşluğunda kaynadı ve organlar dışarı çıktı. Ayrıca atmosferde hava olmaması nedeniyle gökyüzü alacakaranlık bir hale büründü. Üç Cisim dünyasından her şey uzay boşluğuna çekilmişti ve uzay boşluğunda parlak bir bulut oluştu. Bu bulut daha sonra dev bir girdaba dönüştü. Ve sonunda yok olacağı yere vardı: güneşe.

Wang güneşin şeklinin değiştiğini gördü. Aslında diğer iki güneşin birinci güneşin hemen arkasından onlara baktığını anlamıştı. Bu açıdan bakıldığında, üst üste binmiş üç

güneş evrende parlak bir göz oluşturmuştu. Üç güneşin tutulmasının arka planında bir metin ortaya çıktı:

> *184. Medeniyet* üç güneş tutulmasının *yerçekimsel etkisi yüzünden yok oldu. Bu medeniyet Bilimsel Devrim ve Sanayi Devrimi dönemlerine kadar ilerledi. Bu medeniyette, Newton göreli olmayan klasik mekaniği kurdu. Aynı zamanda kalkülüsün keşfi ve Van Neumann'ın bilgisayar mimarisini bulması sayesinde Üç Cisim'in hareketlerinin niceliksel matematik analizinin de temelleri atılmış oldu.*
>
> *Uzun bir süre sonra, ön görülemeyen* Üç Cisim *dünyasında hayat ve medeniyet yeniden başlayıp ilerleyecek.*
>
> *Sizi bir sonraki oturuma bekliyoruz.*

Wang oyundan çıktığı anda yabancı biri tarafından arandı. Telefondaki ses oldukça karizmatikti. "Merhaba! Öncelikle bize gerçek numaranızı verdiğiniz için teşekkür ederiz. Ben Üç Cisim oyunun sistem yöneticisiyim."

Wang hem heyecanlanmış hem de endişelenmişti.

"Lütfen bize yaş, eğitim, iş ve pozisyonunuzu söyler misiniz? Kayıt yaparken bu bigileri doldurmamışsınız."

"Bu bilgilerin oyunla ilgisi nedir?"

"Oyunda bu seviyeye ulaştığınızda, bu bilgileri bize vermeniz gerekmekte. Eğer bu bilgileri vermeyi reddederseniz, Üç Cisim oyununa erişiminiz engellenecektir."

Wang dürüstçe sistem yöneticisinin sorularını cevapladı.

"Çok güzel, Profesör Wang. Üç Cisim'in devam koşullarını yerine getirdiniz."

"Teşekkür ederim. Birkaç soru sorabilir miyim?"

"Hayır. Ama yarın akşam Üç Cisim oyuncuları için buluşma yapılacak. Sizi de aramızda bekliyoruz." Sistem yöneticisi Wang'a adresi verdi.

18

Buluşma

Üç Cisim oyuncularının buluştuğu mekân, sapa bir yerde bulunan sakin, küçük bir kafeydi. Wang her zaman oyun tanışma buluşmalarının, insanlarla dolu ve hareketli etkinlikler olduğunu hayal ederdi. Ancak bu buluşma kendisi de dahil sadece yedi oyuncudan oluşuyordu. Wang gibi diğer altı kişi de oyun meraklısı gibi görünmüyordu. Sadece iki kişi nispeten genç sayılırdı. Biri kadın olmak üzere üç kişi orta yaşlıydı. Sadece bir tane altmış-yetmiş yaşlarında bir adam vardı.

Wang başlangıçta, hemen tanışıp ardından Üç Cisim oyunu ile ilgili hararetli bir tartışma yapacaklarını düşündü. Ama yanılmıştı. Üç Cisim oyununun garip ve derin içeriği katılımcılar üzerinde derin psikolojik bir etki bırakmıştı. Wang da dahil olmak üzere tüm oyuncular bu bahsi kolay kolay açamıyordu. Sadece basitçe kendilerini tanıttılar. Yaşlı adam ince bir pipo çıkarıp tütünle doldurdu ve duvardaki resimlere hayran hayran bakınarak piposunu tüttürdü. Diğerleriyse buluşma organizatörünü bekleyerek sessizce oturdu. Hepsi erken gelmişti.

Aslında Wang bu altı kişinin ikisini tanıyordu. Yaşlı adam, modern bilim içeriğiyle Doğu felsefesini harmanlamasıyla ün yapmış bir biliminsanıydı. Garip giyimli olan kadın ise nadir bulunan, avangard tarzda yazan ama yine de çok okuru olan ünlü bir yazardı. Kitaplarını okumaya herhangi bir sayfadan başlayabilirdiniz.

İki orta yaşlı adamdan birisi, Çin'deki en büyük yazılım şirketinin başkan yardımcısıydı fakat çok sade giyindiği için statüsü hiç belli olmuyordu. Diğeriyse Devlet Elektrik Şirketi'nde üst düzey bir yöneticiydi. İki genç erkekten biri büyük bir medya kuruluşunda gazeteci, diğeriyse fen alanında doktora öğrencisiydi. Wang, Üç Cisim oyuncularının önemli bir kısmının elit insanlardan oluştuğunu fark etti.

Bir süre sonra buluşma organizatörü geldi ve adamı gördüğü anda Wang'ın kalbi hızla atmaya başladı: Bu adam Shen Yufei cinayetinin baş şüphelisi Pan Han'dı. Wang hemen telefonunu çıkarıp masanın altından Shi Qiang'a mesaj attı.

"Haha, herkes erkenci!" diyerek ortada hiç yanlış giden bir şeyler yokmuş gibi herkesi selamladı. Medyada genellikle serseri görünümlü giyinirdi ama bu sefer takım elbise ve uygun ayakkabılar giymişti. Oldukça yakışıklı görünüyordu. "Tam hayalimdeki gibisiniz. Üç Cisim sizin statünüzde olan insanlar içindir, alelade insanlar bunun değerini ve muhteviyatını anlayamaz. Bu oyunu oynamak sıradan insanların sahip olmadığı bilgi ve birikim gerektirir."

Wang'ın Shi Qiang'a gönderdiği mesajda *Pan Han'ı gördüm. Xi Cheng bölgesinde YunHe isimli kafede*, yazıyordu.

Pan Han devam etti. "Buradaki herkes mükemmel bir Üç Cisim oyuncusu. Siz en iyi puanlara sahipsiniz ve kendinizi bu oyuna adamışsınız. Ben Üç Cisim'in hayatınızın önemli bir parçası olduğuna inanıyorum."

"Beni hayatta tutan bir oyun diyebilirim," dedi genç doktora öğrencisi.

"Ben tesadüfen torunumun bilgisayarında gördüm," dedi yaşlı adam piposunu kaldırarak. "Birkaç denemeden sonra oyunun anlaşılması çok güç olduğunu söyleyerek oyunu bıraktı. Ama bu oyun beni çekti. Garip, korkunç ama aynı zamanda güzel buluyorum. Bu oyunda basit temsillerin altında çok büyü manâlar gizli."

Wang da dahil olmak üzere herkes bu açıklamayı başını sallayarak onayladı. Wang, Da Shi'den mesaj aldı. *Biz de onu gördük. Sakın endişelenme. Devam et. Oyunun müptelasıymışsın gibi davran. Ama fazla abartma.*

Kadın yazar, "Evet!" diyerek onayladı. "Ben Üç Cisim oyununun edebi unsurlarını seviyorum. İki yüz üç medeniyetin yükseliş ve düşüşleri yeni nesil destanların niteliklerini çağrıştırıyor."

Kadın yazar iki yüz üç medeniyetinden bahsediyordu. Ancak Wang sadece yüz seksen dört medeniyet görmüştü. Wang bu oyunun farklı dünyalarda ve her oyuncu için bağımsız ilerlediğini düşündü.

"Ben gerçek dünyadan bıktım usandım," dedi genç muhabir. "Üç Cisim benim ikinci gerçekliğim."

"Sahiden mi?"diye sordu Pan Han ilgiyle.

"Benim için de," diye katıldı yazılım şirketinin başkan yardımcısı. "Üç Cisim'le karşılaştırıldığında gerçeklik, bayağı ve heyecansız kalıyor."

"Sadece bir oyun olması çok kötü," dedi Devlet Elektrik İdaresi üst düzey yöneticisi.

"Çok iyi," dedi Pan Han. Wang onun gözlerinin heyecanla parladığını fark etti.

Wang, "Herkesin cevabını öğrenmek istediğini düşündüğüm bir soru sormak istiyorum."

"Ne olduğunu biliyorum. Ama yine de sorabilirsiniz."

"Üç Cisim sadece bir oyun mu?"

Diğer oyuncularda başlarını salladılar. Belli ki bu onların da aklını kurcalayan bir soruydu.

Pan Han ayağa kalktı. "Üç Cisim nam-ı diğer Trisolaris dünyası gerçekten var," dedi.

"Nerede?" diye sordu birkaç oyuncu hep bir ağızdan.

Pan Han her birine sırayla baktıktan sonra oturdu ve konuşmaya başladı. "Bazı sorulara cevap verebilirim. Bazılarına ise veremem. Ama eğer Üç Cisim'le bir bütün olmak

kaderinizde varsa, bir gün bütün sorularınız cevap bulacaktır."

"Peki, oyun Üç Cisim dünyasını doğru şekilde tasvir ediyor mu?" diye sordu gazeteci.

"Birincisi, Trisolarislilerin kendilerini kurutarak birkaç medeniyet atlama yeteneği gerçek. Hayatta kalabilmek, öngörülemeyen doğal ortama uyum ve uygun olmayan aşırı çevre koşullarını önlemek için vücutlarındaki suyu tamamen atarak kuru ve lifli nesnelere dönüşebilirler."

"Trisolarisliler neye benziyor?"

Pan Han başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Her medeniyet döngüsünde Trisolarisliler farklı bir görünüme sahip oluyor. Lakin oyun Trisolaris'te gerçekten de var olan bir şeyi tasvir ediyor: Trisolarislilerden oluşan bilgisayar düzeni."

"Hah! Bense bir tek bunun gerçek olamayacağını düşünmüştüm," dedi yazılım şirketi başkan yardımcısı. "Şirkette yüzden fazla çalışanla bir test gerçekleştirdim. Fikir işe yarasaydı bile, insanlardan yapılma bir bilgisayar muhtemelen manuel hesaplamadan daha yavaş çalışırdı."

Pan Han gizemli bir şekilde gülümsedi. "Haklısın. Ama otuz milyon askerden oluşan bilgisayarda her bir askerin siyah ve beyaz bayrakları saniyede yüz bin kez kaldırıp indirme kapasitesine sahip olduğunu ve ana veriyolu üzerindeki hafif süvarilerin bunu ses hızından birkaç kat daha hızlı yaptığını var say. O zaman sonuç çok daha farklı olurdu.

"Az önce Trisolarislilerin görünüşlerini sordunuz. Bazı işaretlere göre, bilgisayarı oluşturan Trisolarislilerin vücudu, aşırı güneş ışığı olduğu durumlarda hayatta kalmalarını sağlamak için tamamen yansıtıcı bir yüzeyle kaplanmış bir halde. Bu aynamsı yüzey herhangi bir şekle bürünme özelliğine sahip. Ayrıca birbirleriyle ışığı odaklayarak ile-

tişim kuruyorlar. Bu tip ışık hızında konuşma son derece hızlı bilgi aktarımını sağlamış ve Trisolarislilerin oluşturduğu bilgisayarın temeli olmuştur. Tabii ki, bu hâlâ çok verimsiz, ama elle yapılması olağanüstü zor olan hesaplamaları tamamlayabilen bir makine. Bilgisayar aslında elektrik ve mekanik olmadan önceki ilk haliyle Trisolaris'te böyle ortaya çıktı."

Pan ayağa kalktı ve oyuncuların arasında gezindi. "Bir oyun olarak, Üç Cisim o dünyanın gelişimini bize anlatabilmek adına insan toplumunun özgeçmişinden yararlanır. Bu, oyunculara tanıdık bir ortam verebilmek adına böyle. Gerçek Trislaris, Üç Cisim'deki oyun dünyasından çok farklıdır ama üç güneşlerin varlığı gerçektir. Bu güneşler Trisolaris'in temelidir."

"Bu oyunun geliştirilmesi için muazzam bir çaba harcanmış olmalı," dedi yazılım şirketi başkan yardımcısı. "Ama bu amacın kâr etmek olmadığı belli."

"Üç Cisim'in amacı basit ve net: ortak ideallere sahip olanlarımızı bir araya toplamak."

"Ortak olan ideallerimiz tam olarak nedir?" diye sordu Wang ve sorduğu gibi pişman oldu. Sorunun düşmanca algılanıp algılanmayacağını bilmiyordu.

Pan, herkese anlamlı bakışlarla baktıktan sonra daha yumuşak ses tonuyla, "Trisolarisliler dünyamıza girmiş olsaydı nasıl hissederdiniz?"

"Ben mutlu olurdum," diyerek sessizliği bozan ilk kişi genç gazeteci oldu.

"Son yıllarda gördüklerimden sonra insan ırkından umudumu kestim. İnsan toplumu kendini iyileştirmekten aciz. Bence dış kuvvetlerin müdahalesine ihtiyacımız var."

"Katılıyorum!" diye bağırdı kadın yazar. Sonunda bastırılmış duygularına bir çıkış yolu bulmuş gibi heyecanlandı. "İnsan ırkı iğrenç. Ben hayatımın ilk yarısında bu çirkinliği

edebiyat neşteriyle kazımaya çalıştım. Ama artık bununla uğraşmaktan bıktım. Trisolarislilerin gerçek güzelliği dünyamıza getirmesi için can atıyorum."

Pan Han hiçbir şey söylemedi. Gözleri yeniden heyecanla parlıyordu. Yaşlı filozof piposunu salladı ve ciddi bir şekilde, "Konunun biraz daha derinine inelim: Aztek uygarlığı üzerindeki izlenimleriniz nedir?"

"Kasvetli ve kanlı. Karanlık ormanlardan görülen sinsi ateşlerde yanan kanla ıslanmış piramitler... Benim izlenimim bu," dedi yazar.

Filozof, "Çok güzel, o halde şöyle düşünün: İspanyol sömürgeciler olmasaydı, o uygarlığın insanlık tarihi üzerinde ne gibi bir etkisi olurdu?" dedi.

"Siz siyaha beyaz, beyaza siyah diyorsunuz. Amerika'yı işgal eden İspanyollar katil ve hırsızdan başka bir şey değildi," dedi yazılım şirketinin başkan yardımcısı.

"Öyle olsa bile en azından Azteklerin ilerlemesine ve Amerika gibi büyük ve eli kanlı bir imparatorluğa dönüşmelerine engel oldular. Hatta ayrıca İspanyollar olmasa, bu medeniyet dediğimiz şey Amerika'da görülmez ve demokrasi uzun süre buralara uğramazdı. Belki de hiçbir zaman görülmezdi. İşte sorunun kilit noktası bu: Trisolarisliler nasıl olursa olsun, ölümcül bir hastalık kapmış olan insan ırkına her halükarda iyi gelecektir."

"Ama, Batılı işgalcilerin Azteklerin tamamını yok ettiği gerçeğini unuttun galiba," dedi Devlet Elektrik İdaresi üst düzey yöneticisi. Bu insanları ilk kez görüyormuş gibi etrafına baktı. Sonra "Bu düşünceleriniz çok tehlikeli," dedi.

"Derin demek istedin herhalde!" dedi doktora öğrencisi parmağını kaldırarak. Başıyla onayladı filozofa işaret etti. "Ben de aynı düşüncedeydim ama bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Çok iyi konuştunuz."

Bir süre süren sesszlikten sonra Pan Han, Wang'a döndü.

"Diğer altı kişi görüşlerini belirtti. Peki ya sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Ben de onlarla aynı fikirdeyim," dedi Wang filozof ve gazeteciyi işaret ederek. Cevabını basit ve kısa tutmayı tercih etti.

"Çok iyi," dedi Pan ve yazılım şirketi başkan yardımcısı ve Devlet Elektrik İdaresi'nin üst düzey yöneticisine döndü. "Siz ikiniz artık toplantılarımızda olmayacaksınız. Üç Cisim için uygun oyuncular değilsiniz ve kullanıcı adlarınız silinecek. Şimdi lütfen burayı terk edin. Teşekkür ederim."

İkisi ayağa kalkıp birbirlerine baktı, ardından şaşkın şaşkın odadakilere bakıp oradan ayrıldılar.

Pan diğer beş kişiye elini sallayarak ciddi bir şekilde, "Biz artık yoldaşız," dedi.

19

Üç Cisim: Einstein, Sarkaç Anıt ve Büyük Yırtık

Wang, Üç Cisim oyununda beşinci kez oturumunu açtığında her zamanki gibi şafak vaktiydi ama bu sefer dünya tanınmaz haldeydi.

İlk dört oyunda görünen büyük piramit, üç güneş aynı hizaya gelmesi sonucu yok olmuştu. Bu sefer piramidin yerini uzun, koyu gri renkli, tanıdık modern bir bina almıştı. Bu bina Birleşmiş Milletler Genel Merkezi'ydi. Uzakta çok sayıda uzun bina vardı, görünüşe göre bunlar kurutma depolarıydı. Hepsi tamamen yansıtıcı yüzeylere sahipti. Şafak ışığında topraktan çıkan dev kristal bitkiler gibilerdi.

Wang, Mozart çalan bir keman sesi duydu. Çok iyi çalıyor denemezdi ama kendince bir çekiciliği olduğu söylenebilirdi. Kemancı, Birleşmiş Milletler Genel Merkezi önündeki merdivenlerde oturan evsiz yaşlı bir adamdı. Yaşlı adamın kabarık beyaz saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Hemen yanında, içinde gelişigüzel atılmış bozuk paralar bulunan eskice bir şapka duruyordu.

Wang aniden güneşi fark etti. Ama şafağın tam aksi yönünde doğmuştu ve çevresindeki gökyüzü hâlâ tamamen karanlıktı.

Güneş o kadar büyüktü ki yarısı bile ufkun üçte birini kaplıyordu. Wang'ın kalbi hızla atmaya başladı, çünkü bu kadar büyük bir güneş ancak başka bir büyük felaket anlamına gelebilirdi. Ama arkasına dönüp baktığında, yaşlı

adamı yine sakince keman çalarken gördü. Adamın saçları sanki yanıyor gibi ışıl ışıl parlıyordu.

Güneş, adamın saçları gibi gümüşi bir renge büründü. Güneş yüzeye zayıf bir ışık yayıyordu ama Wang herhangi bir sıcaklık hissetmedi. Bakışlarını artık tamamen yükselmiş olan güneşe çevirdi. Dev gümüş disk üzerinde sıradağları gördü.

Wang bu diskin ışık yayan bir cisim olmadığını fark etti. Sadece ufkun diğer tarafındaki gerçek güneşten gelen ışığı yansıtıyordu. Diğer güneşler gibi yükselmemişti. Bu nesne güneş değil, devasa bir aydı. Bu ayın hızlı hareketi çıplak gözle görülebiliyordu. Yavaş yavaş yarım aydan hilale dönüştü. Yaşlı adamın keman sesi yatıştırıcı soğuk sabah melteminde uçuşuyordu. Evrenin görkemli manzarası müziğin maddeye dönmüş hali gibiydi. Wang bu güzellik karşısında mest olmuştu.

Dev hilal, şafak ışığıyla birleşince parlaklık arttı. Ufukta sadece iki gümüş parlaklık kaldığında, Wang onları güneşe doğru koşan devasa bir boğanın boynuzları gibi hayal etti.

Dev ay battıktan bir süre sonra yaşlı adam, "Sayın Kopernik, aceleniz nedir? Lütfen biraz dinlenin. Biraz Mozart dinledikten sonra belki ben de bir yemek yerim."

"Eğer yanılmıyorsam..." diye başladı Wang yaşlı adamın kırışık yüzüne bakarak. Sanki bir harmoni oluşturmak istercesine kırışıklıkları uzun ve yüzünün hatları yumuşaktı.

"Evet, yanılmıyorsun. Benim adım Einstein. Tanrı inancı ile dolu bir adamım, gerçi o beni terk etti."

"Bu dev ay nedir? Ben bunu daha önce hiç görmemiştim."

"O çoktan soğudu."

"Ne?"

"Büyük ay. Ben küçükken hâlâ sıcaktı. Gökyüzünün tam ortasına yükseldiğinde ovalardan kırmızı renkli parlaklığını

görebiliyordum. Ama şimdi çok soğuk... Sen büyük yırtık hakkında hiçbir şey duymadın mı?"

"Hayır. Nedir o?"

Einstein iç çekerek başını salladı. "Bu konuyu konuşmayalım. Geçmişi unut. Benim geçmişim, medeniyetin geçmişi, evrenin geçmişi... Hepsi çok acı anılar bunlar."

"Sen nasıl böyle oldun?" dedi Wang. Ceplerini karıştırınca biraz bozukluk buldu. Sonra eğilip şapkaya para bıraktı.

"Teşekkürler, Bay Kopernik. Umarım Tanrı hep seninle olur. Hoş, benim artık inancım kalmadı. Senin, Newton'un ve diğerlerinin Doğu'da insandan oluşan bilgisayarın yardımıyla oluşturduğu modelin doğruya oldukça yaklaştığını hissediyorum. Gerçi az da olsa bulunan hata payı Newton ve diğerleri için geri dönüşü olmayan sonuçlar doğurdu. Her zaman ben olmadan diğerlerinin özel göreliliği keşfedeceğine inandım. Ama genel görelilik farklıdır. Newton, genel görelilikçe açıklanan uzay-zamanın kütle çekimsel bükülmesinden ötegelen gezegensel yörünge etkisini hesaba katmadı. Bunun yol açtığı hata küçük olmasına rağmen, hesaplama sonuçlarına etkisi ölümcül oldu. Uzay-zaman bükülmesinden klasik denklemlere geçişteki düzeltme faktörünü eklemek, doğru matematiksel modeli beraberinde getirecektir. Hesaplamak için gerekli gücün miktarı Doğu'da başardıklarınızı aşıyor. Ama bu hesaplama modern bilgisayarlar tarafından kolayca yapılabilir."

"Hesaplama sonuçları astronomik gözlemlerle doğrulandı mı?"

"Doğrulanmış olsaydı, sence ben burada olur muydum? Ama estetik bir bakış açısıyla, ben doğruyken evren yanlış olmalı. Önce Tanrı ve sonra diğerleri beni terk etti. Hiçbir yerde istenmedim. Princeton profesörlüğümü elimden aldı. UNESCO beni bilim danışmanı olarak bile görmedi. Eskiden olsa onlar önümde diz çökse bile ben istemezdim. Son-

ra başkan olmak için İsrail'e gitmeyi düşündüm. Ama onlar da fikir değiştirdi ve beni sahtekâr olarak yaftaladılar."

Einstein kaldığı yerden tekrar çalmaya devam etti.

Bir süre onu dinledikten sonra Wang, Birleşmiş Milletler binasına doğru yürüdü.

"Orada kimse yok. Genel Kurul oturumunun üyeleri binanın arkasındaki Sarkaç Kabul Töreni'nde," dedi Einstein, bir yanda çalmaya devam ediyordu.

Wang, binanın etrafında yürüdü ve muhteşem bir manzara ile karşılaştı: Karşısında sanki gökyüzü ile yeryüzü arasına gerilmiş gibi duran devasa bir sarkaç duruyordu. Aslında Wang, binanın arkasından uzanan bu devasa sarkacı daha önce görmüştü. Ama ne olduğuna anlam verememişti. Üç Cisim'de ilk oturum açtığı zaman Savaşan Devletler döneminde Fu Xi'nin güneş tanrısını hipnotize etmek için inşa ettiği dev sarkaçlara benziyordu. Ama bu sarkaçlar daha önceki gördüklerinin modernize edilmiş haliydi. Sarkacı tutan iki temel direk de Eyfel Kulesi uzunluğunda metalden yapılmıştı. Kendisi de metalden yapılmış, aerodinamik özelliklerdeydi ve ayna gibi pürüzsüz, elektrolizle kaplanmış bir yüzeye sahipti. Çok güçlü malzemeden yapılmış sarkaç hattı, neredeyse görünmeyecek kadar inceydi ve iki kule arasında havada asılı gibi görünüyordu.

Dev sarkacın altında takım elbiseli insanlardan oluşan bir kalabalık vardı. Muhtemelen çeşitli ülkelerden gelip Genel Kurul oturumuna katılan liderlerdi. Bir şeyleri bekliyor gibi küçük gruplar halinde kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı.

"Ah, Kopernik, beş çağ atlatan adam!" diye bağırdı birisi ve diğerleri de onu selamladı.

"Sen kendi gözleriyle Savaşan Devletler Dönemi'nin sarkaçlarını gören kişisin!" dedi bir adam ve Wang'le samimi bir şekilde tokalaştı. Başka biri, o adamı Afrika'dan gelen Birleşmiş Milletlerin Genel Sekreteri olarak tanıttı.

“Evet, onları gördüm. Ama neden şimdi başka bir tane daha inşa ediyoruz?” diye sordu Wang.

“Bu bir Trisolaris için hem bir anıt hem de mezar taşı,” diye cevapladı genel sekreter sarkaca bakarak. Yakından bakınca denizaltı gibi büyük görünüyordu.

“Bir mezar taşı mı? Kim için?”

“Neredeyse iki yüz medeniyet boyunca süren uğraş ve özlem için. Üç cisim sorununu ve güneşin hareketlerini çözmek adına harcanan çaba için.”

“Peki, çözüldü mü?”

“Evet, şu an itibariyle artık tamamen çözüldü.”

Wang, Wei Cheng’in üç cisim matematiksel modeline ait hesaplamalarının bulunduğu kâğıt tomarını çıkarmadan önce bir an tereddüt etti. “Ben... bunun için gelmiştim. Üç cisim problemini çözecek bir matematiksel model getirdim. Bu model büyük ihtimalle işe yarayacak, buna inanmak için sebeplerim var.”

Wang bunu söylediği an, etrafındaki kalabalığın ilgisini kaybetti. Tekrar küçük gruplarına dönüp kendi aralarında konuşmaya devam ettiler. Birkaç kişi ise başını sallayıp gülüp geçti. Genel sekreter elindeki kâğıtları alıp bakmadan yanındaki gözlüklü zayıf adama uzattı. “Sizin ün yapmış itibarınıza saygım sonsuz fakat bilim danışmanıma bakmasını söylerim. Buradaki herkesin size karşı saygısı var. Eğer söylediklerinizi bir başkası söyleseydi suratınıza gülerlerdi.”

Bilim danışmanı belgelere şöyle bir baktı. “Evrimsel algoritma ha? Kopernik sen bir dahisin. Böyle bir algoritmayı ortaya çıkartan diğer herkes gibi sen de dahisin. Bu sadece güçlü bir matematik becerisi değil aynı zamanda hayalgücü de gerektirir.”

“Yani başka birinin daha böyle bir matematiksel model oluşturduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet. Diğer matematiksel modellerden düzinelerce var ve bunların yarısından fazlası seninkinden daha gelişmiş.

Hepsi uygulanıp bilgisayarlar üzerinde çalıştırıldı. Geçtiğimiz iki asır boyunca, bu tür hesaplamalar dünyanın ana faaliyet konusu haline geldi. Kıyamet gününü bekler gibi herkes bu sonuçları bekledi."

"Sonra?"

"Üç cisim sorunun bir çözümü olmadığını kanıtladık."

Wang büyük sarkaca doğru baktı. Şafak ışığında kristal gibi parlıyordu. Yüzeyi ayna gibiydi, etrafındaki her şeyi yansıtıyordu. Bu yerde, birçok medeniyetin sırayla var olduğu çok uzak bir çağda o ve Kral Wen, Kral Zhou'nun sarayına giderken dev sarkaçların olduğu yoldan geçmişti. Tarih uzun bir yol kat etmiş ve sonra başladığı yere geri dönmüştü.

"Uzun zaman önce de tahmin ettiğimiz gibi üç cisim bir kaos sistemidir. Küçük düzensizlikler durmadan güçlenir. Üç güneşin hareket modeli matematiksel olarak tahmin edilemez."

Wang kendi bilimsel bilgi ve düşünce sisteminin bir an için bulanıklaştığını hissetti. İnanılmaz bir şekilde kafası karışmıştı. "Eğer üç cisim sistemi gibi son derece basit bir sistem bile öngörülemeyen bir kaos olarak görüyorsak, evrenin karmaşık yasalarını nasıl keşfedeceğiz?"

"Tanrı yaşlı bir kumarbazdır ve bizi terk etti." Einstein kemanını sallayarak konuşuyordu. Wang onun geldiğinin bile farkına varmamıştı.

Genel sekreter yavaşça başını sallayarak, "Evet, Tanrı bir kumarbazdır. Trisolaris medeniyeti için de tek umut çok iyi kumar oynamaktır."

Dev ay artık ufkun karanlık tarafında yükseliyordu. Büyük gümüş görüntüsü sarkacın parlak yüzeyine yansıyordu. Garip bir şekilde kıpırdadı. Sanki dev sarkaç ile ay arasında gizemli bir telepati vardı.

"Bu medeniyet oldukça ileri bir seviyeye ulaşmış gibi görünüyor," dedi Wang.

"Evet. Biz atom enerjisi üzerinde uzmanlaştık ve Bilgi Çağı'na ulaştık," dedi genel sekreter demesine ama sözlerinden kendisi bile etkilenmişe benzemiyordu.

"Bir umut var: Güneşin hareket modelini bilmek imkânsız olsa bile, bu dönemlerin yıkıcı felaketlerinden korunarak, Kaos Çağı'nda yaşanabilir bir aşamaya ulaşıncaya kadar medeniyet gelişmeye devam edebilir."

"Geçmişte de insanlar senin gibi düşünüyordu. Trisolaris medeniyetinin inatla geri gelmesine sebep olan da bu motivasyondu. Ama ay, bu fikrin hamlığını yüzümüze vurdu." Genel sekreter yükselen ayı işaret etti. "Muhtemelen bu ayı ilk kez görüyorsun. Aslında bizim gezegenimizin dörtte biri büyüklükte. Gerçi artık bir ay değil, çift gezegenli sistemde bize eşlik eden bir gezegen. Büyük Yırtık'ta böyle oldu," dedi.

"Büyük Yırtık mı?"

"Bu felaket, son medeniyeti yok etti. Diğer medeniyetlere kıyasla bu felaket hakkında çok fazla uyarılmışlardı. Kayıtlara göre, 191. Medeniyet'in gök bilimcileri, donmuş yıldızı sürecin başında keşfetmiş."

Wang bu cümleyi duyduğunda kalbi sıkıştı. Donmuş bir uçan yıldız Trisolaris için korkunç bir alametti. Ne zaman yıldız alanında uçan bir yıldız ya da uzak mesafede bir güneş görünse, güneşin ve gezegenin hareket vektörleri aynı hizaya gelir. Bunun üç olası yorumu vardır: Güneş ve gezegen aynı yönde ve aynı hızda hareket ediyordur, güneş ve gezegen birbirinin zıt yönünde hareket ediyordur ya da güneş ve gezegen birbirine doğru hareket ediyordur. 191. Medeniyet'ten önce bu son ihtimal daha önce hiç yaşanmamış, sadece teoride kalmış bir olaydı. Ama yine de insanlarda bu korku ve endişe hiç sönmedi. O kadar ki "donmuş uçan yıldız" tabiri Trisolaris medeniyetlerinde kötü şansı ifade eder hale gelmişti. Tek bir uçan yıldız bile herkesi kor-

kutmak için yeterli olurdu.

“Ve sonra üç yıldız aynı anda dondu. Medeniyet 191’in halkı, üç güneş dünyalarına doğru düşerken çaresizce donmuş üç yıldıza bakarak oldukları yerde kalakalmış. Birkaç gün sonra, güneşlerden biri dışındaki gaz tabakasının görünür hale geldiği bir mesafeye yaklaşmış. Sakin bir gecenin ortasında, yıldız aniden kızgın bir güneşe dönüşmüş. Otuz saatlik aralıklarla diğer yıldızlar da ilkini izlemiş.

“Bu normal bir üç güneş günü değilmiş. Son uçan yıldız da güneşe dönüştüğünde, ilk güneş çoktan, çok yakın bir mesafeden gezegeni yakmıştı. Hemen ardından diğer iki güneş de Roche limit değerleri içerisinde çok daha yakın mesafeden aynısını yapmış. Öyle ki üç güneşin oluşturduğu gelgit kuvvetleri gezegenin öz çekim gücünü aşmaya başlamış. İlk güneş gezegenin en derin jeolojik yapısını sarsmış. İkinci güneş gezegenin çekirdeğine kadar bir yarık oluşturmuş ve üçüncü güneş gezegeni iki parçaya ayırmış.”

Genel sekreter dev ayı işaret etti. “İşte bu da kopan küçük parça. Üstünde 191. Medeniyet’ten kalıntılar var ama hayat yok. Bu Trisolaris tarihinin en korkunç felaketi oldu. Gezegen paramparça olduktan sonra, iki düzensiz şekilli parça kendi yerçekimleri etkisiyle küresel forma dönüştü. Yoğun ve yanar haldeki gezegen çekirdeği yüzeye fışkırdı ve okyanuslar lavları köpürttü. Kıtalar magma üzerine sürüklendi ve buzdağları gibi çarpıştı. Onlar çarpıştıkça toprak okyanus gibi yumuşak bir hal aldı. Binlerce metre yükseklikteki dağlar bir saat içinde oluşup bir saat içinde yok oldu. Bir süreliğine iki yıkık parça, boşluğa yayılan nehirlerle birleşmiş erimiş lav akıntılarıyla bağlı kaldı. Sonra lavlar soğudu ve gezegenlerin etrafında halkalar oluştu, ancak gezegenlerin sapmalarından dolayı, halkalar stabil değildi. Yüzey kayaçları, birkaç asır süren kaya yağmurlarına neden oldu. Bunun nasıl bir cehennem olduğunu hayal edebiliyor

musun? Bu felaketin yol açtığı ekolojik yıkım tarih boyunca yaşanan en ağır yıkım oldu. Eşlik eden gezegendeki tüm hayat sona erdi ve neredeyse ana gezegen bile hayat olmayan ıssız bir yer haline geldi. Ama sonra hayatın tohumları yeniden çimlenmeye başladı, ana gezegenin jeolojik durumu istikrar kazandı, yeni okyanus ve kıtalar oluştu. 192. Medeniyet kurulana kadar bu süreç tamı tamına doksan milyon yıl sürdü.

"Evrendeki Trisolaris dünyası bizim tahmin ettiğimizden çok daha korkunç. Bir sonraki donmuş uçan yıldız oluştuğunda ne olacak? Büyük olasılıkla gezegenimiz sadece güneşin yanından geçip sıyrılamayacak, bir ateş denizinin içine dalacak. Bir süre sonra bu olasılık kesinlik kazanacaktır.

"Başta bunlar sadece korkutucu spekülasyonlardı. Ama son yapılan astronomik keşifler Trisolaris'in akıbetiyle ilgili tüm umutlarımızı tüketti. Sonra bunun yerine onlar Trisolaris'in bulunduğu güneş sisteminde on iki gezegen olduğunu keşfetti. Ve şimdi artık sadece biz varız. Bunun tek bir açıklaması var: diğer on bir gezegen üç güneş tarafından yok edildi. Dünyamız bu Büyük Av'dan kurtulan tek gezegen. Medeniyetin yüz doksan iki kere tekrar doğması bir tür şans. Ama bunun üzerine yapılan diğer çalışmalar sırasında, üç yıldızların 'nefes' olgusu keşfedildi."

"Yıldızlar nefes mi alıyor?"

"Bu sadece bir metafor. Güneşin gaz tabakasını keşfettin. Ama bu gaz tabakasının nefes alır gibi, çok uzun süren döngüler boyunca genişleyip daraldığını bilmiyordun. Gaz tabakası genişlediğinde on kat daha kalınlaşabilir. Bu da güneşin çapını önemli ölçüde arttırır. Güneş gezegenleri kolaylıkla yakalayabilecek büyük bir eldiven halini alır. Bir gezegen güneşe yakın bir mesafeden geçtiği zaman, güneşin gaz katmanına girecektir. Yoğun sürtünme sonucu bir ya-

vaşlama olacak ve sonunda bir meteor gibi, güneşin peşine takılarak o ateş denizine düşecektir. Araştırmalar gösteriyor ki Trisolaris güneş sisteminin kadim tarihinde, güneşin gaz tabakası her genişlediğinde bir veya iki gezegen yok olmuş. Gaz tabakası en geniş halini aldığında diğer on bir gezegen de ateş denizine kapılmış. Şu anda üç güneşin gaz katmaları daralma aşamasında, aksi halde bizim gezegenimiz de bu yanan denize düşmüş olabilirdi. Ama yine de biliminsanları tabakadaki genişlemenin yüz elli iki yüz bin yıl içinde yeniden ortaya çıkacağını tahmin ediyorlar."

"Artık bu korkunç yerde kalamayız," dedi Einstein ve bir dilenci gibi yere çömeldi.

Genel sekreter başını sallayarak, "Artık burada kalamayız. Trisolaris medeniyeti için tek çıkar yol evrenle kumar oynamaktır," dedi.

"Nasıl?" diye sordu Wang.

"Trisolaris güneş sisteminden ayrılmalı ve engin yıldız denizine dalmalıyız. Galakside göç edecek yeni bir dünya bulmamız gerekiyor."

Wang bir gürültü duydu. Dev sarkacın vince bağlı ince bir kablo ile yukarı doğru çekildiğini gördü. Sarkaç yükseğe çıktıkça devasa ay gitgide küçülüyordu.

Genel sekreter büyük bir ciddiyetle, "Sarkacı çalıştırın," diye ilan etti.

Yükseltilmiş vinç sarkacın bağlı olduğu kabloyu serbest bıraktı ve gövde sessizce pürüzsüz bir yay boyunca düştü. Başlangıçta yavaş yavaş düşerken bir süre sonra hızlandı ve yayın altında maksimum hıza ulaştı. Havayı yarıp düştüğü esnada çıkardığı ses derinden ve yankılıydı. Gürültü kaybolduğunda, sarkaç çizdiği yayın ters tarafta en yüksek noktasına ulaşmıştı. Bir an durakladıktan sonra geriye doğru sallandı.

Wang sarkacın hareketi ile üretilen büyük gücü hisse-

debiliyordu. Zemin kendi kendine sarsılıyor gibiydi. Gerçek dünyada bulunan bir sarkacın aksine, sarkacın devri istikrarlı değildi, sürekli değişiyordu. Bunun nedeni büyük ayın sürekli değişen yerçekimiydi. Büyük ay, gezegenin bu tarafındayken, yerçekimi, dünyanın yerçekimini kısmen devredışı bırakıyor, bu da sarkacın ağırlığını kaybetmesine neden oluyordu. Gezegenin diğer tarafındayken, gezegenin yerçekimine ayın yerçekimi de ekleniyor, sarkacın ağırlığının Büyük Yırtık öncesi ağırlığına gelene kadar artmasına sebep oluyordu. Wang Trisolaris Sarkacı'nın büyüleyiciliğine bakarak kendi kedine sordu. *Bu huzura duyulan hasreti mi yoksa kaosa teslim olmayı mı temsil ediyor?* Wang sarkacı aynı zamanda duygusuz evren üzerinde sonsuzluğa salınan, Trisolaris Medeniyeti'nin savaş çığlıklarını sessizce haykıran bir demir yumruğa benzetti.

Wang, yaşlı gözlerle, sallanan sarkaç zemininde beliren yazıyı gördü:

Dört yüz elli bir yıl sonra, 192. Medeniyet, birlikte ortaya çıkan ikiz güneşlerin alevleriyle yok oldu. Bu medeniyet Atom Çağı'na ve Bilgi Çağı'na ulaştı.

Trisolaris medeniyetinde, 192. Medeniyet bir dönüm noktası oldu. Sonunda üç cisim sorununun hiçbir çözümü olmadığı kanıtlandı. 192 döngüyle süren bu beyhude çabadan vazgeçildi. Ve gelecek nesiller için yol haritası belirlendi. Böylece Üç Cisim oyununun hedefi değişti: Yıldızlara ulaşmak; yeni bir ev bulmak.

Sizi bir sonraki oturuma bekliyoruz.

Wang, Üç Cisim oyunundan çıkış yaptıktan sonra her zamanki gibi kendini bitkin hissetti. Ama bu sefer tekrar giriş yapmadan önce sadece yarım saat dinlendi. Bu kez zifiri karanlık arka planda beklenmedik bir yazı çıktı.

Acil durum. Üç Cisim sunucuları kapatılmak üzeredir. Kalan süre içinde serbestçe giriş yapınız. Üç Cisim artık doğrudan final sahnesine geçecek.

20

Üç Cisim: Keşif Gezisi

Serin şafak vakti çorak bir manzara ortaya çıkardı. Ne bir piramit, ne Birleşmiş Milletler Genel Merkezi ne de bir Sarkaç Anıt vardı. Hiçbirinden iz yoktu. Wang'ın oyuna ilk giriş yaptığı zamanki gibi sadece karanlık bir çöl vardı.

Ama, Wang çok geçmeden yanıldığını fark etti. Biraz daha dikkat edince çölde taş olduğunu sandığı dizilmiş sayısız şeyin taş değil insan kafası olduğunu anladı. Çöl insanlarla kaplanmıştı. Wang küçük bir tepe üzerinden bakınca uçsuz bucaksız bir insan deryası gördü.

Wang, kabaca bir tahmin yaparak milyonlarca insanın olduğunu düşündü. Hatta Trisolaris medeniyetinin tüm insanlığı burada toplanmış olabilirdi. Her yeri saran bu milyonlarca insanın sessizliği boğucu bir yabancılık duygusu yarattı. Bu insanlar neyi bekliyordu? Wang daha yakından bakınca herkesin gökyüzüne doğru baktığını fark etti.

Wang başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve yıldızların gökyüzündeki şaşırtıcı duruşunu gördü. Yıldızlar çok düzgün bir kare oluşturmuşlardı. Ancak Wang kısa süre sonra gökyüzünden yıldızlardan oluşmuş bu karenin, gezegenle uyumlu bir yörünge içinde olduğunu ve geri plandaki Samanyolu'na aksi yönde hareket ettiğini fark etti. Şafağa yakın olan yıldızlar gümüşi bir parlaklığa sahipti ve ayrıca bu yıldızların gölgeleri dünya üzerine düşüyordu. Wang oluşan karenin her sırasında otuzdan fazla yıldız olduğunu saydı ki bu da toplamda binden fazla yıldıza denk geliyor-

du. Evrene karşı yapay olarak oluşturulduğu belli olan bu yıldız kümesinin yaydığı büyük güç hissediliyordu.

Bir adam Wang'ın yanında durup onu hafifçe dürttü ve alçak bir ses tonuyla, "Ah, Yüce Kopernik, neden bu kadar geç kaldınız? Uygarlıkta üç devir geçti ve siz birçok büyük girişimi kaçırdınız."

"Bu nedir?" diye sordu Wang, gökyüzündeki kare oluşumu işaret ederek.

"Trisolaris Yıldızlararası Donanması. Keşfe başlamak üzere."

"Trisolaris medeniyeti şimdiden yıldızlararası uçuş yeteneğine ulaştı mı?"

"Evet. Tüm bu muhteşem uzay araçları ışık hızının onda birine ulaşabiliyor."

"Anladığım kadarıyla bu muazzam bir başarı. Ama yine de yıldızlararası uçuş için fazla yavaş görünüyor."

"Binlerce kilometrelik yolculuklar bile bir adım ile başlar. Önemli olan doğru hedefi bulmaktır," dedi adam.

"Peki, donanmanın varış noktası nedir?"

"Dört ışık yılı uzakta bulunan, Trisolaris'e en yakın mesafede ve gezegenlere sahip bir yıldız."

Wang şaşırdı. "Bize en yakın yıldız da yaklaşık dört ışık yılı uzaklıkta."

"Siz derken?"

"Dünya."

"Ah, aslında bunda şaşıracak bir şey yok. Samanyolu'nun büyük bölümünde yıldızların dağılımı oldukça düzgündür. Bu, yerçekimi etkisi altında hareket eden yıldız kümelerinin sonucudur. Çoğu yıldız arasındaki mesafe üç ila altı ışık yılı arasındadır."

Bir anda kalabalık içinden yüksek bir tezahürat yükseldi. Wang yukarı baktı ve kare şekli oluşturmuş yıldızların her birinin parlaklığının arttığını gördü. Bu uzay araçları-

nın yaydığı ışıktan kaynaklanmaktaydı. Bu ışın demeti hızla battı, binlerce küçük yıldız, binlerce küçük güneşe dönüştü. Trisolaris şanlı bir güne başlamıştı, insanlar ellerini gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Kalkmış kollar göz alabildiğince uzanan bir kırı andırıyordu.

Trisolaris donanması gökyüzünde hareket ederek hızlanmaya başladı, dağlarında ve ovalarında zayıf bir mavi ışık oluşturarak dev ayın yanından geçip gitti. Neşe içerisinde atılan çığlıklar yatıştı. Trisolaris halkı sessizce, umutlarının yavaş yavaş gökyüzünün batısına doğru gidişini izledi. Hayatları boyunca bu girişimin sonucunu bilemeyeceklerdi ama dört yüz, beş yüz yıl sonra onların torunları, çocuklarının Trisolaris medeniyeti için yeni bir hayatın başlangıcının haberini alabilme ihtimalleri vardı. Onlarla beraber sessizce donanmayı izleyen Wang, binlerce yıldızın uzaklaştıkça bir yıldıza dönüşünü ve o tek yıldızın da batıya doğru giderek kayboluşunu izledi.

Ardından bir metin ortaya çıktı:

Trisolaris'in yeni dünyalar keşfetmek için başlattığı keşif seferi başladı. Filo uçuşu hâlâ devam etmektedir...

Üç Cisim sonra erdi. Gerçek dünyaya döndüğünüzde, verdiğiniz söze sadık kalırsanız, Dünya-Trisolaris Organizasyonu'nun buluşmasına lütfen katılın. Adres size e-posta olarak gönderilecektir.

3. KISIM

İNSANLIK İÇİN GÜN BATIMI

21

Dünyalı İsyancılar

Son Üç Cisim buluşmasına kıyasla bu kez çok daha fazla katılımcı vardı. Bu kez bir kimya tesisinin personel kafeteryasında buluşulmuştu. Fabrika çoktan başka bir yere taşınmıştı ve binanın içi neredeyse yıkılmak üzereydi fakat ferahtı. Yaklaşık üç yüz kişi toplanmıştı ve Wang birçok yüzü tanıdığını fark etti. Hepsi çeşitli alanlarda elit ve ünlü insanlardı. Ünlü biliminsanları, politikacılar, yazarlar…

Wang'ın dikkatini çeken ilk şey kafeteryanın ortasındaki garip cihazdı. Bovling topundan biraz daha küçük üç gümüş küre, metal bir kaide üzerinde dönüyordu. Wang bunun manyetik kaldırma temelli bir cihaz olabileceğini düşündü. Üç kürenin de yörüngeleri tamamen rastgeleydi: üç cisim sorununun gerçek versiyonu gibiydi. Diğerleri Wang gibi üç cisim sorununun bu sanatsal canlandırmasına dikkatlerini vermemişti. Bunun yerine kafeteryanın ortasındaki kırık masa üzerinde oturan Pan Han'a odaklanmışlardı.

"Yoldaş Shen Yufei'i sen mi öldürdün?" diye sordu birisi.

"Evet," dedi Pan Han son derece sakin bir şekilde. "Çünkü aramızda onun gibi Adventistler var. Organizasyonun karşı karşıya kaldığı krizlerin sebebi de bu."

"Sana onu öldürme hakkını kim verdi?"

"Bunu, örgüte karşı duyduğum sorumluluk duygusuyla yaptım."

"Sorumluluk mu? Bence senin karakterinde kötülük var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin liderliğinde Çevre Bölümü ne başardı, söyler misin? Sorumluluğun çevresel sorunlar üreterek insanların bilim ve modern sanayiden nefret etmesini sağlamaktı. Ama sen efendimizin teknoloji ve kehanetlerini kullanarak kendini şöhrete kavuşturup zenginliğine zenginlik kattın."

"Ben kendim için mi ünlü oldum sanıyorsun? Benim gözümde insan ırkı bir çöp yığınından başka bir şey değildir. Onların düşündüğü neden umurumda olsun? Ünlü olmasaydım, onların düşüncelerini nasıl yönlendirebilirdim?"

"Sen her zaman kolay görevleri üstlendin. Senin yaptıklarını, dürüst çevreciler çok daha başarılı şekilde yapabilirdi. Onlar daha samimi, tutkulu oldukları için sadece biraz yönlendirmeyle kolayca onların eylemlerinden yararlanabilirdin. Çevre Bölümü çevresel felaketler meydana getirip sonra onları istismar etmeliydi. Mesela, rezervuarlarda zehir yaymak, kimyasal tesislerden zehirli atık sızdırmak gibi... Bunları yaptın mı? Söyle, birini bile yaptın mı?"

"Çok sayıda plan ve program tasarladık ama kumandan hepsini veto etti. Bu tür eylemleri yapmak, en azından yakın zamana kadar aptalca bir davranış olabilirdi. Biyoloji ve tıp bölümü aşırı antibiyotik kullanımından kaynaklanan bir facia meydana getirdi ve o da kısa zamanda tespit edildi. Avrupa ekibinin aceleci işleri neredeyse dikkatleri üzerimize topluyordu."

"Adam öldürmüş biri kalkmış dikkat toplamaktan söz ediyor!"

"Yoldaşlar, beni dinleyin. Er ya geç bu kaçınılmazdı. Sizin de bildiğiniz gibi dünya hükümetleri bir savaşa hazırlanıyor. Avrupa ve Kuzey Amerika'da Organizasyon üzerinde sert tedbirler alınıyor. O tedbirler burada da alınmaya başladığında Kefaretçiler şüphesiz hükümet tarafında yer

alacaklar. Bu sebeple bizim birinci önceliğimiz örgütten Kefaretçiler, çıkarmak."

"Bu senin yetkin dahilinde değil."

"Tabii ki kumandan karar vermeli. Ama size şunu söyleyebilirim ki, kumandan da Adventistlerden."

"İşte şimdi uyduruyorsun! Buradaki herkes kumandanın gücünün ne kadar büyük olduğunu bilir. Kumandan gerçekten dediğin gibi Adventistlerden olsaydı, o zaman burası Kefaretçilerden çok uzun zaman önce temizlenmiş olurdu."

"Belki de kumandan bizim bilmediğimiz şeyler biliyordur. Hatta belki de bu toplantıdan haberdardır."

Bundan sonra insanlar bu krizle dikkatlerini Pan Han'dan çekip arkalarını döndüler. Turing ödülü kazanmış meşhur bir biliminsanı masanın üzerine atlayıp konuşmaya başladı. "Konuşacak zamanımız kalmadı. Yoldaşlar, bir sonraki adımımız ne olacak?"

"Küresel bir isyan başlatalım!"

"Ölüm fermanımızı imzalamış oluruz."

"Trisolaris ruhu çok yaşasın! Her orman yangını sonrasında inatçı bir ot gibi tekrar filizlenelim."

"Bir isyanla bütün dünyada sesimiz duyulur. Uygun bir plan yaparsak eğer, birçok kişinin bize destek olacağından eminim."

Bu sözler Pan Han'dan geldi ve çok alkış topladı.

Sonra birisi, "Kumandan burada!" diye bağırdı. Kalabalık yol açmak için ayrıldı, Wang baktı ve baktığı anda başının döndüğünü hissetti. Dünya gözünde siyah beyaz bir hal aldı, gördüğü tek renkli şey kapıdan içeri giren kişiydi. Etrafı bir grup genç korumayla çevriliydi, Dünya-Trisolaris isyancılarının başkumandanı, Ye Wenjie, kalabalığın içinde yürüyordu.

Ye, onun için temizlenmiş kalabalık alanın ortasında

durdu ve yumruğunu havaya kaldırdı. Wang'ın onun sahip olduğunu bilmediği bir azim ve kudretle, "İnsan zulmünü ortadan kaldırın," dedi.

Kalabalık sanki sayısız kez prova yapmış gibi hep bir ağızdan, "Dünya, Trisolaris'e aittir!" diye bağırdı.

"Merhaba yoldaşlar," dedi Ye. Sesi Wang'ın çok iyi bildiği o kibar tona döndü. Ancak bu ses tonunu duyduğunda Wang onun gerçekten Ye olduğundan emin olabildi. "Son zamanlarda kendimi iyi hissetmiyordum. Sizinle çok fazla zaman geçiremedim. Ama şimdiki durum çok acil ve herkesin büyük bir baskı altında olduğunu bildiğim için sizleri görmeye geldim."

"Kumandanım, kendinize dikkat edin," diye bağırdı kalabalık içerisinden biri. Wang bu sözlerin samimiyetle söylendiğini hissedebiliyordu.

Ye, "Daha önemli konulara geçmeden önce küçük bir ayrıntıyı çözelim. Pan Han–" diye seslendi. Gözleriyle kalabalığın içinde onu aradı.

"Kumandanım, buradayım," diyerek kalabalıktan çıktı Pan. Hâlbuki daha öncesinde o kalabalığın içinde kendini kaybettirmeye çalışmıştı. Sakin görünmeye çalışsa da içten içe korktuğu belliydi. Kumandanın ona *yoldaş* dememesi hayra alamet değildi.

"Örgütün kurallarını ciddi bir şekilde ihlal ettin," dedi Ye Wenjie, Pan Han'a bakmadan. Ses tonu yaramaz bir çocukla konuşuyormuş gibi nazikti.

"Kumandanım, örgütümüz hayati bir krizle karşı karşıya. Ciddi tedbirler alıp hainleri ve düşmanlarımızı ortadan kaldırmazsak, her şeyi kaybedeceğiz!"

Ye, sevgi dolu gözlerle Pan Han'a baktı. Pan Han birkaç saniye nefes alamadı. "Dünya-Trisolaris Organizasyonu'nun nihai hedefleri ve ideali her şeyi kaybetmektir. Biz de dahil insan ırkına ait olan her şeyi."

"Siz Adventistlerden olmalısınız. Kumandanım, lütfen bunun doğruluğunu açıklayın. Çünkü bu çok önemli. Hak-

sız mıyım yoldaşlarım? Çok önemli!" diye bağırdı ve etrafına baktı. Ama kalabalık onun bu sözlerinin karşısında sessiz kalmıştı.

"Sen böyle bir talepte bulunacak konumda değilsin. Ciddi bir disiplin ihlali yaptın. Bir itirazın varsa ve kendini savunmak istiyorsan, şimdi konuş. Aksi halde bu hatanın sorumluluğu boynunda kalır," dedi Ye. Her kelimeyi tane tane ve yavaş yavaş söylemişti. Sanki korkmuş bir çocuğa eğitim verir gibiydi.

"Ben, şu matematik dâhisi Wei Cheng'i ortadan kaldırmak için gitmiştim. Bu karar komitenin oylaması sonucu yoldaş Evans tarafından verildi. Wei Cheng, üç cisim problemi için matematiksel model oluşturmada başarılı olup tam bir çözüm sunsaydı, efendimiz hiç gelmeyecek ve Dünya'daki büyük Trisolaris girişimi heba olacaktı. Benimki sadece nefsi müdafaaydı. İlk önce Shen Yufei bana ateş etti."

Ye başını salladı. "Sana inanıyoruz. Artık önemli olan bu değil. Umarım biz sana inanmaya da devam edebiliriz. Şimdi lütfen benden ne istediğini tekrarla."

Pan Han bir anlığına şaşırdı. "Ben... Adventistlerden olduğunuzu açıkça beyan etmenizi istedim. Ne de olsa sizin idealiniz olan eylem planı bu."

"O zaman eylem planını tekrarla."

"İnsan toplumu artık kendi sorunlarını çözmek için kendi gücüne güvenemez. Ayrıca kendi deliliğini dizginlemek için de kendi güçlerine güvenemez. Bu yüzden biz de efendimizden bu dünyaya gelmesini istedik ki, bizi gözetsin ve bizden yepyeni kusursuz bir insan medeniyeti oluştursun."

"Adventistler bu plana sadık mı?"

"Tabii ki. Kumandanım, lütfen asılsız haberlere inanmayın."

"Bu asılsız bir haber değil!" diye bağırdı bir adam ve ön tarafa doğru yöneldi. "Ben İsrailliyim. Adım Rafael. Üç yıl önce, on dört yaşındaki oğlum bir kaza sonucu öldü. Oğ-

lumun böbreklerini, her iki halkın da bir arada barış içerisinde yaşayabileceğinin bir umut göstergesi olarak böbrek yetmezliği yaşayan iki Filistinli kıza bağışladım. Pek çok İsrailli ve Filistinli bu amaç için içtenlikle yanımda durdu. Ama her şey boşunaydı, hiçbir işe yaramadı. Yuvamız bu intikam bataklığına saplanıp kalmıştı.

"Bütün bunlardan dolayı insanlığa olan güvenimi kaybettim ve DTO'ya katıldım. Umutsuzluk beni barış yanlısı biri yapmıştı. Örgüte o kadar çok bağışta bulundum ki Adventistlerin çekirdek üyelerinden biri oldum. Ama size şunu söyleyeyim: Onların kendilerine has gizli amaçları var. İnsan ırkı şeytani bir türdür. İnsan ırkı dünyaya karşı affedilemez suçlar işlemiştir ve cezalandırılmalıdır. Adventistlerin nihai hedefi efendimizden bu kutsal cezayı uygulamasını istemektir: İnsanlığın yok edilmesi."

"Bu, zaten herkesçe bilinen bir şey, sır değil ki!" diye bağırdı birisi.

"Bilmediğin şey, onların amaçlarının bu şekle evrilmediğidir. En başından beri planları buydu: Adventistlerin arkasındaki beyin olan Mike Evans'ın hayaliydi bu. Evans, kumandan dahil olmak üzere herkese yalan söyledi ve herkesi kandırdı. Mike Evans en başından beri bu hedefe yönelik çalışmalarını sürdürmekte. O, bu topluluğu aşırı uç çevreciler ve insan ırkından nefret eden çılgınlarla dolu bir topluluk haline getirdi."

"Ben uzun zaman Evans'ın gerçek düşüncelerinden bihaberdim," dedi Ye Wenjie. "Ama yine de DTO bir arada kalsın diye bu tip farklılıkların üstünü örttüm. Ama son zamanlarda Adventistler tarafından yapılan bazı eylemler bu gayretimizi imkânsız kıldı."

Pan Han, "Kumandanım, Adventistler DTO'nun çekirdeğini oluşturuyor. Biz olmadan Dünya Trisolaris hareketi olamaz."

"Ama bu yine de efendimiz ile Organizasyon arasındaki tüm iletişimi tek elinizde tutmanız için bir mazeret değil."

"İkinci bir Kızıl Sahil Üssü kurduk. Doğal olarak da çalıştırmalıyız."

"Adventistler bundan yararlandı ve Organizasyon'a ihanet etti. Sen efendimizden Organizasyon'a gelen bazı mesajlar aldın ama bunların sadece bir kısmını bildirdin. Hatta onları tahrif ettin. Ayrıca İkinci Kızıl Sahil Üssü yoluyla, Organizasyon'un onayını almadan çok büyük miktarda bilgiyi efendimize ilettin."

Korkutucu bir sessizlik toplantının ortasına çöktü. Wang'ın kafatası karıncalanmaya başlamıştı. Pan Han cevap vermedi. Sadece soğuk bir şekilde 'o an geldi çattı' der gibi baktı.

"Adventistlerin ihanetini gözler önüne seren birçok kanıt var. Yoldaş Shen Yufei de bu kanıtlardan biriydi. Kendisi bu çekirdek gruba ait olsa da aslında yüreğinde her zaman kararlı bir Kefaretçi olarak kalmıştır. Sadece bunu son zamanlarda keşfetmişti ve çok fazla şey biliyordu. Evans seni gönderdiği zaman iki kişi öldürmeni istedi, bir değil."

Pan Han olanları kafasında tartarcasına etrafına baktı. Ama onun bu tavrı Ye Wenjie'nin gözünden kaçmadı.

"Bu toplantıya katılan çoğu yoldaşın Kefaretçilikten geldiğini görebilirsin. Burada bulunan İsa'nın geleceğine inananların grubundan birkaç kişinin de bu Organizasyon'un yanında duracağından eminim. Ancak Evans'la senin artık kurtarılacak yanınız kalmadı. Üç Cisim programı ve ideallerini korumak için Adventistler ile ilgili sorunu kökten çözmemiz gerekir."

Tekrar sessizlik oldu. Birkaç dakika sonra Ye'nin yanındaki kadın korumalardan biri bakıp gülümsedi. Pan Han'a doğru yürüdü. Pan Han'ın yüzü bir anda değişti. Elini ceketinin yakasının içine doğru sıkıştırmıştı. Ama genç kadın

gözle takip edilemeyecek kadar daha hızlıydı. Kimse tepki veremeden genç kadın ince kollarını Pan Han'ın boynuna doladı. Bir elini Pan'ın başının üzerine koydu ve doğru bir açıyla beklenmedik bir anda gücünü uyguladı. Pan'ın kafasını çocuk oyuncağıymış gibi 180 derece döndürüp boynunu kırdı. Boynundan geçen damarlarından gelen ses, sessizliğin hâkim olduğu ortamda yankılanmıştı.

Sanki Pan Han'ın kafası çok sıcakmış gibi kadın hemen ellerini onun bedeninden çekti. Pan Han yere düştü ve Shen Yufei'yi öldürdüğü silah masanın altına doğru kaydı. Cesedi hâlâ kıpırdıyordu, gözleri açık kalmış ve dili dışarı sarkmıştı. Ama başı sanki vücudundan bağımsız bir organmış gibi en ufak bir hareket göstermiyordu. Birkaç erkek gelip onu sürükleyerek taşıdı. Ağzından akan kan, o sürüklendikçe arkasından iz bırakıyordu.

"Ah. Xiao Wang, sen de buradasın. Görüşmeyeli nasılsın?" dedi Ye, bakışları Wang'ın üzerindeydi. Ye Wenjiie nazikçe gülümseyip başını salladı ve diğerlerine dönüp, "Bu Profesör Wang. Çin Bilimler Akademisi üyesi bir arkadaşım. Uzmanlık alanı da nanomateryaller. Bu efendimizin dünyadan tamamen kaldırmak istediği ilk teknolojidir."

Kimse kafasını çevirip Wang'a bakmadı ki zaten Wang'ın da kendini ifade edecek gücü yoktu. Wang düşmemek için yanındaki adamı kolundan tuttu ama adam hafifçe kolunu geri çekti.

"Xiao Wang, bak ne diyeceğin, bence sana Kızıl Sahil'in hikâyesini anlatmaya devam edeyim. Tüm yoldaşlarım da burada, böylece herkes dinleyebilir. Hem zaman kaybı da olmaz. Böylesi olağanüstü bir anda örgütümüzün tarihini incelemek için güzel bir fırsat."

"Kızıl Sahil... O hikâyeyi bitirmemiş miydin?" diye aptalca bir soru sordu Wang.

Ye, yavaş yavaş masada dönen üç cisim modelinin tasarı-

mı olan gümüş kürelere yaklaştı. Kırık pencereden vuran ay ışığı kürelerin üzerine düşüyordu ve küreler bu ışığı şenlik ateşi gibi yansıtıyordu.

"Hayır. Daha yeni başlamıştım," dedi usulca.

22

Kızıl Sahil V

Ye Wenjie, Kızıl Sahil Üssü'ne girdiğinden beri buradan ayrılmayı hiç düşünmemişti. Kızıl Sahil Projesi'nin asıl amacını ve üssün orta düzey kadrolarının çoğunun bile bilmediği çok gizli bilgilerini öğrendikten sonra, Ye Wenjie dış dünyayla olan manevi bağlantısını kesmiş ve kendini tamamıyla işine adamıştı. Bundan sonra Kızıl Sahil'in teknik çekirdek kadrosunda rol aldı ve daha önemli araştırmalar üstünde çalışmaya başladı.

Komiser Lei, Ye'ye ilk güvenen kişinin Başmühendis Şef Yang olduğunu asla unutmadı ama yine de önemli görevlerin başında Ye'nin olmasından memnundu. Gerçi bu kadar başarılı olmasına rağmen, Ye'nin durumu göz önüne alındığında, araştırma sonuçlarında hiçbir hakka sahip değildi. Ayrıca astrofizik eğitimi görmüş olan Lei'nin entelektüel olmasının yanında siyasi özelliğinin de olması onu nadir bulunan kişilerden yapıyordu. Ye'nin tüm araştırma sonuçlarına ait notlarını kendisine mal ettiğinden teknik zekâsı ve devrimci hevesiyle örnek bir siyasi subay olmuştu.

Yüksek lisans öğrencisiyken yaptığı güneşin matematiksel model denemesi üzerine olan ve Astrofizik Dergisi'nde yayımlanan ödevi nedeniyle, Kızıl Sahil Projesi'ne seçilmişti. Dünya'yla kıyaslandığında Güneş'in fiziksel yapısı oldukça basitti, neredeyse tamamen hidrojen ve helyumdan oluşuyordu. Gerçi fiziksel süreçler şiddetliydi ama sadece hidrojenin helyuma ergimesi olduğu için nispeten daha ba-

sitti. Bu yüzden ödev, güneşi daha net açıklayan bir matematiksel modeldi. Ödev sıradandı ama Lei ve Yang, Kızıl Sahil izleme sisteminin yüzleştiği teknik zorluğun çözümüne dair umut vadettiğini düşünüyordu.

Güneş sızıntıları ve uydu iletişimdeki yaygın bir sorun, Kızıl Sahil izleme faaliyetlerinin başına daima bela olmuştur.

Ne zaman Dünya, yapay bir uydu ve Güneş aynı hizaya gelse, yer-tabanlı antenden uyduya bakıldığında arka planında güneş bulunur. Güneş, dev bir elektromanyetik radyasyon kaynağıdır ve bunun sonucu olarak, dünyaya gönderilen uydu yayınları, güneş ışımalarından dolayı boğulur. Bu sorun yirmi birinci yüzyılda bile hâlâ tamamen çözülmüş değildir.

Kızıl Sahil'in başına bela olan da bu sorundu fakat girişimin kaynağı olan güneş, yayın aktarımının yapıldığı yer olan uzayla yer-tabanlı alıcı arasındadır. İletişim uydularıyla kıyaslandığında, Kızıl Sahil'in maruz kaldığı güneş kesintileri daha sık ve şiddetliydi. Kızıl Sahil Üssü, özgün bir tasarımından çok daha mütevazı inşa edilmişti. İletim ve izleme sistemleri aynı anteni kullanırdı. Bu da izleme için ayrılan zamanı daha kıymetli ve güneş kesintilerini daha büyük bir sorun haline getiriyordu.

Bu paraziti ortadan kaldırmak için Lei ve Yang'ın fikri oldukça basitti: gözlemlenen aralıkta Güneş ışımalarının frekans spektrumunu ve karakteristiklerini belirlemek. Yang astrofizik uzmanı değildi, Lei ise siyasi bir subaydı, bu sebeple teknik uzmanlıkları nispeten kısıtlıydı. Gerçekte, güneşten gelen elektromanyetik ışıma sadece, morötesiyle kızılötesi görünür ışık aralığında stabildir. Diğer aralıklarda radyasyon oldukça değişken ve tahmin edilemezdir.

Doğru beklentileri belirlemek amacıyla Ye, yaptığı ilk araştırmanın raporunda güneş lekeleri, güneş patlamaları,

koronal kütle atımı gibi yoğun güneş etkinliklerinin yaşandığı dönemlerde güneş parazitlerini ortadan kaldırmanın imkânsız olduğunu açıkça belirtti. Bu yüzden de araştırma sahası normal güneş aktiviteleri sırasında Kızıl Sahil tarafından gözlemlenen frekans aralıkları içerisindeki ışımayla sınırlanmış oldu.

Kızıl Sahil Üssü'nün araştırma koşulları çok kötü değildi. Kütüphanede bu alanlarda, Avrupa ve Amerika'nın akademik dergileri de olmak üzere yabancı dilde birçok kaynak bulunuyordu. Bu o yıllarda hiç de cesaret edilebilecek bir şey değildi. Ye askeri telefon hattını kullanarak Çin Bilimler Akademisi'yle bağlantı kurup onların kendi gözlem verilerine de ulaşabiliyordu.

Çalışmaya başlayalı altı ay olmuştu ama Ye hiçbir umut ışığı göremiyordu. Ye, Kızıl Sahil'in gözlemlediği frekans aralıkları içinde güneş radyasyonunda beklenmedik dalgalanmalar olduğunu fark etmişti. Gözlenebilen çok fazla veriyi analiz ederek şaşırtıcı bir gizemi keşfetti. Bazı zamanlar, güneş ışımasındaki ani dalgalanmalarda bile güneş yüzeyi sakindi. Yüz binlerce kilometredeki güneş maddeleri, çekirdekten gelen mikrodalga ve kısa dalga ışımalarını emeceğinden, ışıma güneş yüzeyindeki aktivitelerden kaynaklanıyor olmalıydı. Yani herhangi bir ışıma dalgalanması sırasında güneş yüzeyinde gözlemlenebilir hareketler olması gerekirdi. Herhangi bir bozulma olmadıysa, bu dar frekans aralığındaki ani değişikliğin sebebi neydi? Durum, düşündükçe daha gizemli bir hal alıyordu.

Sonunda Ye'nin bu konuda herhangi bir fikri kalmadı ve vazgeçmeye karar verdi. Son raporunda bu sorunu çözemeyeceğini kabul etti. Bu önemli bir mevzu değildi. Askeriye, aynı sorunu çözmeleri için üniversiteler ve Çin Bilimler Akademisi'nden de yardım istemişti fakat bütün çabalar başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ama Yang, Ye'nin olağanüstü yeteneklerine güvenerek bir kez daha denemek istedi.

Lei'in derdi ise çok basitti: O sadece Ye'nin raporlarını istiyordu. Araştırma konusu son derece teorikti ve onun yeteneğiyle uzmanlığını gözler önüne serecek nitelikteydi. Toplumdaki kaos ortamı azaldığı için kurmay heyetlerden beklenenler de değişiyordu. Lei gibi siyasi olgunluğa ve akademik başarıya ulaşmış kişilere duyulan ihtiyaç büyüktü. Ve tabii ki bu şekilde parlak bir geleceğe sahip olacaktı. Yoksa, güneş kesintilerinden oluşan parazit sorununun çözülüp çözülmemesi onun umurunda bile değildi.

Ama sonra Ye bu son raporu teslim etmemeye karar verdi. Çünkü bu raporla araştırma projesini sonlandırsaydı, kütüphanedeki yabancı dildeki dergileri ve araştırma malzemelerini kullanması için ona verilen izin kaldırılacaktı ve artık astrofizik ile ilgili böylesi zengin kaynaklara erişim sağlayamayacaktı. Yani araştırmalarına devam ediyormuş gibi görünecek fakat diğer yandan güneşin matematiksel modelini detaylı olarak araştırmaya odaklanacaktı.

Bir gece, Ye üssün kütüphanesinin soğuk okuma odasında her zamanki gibi yine tek kalmıştı. Önündeki masanın üzerine makale ve dergi yığınlarını yaymıştı. Sıkıcı ve yoğun matris hesaplamaları bittikten sonra üşüyen ellerini ısıtmak için ellerine üfledi ve biraz ara vermek için Astrofizik Dergisi'nin son sayısını aldı. Dergiye göz atarken Jüpiter hakkındaki kısa bir not dikkatini çekti:

Mount Willson Rasathanesi'nden Dr. Harry Peterson 12 Haziran ve 2 Temmuz'da Jüpiter'deki salınımları izlediği sırada yanlışlıkla keşfedilen elektomanyetik radyasyonların sırasıyla 81 saniye ve 76 saniye sürdüğüne dair verileri "Güneş Sisteminde Yeni Işıma Kaynağı" isimli yazı dizisinde yayınladı. Bu veriler ışımanın frekans aralıklarını ve diğer tüm parametreleri kapsıyordu. Radyo infilakları sırasında Peterson, Büyük Kırmızı Leke'de belirgin değişikler gözlemledi.

Bu keşif, gezegenlerle ilgilenen birçok biliminsanının da dikkatini çekti. Derginin bu sayısında G. McKenzie, yazısında füzyonun Jüpiter'in çekirdeğinde başladığına dair işaretin olduğunu savunuyor. Derginin bir sonraki yazısında ise Inoue Kumoseki, Jüpiter radyo patlamalarını dahili metalik hidrojen katmanların hareketleri gibi daha karmaşık bir mekanizmaya bağlayacak ve tam bir matematiksel tanım yapacak.

Ye Wenjie belirtilen bu iki tarihte olanları hatırladı. Kızıl Sahil izleme sistemi güneş kesintilerinden güçlü bir parazit almıştı. Hemen operasyon günlüğünü kontrol etti ve doğru hatırladığını gördü. Tarihler yakındı. Jüpiter radyo patlamaları Dünya'ya ulaştıktan on altı dakika kırk iki saniye sonra güneş kesintileri olmuştu.

On dakika kırk iki saniye önem arzeden bir sayı! Ye, deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı ve bu iki zamanda Dünya'nın ve Jüpiter'in konumlarının gök günlüğünü elde etmek için kütüphane görevlisinden Ulusal Rasathane ile irtibata geçmesini istedi. Ye, tahtaya büyükçe bir üçgen çizip köşelerine de Dünya, Güneş ve Jüpiter'i yerleştirdi. Köşeler arasındaki mesafeleri hesapladı ve iki varış tarihini Dünya'nın iki yanına not etti. Dünya ile Jüpiter arasındaki mesafeden radyo patlamalarının bu iki yer arasında kat ettikleri mesafede geçen zamanı hesaplamak kolaydı. Sonra Jüpiter'den güneşe ve güneşten dünyaya giden radyo dalgalarının sürelerini hesapladı. İkisinin arasındaki fark tam on altı dakika kırk iki saniyeydi.

Ye kendi oluşturduğu, güneşin yapısının matematiksel modeline başvurdu ve teorik bir açıklama bulmaya çalıştı. Gözleriyle güneş ışıma bölgesinde "enerji aynaları" diye adlandırdığı olguyu çizdi.

Güneş çekirdeğindeki tepkimeyle oluşan enerji, başlangıçta yüksek enerjili gama ışınları şeklindedir. Çekirdeği

çevreleyen, güneşin iç kısmında bulunan ışıma bölgesi bu yüksek enerjili fotonları emer ve biraz daha düşük bir enerji seviyesinde onları yeniden yayar. Bu uzun süreçte emilim ve yayılım sonunda bir fotonun güneşten ayrılması için bin yıl geçebilir; gama ışınları, sırasıyla X-ışınları, yüksek ultraviole ışınları, ultraviole halini alır ve en sonunda görünür ışık ve diğer ışıma formlarına dönüşür.

Güneş hakkında bilinenler bunlardı ama Ye'nin modeli yeni bir sonuca ulaşıyordu: Güneş ışıması her ışıma bölgesinde, ardında bu farklı frekansları bırakırken her türden ışımaya ait alt bölgeler arasında sınırlar oluşuyordu. Enerji bir sınırı her geçtiğinde ışıma frekansı keskin bir şekilde düşüyordu. Bu, enerji çekirdekten uzaklaştıkça ışıma frekansının kademeli olarak düşmesine dair olan geleneksel düşünceyi çürütüyordu. Ye'nin hesaplamalarında bu sınırların düşük frekans bölgesinden gelen ışımayı yansıttığını göstermişti. Ye bu yüzden bu sınırların adını "enerji aynaları" koymuştu.

Güneşin yüksek enerjili plazma okyanusunda bulunan zarımsı sınır yüzeyleri üzerinde dikkatlice çalıştı ve muhteşem özelliklerle dolu olduğunu keşfetti. En inanılmaz özelliklerinden biri de "kazanç yansıması" idi. Ancak bu karakteristik özellikler o kadar garipti ki teyit edilmesi zordu, hatta Ye bile buna inanmakta zorluk çekiyordu. Sanki ortada çok karışık hesaplamalarda yapılmış hatalardan doğma bir sanat eseri vardı.

Ama Ye, güneş enerjisi aynalarının kazanç yansımaları hakkındaki tahminini teyit ederek ilk adımı attı. Enerji aynaları alt frekanstan gelen ışımayı yansıtmakla kalmıyor aynı zamanda güçlendiriyordu. Dar frekans bantlarında gözlemlediği tüm gizemli ani dalgalanmalar, aslında güneşteki enerji aynalarından yansıdıktan sonra büyüyüp gelen diğer ışımanın ürünüydü. Bu yüzden de güneşin yüzeyinde bozukluklar gözlemlenemiyordu.

Bu kez, Jüpiter'in elektromanyetik salınımları Güneş'e ulaştıktan sonra sanki bir aynaya çarpmışçasına yayılıp yüz milyon kat güçlenmiş oldu. Dünya, güçlenme öncesi ve sonrası olmak üzere her iki ışıma yayılımını on altı dakika kırk saniye aralıkla almıştı.

Güneş radyo dalgaları için güçlendirici görevi görüyordu.

Ancak bir sorun vardı: Güneş'in, Dünya'nın yaydığı radyo dalgaları da dahil, her an uzaydan elektromanyetik ışıma alıyor olması gerekirdi. Neden sadece bazı dalgalar güçleniyordu? Cevabı oldukça basitti: Enerji aynalarının yansıtacağı frekansa dair seçiciliklerinin yanısıra, esas sebep güneş ısıyayım bölgesinin perdeleme etkisiydi. Işıma bölgesi dışında yer alan, sürekli kaynayan ısıyayım bölgesi güneşin en dıştaki sıvı haldeki tabakasıdır. Uzaydan gelen radyo dalgalarının, ışıma bölgesindeki enerji aynalarına ulaşması için ilk olarak güçlendirilmiş halde tekrar yansıtılacakları konveksiyon bölgesine nüfuz etmesi gerekir. Bu da demektir ki dalgalar ancak ve ancak eşik değerden daha güçlü olarak enerji aynalarına ulaşabilir. Dünya üzerindeki radyo vericilerinin çoğu bu eşiğin altındadır. Ama Jüpiter'in elektromanyetik ışıması bu eşiği aşmıştı.

Kızıl Sahil'in maksimum iletim gücü de eşiği aşmıştı.

Güneş kesintileriyle ilgili problem henüz çözümlenmiş değildi. Ancak bunun içinde bir başka heyecan verici olasılık doğmuştu: Bu durumda insanlar Güneş'i süper antenler gibi kullanabilir ve evrene güneş aracılığıyla radyo dalgaları yayabilirdi. Radyo dalgaları dünyadaki kullanılabilir toplam iletim gücünden milyonlarca kez daha büyük güce sahip olan güneşle gönderilebilirdi.

Dünya medeniyetinin, Tip II Kardashev medeniyeti seviyesin ulaşması mümkün olabilirdi.

Bir sonraki adım Kızıl Sahil tarafından alınan güneş kesintilerinin dalga formları ile Jüpiter radyo patlamalarının

dalga formlarını karşılaştırmaktı. Eşleşme olursa tahmini fazlasıyla doğrulanmış olacaktı.

Ye, Harry Peterson'la görüşme talebinde bulunup iki Jüpiter radyo patlaması kayıtlarını almak istedi. Ama bu o kadar kolay olmadı. Doğru iletişim kanallarını bulmak zor oldu ve resmi evrak içeren çok sayıda bürokrasi ile muhatap olmak zorunda kaldı. En ufak bir hata yabancı bir ajan olarak yaftalanmasına yol açabilirdi. Bu yüzden Ye, beklemek zorundaydı.

Ama bu hipotezi kanıtlamanın daha dolaysız bir yolu vardı: Kızıl Sahil, güneşe eşik değerini aşan bir güç düzeyinde doğrudan radyo dalgası gönderebilirdi.

Ye yine üst kademeye istekte bulundu. Ama gerçek sebebini söylemeye cesaret edemedi. Çünkü kesinlikle geri çevrileceğini biliyordu. Bunun yerine kendi güneş araştırmaları için deney yapmak istediğini söyledi: Kızıl Sahil iletim sistemi bir güneş keşif radarı olarak kullanılacaktı ve bunun yankılarıyla, güneş ışıması hakkında bazı bilgiler elde etmeye çalışacaktı. Lei ve Yang'ın bunu anlayabilecek kadar teknik bilgileri olduğundan kolayca atlatılabilecek kadar aptal değillerdi fakat Ye'nin bahsettiği deneyin Batı'daki Güneş araştırmalarında emsalleri vardı. Aslında Ye'nin yapacağı çalışma, yürütülen Dünya benzeri gezegenlerin radar keşfinden daha kolay bir teknikti.

"Ye Wenjie, çizgiyi aşıyorsun. Sen sadece teori üzerine odaklanmalısın. Sence böylesi bir sıkıntıya girmeye değer mi?" diye sordu Komiser Lei başını sallayarak.

"Komiser, bu büyük bir buluş olabilir, deneyin kesinlikle yapılması gerekiyor. Sadece bir kez denesem? Lütfen," diye yalvardı Ye Wenjie.

Şef Yang, "Komiser Lei, belki bir kez denemeliyiz. Bu operasyon çok zormuş gibi görünmüyor. İletimden sonra yankının alınması en fazla…"

"On-on beş dakika alır," dedi Lei.

"Kızıl Sahil'in iletim modundan izleme moduna geçişi için bu kadar zaman yeter."

Lei yine başını sallayarak,"Teknik ve operasyonel açıdan uygun olduğunu biliyorum. Ama sen... Şef Yang, sen bu tür şeyler için duyarlılık yoksunusun. Sen kızıl güneşe süper güçlü radyo ışını hedeflemek istiyorsun. Sen hiç böyle bir denemenin siyasi açıdan oluşturacağı intibayı düşündün mü?*

Yang ve Ye o anda hayrete düştüler, ama onlar Lei'in itirazının saçma olduğunu düşünmediler. Tam tersi: Bunu kendilerinin düşünmemiş olmalarına şaşırmışlardı. O yıllarda Kızıl Muhafızlar'ın her şeyi siyasi sembol olarak görmesi abartı seviyelere ulaşmıştı. Örneğin, sadece kuyrukta yürürken bile sağa ve sola dönme yasağı trafik ışığının kırmızıdan yeşile dönmesiyle olmalıydı; durdurma ise Başkan Zhou Enlai tarafından yapılırdı. Kürek ve çapa taşıyan bir grup çiftçi 1 yuana çapa çiziyordu. Çapa, Kızıl rejimi ortadan kaldırmak olarak yorumlandı ve yazarlara acımasızca zulüm ettiler. Bir kişi de kendisinin yaptığı benzer resmi, evinin duvarına asınca yaklaşık on yıl boyu sürecek hapis cezasına çarptırıldı. Ye'nin araştırma raporları, siyasi risk içeren güneşle ilgili teknik terimlerin bile değiştirilmesi gerekebileceği için Lei'in dikkatlice gözden geçirmesi gerekiyordu. "Güneş lekeleri"** gibi terimleri kullanmak yasaktı. Güneş'e çok güçlü radyo yayını gönderilmesi deneyinde elbette bin tane olumlu yorum yapılabilirdi. Ama tek bir olumsuz yorum bile herkesi siyasi bir felaketin içine çekmeye yeterli olurdu. Lei'in deneye izni vermeyi reddetmesinin tartışılacak bir tarafı yoktu.

* Başkan Mao, özellikle Kültür Devrimi sırasında "kızıl güneşe" benzetilmekteydi. *–yhn*

** "Güneş lekesi" terimi Çincede tam anlamıyla "siyah güneş noktaları" demektir. Siyah rengi de karşıt devrimcilerin rengiydi. *–yhn*

Ye yine de vazgeçmedi. Aslında aşırı risk almadığı sürece amacına ulaşması o kadar da zor değildi. Kızıl Sahil vericisi ultra yüksek bir güçteydi fakat tüm bileşenler Kültür Devrimi sırasında yerli olarak üretilmişti. Bileşenlerin kalitesi yeterli olmadığı için, arıza çıkarma olasılığı çok yüksekti. Her on beş dakikalık iletimden sonra tüm sistemin elden geçmesi gerekiyordu ve her bakım-onarım sonrasında bir tane test iletimi yapılmalıydı. Bu testlerde birkaç kişi bulunurdu ve hedeflerle diğer parametreleri keyfi seçilirdi.

Ye bir kez görevdeyken, bakım-onarım sonrası test iletimi üstünde çalışmak üzere görevlendirilmişti. Bir test iletiminde birçok operasyonel adım ihmal edildiği için, Ye ve diğer beş kişi hazır bulunmuştu. Bunlardan üçü ekipmanlar hakkında yeterli bilgiye sahip olmayan düşük seviyeli operatörlerdi. Kalan iki kişiden biri teknisyen diğeriyse mühendisti ve onlar da çok yorgundu. İki gündür süren bakım-onarımdan dolayı dikkatlerini çok fazla veremiyorlardı. Ye ilk olarak kazanç yansıması ve güneş enerji aynası teorisi için, Kızıl Sahil iletim sisteminin azami gücünü kullanarak test iletim gücünü eşik değerin üzerine ayarladı. Sonra frekansı, enerji aynasının güçlendirebileceği en olası değere getirdi. Böylece antenin mekanik bileşenleri test ediyormuş gibi görünerek batan güneşi hedef aldı. Aktarım içeriği her zamanki gibi aynı kaldı.

1971 yılının sonbaharında açık bir öğleden sonraydı. Ye bu olayı daha sonra defalarca anımsasa da kaygı ve iletimi hızla tamamlama arzusundan başka hiçbir duyguyu hatırlamıyordu. Önceleri meslektaşlarına yakalanmaktan korkuyordu. Bazı mazeretler bulmuş olsa bile, bir test için maksimum güç kullanmak bileşenlerde aşınma yapacağından sıradışı bir davranıştı. Ayrıca, Kızıl Sahil iletim sisteminin konumlandırılması güneşe dönük tasarlanmamıştı. Ye büyüyen merceğin sıcaklığını hissedebiliyordu. Yanarsa, işte o zaman Ye'nin başı büyük belaya girerdi.

Güneş batıdan yavaşça batıyordu. Ye manuel bir tarama yaptı. Kızıl Sahil anteni yavaş yavaş batan güneşi takip ederken dev bir ayçiçeği gibi görünüyordu. Kırmızı ışık yanarak iletimin tamamlanmasını görsteriyordu, Ye terden sırılsıklam olmuştu.

Tamamlandığını gösterdiğinde Ye etrafına şöyle bir bakındı. Kontrol panelindeki üç operatör kullanma kılavuzuna bakarak ekipmanları tek tek kapatıyordu. Mühendis, kontrol odasının köşesinde durmuş su içiyordu, teknisyense sandalyesinde uyuyordu. Yazarlar ve tarihçiler bu sahneyi ne kadar allayıp pullayarak anlatsa dahi gerçeğinin yanında hep yavan kalacaktı.

İletim tamamlandı, Ye kontrol odasından fırlayıp Yang Weining'in ofisine daldı. Ye Wenjie nefes nefese: "Baz istasyonuna 12,000 MHz kanalını izlemeye başlamalarını söyle," dedi.

"Ne alıyoruz?" diye sordu Yang. Şaşkınlık içinde saçları terli yüzüne yapışmış Ye'ye bakıyordu. Üs tarafından dışarıyla iletişim kurmak için kullanılan askeri sınıf bir telsiz, Kızıl Sahil'in yüksek duyarlılığa sahip izleme sisteminin yanında oyuncak gibi kalıyordu.

"Belki bir şeyler alabiliriz. Kızıl Sahil sistemlerini izleme moduna geçirmek için zaman yok!" dedi Ye. Normal koşullar altında ısınma ve izleme sistemi üzerinden geçiş en fazla on dakika alırdı. Ama şimdi izleme sistemi bakım altındaydı. Birçok modülü çıkarılmış ve henüz monte edilmemişti, bu sebeple kısa vadede çalışamazdı.

Yang birkaç saniye Ye'ye baktı ve telefonu alıp söyledikleri doğrultusunda haberleşme ofisine emretti. "Radyonun düşük duyarlılığı göz önüne alındığında muhtemelen sadece ay üzerindeki uzaylılardan gelen sinyalleri alabiliriz."

"Sinyal güneşten gelecek," dedi Ye. Pencereden bakıldığında güneşin kenarı ufukta dağlara doğru yaklaşıyordu ve kan kırmızısına dönüştü.

"Sen güneşe sinyal göndermek için Kızıl Sahil'i mi kullandın?" diye sordu Yang endişeyle. Ye başını salladı.

"Bundan sakın kimseye bahsetme. Ve bir daha da asla ama asla yapma," dedi Yang ve kapıda kimsenin olup olmadığından emin olmak için arkasına baktı. Ye yine başını salladı.

"Hem ne anlamı var ki? Yankı dalgaları normal eski tip altyapı sisteminin algılayamayacağı kadar zayıf olacaktır."

"Hayır. Eğer tahminim doğruysa, son derece güçlü bir yankı dalgası alacağız. Hayal edebileceğimizden daha çok, daha güçlü. İletim gücü belli bir eşiği aştığı sürece, güneş yüz milyon kez sinyal güçlendirebilir."

Yang şaşkın şaşkın Ye'ye baktı. Ye hiçbir şey söylemedi. Her ikisi de sessizlik içinde bekledi. Yang, çok net bir şekilde Ye'nin nefesini ve kalp atışını duyabiliyordu. Ye'nin söylediklerine çok dikkat etmemişti ama yıllar önce kalbinin derinliklerine gömmüş olduğu duygular ortaya çıkmıştı. Sadece kendini tutuyor, bekliyordu. Yirmi dakika sonra Yang telefonu alıp iletişim ofisini aradı ve birkaç soru sorduktan sonra, "Hiçbir sinyal almamışlar," dedi.

Ye uzun süre tuttuğu nefesini bıraktı ve başını salladı.

"Ama şu Amerikalı astronom döndü," dedi Yang. Gümrük pulu ile kaplı kalın bir zarf çıkardı ve Ye'ye uzattı. Ye yırtık zarftan Harry Peterson'dan gelen mektubu çıkardı. Mektupta, Çin'de *gezegensel elektromanyetizma* üzerinde çalışan meslektaşlarının olabileceğini düşünmediğini ve gelecekte işbirliği içerisinde daha fazla bilgi alışverişinde bulunabilmelerini umut ettiğini yazmıştı. Ayrıca Jüpiter radyo patlamalarının dalgalarına ait iki sayfa kayıt göndermişti. Uzun sinyal kayıt bantlarından fotokopi çekilmiş olduğu belliydi. Bu parçaların birleştirilmesi gerekiyordu. Ye fotokopi parçalarını alıp yerde birleştirmeye başladı. Ama daha yarısında umutları sönüp gitmişti. Ye için bu güneş

kesintilerinden gelen girişim dalgaları çok tanıdıktı. İkisi eşleşmiyordu.

Ye yavaşça fotokopileri yerden aldı, Yang ona yardım etmek için çömeldi. Yang topladığı kâğıt destesini bütün kalbiyle sevdiği kadına verdiğinde onun gülümsediğini gördü. Bu üzgün gülümseme Yang'ın kalbini titretti.

"Sorun nedir?" diye sordu Yang. Onunla hiçbir zaman bu kadar yumuşak bir ses tonuyla konuşmadığının farkında değildi.

"Hiçbir şey. Sadece bir rüyadan uyandım," dedi Ye ve yine gülümsedi. Fotokopi destesini ve zarfı alıp ofisten ayrıldı. Odasına gidip öğle yemeğini koyduğu kutusunu aldı ve kafeteryaya gitti. Sadece *mantou* ve turşu kalmıştı, kafeterya çalışanları ona kapanmak üzere olduklarını söyledi. Bu yüzden de kutusunu alıp dışarı çıkmaktan başka seçeneği yoktu. Dışarıda çimlerde oturup *mantou*'sunu yemeye başladı.

Güneş çoktan batmıştı. Büyük Khingan Dağları, tıpkı Ye'nin hayatı gibi gri ve belirsizdi. Bu rüya kısa bir süreliğine de olsa gri hayatına renk ve canlılık katmıştı. Batan güneş bile ertesi gün doğacağı umudunu taşımasına rağmen, Ye kendisi için aynı umudu beslemiyordu. O an Ye hayatının sonsuz grilikle dolu geri kalanını gördü. Gözlerinde yaşlarla tekrar gülümsedi ve soğuk *mantou*'sunu yemeye devam etti.

Ye, diğer medeniyetlerce uzaydan duyulabilecek ilk sesin, güneşten ışık hızıyla yola çıktığının o an farkında değildi. Yıldız tabanlı bir radyo dalgası, görkemli bir medcezir misali, Jupiter'in yörüngesini geçmişti bile. O an, 12.000 MHz frekansta Güneş, Samanyolu Galaksisi'nin en parlak yıldızı durumundaydı.

23

Kızıl Sahil VI

Sonraki sekiz yıl, Ye Wenjie'nin hayatının en huzurlu zamanlarıydı. Kültür Devrimi sırasında yaşanan korku yavaş yavaş yatışıyordu. Ye Wenjie'nin nihayet biraz rahat etmesi mümkün olmuştu. Kızıl Sahil Projesi test ve alıştırma aşamaları tamamlanmıştı ve işlemler rutin bir şekilde devam etmişti. Teknik sorunlar azalmış, hem çalışma hem de yaşam daha düzenli hale gelmişti.

Barış ortamında, gerginlik ve korkuyla bastırılmış olan anılar da uyanmaya başlıyordu. Ye, asıl acının yeni başladığını anlıyordu. Kâbuslarla dolu anılar, közün yeniden alev alması gibi hayatına geri dönüyor, kalbi daha şiddetle yandıkça yanıyordu. Çoğu insan için belki bu yaralar zaman içerisinde sarılmış olurdu. Sonuçta Kültür Devrimi sırasında pek çok kişi onunla benzer kaderi paylaşmıştı. Hatta kendisi birçok kişiye göre şanslı bile sayılırdı. Ama Ye bir biliminsanıydı ve aklı tüm bu olanları unutmayı reddediyordu. Ve herkesin aksine, o yaşadıklarına kendini yiyip bitiren bir nefret ve önyargı ile bakıyordu.

Ye'nin insanlığın şeytani tarafına olan izânı *Sessiz Bahar*'ı okuduğunda başlamıştı. Ye, Yang ile yakınlığı arttıkça, Yang ona teknik araştırma malzemelerini topluyormuş gibi görünüp, yabancı dil felsefe ve tarih klasikleri getirmeye başlamıştı. İnsanlığın kanlı tarihi Ye'yi şaşırtıyordu. Filozofların olağanüstü görüşleri, insan doğasının en temel ve gizli yönlerini anlamasına yardımcı oluyordu.

Nitekim neredeyse tüm dünya tarafından unutulmuş bir yer olan Çanak Tepesi'nin zirvesinde bile insan ırkının deliliğine ve mantıksızlığına sürekli şahit oluyordu. Ye, tepe altındaki ormanın eski yoldaşları tarafından çılgınca çoraklaştırıldığını görüyordu. Çıplak topraklar günbegün artıyor, sanki Büyük Khingan Dağları'nın derisi soyuluyordu. Çıplak alanlar önce bölgesel, sonra da daha geniş bir alana yayılınca artık ortada kalan birkaç ağaç göz tırmalamaya başlar olmuştu. Yık ve Yak planını tamamlamak için çıplak alanlar da yakıldı ve Çanak Tepesi, cehennemden kaçan kuşlar için bir sığınak haline geldi. Yangınlar ormanları kasıp kavururken tüyleri hafif yanmış kuşların hüzünlü çığlıkları hiçbir zaman durmadı.

İnsan ırkının geçirdiği cinnet tarihin zirvesine ulaşmıştı. Soğuk Savaş en yoğun dönemini yaşıyordu. Okyanusların altında, iki kıta arasına dağılmış sayısız silolardaki, hayalet gibi gizli nükleer denizaltılarında Dünya'yı her an imha edebilecek düzinelerce nükleer silah vardı. Sadece Lafayette ve Yankee sınıfı denizaltıları yüzlerce kenti yok etmek ve milyonlarca insanı öldürmek için yeterliydi. Ama sanki bunların hiçbiri olmuyormuş gibi herkes yaşantısına devam ediyordu.

Ye Wenjie, bir astrofizikçi olarak nükleer silahlara şiddetle karşıydı. Bu gücün sadece yıldızlara ait olması gerektiğini düşünüyordu. Tabii evrende daha korkunç güçler olduğunu da biliyordu: karadelikler, karşı madde ve daha fazlası. Bu güçler ile karşılaştırıldığında nükleer bomba bir mumdan başka bir şey değildi. İnsanlar bu güçleri kullanmayı öğrenseydi, dünya bir anda buharlaşırdı. Delilik karşısında akıl savunmasızdı.

Ye, Kızıl Sahil'e girdikten dört yıl sonra Yang ile evlendi. Yang gerçekten onu çok seviyordu. Aşkı için geleceğinden vazgeçti.

Kültür Devrimi'nin en sancılı dönemi bitmiş ve politik iklim biraz daha hafiflemişti. Yang'ın yaptığı evlilik onun için zulüm olmamıştı. Ama karşı devrimci şapkası takmış bir kadınla evli olduğundan politik olarak incelenmiş ve başmühendis olarak görev yaptığı pozisyonu kaybetmişti. Eşiyle beraber sıradan teknisyenler olarak üste kalmasına izin verilmesinin tek nedeni, teknik becerilerine ihtiyaçları olmasıydı.

Ye, Yang'ın evlilik teklifini daha çok minnettarlığını göstermek için kabul etmişti. Yang en tehlikeli zamanlarda burayı Ye için güvenli bir hale getirmeseydi, Ye muhtemelen ölmüş olurdu. Yang yetenekli bir adamdı. Ayrıca kültürlü ve zevk sahibiydi. Ye onu hiç sıkıcı bulmazdı. Ama Ye'nin kalbi aşk alevi ile yanamayacak kadar uzun zamandır kül halindeydi.

Ye, insan doğasını düşünürken büyük bir boşluğun ve ruhsal bir krizin içine düştü. O zamanlar büyük bir hedef uğruna bütün yeteneklerini ortaya koymuş ve idealist davranmıştı. Ama şimdi, yaptığı her şeyin anlamsız olduğunu ve geleceğe dair bir gayesinin kalmadığını fark etti. Bu ruh hali devam ederken dünyaya gittikçe daha da yabancılaştığını hissetti. Buraya ait değildi. İçinde sürüklendiği bu ruhsal çılgınlık ona işkence gibi geliyordu. Yang ile beraber bir yuva kurmuştu kurmasına ama ruhu yuvasız kalmıştı.

Bir gün, Ye gece vardiyasında çalışıyordu. En yalnız olduğu zamanlardan biriydi. Gece yarısının derin sessizliğinde evren, dinleyicilerinin karşısına devasa bir ıssızlık olarak çıkmıştı. Ye'nin en sevmediği şey Kızıl Sahil'in uzaydan aldığı görsel kayıtlarının ekranda yavaş yavaş anlamsız bir gürültüyle akmasını görmekti. Ye bu bitmez tükenmez dalganın evrenin soyut bir görünümü olduğunu hissediyordu: bir ucu sonsuz geçmişe diğer ucu sonsuz geleceğe bağlı ve ortasında hayatın dışındaki rastgeleliğin iniş çıkışlarının

hüküm sürdüğü bir soyutluk. Düzensiz kum tanelerinin tepe ve çukur noktalarından oluşan bir derya, tek boyutlu eğri, kum tanelerinin arka arkaya dizilmesiyle oluşmuş yalnız, ıssız ve dayanılamayacak kadar uzun bir çöl... İstediğin kadar takip edebileceğin veya ileri-geri gidebileceğin fakat sonunu asla bulamayacağın türden.

Ancak o gün ekrana baktığında tuhaf bir şey gördü. Uzmanlar bile dalganın çıplak gözle bilgi taşıyıp taşıyamadığını söylemekte zorlanırlardı. Fakat Ye evrenin seslerine o kadar alışıktı ki, şu an önünde görünen bu dalga formunun fazladan bir şeyler ihtiva ettiğini biliyordu. İnip çıkan bu ince eğri bir ruha sahip gibiydi. Daha önce önündeki radyo sinyalinin üzerine zekâ ile veri yüklendiğinden emindi.

Ye başka bir ana bilgisayar terminaline koştu ve bilgisayarın sinyal tanıyabilirlik derecesini kontrol etti. Tanıma derecesini AAAAA'ydı. Bundan önce Kızıl Sahil tarafından hiçbir radyo sinyali C'den öte bir tanınma derecesi almamıştı. Tanınma derecesinin A olması, iletimin akıllı bilgi içerme olasılığının %90 olduğu anlamına geliyordu. AAAAA derecesi ise çok çok özel bir durumdu ki bu da alınan iletide, Kızıl Sahil'in göndermiş olduğu iletiyle tam olarak aynı dil kodunun kullanılmış olduğu anlamına geliyordu.

Ye, Kızıl Sahil deşifre sistemine döndü. Yazılım tanıma derecesi B'nin üzerinde olan herhangi bir sinyali deşifre etmeye çalıştı. Tüm Kızıl Sahil Projesi boyunca bu sistem gerçek anlamda bir kez bile kullanılmamıştı. Test verilerine bakıldığında bu mesaj içerdiğinden şüphelenilen bu kodun deşifre edilmesi birkaç gün hatta birkaç ay sürebilirdi. Ve bu işlemin sonucu başarısızlıkla da sonuçlanabilirdi. Ancak bu kez, mesajı içeren dosya sisteme girildiği an ekran şifre çözme işleminin tamamlandığını göstermişti.

Ye çıktı dosyasını aldı ve başka bir dünyadan gelen bir mesajı okuyan ilk insan oldu. Dosyanın içeriği kimsenin

hayal edebileceği bir şey değildi. Mesaj, tam üç kez tekrar eden bir uyarıdan ibaretti:

Cevap vermeyin!
Cevap vermeyin!!
Cevap vermeyin!!!

Ye, heyecan ve şaşkınlıktan sersemlemişti. İkinci mesajı deşifre etti:

Dünyamız tarafından mesajınız alındı.

Ben bu dünyadaki barış yanlısı biriyim. Mesajınızı ilk alan kişi ben olduğum için şanslısınız. Sizi uyarıyorum: Cevap vermeyin! Cevap vermeyin!! Cevap vermeyin!!!

Sizinle aramızda milyonlarca yıldız var. Cevap vermediğiniz sürece bu dünyanın iletim kaynağınızı tespit etmesi mümkün olmayacaktır.

Ama cevap verirseniz, sinyal kaynağı o anda tespit edilir. Gezegeniniz için tehlike o zaman başlar! Gezegeniniz işgal edilir!

Cevap vermeyin! Cevap vermeyin!! Cevap vermeyin!!!

Ye, ekrandaki yeşil renkli el yazısı ile yazılmış yanıp sönen metni okurken, artık sağlıklı düşünemez olmuştu. Yaşadığı şok ve heyecandan dolayı tam algılayamasa da tek kavradığı şey güneşe gönderdiği mesajın üzerinden daha dokuz yıl bile geçmediğiydi. O halde bu yayının kaynağı dört ışık yılı uzaklıkta olmalıydı. Yani sinyal en yakın güneşdışı yıldız sisteminden gelmiş olabilirdi: Alfa Yıldız Takımı'ndan.

Evren boş değildi! Evren ıssız değildi! Evren hayat do-

luydu! İnsanoğlu yaşam izlerini evrenin en uzak noktalarında ararken aslında hayatın yanıbaşlarında olduğundan habersizdi.

Ye dalga ekranına baktı. Evrenden Kızıl Sahil antenine doğru sinyal akışı devam ediyordu. Ye başka bir arayüz açtı ve gerçek zamanlı bir deşifre başladı. Mesajlar aynı anda ekranda görünmeye başladı. Ye sonraki dört saat boyunca, Trisolaris Medeniyeti'nin varlığını keşfetti. Küllerinden yeniden doğduklarını ve yıldızlara göç etme planlarını öğrendi.

Sabahın dördünde Alfa Yıldız Takımı iletimi sona erdi. Deşifre sistemi boş yere çalışmaya devam etti ve bir dizi başarısızlık kodu yayınladı. Kızıl Sahil bir kez daha sadece evrenin gürültüsünü duyar olmuştu.

Ama Ye, yaşadıklarının rüya olmadığından emindi.

Güneş gerçekten güçlendirici bir antendi. Ama neden sekiz yıl önceki deneyinde hiçbir geri dönüş alamamıştı? Neden sonra gerçekleşen güneş ışımasıyla Jüpiter'in radyo patlamaları sonucu oluşan dalgaformları eşleşmemişti? Ama sonra Ye'nin aklına bu sorulara dair birçok cevap geldi. Belki baz istasyonları o frekanstaki radyo dalgalarını almıyordu ya da belki yankıyı almışlardı fakat operatör bir anlam veremediği için cevaplamamıştı. Dalga formları sorusuna gelince, Güneş radyo dalgalarını güçlendirip dünyaya gönderdiği zaman üstüne başka bir dalga daha eklemiş olabilirdi. Yani gelen sinyal uzaylı deşifre sistemi tarafından kolayca filtrelenebilecek periyodik bir sinyalken Ye'nin çıplak gözle baktığı Jüpiter ve Güneş kaynaklı sinyaller ona farklı görünmüş olabilirdi. Yıllar sonra, Ye, Kızıl Sahil'den ayrıldıktan sonra, Güneş'in sinyale bir sinüs dalgası eklediğini teyit edecekti.

Ye Wenjie tedirgin bir şekilde etrafına baktı. Ana bilgisayar odasında üç nöbetçi vardı. Bu üç nöbetçiden biri terminalin önünde uyuklarken diğer ikisi köşede sohbet

ediyordu. İzleme sisteminin veri analizi bölümünde sadece Ye'nin önünde duran bu iki terminal sinyal tanınma derecesi görüntüleyebiliyor ve deşifre sistemine erişebiliyordu. Ye soğukkanlılığını koruyarak ve elini çabuk tutarak alınan tüm mesajları çoklu şifre korumalı, gizli bir alt dizine taşıdı. Sonra da geçen beş saat boyunca alınan mesajların oluşturduğu boşluğa bir yıl boyunca alınmış boş gürültülerden kopyaladı. Son olarak bir terminalden Kızıl Sahil iletim ara belleğine kısa bir mesaj yerleştirdi.

Ye kalktı ve izleme ana kontrol odasından çıktı. Soğukça bir rüzgâr ateş gibi yanan yüzüne çarptı. Şafak sadece gökyüzünün doğusunu aydınlatıyordu. Loş ortamda çakıl taşı döşeli yolu izleyerek ana iletim kontrol odasına gitti. Kızıl Sahil anteni dev bir palmiye gibi açıktı. Şafak kapıda duran nöbetçinin siluetini ortaya çıkardı ve Ye içeri girerken her zamanki gibi onu umursamadı.

İletim ana kontrol odası, izleme ana kontrol odasından çok daha karanlıktı. Ye kontrol panelinin önünde duran bir sıra dolabın önünden geçti ve iletim sisteminin motorunu ısıtmak için uygulanan bir düzineden fazla anahtarı çevirdi. Görev başındaki iki adam uykulu gözlerle kontrol panelindeki Ye'ye, sonra da saate baktı. Ardından biri gazetenin sayfalarını karıştırırken diğeri uykusuna geri döndü. Kızıl Sahil Üssü'nde Ye'nin siyasi bir statüsü yoktu ama teknik konularda bazı özgürlüklere sahipti. İletim öncesinde sık sık ekipmanları test ederdi. İletim üç saat sonraya planlanmıştı ve kendisi bugün biraz erkenciydi. Fakat erkenden biraz ısınma o kadar da olağandışı bir durum değildi.

Hayatının en uzun yarım saatiydi. Bu süre zarfında, Ye güneş enerji aynası ile güçlendirme yapabilmek için yayın frekansını en uygun frekansa ve iletim gücünü de maksimum seviyeye ayarladı. Ardından gözlerini optik konumlandırma sistemin merceklerine koydu, ufkun üstünde do-

ğan güneşi izledi ve anten için konumlandırma sistemini aktifleştirip yavaş yavaş Güneş'le aynı hizaya getirdi. Dev anten döndü ve ana kontrol odası güçlü bir titreşimle sallandı. Bunun üzerine görevlilerden birisi Ye'ye baktı fakat hiçbir şey söylemedi.

Güneş artık tamamen ufkun üzerindeydi. Kızıl Sahil konumlandırma sisteminin artı göstergesi güneşe gönderilecek radyo dalgalarının zamanı hesaplaması için en üst noktaya hedeflenmişti. İletim sistemi hazırdı. İletim düğmesi bilgisayardaki boşluk tuşu gibi uzundu fakat bu tuş kırmızı renkteydi. Ye'nin eli bu tuşun iki santim yukarısında geziniyordu.

Tüm insan ırkının kaderi artık bu ince parmaklara bağlıydı.

Sonunda hiç tereddüt etmeden düğmeye bastı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu gözünden uyku akan görevlilerden biri.

Ye, ona sadece gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi. İletimi durdurmak için sarı düğmeye bastı. Antenin yönünü değiştirmek için kontrol kolunu çevirdi. Sonra kontrol panelinin başından ayrılıp uzaklaştı.

Görevli saatine baktı, mesai bitmişti. Çalışma günlüğünü aldı ve Ye'nin iletim sistemi çalışma kayıtlarına şöyle bir baktı. Biraz sıradışı görünüyordu fakat kâğıt şeritlerine bakınca Ye'nin sadece üç saniyeden kısa bir süreliğine iletim yaptığını gördü. Görevli tekrar günlüğü bırakıp esnedi ve asker şapkasını takıp oradan ayrıldı.

Güneş'e doğru gönderilen mesaj şöyleydi:

Buraya gelin! Bu dünyayı işgal etmenize yardımcı olacağım. Bizim medeniyetimiz artık kendi sorunlarını çözecek yetkinlikte değil. Müdahale etmek için sizin gücünüz şart!

Henüz yükselen güneş Ye'nin gözlerini kamaştırdı. Ana kontrol kapısından çok da uzak olmayan bir yerde baygınlık geçirip çimlerin üzerine yığıldı.

Uyandığında kendini üssün kliniğinde buldu. Yang yatağının kenarına oturmuş, yıllar önce helikopterde baktığı gibi endişe içinde ona bakıyordu. Doktor çok dikkatli olmasını ve iyice dinlenmesini söylemişti.

"Hamilesin," dedi doktor.

24

İsyan

Ye Wenjie, Trisolaris'le kurduğu bu ilk irtibatın öyküsünü anlatmayı bitirdikten sonra terk edilmiş kafeterya sessizliğe büründü. Görünüşe göre toplantıya davet edilen pek çok kişi hikâyenin tamamını ilk kez dinliyordu. Wang, hikâyeden o kadar derinden etkilenmişti ki mevcut tehlikeyi ve korkuyu unuttu. Sonra kendini tutamayıp, "DTO bugünkü durumuna nasıl ulaştı peki?"diye sordu.

Ye, "Aslında Evans'la nasıl tanıştığımı anlatmakla başlamam gerek," diye yanıtladı. Sonra, "Ama zaten her yoldaş hikâyenin bu kısmını bilir, bu yüzden şimdi bununla vakit kaybetmeyelim. Ben sana daha sonra anlatırım. Ancak böyle bir fırsatımızın olup olmaması sana bağlı. Xiao Wang biraz da senin nanomateryal çalışmaların hakkında konuşalım," diye devam etti.

"Şu bahsettiğin efendin... Nanomalzemelerden neden bu kadar korktuğunu biliyor musun?" diye sordu Wang.

"Çünkü onun sayesinde insanlar yerçekimini aşıp uzaya daha geniş bir yelpazede açılabilir."

"Uzay asansörü mü?" dedi Wang. Hemen anlamıştı.

"Evet. Ultragüçlü nanomalzemeler seri şekilde üretilirse, dünyadan uzaydaki jeostasyoner noktaya kadar bir uzay asansörü inşa etmenin yolu açılır. Bu efendimiz için küçük bir buluş ama dünyadaki insanlar için devasa nitelikte. Bu teknolojiyle, insanlar uzayın dünyaya yakın kısmına açılabilir ve savunmaya dayalı büyük ölçekli yapılar inşa edebilir. Bu yüzden de bu teknolojinin kökü kurutulmalı."

"Geri sayımın sonunda ne olacak?" diye en çok korktuğu soruyu sordu Wang.

Ye gülümsedi. "Bilmiyorum."

"İyi ama beni durdurman işe yaramaz! Bu temel bir araştırma değil. Önceden keşfedilen şeylerle benim yaptığımı başkaları da yapabilir," dedi Wang yüksek ama endişeli bir sesle.

"Evet, hiç işe yaramaz. Bu daha çok araştırmacıların zihnini karıştırmada etkili. Ama biz mükemmel değiliz. Dediğin gibi, zamanla süreci durdurmuş değiliz. Ne de olsa senin alanın uygulamalı araştırma. Bizim tekniğimiz temel araştırma karşısında çok daha etkili," dedi Ye.

"Temel araştırmadan bahsetmişken, kızın nasıl ölmüştü?"

Bu soru karşısında Ye birkaç saniyeliğine sustu. Wang gözlerinde belirli belirsiz bir kararmışlık gördü. Ama sonra yine konuşmaya devam etti. "Eşsiz güce sahip efendimizin karşısında yaptığımız her şey anlamsız kalıyor. Biz sadece elimizden geleni yapıyoruz."

Ye'nin konuşması bittikten sonra bir gürültü duyuldu ve kafeteryanın kapısı kırılarak açıldı. Ellerinde makineli tüfekler tutan bir grup içeri daldı. Wang onların silahlı polis olmadıklarını, gerçek bir ordu olduklarını fark etti. Sessizce duvar boyunca ilerlediler ve DTO isyancılarını çevrelediler. İçeri en son giren Shi Qiang oldu. Deri ceketinin önü açıktı ve bir çekici kavrıyor gibi silahını kavramıştı. Da Shi küstahça etrafına baktıktan sonra aniden öne fırladı. Silah tutan eliyle bir adamın kafatasına güm diye vurdu. Bir DTO isyancısı yere düştü ve tuttuğu silah da savrulup uzak bir mesafeye yuvarlandı. Birkaç asker havaya ateş etmeye başladı ve her yeri toz bulutu kapladı. Biri Wang'ı çekti ve hızla DTO isyancılarının kalabalığından kaçırarak güvende olacağı şekilde bir grup askerin arkasına sakladı.

"Tüm silahları masaya bırakın! Kılını kıpırdatan ilk orospu çocuğunu öldürürüm," dedi Da Shi arkasında dizilmiş makineli tüfekleri işaret ederek. "Hiçbirinizin ölümden korkmadığını biliyorum ama biz de korkmuyoruz. Size şunu şimdiden söyleyeyim: Normal polis prosedürleri ve yasaları sizler için geçerli değil. Hatta savaş kanunları bile öyle. Eğer tüm insan ırkını düşmanınız olarak görmeye karar verdiyseniz, size yapamayacağım şey yok."

DTO üyeleri arasında bir kargaşa yaşandı ama kimse paniklemedi. Ye olup bitenler karşısında kayıtsızdı. İçlerinde Pan Han'ın boynunu kırmış olan genç kadının da olduğu üç kişi kalabalığın dışına fırladı. Üç cisim heykeline doğru koşup her biri bir küreyi aldı ve göğsüne doğru tuttu.

Genç kadın iki eliyle parlak metal küreyi tutup zarif bir jimnastikçi gibi havaya kaldırdı ve gülerek, sevecen bir sesle, "Polis memurları! Elimizde üç tane atom bombası tutuyoruz, her biri 1.500 kiloton gücünde. Tarzımız genelde küçük oyuncaklar olduğu için çok büyük değiller. Bu da tetikleyicisi," dedi.

Kafeteryada herkes dondu kaldı, hareket eden tek kişi Shi Qiang oldu. Silahını sol kolunun altındaki kılıfına geri koydu ve sakince ellerini kavuşturdu.

"İsteğimiz gayet basit: Önce kumandanımızı bırakın gitsin, sonra ne isterseniz oynayabiliriz," dedi genç kadın. Bu ses tonuyla Shi Qiang ve askerlerinden korkmadığını göstermiş oldu.

"Ben yoldaşlarımla birlikte kalacağım," dedi Ye sakince.

"Onların atom bombası olduğunu teyit edebilir misin?" diye sordu Da Shi yanındaki patlayıcı uzman subayına.

Subaylar küreleri tutan bu üç kişinin önüne bir çanta attı. DTO savaşçılarından birisi çantayı aldı ve bir tane de yay ölçeği aldı, metal küreyi yay ölçeğine yerleştirilmiş şekilde çantanın içine koyup havada tuttu. Ölçek yarısına kadar genişleyip durdu. Genç kadın güldü. Patlayıcı uzma-

nı da aşağılarcasına güldü. DTO üyesi küreyi çıkarıp yere bıraktı. Diğer DTO savaşçıları da aynı şeyleri yapıp küreyi yere bıraktılar. Genç kadın bir kez daha gülüp çantayı aldı. Küresini çantaya yerleştidi, ölçeğin kancasını taktı ve yay tamamen gerdirilmiş bir şekilde hemen altına düştü.

Patlayıcı uzmanının yüzündeki gülümseme dondu ve Da Shi'ye fısıldayarak, "Lanet olsun! Bunlar gerçek," dedi

Da Shi kayıtsızca durdu.

"En azından içindekinin parçalanabilir ağır metaller olduğunu teyit edebiliriz. Tetikleme mekanizmasının çalışıp çalışmadığını bilmiyoruz," dedi patlayıcı uzmanı.

Askerler silahlarını ve el fenerlerini nükleer bombayı tutan genç kadının üzerine doğrultmuştu. Elinde 1.500 kiloton gücünde TNT'yi tutarken genç kadın sanki spot ışıkları ile aydınlatılmış bir sahnede alkış ve övgü alıyormuşçasına gülüyordu.

"Bir fikrim var. Küreye ateş et," diye fısıldadı patlayıcı madde uzmanı, Da Shi'ye.

"Patlamaz mı?"

"Sadece dış kabuk çevresi patlar. Ancak patlama dağılacaktır. Merkezinde radyal bir sıkışma meydana gelmeyeceğinden nükleer bir patlama olması mümkün değil.

Da Shi hiçbir şey söylemeden nükleer bombayı tutan kadına baktı.

"Peki ya keskin nişancılar?"

Da Shi belli belirsiz şekilde başını salladı. "Şu an iyi bir pozisyon yok. Bu kız zehir gibi. Keskin nişancının hedefine girdiği an bunun farkına varacaktır."

Da Shi kalabalığı yarıp boş alanın ortasına gelerek durdu.

"Dur!" Dikkatlice bakarak onu uyardı genç kadın. Sağ başparmağı kapsülün üstünde bekliyordu. Artık gülmüyordu da.

"Sakin ol," dedi Da Shi. Genç kadından yedi-sekiz metre

kadar uzaktaydı, cebinden bir zarf çıkardı. "Kesinlikle duymak isteyeceğin bazı haberlerim var. Annen bulundu."

Genç kadının gözlerindeki ateş sönüverdi. O anda gözleri ruhuna açılan bir pencereydi.

Da Shi ileri doğru iki adım attı. Artık en fazla beş metre uzaklıktaydı. Genç kadın bombayı kaldırdı ve gözleriyle Da Shi'yi uyardı. Ama kadının dikkati zaten büyük ölçüde dağılmıştı. Yere sahte bomba atmış olan diğer iki DTO üyesi zarfı almak için Da Shi'ye doğru yürüdü. Gelen adam Da Shi'yle kadının arasına girdiği an yıldırım hızıyla silahını çekti. Kadın sadece Da Shi'ye doğru atılan adamın kulağının yanında bir ışık çakması görebildi, sonra bomba ellerinde patladı.

Boğuk patlamayı duyduktan sonra, Wang karanlıktan başka hiçbir şey görmedi. Biri onu kafeteryanın dışına sürükledi. Kalın sarı duman tabakası kapıdan dışarı sızıyordu ve içeriden silah sesleri geliyordu. İnsanlar kendilerini dumanların arasından kafeteryanın dışına atmaya çalışıyordu. Wang kalkıp kafeteryaya geri dönmeye çalıştı ama patlayıcı madde uzmanı onu belinden yakaladı ve, "Dikkatli ol! Radyasyon var!" dedi.

Kargaşa sonunda durulmuş, ortalık yatışmıştı. Bir düzineden fazla DTO savaşçısı çatışmada öldürüldü. Ye de dahil olmak üzer geriye kalan iki yüzden fazla kişi tutuklandı. Patlama, nükleer kadını kan revan içinde bıraktı ve patlamada ölen tek kişi de o oldu. Da Shi'den mektubu almaya çalışan adam ağır yaralanmıştı. Onun vücudunun perdelemesi ile Da Shi yaralanmadan kurtulmuştu ama patlamadan sonra kafeteryada kalan herkes gibi Shi de ağır radyasyon maruziyeti yaşamıştı.

Wang ambulansın küçük penceresinden içeride yatan Da Shi'ye baktı. Da Shi'nin başındaki kanama devam ediyordu. Koruyucu giysiler giyen hemşireler pansumanını yaptı. Da Shi ve Wang sadece cep telefonu ile konuşabiliyordu.

"Genç kadının annesi kimdi?" diye sordu Wang.

Da Shi sırıttı. "Biliyorsam ne olayım. Sadece tahmin ettim. Böyle bir kızın büyük ihtimalle annesiyle sorunları vardır, diye düşündüm. Yirmi yılı aşkın bu işi yapıyorum, insanları okumakta oldukça tecrübelendim."

"Haklı çıktığın için keyfin yerindedir şimdi. Gerçekten bütün bunların arkasında biri var," dedi Wang ve Da Shi'nin görebilmesi umuduyla kendini gülmeye zorladı.

"Dostum haklı çıkan biri varsa o da sensin," dedi Da Shi başını sallayarak. "İşin içinde kanlı canlı uzaylıların da olacağını asla düşünmezdim!"

25

Lei Zhicheng ve Yang Weining'in Ölümü

Sorgu polisi: Adın?

Ye Wenjie: Ye Wenjie.

Sorgu polisi: Doğum tarihi?

Ye Wenjie: Haziran 1943.

Sorgu polisi: Mesleğin?

Ye Wenjie: Tsinghua Üniversitesi Astrofizik Profesörü. 2004 yılında emekli oldum,

Sorgu polisi: Sağlık durumunuz göz önünde bulundurarak, istediğiniz zaman sorguyu geçici olarak durdurabilirsiniz.

Ye Wenjie: Teşekkürler. Ben iyiyim.

Sorgu polisi: Şu an prosedürlere göre normal bir adli soruşturma yürütüyoruz ve hassas konulara girmeyeceğiz. Sizin de işbirliğinizle hızlı bir şekilde bitirmek istiyoruz.

Ye Wenjie: Ne demek istediğinizi anlıyorum. Sizinle işbirliği yapacağım.

Sorgu polisi: Soruşturmamız sizin Kızıl Sahil Üssü'nde çalışırken cinayet şüphelisi olarak bulunmanızla ilgili.

Ye Wenjie: O iki kişiyi ben öldürdüm.

Sorgu polisi: Ne zaman?

Ye Wenjie: 21 Ekim 1979 günü öğleden sonra.

Sorgu polisi: Kurbanların isimleri?

Ye Wenjie: Üssün komiseri Lei Zhecheng ve üssün başmühendisi olan kocam Yang Weining.

Sorgu polisi: Cinayet sebebiniz nedir?

Ye Wenjie: Ben… geçmişi biliyor olduğunuzu varsayabilir miyim?

Sorgu polisi: Temel şeyleri biliyorum. Benim için belirsiz olan bir durum olursa size sorarım.

Ye Wenjie: Güzel. Dünyadışı mesajı aldığım ve cevapladığım zaman bu mesajı alan tek kişinin ben olmadığımı öğrendim. Lei de almıştı.

Lei, o zamanın tipik siyasi kadrolarındaydı. Dolayısıyla da siyasette son derece keskin duygulara sahipti ve etrafındaki her şeye ideolojik gözle bakardı. Kızıl Sahil Üssü'nde teknik personelin çoğundan habersiz bir şekilde, ana bilgisayarın arka planında küçük bir program çalıştırmış. Bu program sürekli olarak iletimlerin sonuçlarını okuyor depolar ve şifreli dosyalarda saklıyormuş. Bu yolla Kızıl Sahil'den gönderilen veya alınan her şey sadece onun okuyabileceği bir şekilde kopyalanıyormuş. Zaten uzaydan gelen mesajı da bu kopyadan keşfetmişti.

O gün öğleden sonra yükselen güneşe mesaj gönderdikten ve üssün kliniğinde hamile olduğumu öğrendikten kısa bir süre sonra Lei beni ofisine çağırdı. Trisolaris dünyasından gelen mesajı gördüm. Geçen gece aldığım mesajdı.

"İlk mesajı almış olmanın üzerinden tam sekiz saat geçti, ama sen bunu raporlamak yerine, orijinal mesajı sildin veya belki de bir kopyasını sakladın. Öyle değil mi?"

Başımı eğdim ve hiç cevap vermedim.

"Sıradaki hamleni biliyorum. Cevaplamayı planlıyorsun. Belki de bunun zamanında farkına varmasaydım, tüm insan uygarlığını mahvedebilirdin! Tabii ki yıldızlararası işgalden korkuyoruz demiyorum. En kötüsünün bunun olduğunu varsayarsak, uzaylı işgalciler kesinlikle insanların savaş okyanusunda boğulur."

Sonra Lei'in benim cevap gönderdiğimi bilmediğini fark

ettim. Cevabı iletim arabelleğine yerleştirdiğimde arayüz dosyası kullanmamıştım. Neyse ki bu yolla onun izleme programını bertaraf etmiştim.

"Ye Wenjie, senin bu tür şeylere becerin olduğunu en başından biliyordum. Her zaman Kültür Devrimi'ne ve halkına karşı derin bir kin tuttun. Dolayısıyla intikam almak için hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyorsun. Ama bu eylemlerinin sonuçlarının nasıl olacağı hakkında bir tahminin var mı?"

Tabii ki de biliyordum, bu yüzden başımı salladım. Lei bir süre sessiz kaldı. Ama sonrasında söylediği sözleri hiç beklemiyordum.

"Ye Wenjie, sana karşı hiç merhamet beslemiyorum. Sen her zaman insanları kendine düşman olarak gördün. Ama ben ve Yang uzun yıllar buraya hizmet ettik. Onun ve elbette ki çocuğunun seninle birlikte harap olmasına göz yumamam. Hamilesin, değil mi?"

Bu söyledikleri boş tahminler değildi. O andan itibaren yaptıklarım, onunla ilgili olsun ya da olmasın onu da etkileyecekti.

Sonra Lei sessiz bir şekilde, "Şu an neler olup bittiğini sadece sen ve ben biliyoruz. Yapmamız gereken şey eylemlerinin etkisini en aza indirmek. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın ve Yang da dahil olmak üzere kimseye bir şey söylemeyeceksin. Gerisini ben hallederim. Lütfen bana güven. İşbirliği yaptığımız sürece, yıkıcı sonuçlardan korunabilirsin," dedi.

Lei'in ne yapmak istediğini o an anladım. O uzaylı istihbaratını keşfeden ilk kişi olmak istiyordu. Bu adını tarih kitaplarına yazdırması için büyük bir fırsattı.

Ona söz verip ofisinden ayrıldım. Zaten her şey için önceden kararımı vermiştim.

Küçük bir İngiliz anahtarı alıp alıcının işlemci modülü için donanım dolabına doğru gittim. Sık sık ekipmanları

incelemem gerektiğinden kimse dikkatini bana vermedi. Ana kabini açıp alt topraklama kablosunu aşağı sabitleyen cıvatayı dikkatlice gevşettim. Alıcı üzerindeki girişim aniden arttı ve toprak direnci 0.6 ohm'dan 5 ohm'a çıktı. Bu tip arızalar çok sık olduğu için nöbetçi teknisyen, sorunun topraklama kablosundan olduğunu düşündü. Bu oldukça kolay bir teşhisti. Arızanın topraklama kablosunun üst kısmında meydana gelmiş olduğunu asla tahmin edemezdi. Çünkü hem çok emniyetli bir şekilde bağlamış hem de ona kontrol ettiğimi söylemiştim.

Çanak Tepesi'nin zirvesinin alışılmadık bir jeolojik özelliği vardı: Tepe on metreden daha kalın bir kil tabakasıyla kaplıydı. Bu sebeple iletkenlik çok düşüktü. Topraklama kablosu derinlere gömülmezse, toprak direnci her durumda yüksek olurdu. Öte yandan kil tabakasının aşındırıcı etkisi yüzünden bir süre sonra topraklama kablosunu aşınacağı için çok derine gömülmesi de imkânsızdı. O yüzden tek çözüm kabloyu, ucu kil tabakasının altında kalacak şekilde tepenin kenarına sermek ve toprak ucunu tepenin o noktasına gömmekti. Topraklama genelde çok sağlam olmuyor, direnç aşırı yüksek çıkıyordu. Ne zaman bir sorun oluşsa kaynağı muhtemelen o kablolar olur ve görevlendirilen kişi halatlarla uçurumun kenarına gidip onarımını yapardı.

Nöbetçi teknisyen sorunu bakım ekibine bildirdi. Bölük askerlerinden biri ipin bir ucunu demire diğerini beline bağlayarak uçumdan aşağıya doğru indi. Aşağı yukarı yarım saat sonra kan ter içinde kalarak tırmandı ve aşağıda herhangi bir arıza bulamadığını söyledi. Bir sonraki izleme işlemi gecikecekmiş gibi görünüyordu. Üs Komuta Merkezi'ni bilgilendirmekten başka seçenek yoktu. Ben de uçurumun üstündeki demir direğin orada bekliyordum. Planladığım gibi Lei askerlerle geldi.

Dürüst olmak gerekirse, Lei kendini işine adamıştı ve o

dönemde siyasi subayların talimatlarını harfi harfine yerine getirirdi. Büyük kitlelerin bir parçası olup her zaman ön saflarda yer tutardı. Belki gösteriş için yapıyordu ama gerçekten iyi bir oyuncuydu. Üste bazen zor ve tehlikeli işler olduğu zaman, kendinden emin bir şekilde gönüllü olurdu. Başkalarından daha çok gönüllü olduğu şeyse daha yorucu ve tehlikeli bir iş olan topraklama kablosunu onarma işiydi. Bu işi yapmak her ne kadar çok teknik bilgi gerektirse de tecrübeye de ihtiyaç vardı. Arızanın birçok nedeni olabilirdi: Tespit edilmesi her ne kadar zor olsa da açık havaya maruz kalmış olabilir ya da topraklama kablosunun uçuruma gömülmüş kısmı çok kuru olabilirdi. Dış bakımdan sorumlu olan tüm askerler yeniydi dolayısıyla hiçbiri deneyimli değildi. Bu yüzden Lei'in nasıl yapıldığını göstermek isteyeceğini tahmin etmiştim.

Emniyet kemerlerini ve ipi alıp uçurumun kenarına gitti, kendisiyle beraber oraya kadar getirdiği askerlerden kurtulmak için birkaç bahane uydurdum. Artık uçurumda kalan tek kişi bendim. Cebimden küçük bir demir testere çıkardım. Üç parçaya ayrılıp sonra birleştirilmiş olan daha uzun bir testereden yapılmıştı. Parçalı testere sayesinde kesikler düzensiz olacak ve ipin bir aletle kesildiği asla anlaşılamayacaktı.

Tam o sırada kocam Yang Weining geldi.

Ben ona durumu anlattıktan sonra uçurumun kenarına baktı. Uçurumun yüzeyindeki toprak terminalini görebilmek için kazı yapılması gerektiğini ve Lei'in bunu tek başına yapamayacağını, diğer askerlerden emniyet donanımlarını alıp yardım etmek için aşağıya inmek istediğini söyledi. Ben başka bir halat kullanmayacak mısın diye sorduğum da o halatın ikisini taşıyabilecek kadar kalın ve sağlam olduğunu söyledi. Başka bir halat kullanması konusunda ısrar ettiğimde kabul etti ve bana başka bir halat getirmemi söyledi.

Ben elimde yeni bir halatla uçurumun kenarına geldiğimde o zaten aşağıya inmişti. Ardından kafamı kaldırıp tepeye baktığımda Yang ve Lei incelemeyi bitirdiklerini ve yukarı doğru tırmandıklarını gördüm. Lei öndeydi.

Başka bir şansım olmayacaktı. Demir testereyi çıkarıp ipi kestim.

Sorgu polisi: Bir soru sormak istiyorum. Ama cevabınızı kayıt altına almayacağım. O anda nasıl hissetiniz?

Ye Wenjie: Sakin. Hiçbir şey hissetmeden yaptım. Sonunda kendimi adayabileceğim bir gaye bulmuştum. Benim ya da başkalarının ödeyeceği bedelin ne olacağı umurumda değildi. Böylesi bir fırsat için tüm insan ırkının eşi benzeri görülmemiş bir bedel ödeyeceğini biliyordum. Bu onların yanında çok önemsiz bir bedeldi.

Sorgu polisi: Pekâlâ, devam edin.

Ye Wenjie: İki ya da üç kez çığlık sesi duydum. Daha sonra uçurumun dibinde kayalara çarpan bedenlerinin seslerini... Bir süre sonra uçurumun dibindeki derenin kırmızıya dönüştüğünü gördüm. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.

Sorgu polisi: Pekâlâ, anlıyorum. Bu ifadeniz. Lütfen dikkatlice kontrol edin. Herhangi bir hata yoksa imzalayın.

26

Pişman Olan Yok

Lei Zhicheng ve Yang Weining'in ölümü iş kazası olarak kayıtlara geçti. Kızıl Sahil Üssü'nde herkes Ye ve Yang'ın ne kadar mutlu bir çift olduğunu biliyordu ve bu yüzden kimse Ye'den şüphelenmemişti.

Üsse yeni bir komiser gelmiş, hayat yeniden sakinleşmişti. Ye'nin içindeki küçük hayat giderek büyüyordu ve dış dünyada da yaşanan değişimi hissediyordu.

Bir gün güvenlik müfreze kumandanı Ye'den üssün gardiyan kulübesinin giriş kapısına gitmesini istedi. Ye orada üç çocuk görünce şaşırdı. İkisi erkek, biri kız on beş veya on altı yaşlarında çocuklardı. Hepsi köpek kürkünden şapka ve pamuklu, eski bir ceket giymişti. Muhtemelen oralıydılar. Nöbetçi gardiyan, çocukların Qijiatun köyünden geldiğini söyledi. Çanak Tepesi'ndeki insanların okumuş olduklarını duymuş ve dersleriyle ilgili bazı sorular sorup öğrenmek için gelmişlerdi.

Ye, onların Çanak Tepesi'ne gelmeye nasıl cesaret ettiklerini merak etti. Burası girişin yasak olduğu bir askeri bölgeydi ve muhafızlara ateş etmeden önce sadece bir kez uyarı yapmalarının yeterli olduğu talimatı verilmişti. Ye'nin şaşkınlığını gören gardiyan, çocukların Kızıl Sahil Üssü'nün bazı güvenlik önlemlerinin azaltılmasına dair emirle buraya gelebildiklerini söyleyerek durumu açıkladı. Üs dışında kaldıkları sürece yerlilerin Çanak Tepesi'ne girmelerine izin verilmişti. Hatta daha dün birkaç yerli köylü de sebze getirmek için gelmişti.

Çocuklardan biri yıpranmış bir ortaokul fizik kitabı çıkardı. Elleri kirliydi ve ağaç kabuğu gibi çatlamıştı. Ağır bir Kuzeydoğu aksanıyla basit bir fizik sorusu sordu: Ders kitapları serbest düşen bir cismin sabit ivmeli olacağını fakat öte yandan bir son hıza ulaşarak daha fazla hızlanamayacağını söylüyordu. Bunu birkaç gece düşünmüş ama nedenini anlayamamışlardı.

"Sadece bunu sormak için mi tüm bu yolu yürüdünüz?" diye sordu Ye.

"Ye Öğretmenim, bilmiyor musunuz, sınavı tekrar koydular," dedi kız heyecanla.

"Sınav mı?"

"Evet. Ulusal Kolej Giriş Sınavı! Çok çalışıp en iyi notu alan kişinin üniversiteye gitmeye hak kazandığı sınav. İki yıl önce başladı. Bilmiyor muydunuz?"

"Artık tavsiye mektubu istemiyorlar mı?"

"Hayır. Herkes bu sınava girebiliyor. Hatta köydeki Beş Kara Kategori* çocukları bile bu sınava girebilir."

Ye şaşırmıştı. Bu değişiklik onu farklı duygulara gark etmişti. Bir süre sonra çocukların kitaplarıyla beraber halen cevabı beklediklerini fark etti. Sonra hemen çocukların sorusunun cevabını, bunun hava direncinin yerçekimi gücünü dengelemesinin bir sonucu olduğunu söyledi. Sonra da ileriki çalışmalarında herhangi bir sorunla karşılaşacak olursa, her zaman ona gelebileceklerini söyledi ve yardımcı olacağına söz verdi.

Üç gün sonra, yedi çocuk Ye'ye geldi. Bu çocukların üçü daha önce gelenlerdi diğer dördü ise daha uzak köylerden gelmişti. Üçüncü seferdeyse bu sayı on beş çocuğa çıkmıştı. Hatta küçük bir kasabadan bir öğretmen bile gelmişti. Öğretmen açığı olduğu için bu öğretmen, fizik, kimya ve ma-

* Beş Kara Kategori, Kültür Devrimi'nin hedefleri, devrim sırasında kullanılan beş siyasi kimliği kapsamaktadır: toprak sahipleri, zengin çiftçiler, karşıt devrimciler, "kötü unsurlar" ve sağcılar. *–yhn*

tematik derslerine de girmek zorunda kalıyordu. Bu sebeple ondan ders verme konusunda kendisine yardım etmesini istemeye gelmişti. Adam elli yaşın üzerindeydi ve yüzünde kırışıklıklar vardı. Adam, Ye'nin önünde çok gerilmişti, kitaplarını bile düşürmüştü. Geri dönerlerken adamın öğrencilerine, "Çocuklar, bu bir biliminsanıydı. Gerçekten meşhur bir biliminsanı!" dediğini duymuştu Ye. Sonrasında birkaç günde bir çocuklar ders çalışmak için Ye'ye geldiler. Bazen gardiyan kulübesine sığamadıklarından, üs güvenliğinin sorumlu subaylarının izniyle ve gardiyanların da eşliğiyle Ye, kafeteryaya küçük bir tahta koyup orada ders vermeye devam etti.

1979 yılı Çin Yeni Yılı arifesinde Ye işten geldiği zaman hava karanlıktı. Üsten çoğu kişi üç günlük tatil için Çanak Tepesi'nden ayrıldığından beri her yer oldukça sessizdi. Ye Wenjie odasına gitti. Bu ev onun ve Yang'ındı ama şimdi içerisi bomboştu, tek arkadaşı karnında taşıdığı doğmamış çocuğuydu. Geceleyin, Büyük Khingan Dağları'nın soğuk rüzgârı Qijiatun köyünden atılan havai fişeklerin belli belirsiz sesini gittiği yere götürüyordu. Yalnızlık dev bir el gibi üzerine bastırıyordu ve Ye bunun altında eziliyor, evrenin bir köşesinde kaybolacak kadar küçük bir hale gelene kadar sıkıştırılıyormuş gibi hissediyordu. Tam o esnada birileri kapısını çaldı. Kapıyı açtığında nöbetçiyi ve arkasında soğuk rüzgârda alevleri dalgalanan birkaç çam meşalesi gördü. Meşaleler yüzleri soğuktan kıpkırmızı olmuş ve şapkalarından buz sarkıtları sarkan kalabalık bir çocuk grubu tarafından havaya kaldırılmıştı. Ye'nin odasına girdiklerinde soğuk hava da onlarla beraber içeri girdi. Oldukça ince giyinmiş iki erkek çocuk, soğuktan en çok etkilenenler olmuştu. Ceketlerini çıkarmış ve onlarla kollarının arasında tuttukları bir şeyi sarmışlardı. Ceketi kaldırdıklarında hâlâ buharı tüten, içinde lahana ve domuz eti köftesi olan bir tencere göründü.

O yıl, güneşe sinyal göndermesinden sekiz ay sonra Ye doğum sancısı çekmeye başladı. Bebeğin yanlış pozisyonda olması ve Ye'nin zayıf düşmesi sebebiyle üs kliniği bu durumla baş edemedi ve onu en yakın kasaba hastanesine göndermek zorunda kaldı.

Bu, Ye'nin hayatının en zor zamanlarından biriydi. Şiddetli ağrılar çektikten sonra çok fazla kan kaybetti ve komaya girdi. Zihni bulanıktı, tek gördüğü üç tane çok sıcak güneşin onun etrafındaki yörüngede yavaş yavaş döndüğü ve acımasızca vücudunu kavurduğuydu. Bu durum bir süre böyle devam etti. Artık her şeyin sonuna geldiğini düşünüyordu. Cehennemdeydi. Üç güneşin ateşi ona işkence edecek ve onu sonsuza kadar yakacaktı. Bu ceza daha önce görülmemiş cinsten ihanetinden öte geliyordu. Birden korkmaya başladı. Ama kendisi için değil, çocuğu için. Çocuğu hâlâ doğmamış mıydı? Yoksa onunla birlikte sonsuza dek acı çekmek için bu cehennem ve acının ortasına mı doğmuştu?

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Yavaş yavaş üç güneş uzaklaştı. Belirli bir mesafeden sonra aniden küçüldüler ve uçan kristal yıldızlara dönüştüler. Etrafındaki hava soğudu ve acısı hafifledi. Ye Wenjiie nihayet uyandı.

Hemen yanında bir çığlık duydu. Büyük bir çaba ile başını çevirdi ve bebeğinin pembe, ıslak ve küçük yüzünü gördü.

Doktor, iki litreden fazla kan kaybettiğini ve onlarca Qijiatun köylüsünün kan vermek için geldiğini söyledi. Ye'nin özel ders verdiği çocukların aileleri, onunla hiçbir bağları olmamasına rağmen, sırf adını duyar duymaz kan vermeye gelmişti. Onlar olmasaydı, Ye kesinlikle ölmüş olurdu.

Ye'nin yaşamı çocuk doğduktan sonra daha da zorlaşmaya başladı. Zor bir doğum geçirmişti ve bu zor doğumdan sonra sağlığı bozulmuştu. Bebekle beraber bir başına üste

kalması mümkün değildi ve ona yardımcı olabilecek hiçbir akrabası yoktu. Derken Qijiatun'da yaşayan yaşlı bir çift üs liderleriyle konuşmaya gelerek, Ye ve bebeği eve götürüp onlara bakabileceklerini söyledi. Yaşlı adam avcıydı ve ayrıca geleneksel tıpta kullanılmak üzere bazı otlar topluyordu. Çevrelerindeki orman artık bitki toplanacak niteliği kaybettiğinden yaşlı çift tarırn işine girmişti. Ama yine de insanlar alışkanlıktan dolayı ona Avcı Qi diyorlardı. İki erkek iki de kızları olan bu yaşlı çiftin kızı evlenip başka yerde yaşamak üzere ayrılmış. Oğulların biri asker olduğu için evden uzaktaymış diğeri ise evliymiş ve onlarla yaşıyormuş. Onların da sadece bir tane kız çocukları varmış.

Ye'nin siyasi itibarı hâlâ iade edilmemişti. Bu yüzden üs liderleri önerilen bu çözüm hakkında pek emin değildi. Ama sonunda başka bir çözüm olmadığını kabul ettiler ve Ye ile bebeğini almalarına izin verdiler.

Ye, Büyük Khingan Dağları'nda bu köylü aile ile altı aydan fazla yaşadı. Doğumdan sonra çok zayıfladığı için sütü gelmedi ve bebeğini emziremedi. Bu süre zarfında bebeği Yang Dong köyün tüm kadınları tarafından emzirildi. Yang Dong'u emziren kadınlardan birisi de Avcı Qi'nin gelini Feng'di. Feng'de Kuzeydoğu kadınlarının gücü vardı. Her gün sorgum pekmezi yerdi ve iki bebek birden emzirmesine rağmen memeleri her daim süt ile doluydu. Qijiatun'da emzirme dönemindeki diğer kadınlar da Yang Dong'u beslemek için gelirdi. Yang Dong'u annesi ve babası gibi parlak zekâlı olduğunu söyleyerek severlerdi.

Yavaş yavaş Avcı Qi'nin evi köyün tüm kadınlarının toplanma yeri olmuştu. Yaşlısı, genci, evlisi, bekârı hepsi orada bulunmayı çok seviyordu. Hepsi Ye'ye hayrandı ve onun hakkında merak ettikleri çok şey vardı. Ye de onlarda kendini bulmuştu, onlarla tartışabileceği çok fazla kadınsal konu vardı. Ye ve Yang Dong, huş sütunları ile çevrili

bahçede köyün kadınları ile hemen her gün beraber otururdu. Ye ve yanında tembel siyah bir köpekle oyun oynayan çocuğu sıcak güneş kucaklıyordu. Tütün pipolarıyla gelen kadınlar Ye'nin hep dikkatini çekmişti. Dumanı yavaşça ağızlardan üflerler ve duman, güneş ışığı ile dolar, tombul bacaklarındaki kıllar gibi gümüşi bir parıltıya sahip olurdu. Bir keresinde içlerinden biri ona nikel bakırından yapılma uzun saplı bir pipo uzatmış, "Kendini daha iyi hissedeceksin," demişti. Kısa bir şaşkınlıktan sonra iki nefes almasıyla başının dönmesi bir olmuştu. Ve hepsi bu duruma birkaç gün boyunca gülmüşlerdi.

Erkeklere gelince, Ye'nin onlara söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Bütün gün onları meşgul eden şeyler Ye'ye pek bir şey ifade etmiyordu. Erkekler, hükümet ekim yasağını esnetme aşamasındayken para için Ginseng ekmeyi düşünüyor fakat hiç kimse denemeye cesaret edemiyordu. İlk başlarda Ye'ye karşı çok kibar ve saygılı davrandılar. Ye başlarda bunu umursamıyordu. Ama bir süre sonra eşlerini acımasızca dövdüklerini, köydeki dul kadınlara sarktıklarını ve ağza alınmayacak şeyler söylediklerini görünce, onların saygısının önemini de anlamış oldu. Birkaç günde bir aralarından biri yakaladığı yaban tavşanı ve sülünü Avcı Qi'nin evine getirirdi. Ayrıca Yang Dong için de kendi elleriyle yapmış olduklar antika ve tuhaf oyuncaklardan getirirlerdi.

Ye'nin aklında, geçen bu aylar sanki başkasına ait gibiydi, tıpkı bir tüy gibi başka bir yaşam kesitinin içine sürüklenmiş ve o hayatı yaşamış gibiydi. Bu dönem onun hafızasında klasik resimlerle yer etmişti. Çin fırça resimleri değil, Avrupa yağlı boya tablolarıyla. Çin fırça resimlerinde çok sayıda boşluk vardı, ama Qijiatun'daki hayatta hiçbir boşluk yoktu. Klasik yağlı boya gibi yoğun, zengin ve katı renklerle doluydu. Her şey sıcak ve yoğundu: Kalın sazlıklardan yapılmış sobalı kang yatak, Guanong ve Mohe tütünü ile dol-

durulmuş bakır pipolar, kalın sorgum unu, altmış beş yıllık sorgum likörü… Ama tüm bunlar köyün kenarındaki dere gibi, sakin ve huzurlu bir hayat ile harmanlanmıştı.

Ye en unutulmaz akşamlarını yine o evde yaşamıştı. Avcı Qi'nin oğlu para kazanmak için başka şehre mantar satmaya gitmişti. Bu yüzden de Ye, Feng ile aynı odayı paylaşırdı. Köyde elektrik yoktu, o yüzden akşamları iki gaz lambası etrafında toplanırlardı. Ye kitap okur, Feng dikiş nakış yapardı. Ye kitap okurken farkında olmadan gitgide daha iyi görebilmek için lambaya yaklaşır ve kâküllerini yakardı. Sonra hemen başını kaldırıp Feng ile göz göze geldiklerinde de gülmeye başlarlardı. Aynı şey asla Feng'ın başına gelmezdi, çünkü çok keskin gözleri vardı. Isınmak için kullandıkları kömürden gelen loş ışıkta bile elişini yapabilecek kadar. Daha altı aylık iki bebeği yanıbaşlarındaki kang yataklarında uyutuyorlardı. Ye onların uyurken nefes alıp verişini bile izlemeyi seviyordu.

İlk başta, Ye ısıtmalı kang yatakta uyumayı sevmedi, yatak onu hasta ediyordu ama sonra yavaş yavaş alıştı. Uyurken kendini birinin sıcak kucağında uyuyan bir bebek gibi hissediyordu. Bu kişi annesi, babası ya da ölü kocası değildi. Kim olduğunu bilmiyordu. Bu duygular o kadar gerçekti ki çoğu zaman gözlerinde yaşlarla uyanırdı. Bir keresinde Ye kitabını bıraktı ve Feng'in bez ayakkabısını hareket etmeden, gaz lambasına dalmış halde örgü ördüğünü gördü. Ye'nin ona baktığını fark edince, "Kardeşim, sence gökteki yıldızlar neden düşmez?" diye sordu.

Ye, Feng'i inceledi. Gaz lambası harika bir sanatçı misali, renkler ve ustaca darbelerle klasik bir tablo oluşturmuştu: Ceketinin omuzlarından bol dökümlü olması ve kırmızı göbek bandı sebebiyle Feng'in güçlü ve zarif kolları ortaya çıkıyordu. Gazyağı lambası ile gelen ışık, kadının figürünü canlı ve sıcak renklere boyarken odanın geri kalanı hafif bir karanlığın içine gömülüyordu. Gaz lambasından değil

de, yer yerde yanan kömürden gelen loş bir kızıllık kendini göstermişti. Sıcak odayla dışarıda soğuk hava arasında oluşan nemli hava sayesinde pencerede güzel buz desenleri oluşmuştu.

“Sen yıldızların düşmesinden mi korkuyorsun?” diye sordu Ye usulca.

Feng güldü ve başını salladı. “Niye korkayım ki, onlar çok küçükler.”

Ye, bir astrofizikçi gibi cevap vermedi ve sadece, “Onlar çok çok çok uzaktalar. Düşemezler,” dedi.

Feng bu cevaptan memnun kalmıştı, tekrar dikişine döndü. Ama Ye artık huzur içinde değildi. Duygularında inişler ve çıkışlar yaşıyordu. Kitabını kaldırdı ve gözlerini kapatarak kang yatağının sıcak yüzeyine uzandı. Ye, tıpkı gaz lambasının evin içindeki birçok şeyi karanlıkta bıraktığı gibi onların bu minik kır evlerinin dışındaki bütün evrenin kaybolduğunu hayal etti. Sonra Feng’in kalbindeki evreni gerçek bir evrenle değiştirdi. Gece gökyüzü, dünyanın tamamını kapsayacak kadar büyük bir siyah kubbe olmuştu. Kubbenin yüzeyi kristal gümüş ışıkla parlayan, yatağın kenarındaki eski ahşap masanın üzerindeki aynalardan daha büyük, sayısız yıldızla döşenmişti. Dünya düzdü ve her yöne doğru fazlasıyla uzamıştı, ama sonuçta gökyüzüyle bir araya geldiği bir kenarı vardı. Bu düz yüzey dağlarla küçük köylerle, ormanlarla kaplıydı: Büyük Khingan Dağları, Qijiatun köyü… Evren tıpkı bir oyuncak kutusu gibiydi diye düşünürken Ye rahatladı ve yavaş yavaş hayallerinin içinde kayboldu.

Büyük Khingan Dağları’nın derinliklerindeki bu küçük köyde, sonunda Ye’nin kalbinde bir şeyler erimişti. Kaskatı kalbi üzerindeki buz erimiş, küçük bir göl oluşmuştu.

Ye ve Yang Dong sonunda Kızıl Sahil Üssü’ne döndü. Endişe ve huzur arasındaki bölünmüşlükle iki yıl geçirmişti.

Geldikten sonra bir not aldı: O ve babasının siyasi yönden iade-i itibarını almıştı. Kısa bir süre sonra da Tsinghua Üniversitesi'nde öğretim üyesi olabileceğini yazan ve geri dönmesini belirten bir mektup daha aldı. Mektupla beraber iade-i itibarından sonra babasına borçlu oldukları parayı da göndermişlerdi. En sonunda üs toplantılarında, liderler ona yoldaş diye hitap edecekti.

Ye tüm bu değişiklikler karşısında en ufak bir heyecan ya da sevinç belirtisi göstermedi. Sessiz kaldı, dış dünyaya karşı hiçbir ilgisi yoktu. Yang Dong'un eğitimi için bir zamanlar hayatının sonuna kadar evi olacağını düşündüğü Kızıl Sahil Üssü'nden ayrılıp mezun olduğu okula döndü.

Dağları terk ederken Ye baharı her yerde hissedebiliyordu. Kültür Devrimi'nin soğuk kışı gerçekten bitmişti ve hayatında her şey normale dönmeye başlamıştı. Felaket her ne kadar sona ermiş olsa da, artık her şey harabeye dönmüştü, sayısız kadın ve erkek ancak yaralarını sarıyordu. Ama insanların gözünde, gelecek yeni bir hayatın şafağı artık gün gibi ortadaydı. Üniversite öğrencileri çocuklarıyla beraber kampüsteydi, ünlü edebi eserler kitapçılarda satılmak üzere yerlerini almıştı, fabrikalarda yeni teknolojiler odak noktası olmuş ve bilimsel araştırmalar değerli bir alan haline gelmişti. Bilim ve teknoloji geleceğe kapı açmak için kullanılabilecek tek anahtar olmuştu ve insanlar bilime bir ilköğretim öğrencisinin inanç ve azmiyle yaklaşmıştı. Çabaları her ne kadar saf olsa da bir o kadar da gerçekçiydi. Çin Bilimler Akademisinin başkanı Guo Moruo ilk ulusal konferansta, bilim baharının gelişini duyurdu.

Delilik son bulmuş muydu? Bilim ve akılcılık gerçekten geri geliyor muydu? Ye bu soruları defalarca kendine sordu.

Ye, Kızıl Sahil Üssü'nden ayrıldığından beri Trisolaris dünyasından bir daha hiç mesaj almadı. Ye o dünyadan cevap gelmesi için en az sekiz sene beklemek zorunda oldu-

ğunu ve üsten ayrıldıktan sonra dünyadışından gelen cevapları almasının hiçbir yolu olmadığını biliyordu.

Bu çok önemli bir olaydı ve baştan sona her şeyi kendisi yapmıştı. Bu onda hiçbir şeyin gerçek olmadığı duygusunu oluşturdu. Zaman geçtikçe, bu duygu her zamankinden daha da güçlü bir hal aldı. Olan şey bir yanılsama ya da bir rüya mıydı? Güneş gerçekten de radyo sinyallerini güçlendiriyor muydu? Evrene insan uygarlığı hakkında mesaj göndermek için güneşi bir anten olarak kullanmış mıydı? Gerçekten de bir yıldızdan mesaj almış mıydı? İnsan ırkına ihanet ettiği o kanlı sabah gerçekten yaşanmış mıydı? Bunların hepsi gerçek miydi? Ve o cinayetler…

Ye, geçmişi unutmak için kendini çalışarak uyuşturmaya çalıştı ve neredeyse başardı. Garip bir öz koruma içgüdüsü geçmişi hatırlayıp durmasını engellemiş, onu başka bir medeniyetle kurduğu o irtibatı düşünmez hale getirmişti. Her gününü bu şekilde geçirip huzur buluyordu.

Ye, Tsinghua'ya geri döndükten sonra büyükannesi Shao Lin'i görmesi için Yang Dong'u onun yanına götürdü. Kocasının ölümünden sonra Shao Lin geçirdiği sinir krizinden kurtarılmış ve siyasetin minik çatlaklıkları arasında yaşamanın bir yolunu bulmuştu. Siyasi rüzgârların peşinde attığı sloganların bedelini ödemişti ve sonra "Sınıfına Dön, Devrime devam et," diyerek öğretmenliğe geri dönmüştü. Ama Shao Lin kimsenin beklemediği bir şey yaptı ve Eğitim Bakanlığı'nda haksızlığa uğramış üst düzey kadrodan biriyle evendi. O zamanlar onlar işçi reformu için hâlâ "ahırda" yaşıyordu. Bu, Shao Lin'in uzun vadeli planının bir parçasıydı. Toplumdaki bu kaosun uzun süre dinmeyeceğini biliyordu. Önüne gelene saldıran genç isyancıların ülke yönetmeye dair hiçbir deneyimleri yoktu. Ona göre er ya da geç haksızlığa uğrayan ve açığa alınan tüm eski kadrolardaki deneyimli kişiler yeniden iktidara gelecekti.

Daha sonra, gerçekler ispatlandı ve Shao Lin oynadığı kumarı kazandı. Hatta Kültür Devrimi sona ermeden, kocası kısmen eski pozisyonuna dönmüştü bile. 11. Çin Komünist Partisinin üçüncü Genel Kurul toplantısında kocası bakan yardımcılığına terfi etti. Bu gelişmenin ışığında aydınlar tekrar tercih edilmeye başlandı ve Shao Lin de hızla yükseldi. Çin Bilimler Akademisi üyesi olduktan sonra, eski okulundan ayrılıp başka bir ünlü üniversitede başkan yardımcılığına atandı.

Ye Wenjie, annesinin son halini kendi ayakları üzerinde durabilen eğitimli bir kadın olarak görmüştü. Artık yüzünde geçmişin acılı izlerinden eser yoktu. Shao Lin büyük bir heyecan ve sıcaklıkla kızı ve torununu karşıladı. Geçen onca yılda neler olduğunu, neler yaptığını sordu. Yang Dong'un çok şirin ve akıllı olduğunu söyledi. Aşçıya Ye'nin en sevdiği yemekleri yapmasını emretti. Her şey mükemmel, hızlı ve hizmet kalitesiyle yapıldı. Ama Ye, tüm bu ilgiye rağmen annesiyle arasında bulunan görünmez duvarı hissedebiliyordu. Sohbetleri sırasında hassas konuların açılmasından dikkatle kaçındılar ve Ye Wenjie, babası Ye Zhetai'dan hiç bahsetmedi.

Akşam yemeğinden sonra, Shao Lin ve kocası vedalaşmak için Ye ve Yang Dong'a aşağı sokağa kadar eşlik etti. Bakan yardımcısı, Ye ile birkaç kelime konuşmak istediğinden Shao Lin eve döndü. Sanki yüzündeki maskeyi çıkarmak için daha fazla bekleyememiş gibi bir an bakan yardımcısının yüzündeki gülümseme donuverdi.

"Bu koşullar altında ziyaretimize gelmiş olmandan dolayı çok mutluyuz. Eski defterleri pek kurcalamayın. Annen, babanın ölümünden sorumlu değil. Annen de o dönemin kurbanlarından. Baban hastalıklı bir şekilde kendi inançlarına sarıldı. Çıkmaz bir sokağa girdi. Onun ailesi üzerindeki sorumluluğundan vazgeçmesi senin ve annenin acı çekmesine sebep oldu."

"Senin babam hakkında söz söylemeye hakkın yok," dedi Ye öfkeyle. "Bu konu ben ve annem arasında, seni ilgilendirmez."

"Evet, haklısın. Bu konu beni ilgilendirmez," dedi buz gibi bir sesle. "Ben sadece annenin sana yolladığı mesajı iletiyorum," dedi.

Ye, üst düzey kadrolar için ayrılmış apartmana baktı. Shao Lin perdenin köşesinden aşağıyı gözetliyordu. Ye tek kelime bile etmeden Yang Dong'u kucağına almak için eğildi ve oradan ayrıldı. Bir daha da asla geri dönmedi.

Ye, babasını öldüren dört Kızıl Muhafız kız hakkında bilgi bulabilmek için ayrıntılı bir araştırma yaptı ve sonunda üçünü bulmayı başardı. Bu üç kişi Çin Kültür Devrimi döneminde şehir çiftliklerinde iş bulmuşlar, Kültür Devrimi'nde iki kişi ile yaşadıkları kötü olaylar derinlemesine incelendiğinde suçlu bulunup gözaltına alınmışlar ve iki yıl hapis cezasının ardından erken tahliye ile serbest bırakılmışlardı. Şimdi işsizlerdi. Ye adreslerini bulduktan sonra, her birine öldürdükleri babası hakkında konuşmak için görüşmek istediğine dair kısa mektuplar yazdı.

Ye'nin içinde en ufak bir intikam duygusu yoktu. Kızıl Sahil Üssü'nde o mesajı attığı sabah, kendini bütün Kızıl Muhafızlar da dahil tüm insan ırkından intikam almış sayıyordu. Ama bu katillerden tek duymak istediği şey pişman olduklarını söylemeleri ve gözlerinde tek görmek istediği insanlıklarına döndüklerini gösteren küçük bir işaretti.

O gün öğleden sonraki dersin ardından Ye onları beklemek için oyun parkına gitti. Geleceklerine dair en ufak bir umudu bile yoktu. Ama tam randevu saatinde üç eski Kızıl Muhafız da buluşma yerinde görünmüştü.

Ye onları uzak mesafeden giydikleri yeşil askeri üniformalar sayesinde tanımıştı. Giysilerinin rengi solmuş ve her

yeri yama dolmuştu. Üniformaları dışında otuzlu yaşlardaki bu üç kadının artık o dönemdeki cesur Kızıl Muhafız görüntülerinden eser kalmamıştı. Artık genç değillerdi. Ye'nin ilk fark ettiği şey, eskiden aynı kalıptan çıkmış gibi görünen bu üç kadının görünüşlerinin artık birbirlerinden çok farklı olduğuydu. İçlerinden birisi çok zayıflamıştı ve üniforması üzerinde çok salaş duruyordu. Boynunun hafif eğik duruşu ve sarıya boyattığı saçıyla yaşını ele veriyordu. Bir diğer Kızıl Muhafız ise daha da irileşmişti, o kadar ki üniforma ceketinin düğmesini bile ilikleyememişti. Saçları dağılmış, yüzü kararmıştı. Görünüşe göre yaşam sıkıntısı ondaki tüm kadınsı inceliği almış ama duygusuzluğu ve kabalığı baki kalmıştı. Üçüncü Kızıl Muhafız kadınında ise hâlâ genç görünümünden izler vardı ama onun da kollarından biri eksikti ve ceketinin boş kolu sallanarak geliyordu. Üç eski Kızıl Muhafız uzun zaman önce eskide kalmış onurlarını yeniden diriltmeye çalışırcasına Ye'nin karşısında tıpkı Ye Zhetai'ın karşısında duruyormuş gibi dikildiler. Ama o zamanki şeytani enerjileri artık kalmamıştı. Zayıf olan kadının yüz ifadesi tıpkı bir fare gibiydi. Tıknaz kadının yüzü ise hissizlikle bakıyordu. Tek kollu kadın da gökyüzüne bakıyordu.

"Gelme cesareti gösteremeyeceğimizi mi sandın?" diye sordu tıknaz kadın. Ses tonuyla kışkırtıcı olmaya çalışıyordu.

"Birbirimizi görmemiz gerektiğini düşündüm. Geçmişteki defterler kapatılmalı," dedi Ye.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Bunu en iyi sen bilirsin," dedi zayıf kadın, sesinde korku vardı.

"Manevi olarak demek istemiştim."

"O halde sen bizim af dileyip pişman olduğumuzu mu duymak istiyorsun?" diye sordu tıknaz kadın.

"Sizce de bunu yapmanız gerekmez mi?"

"Peki, bizden kim af dileyecek?" diye sordu tek kollu kadın.

Tıknaz kadın, "Dört kişilik grubumuzdan üçümüz Tsinghua Lisesi'ndeki büyük karakter posterini imzaladı. Devrimci turlar, Tiananmen'de büyük mitingler, Kızıl Muhafız iç savaşları, Birinci Kızıl Karargâh, İkinci Kızıl Karargâh, Üçüncü Kızıl Karargâh, Ortak Eylem Komitesi, Batı Grev Sözcüleri, Doğu Grev Sözcüleri, Yeni Pekin Üniversite Komünü, Kızıl Bayrak Muharebe Ekibi, Doğu Kızıl… Biz Kızıl Muhafızların tarihinin doğumundan ölümüne kadar her kilometre taşını yaşadık," dedi.

Sonra sözü tek kollu kadın devraldı. "Tsinghua'daki Yüz Gün Savaşları sırasında iki kişi, Jinggang Dağları Kolordusu'nda ve diğer iki kişi de On Dört Nisan Fırkası'ndaydık. Bir el bombasını elime aldım ve Jinggang Dağı Fırkası'nın el yapımı tankına saldırdım. Kolum tankın basamaklarının altında ezildi. Kanım, kasım ve kemiğim çamur zemine gömüldü. Daha on beş yaşındaydım."

"Sonra da vahşi bir hayata gönderildik," dedi tıknaz kadın ellerini kaldırarak. "İkimizi Shaanxi, diğer ikisi de Henan'a, hem de en uzak ve yoksul köşelerine. Oraya ilk gittiğimizde idealisttik ama bu durum çok da uzun sürmedi. Çalışarak geçen uzun günlerin ardından kendi çamaşırlarımızı bile yıkayamayacak kadar yorgun olurduk. Samandan kulübelerde geceler, geceleri inleyen kurtların sesleriyle ağlayarak uyanırdık. Unutulmuş köylerde sıkışmıştık ve kimse bizi umursamıyordu bile."

Tek kollu kadın hissizce yere bakıp, "Bazen çorak tepedeki patikada eski Kızıl Muhafız yoldaşları ya da bir düşmanla karşılaşırdık. Aynı yırtık pırtık elbiseli, her yerine kir ve inek dışkısı bulaşmış bir şekilde birbirimize bakardık. O anda söyleyecek hiçbir şeyimiz olmazdı."

Tıknaz kadın Ye'ye baktı. "Babana ölümcül kemer darbesini vuran kızın adı Tang Hongjing'di. Sarı Irmak'ta boğularak öldü. Üretim ekibi tarafından saklanan birkaç koyunu

alıp götüren bir sel yaşanmıştı. Parti sekreteri öğrencileri çağırıp, 'Devrimci gençler! Şimdi cesaretinizi test etme zamanıdır!' dedi ve ardından Hongjing ve diğer üç öğrenci koyunu kurtarmak için ırmağa atladı. Erken gelen bahar dolayısıyla ırmağın yüzeyindeki buz tabakası iyice incelmişti. Dördü de orada öldü. Donarak mı yoksa boğularak mı öldüklerini kimse bilmiyor. Ben cesetlerini gördüğümde... Ben... Artık bu konuda konuşmak istemiyorum." Gözlerini kapatıp ağlamaya başladı.

Zayıf kadın gözyaşları içinde iç çekip konuşmaya devam etti. "Cesetlerini toplayıp depoya koydular ve yaktılar. Sonrasında şehre döndük. Döndük de ne oldu? Hiçbir şeyimiz yok. Bizim gibi dışlandıktan sonra geri dönmüş insanları artık iyi bir hayat beklemez. En kötü işe bile alınmıyoruz. İşimiz yok, paramız yok, geleceğimiz yok. Hiçbir şeyimiz yok," dedi. Ye'nin söyleyebileceği bir şey yoktu.

Tek kollu kadın, "Geçenlerde Maple adında bir film çıkmıştı. İzledin mi bilmiyorum. Filmin sonunda iç savaşlarda ölen bir Kızıl Muhafız'ın mezarı önünde bir yetişkin ve bir çocuk duruyordu. Çocuk yetişkin adama, 'Onlar kahraman mı?' diye soruyor; yetişkin, 'Hayır' diyordu. Çocuk, 'Peki düşman mı?' diye soruyor, yetişkin yine, 'Hayır' diye cevap veriyordu. Bu sefer çocuk, 'Peki kim bunlar?' diye sorunca, yetişkin adam 'geçmiş' cevabını veriyordu."

"Duydun mu?" Tıknaz kadın heyecanla Ye'ye doğru kolunu salladı. "Geçmiş! Geçmiş! Artık yeni bir çağ geldi. Bizi kim hatırlayacak? Sen de dahil olmak üzere bizi kim düşünecek? Herkes bunları tamamen unutacak!"

Üç eski Kızıl Muhafız, Ye'yi oyun parkında bırakarak gitti. On yıldan fazla bir zaman önce yağmurlu bir öğleden sonra, yine burada yalnız oturmuş ölmüş babasına bakıyordu. Eski Kızıl Muhafızların son söylediği sözler zihninde durmadan yankılandı.

Batan güneşle Ye'nin zayıf vücudunun uzun bir gölgesi oluştu. Güneş gören çiy damlası gibi, toplum için beslediği son küçük umut da ruhundan çıkmış ve buharlaşmıştı. İnsanlığa yaptığı ihanetten sonra içinde bulunan son pişmanlık kırıntısı da yok olup gitmişti. Ye sonunda sarsılmaz bir ideal edinmişti: Daha üstün bir medeniyeti evrenin başka bir yerinden dünyaya getirmek.

27

Evans

Ye, Tsinghua'ya döndükten altı ay sonra önemli bir görevin sorumluluğunu üstlendi: Büyük bir radyo astronomi rasathanesi tasarımı. O ve çalışma ekibi, rasathane için en iyi alanı bulmak adına ülke çapında bir tura çıktılar. Dikkate aldıkları ilk hususlar tamamen teknikti. Geleneksel astronominin aksine, radyo astronomisinde atmosfer kalitesi gibi şartlar aranmıyordu fakat elektromanyetik girişimin çok az olması gerekiyordu. Bu yüzden birçok yere gittiler ve sonunda en temiz elektromanyetik çevreye sahip alanı buldular; uzakta, kuzeybatıda bir dağlık alan.

Kül rengi tepelerde bitki örtüsü azdı. Erozyonun oluşturduğu yamaçlar yaşlı ve kırışıkla dolu suratlara benziyordu. Olası birkaç yer seçtikten sonra, çalışma ekibi dinlenmek için çoğu sakininin hâlâ geleneksel mağara evlerde yaşadığı bir köyde kaldılar. Köyün üretim müdürü Ye'nin eğitimli bir kişi olduğunu anladı ve ona bir yabancı dil bilip bilmediğini sordu. Ye, hangi dil diye sorunca adam bilmediğini söyledi. Ancak Ye, o yabancı dili biliyor olsaydı, adam Bethune'yi çağırmak için tepeye birini gönderecekti. Çünkü üretim ekibinin onunla görüşmesi gereken şeyler vardı.

"Bethune mi?"* Ye şaşırmıştı.

---

* Norman Bethune (1890-1939) 2. Dünya Savaşı'nda Çinli Komünistler'in Japon işgalci kuvvetlerine karşı verdikleri savaşta onlara yardım eden bir Kanadalı cerrahtı. Çinli Komünistlere karşı dostça yaklaşan sayılı Batılılardan biri olduğu için, Bethune bir Çin halk kahramanına dönüşmüştür. Burada da "Bethune" Çinlilere karşı dostane davranan karaktere lakap olarak verilmiştir. *–yhn*

"Bu yabancının gerçek ismini bilmiyoruz, bu yüzden ona bu şekilde hitap ediyoruz."

"Doktor mu o?"

"Hayır. Tepelere fidan dikiyor. Neredeyse üç yıldır yapıyor bunu."

"Fidan mı dikiyor? Neden?"

"Kuşlar için olduğunu söylüyor. Bir kuş türünün soyu neredeyse tükeniyormuş."

Ye ve meslektaşları meraklandılar, ekip müdüründen onları o yabancıya götürmesini rica ettiler. Küçük bir tepenin üstüne gelene kadar patikayı takip ettiler. Ekip müdürü onlara çorak kül rengi tepelerin arasında bir yer gösterdi. Ye, karşısındaki manzaranın gözünün önünde aydınlandığını hissetti. Sanki eski, sararmış bir tuvale yanlışlıkla yeşil bir boya sıçramış gibi, yamaç yeşil bir ormanla kaplıydı.

Kısa süre sonra Ye ve diğerleri yabancıyla karşılaştı. Sarı saçlı, yeşil gözlüydü; yırtık pırtık bir pantolon ve kovboyları hatırlatan bir ceket giymiş olması dışında bütün hayatları boyunca ağır iş yapan köylülerden pek farklı görünmüyordu. Onun cildi de yerli köylülerinki gibi güneşten dolayı bronzlaşmıştı. Ziyaretçilerle fazla ilgilenmiyordu. Mike Evans olarak tanıttı kendini. Nereli olduğunu söylemedi fakat İngilizcesinde bariz şekilde Amerikan aksanı vardı. Fidan dikim araçları çapa, testere, kürek ve budama dalları ile dolu basit iki odalı bir kerpiç kulübede yaşıyordu. Kuzeybatıda sürekli karşılaşılan ince toz tabakası yatağını ve masasını kaplamıştı. Biyolojiyle ilgili birçok kitap yatağının üzerinde duruyordu. Ye, Peter Singer'ın *Hayvan Özgürlüğü* kitabını fark etti. Modernliğin tek belirtisi harici bir D ebatlı pille çalışan küçük bir radyo setiydi. Ayrıca eski bir teleskop vardı. Evans onlara içecek bir şey sunamadığı için özür diledi. Kahvesi kalmamıştı. Suyu vardı ama evde sadece bir tane bardağı vardı.

"Burada gerçekten de ne yaptığınızı sorabilir miyim?" diye sordu Ye'nin meslektaşlarından biri.

"Ben hayat kurtarmak istiyorum."

"Yerlileri kurtarmak mı? Doğru, ekolojik koşullar burada..."

"Neden hepiniz böylesiniz?" Mike Evans aniden öfkelenmişti. "Neden sadece insanları kurtarmaya kalktığında kahraman olursun? Neden diğer canlılar önemsiz görülür. Bu şerefi insanlara kim verdi? Hayır. İnsanların kurtarılmaya ihtiyacı yok. Onlar zaten hak ettiklerinden daha iyi şartlarda yaşıyor."

"Biz sizin kuşları kurtarmaya çalıştığınızı duyduk."

"Evet. Bir kırlangıç. Kuzeybatı kahverengi kırlangıcının bir alt cinsi. Latince adı çok uzun, bu yüzden söyleyerek sizi sıkmayacağım. Her bahar güneyden dönerken eski, oturmuş göçmen yollarını takip ederler. Sadece burada yuvalarlar, ancak yıllar yılı orman iyice azaldığında yuva yapacak ağaç bulamıyorlar. Onları keşfettiğimde sayıları on binin altına inmişti. Bu ormansızlaşma eğilimi devam ederse beş yıl içinde soyları tükenmiş olacak. Ben ağaç dikerek onlara yeniden doğal ortam sağlayıp sayılarını artırmaya çalışıyorum. Bu yüzden çok daha fazla ağaç dikip bu cennet bahçesini genişletmeliyim."

Evans, Ye ve diğerlerine teleskopla bakmaları için izin verdi. Onun da yardımıyla, ağaçların arasında birkaç tane küçük siyah kuş gördüler.

"Çok güzel değiller, değil mi? Tabii insanları neşelendiren pandalar gibi değiller. Bu gezegende bazı türlerin soyu, insanların dikkatini bile çekmeden tükenir gider."

"Bu ağaçların hepsini kendiniz mi diktiniz?"

"Çoğunu. Başlangıçta yardımcı olması için birkaç yerli tuttum. Ama sonra param bitti. Fidanların ve sulamanın ne kadar maliyetli olduğunu bir bilseniz... Babam bir milyar-

der, uluslararası bir petrol şirketinin başkanı ama bana daha fazla arka çıkmıyor, zaten ben de artık onun parasını kullanmak istemiyorum."

Evans bir kere açıldığı için, artık her şeyi anlatmak istiyordu.

"On iki yaşındayken babamın şirketinden gelen otuz bin tonluk petrol tankeri Atlantik Okyanusu boyunca karaya oturdu. Ham petrolün yirmi bin tondan fazlası okyanusa döküldü. O anda ailem kazanın olduğu yerden çok da uzakta olmayan kıyıdaki bir tatil evinde kalıyordu. Babam bu haberi duyduktan sonra ilk düşündüğü şey şirketin zararını nasıl en aza indireceği ve bu işin sorumluluğundan nasıl kurtulacağı oldu.

"O gün öğleden sonra o cehennemi görmek için sahile gittim. Deniz simsiyahtı, dalgalar yapış yapış ve kalın yağ tabakasının altında kalmıştı. Sahil de ham petrol siyahıyla kaplanmıştı. Bazı gönüllülerle beraber sahilde daha ölmemiş kuşları aradık. Bazıları petrolle cebelleşmenin sonucunda asfalttan yapılmış siyah heykellere dönüşmüştü ve canlı olduklarını ele veren tek şey gözleriydi. Asfaltın altından bakan gözleri hâlâ rüyalarıma girer. Vücutlarına yapışmış yağdan kurtarmak için kuşları deterjana batırıyorduk. Ama bu son derece zordu, ham petrol tüylerinin içine nüfuz etmişti ve eğer biraz sert fırçalasak bu sefer de tüyleri dökülüyordu. O akşam kuşların çoğu öldü. Ben de sahilde yağ içinde ve bitkin bir şekilde oturmuştum. Siyah deniz üzerinde batan güneşe baktım ve sanki dünyanın sonu gelmiş gibiydi.

"Babamın arkamdan geldiğini fark etmemiştim. Bana küçük dinozor iskeletini hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Tabii ki hatırlıyordum. Söz konusu iskelet, petrol arama sırasında bulunmuştu. Babam onu satın almak için büyük bir meblağ ödemişti ve dedemin konağına koymuştu. Bana,

'Mike sana dinozorların soyunun nasıl tükendiğini anlatmıştım. Bir asteroit dünyaya çarptı. Dünya ilk önce ateşten bir deniz oldu, sonra karanlık ve soğuk bir döneme girdi. Sen bir gece bir kâbus gördün, o korkunç çağda yaşadığını görmüştün. O gece sana anlatmak istediğim şeyi şimdi söyleyeyim: Gerçekten de Kretase Dönemi'nde yaşamış olsaydın, çok şanslı olurdun. İçinde yaşadığımız dönem çok daha korkutucu. Şu anda dünya üzerindeki türlerin soyu, Kretase Dönemi'yle kıyaslandığında, çok daha hızlı tükeniyor. Kitlesel yok oluşların çağında yaşıyoruz! Yani oğlum, sen daha hiçbir şey görmedin. Bu çok daha engin bir sürecin ufacık bir bölümü. Denizde kuş olmadan da yaşarız ama petrol olmadan olmaz. Petrol olmadan hayat düşünebilir misin? Geçen doğum gününde sana güzel bir Ferrari hediye ettim ve on beş yaşına bastıktan sonra kullanabileceğine söz verdim. Ama petrol olmazsa araban metal yığınından başka bir şey olmaz ve sen onu asla kullanamazsın. Büyükanneni ziyaret etmek istiyorsan benim özel jetimi alıp on saatte okyanusu geçebilirsin. Ama petrol olmazsa yelkenliyle dalgalarla cebelleşerek bir aydan önce ulaşamazsın. Medeniyet oyununda kural şudur: Birinci öncelik insan ırkının varlığını garanti altına almak ve onlara rahat bir hayat sağlamaktır. Bunun dışındaki her şey ikinci plandadır.'

"Babam bana çok büyük umut bağlamıştı ama onun istediği gibi biri olmadım. Sonraki günlerde boğulmuş kuşların gözleri aklımdan çıkmadı ve hayatımın yönünü belirledi. On üç yaşındayken babam büyüyünce ne yapmak istediğimi sordu. Ona hayat kurtarmak istediğimi söyledim. Öyle ahım şahım bir hayal değildi benimkisi. Ben sadece nesli tükenmekte olan bir türü kurtarmak istiyordum. Çok güzel olmayan bir kuşu, donuk renkli bir kelebeği ya da hiç kimsenin fark etmediği bir böceği... Ardından biyoloji okudum; kuşlar ve böcekler konusunda uzman haline geldim. Bence benim idealim oldukça değerli. Bana göre kuşları ve

böcekleri kurtarmak, insanları kurtarmaktan farksız. Pan-Türler Komünizmin temel ilkesine göre 'Tüm hayatlar eşittir.'"

"Ne?" Ye, o son söylediği terimi doğru duyduğundan emin olamamıştı.

"Pan-Türler Komünizmi. Bu benim yarattığım bir ideoloji. Ya da istersen bir tür inanç da diyebilirsin. Özünde inanç, dünya üzerindeki tüm türlerin eşit yaratılmış olduğudur."

"Bu elverişsiz bir ideal. Bitki türleri de yaşayan varlıklardır. İnsanoğlu hayatta olduğu sürece, bu tür bir eşitlik imkânsızdır."

"Geçmişte köle sahipleri kendi köleleri içinde böyle düşünmüş olmalı. Ve insanların teknolojiyi kullanarak yiyecek yapabildiği günlerin de geleceğini unutmayın. İdeolojik ve teorik temelleri, çok daha önce terk etmemiz gerekir. Nitekim Pan-Türler Komünizmi, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin doğal devamıdır. Fransız Devrimi iki yüzyıl önce oldu ama biz hâlâ bunun ötesine bir adım bile atabilmiş değiliz. Burada insan ırkının bencilliğini ve ikiyüzlülüğünü görebilirsiniz."

"Ne zamana kadar burada kalmayı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Ben bu göreve kendimi adamak için hazırım. Bu çok güzel bir duygu. Ama tabii ki bunu anlamanızı beklemiyorum."

Mike Evans ilgisini kaybetmiş gibiydi. İşe dönmek zorunda olduğunu söyleyip, bir kürek ve testere aldıktan sonra yanlarından ayrıldı. Ayrılırken güle güle deyip, Ye'ye baktı, sanki Ye ile ilgili tuhaf bir şeyler vardı.

Geri dönüş yolunda, Ye'nin meslektaşlarından biri Başkan Mao'nun "Bethune'yi Hatırlamak" adlı yazısından alıntı yaptı: *"Asil düşünceli ve saf; bayağı zevklerden uzak, ahlâkını kaybetmemiş."* İç çekerek, "Gerçekten böyle yaşayan insanlar varmış," diye devam etti.

Diğerleri de hayranlıklarını ve çatışan duygularını dile getirdiler. Ye kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Onun gibi sadece birkaç tane daha insan olsaydı, işler şimdi çok daha farklı bir noktada olurdu."

Tabii ki hiç kimse onun aslında ne demek istediğini anlamadı.

Grup lideri iş ile ilgili konuşmaya başladı. "Bence bu yer uygun değil. Üstlerimiz onaylamayacaktır."

"Neden? Olası dört yerden en iyi elektromanyetik alana sahip olan yer burası."

"Peki ya insani çevre ne olacak? Yoldaşlarım, olayın sadece teknik tarafına odaklanmayın. Baksanıza, burası ne kadar fakir bir yer. Bir köy ne kadar fakirleşirse insanı o kadar üçkâğıtçı hale gelir. Rasathanenin yeri burası olursa, biliminsanları ve halk arasında sorun olacaktır. Köylülerin astronomi binasını, birer ısırık almak isteyecekleri leziz bir et olarak gördüklerini tahmin edebiliyorum."

O arazi grup liderinin anlattığı sebeplerden dolayı onaylanmadı.

Ye Wenjie üç yıl boyunca Evans'tan hiç haber almadı.

Bir bahar günü Evans'tan tek satırlık bir kartpostal aldı: "Buraya gel ve nasıl devam edeceğimi söyle."

Ye, bir gün bir gece süren tren yolculuğunun ardından, Kuzeybatıda bulunan uzak tepelerdeki köye gelene kadar uzun saatler süren bir otobüs yolcuğu yaptı.

Kısa sürede o küçük tepeye tırmandı ve yine aynı ormanı gördü. Ağaçlar büyümüştü ve artık daha yoğun görünüyordu. Ama Ye, ormanın önceye göre daha küçük olduğunu fark etti. Büyümüş yeni ağaçlar son birkaç yıl içinde yeniden kesilmişti. Ormansızlaştırma tüm hızıyla devam ediyordu. Her taraftan ağaçlar devriliyordu. Tüm orman, bir ipek böceği tarafından her yeri yenmiş bir dut yaprağı-

na benziyordu. Bu hızla yakında ağaçtan eser kalmayacaktı. Bu ağaçları kesenler iki komşu köyden gelen işçilerdi. Balta ve testerelerle binbir zorlukla yetiştirilen ağaçları tek tek kesiyorlar ve sonra da traktör ve öküz arabalarıyla onları tepeden aşağıya indiriyorlardı. Birçok ağaç kesici aralarında sık sık kavga ediyorlardı.

Düşen küçük ağaçlar büyük gürültü çıkarmıyordu ve hiçbir testereden motor sesi gelmiyordu. Ama bu tanıdık sahne Ye'nin göğsünün sıkışmasına sebep oldu.

Üretim müdürüyken, şimdi köy muhtarı olan adam ona seslendi. Adam Ye'yi hemen tanımıştı. Ye, adama neden ağaçları kestiğini sorduğunda, "Bu orman yasalarla korunmuyor." karşılığını aldı.

"Bu nasıl olur? Orman kanunu çıkarıldı."

"Ama, Bethune'ye ağaç dikmesi için izin veren kim? Bir yabancının izin almadan diktiği ağaçlar yasa tarafından korunmaz."

"Bu doğru değil. Çorak tepelere dikim yaptı, herhangi ekilebilir bir araziye değil. Ayrıca başlarda siz de itiraz etmemiştiniz."

"Doğru. Hatta kasaba, ağaç diktiği için ona ödül verdi. Aslında köylüler ağaçları orman oluşana kadar birkaç yıl bekledikten sonra kesecekti. Domuzu kesmeden önce semirmesini beklemek gibi. Ama Nange köyündeki insanlar daha fazla bekleyemedi ve bizim köyümüz de onlara katılmasaydı bize hiçbir şey kalmayacaktı."

"Hemen onları durdurmalısın. Hükümete rapor edeceğim."

"Gerek yok." Köy muhtarı bir sigara yakıp uzakta kamyona yüklenen kesilmiş ağaçları işaret ederek, "Görüyor musun? İlçe Orman Bürosu yardımcı sekreteri ve kasaba polis karakolundan iki kişi de burada. Onlar herkesten daha fazla ağaç alıyor. Sana bu ormanın bir statüsü olmadığını ve

bu yüzden korunamayacağını söylemiştim. Zaten bu durumu önemseyecek kimseyi de bulamazsın. Ayrıca yoldaş, sen bir üniversite profesörü değil misin? Bunlarla işin ne?"

Ye, iki odalı kerpiç eve baktı. Ama Evans içeride değildi. Ye, onu balta ile ağaçları dikkatlice budarken buldu. Belli ki bir süredir oradaydı çünkü oldukça tükenmiş bir haldeydi.

"Bir anlamı olup olmadığı umurumda değil. Duramam artık. Durursam kaybolurum," dedi Evans sallanan çarpık bir dalı keserek.

"Hadi, ilçe hükümetine birlikte gidelim. Onlar hiçbir şey yapmazsa, eyalet hükümetine kadar gideriz. Birileri onları durduracaktır." Ye endişe ile Evans'a baktı.

Evans durdu ve şaşkın halde duran Ye'ye döndü. Batan güneşin ışıkları gözlerini parlatıyordu. "Ye, bunu gerçekten orman için yaptığımı mı sanıyorsun?" Güldü ve başını sallayıp bir ağaca yaslandı. "Onları durdurmak istesem, kolayca durdururdum. Amerika'dan yeni döndüm. Babam iki ay önce öldü ve parasının çoğunu bana miras olarak bıraktı. Abim ve ablama sadece beşer milyon bıraktı. Böyle bir şeyi beklemiyordum tabii. Belki de kalbinin derinliklerinde hâlâ bana ya da ideallerime saygı duyuyordu. Gayrimenkuller hariç ne kadar paraya sahibim biliyor musun? Yaklaşık dört buçuk milyar dolar. Onları kolaylıkla durdurabilir ve çok daha fazla ağaç dikebilirim. Böylelikle ağaçlar hızla büyür ve bütün kül rengi tepeler ormanlaşır. Ama ne anlamı var ki?

"Az önce gördüklerin yoksulluğun sonucu. Ama varlıklı ülkelerde daha iyi şeyler mi oluyor sanki? Kendi yaşam alanlarını korurlar fakat gider ağır sanayiyi fakir ülkelere kurarlar. Muhtemelen Amerikan hükümetinin Kyoto Protokolü'nü imzalamayı reddettiğini duymuşsundur. Tüm insan ırkı aynı. Medeniyet gelişmeye devam ettiği sürece, kurtarmak istediğim kırlangıç türleri ve hatta tüm kırlangıç türlerinin soyu tükenmiş olacak. Bu sadece an meselesi."

Ye, batan güneşin ardından ağaçların arasından çıkan ışığa bakarak sessizce oturup ağaç kesenlerin gürültüsünü dinledi. Yirmi yıl öncesine geri döndü. O zamanlar Büyük Khingan Dağları'nda başka bir erkekle benzer bir konuşma yapmıştı.

"Buraya neden geldim biliyor musun?" diye devam etti Evans. "Pan-Türler Komünizminin tohumları uzun zaman önce Antik Doğu'da filiz vermişti."

"Budizm görüşünde misin?"

"Evet. Hıristiyanlığın merkezinde İnsan vardır. Bütün türler Nuh'un gemisine konulsa da insanlarla aynı statü asla diğer türlere verilmedi. Fakat Budizm tüm hayatları kurtarmaya odaklanmıştı. Bu sebeple doğuya geldim. Ama... şimdi bariz olarak görüyorum ki her yer aynı," dedi.

"Evet. Bak bu doğru. İnsanlar her yerde aynıdır."

"Şimdi ben ne yapayım? Hayatımın amacı ne? Dört buçuk milyar dolarım ve uluslararası bir petrol şirketim var. Ama bunun kime ne yararı var ki? İnsanlar nesli tükenmekte olan türler için mutlaka kırk beş milyar dolardan faza yatırım yapmıştır. Ve çevre bozulmasını engellemek için harcanan meblağ şimdiden dört yüz elli milyarı geçmiştir. Ama sonuç ne? Medeniyet, dünya üzerinde insanlar dışındaki tüm yaşamı imha etmeye devam ediyor. Dört buçuk milyar dolar, bir uçak gemisi inşa etmek için yeterlidir. Ama bin tane bile uçak gemisi yapsak insanların çılgınlığını durdurmak yine de imkânsız."

"Mike, sana söylemek istediğim buydu. İnsan uygarlığı artık kendi gücüyle iyileşme yeteneğine sahip değil."

"İnsanların dışında herhangi bir güç kaynağı var mı? Tanrı olsa bile, onu da uzun zaman önce unuttuk."

"Evet, başka güçler var."

Güneş batmıştı ve ağaç kesenler artık gitmişti. Orman ve kül rengi tepeleri sessizdi. Ye, Kızıl Sahil ve Trisolaris

ile ilgili tüm hikâyeyi anlattı. Evans sessizce dinledi. Alacakaranlıktaki kül renkli tepeler, orman bile onu dinliyor gibiydi. Ye bitirdiği zaman güneş batmış ve ay yükselmişti ve orman üzerine benekli gölgeler düşürdü.

Evans, "Bu anlattıklarına hâlâ inanamıyorum. Harika. Ama neyse ki söylediklerini teyit edebilecek kaynaklarım var," dedi. Daha sonra Evans elini uzattı ve ileride her Trisolaris üyesinin gruba katılırken söyleyeceği o ilk cümleyi kurdu: "Hadi yoldaş olalım."

28

İkinci Kızıl Sahil Üssü

Üç yıl daha geçti. Evans yine ortalıktan kaybolmuştu. Ye, onun bu hikâyeyi dünyanın neresinde, kime ve nasıl teyit ettireceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Kozmik ölçekten bakıldığında dört ışık yılı bir karışlık bir mesafe gibiydi ama kırılgan insan hayatı için bu mesafe yine de çok fazlaydı. İki dünya uzay boşluğunda akan bir nehrin kaynağı ve ağzı gibiydi, ikisi arasındaki herhangi bir bağlantı oldukça zayıftı.

Bir kış, Ye, Batı Avrupa'da çok da iyi bilinmeyen bir üniversitede altı aylık öğretim görevlisi olması için davet mektubu aldı. Görüşme için Heathrow'a indikten hemen sonra genç bir adam onu karşılamaya geldi. Ama havaalanından ayrılmadılar, bunun yerine acil iniş pistine döndüler. Genç adamla beraber orada bekleyen helikoptere binerek uçtular.

Helikopter İngiltere'nin puslu havası üzerinde kükrerken, Ye sanki zamanda geri gitmişti, déjà vu yaşıyordu. Yıllar önce, helikoptere ilk binişinde hayatı kökten değişmişti. Kader onu bu kez nereye götürüyordu?

"İkinci Kızıl Sahil Üssü'ne gidiyoruz."

Helikopter sahili geçti ve Atlantik'in kalbine doğru uçmaya devam etti. Yarım saat sonra okyanusta büyük bir gemiye doğru inişe geçtiler. Ye gemiyi gördüğünde aklına Çanak Tepesi geldi. Atlantik, Büyük Khingan Dağları'nın ormanı gibi uçsuz bucaksızdı ama ona Kızıl Sahil Üssü'nü en belirgin şekilde hatırlatan şey geminin ortasına dikilmiş yuvarlak bir

yelkene benzeyen dev parabolik anten oldu. Gemi altı bin tonluk bir petrol tankerinden modifiye edilmiş, tıpkı yüzen çelik bir ada gibiydi. Evans gemi üzerine kendi üssünü inşa etmişti. Belki sinyal iletmek ve almak için böyle bir konumun en uygun konum olacağını düşünmüştü ya da bunu saptanmaktan saklanmak için yapmıştı. Daha sonrasında gemiyi *Mahşer Günü* olarak isimlendirdiğini öğrendi.

Ye helikopterden indi ve tanıdık bir uğultu duydu. Bu ses denizden gelen rüzgârın dev antenlerde kesilmesiyle oluyordu. Bu ses onu tekrar geçmişe götürdü. Antenin altındaki geniş güverte üzerinde yaklaşık iki bin kişilik bir kalabalık vardı.

Evans ona doğru yürüdü ve resmi bir şekilde, "Senin verdiğin frekansları ve koordinatları kullanarak Trisolaris'ten mesaj aldık. Bana anlatmış olduğun her şeyi teyit ettik," dedi.

Ye sakince başını salladı.

"Büyük Trisolaris Filosu yola çıkmış. İstikametleri bu güneş sistemi ve buraya dört yüz yıl içinde ulaşacaklar."

Ye sakin kaldı. Artık hiçbir şey onu şaşırtmıyordu.

Evans arkasındaki kalabalığı işaret ederek: "Şu an Dünya-Trisolaris Organizasyonu'nun ilk üyelerini görüyorsun. Bizim amacımız Trisolaris medeniyetini buraya davet edip insanlığın deliliğini ve kötülüğünü frenlemek. Böylelikle dünya bir kez daha uyumlu, müreffeh ve günahsız haline dönüşecek. Amacımız gitgide birçok insan tarafından benimseniyor ve organizasyonumuz hızla büyüyor. Artık tüm dünya üzerinde üyelerimiz var."

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu Ye yumuşak bir sesle.

"Sen Dünya-Trisolaris Hareketinin kumandanı olacaksın. Bu, tüm DTO savaşçıların arzusu."

Ye birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra yavaşça başını salladı. "Elimden geleni yapacağım," dedi.

Evans yumruğunu havaya kaldırıp kalabalığa seslendi. "İnsan zulmünü ortadan kaldırın!"

Çarpan dalgaların sesi ve uluyan anten rüzgârı eşliğinde DTO savaşçıları, "Dünya Trisolaris'e aittir!" diye bağırdı. Böylece o gün Dünya-Trisolaris Hareketi resmen başlamış oldu.

29

Dünya-Trisolaris Hareketi

Dünya-Trisolaris Hareketi'nin en şaşırtıcı yönü, pek çok kişinin, insan uygarlığına olan bütün umutlarını terk etmiş, kendi türüne ihanet etmeye hevesli hale gelmiş olmasıydı. Ve hatta en büyük idealleri kendileri ve çocukları da dahil olmak üzere bütün insan ırkının ortadan kaldırılmasıydı.

DTO manevi soyluların organizasyonu olarak adlandırılıyordu. Birçok üye yüksek eğitimli sınıftan geliyordu ve birçoğu da siyasi ve finansal alanlarda seçkin kişilerdi. DTO savaşçıları halkın arasından da üyelik almak için çok çalışmıştı ama bu çabaların tümü başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu yüzden DTO savaşçıları sıradan insanların, insanlığın karanlık tarafı hakkında kapsamlı bir bilgi ve anlayışa sahip olmadıkları sonucuna varmıştı. Daha da önemlisi modern bilim ve felsefeden nasiplerini almadıkları için hâlâ kendi türlerinin ezici bir kimliğe sahip olduğunu sanıyordu. Onlar için insan ırkına ihanet etmek düşünülemez bir olguydu. Ama entelektüel seçkin kişiler farklıydı: Bunların çoğu zaten sorunları insan ırkının bakış açısından farklı şekilde ele almaya başlamıştı. İnsan ırkı sonunda kendi içinde güçlü bir ötekileşme doğurmuştu.

DTO isyancılarının gelişmesi şaşırtıcı bir hızla olmuştu. Güçlerini, üye sayılarıyla ölçmek yanlış olurdu. Üyelerin çoğunun yüksek bir sosyal statüye sahip olması nedeniyle, güç ve etkiyi ellerinde tutuyorlardı.

DTO isyancılarının kumandanı Ye, sadece manevi bir

lider olmuştu. Örgütün operasyon görevlerine hiç katılmamıştı, örgütün ne kadar büyüdüğü ya da üye sayısının kaç olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Daha hızlı büyümek için, faaliyetlerini yarı açık şekilde gerçekleştirmeye başladılar ama dünya hükümetleri dikkatlerini bu organizasyona hiç yoğunlaştırmadı. DTO isyancıları, hükümetteki muhafazakârlık ve hayalgücü eksikliği sayesinde korunacaklarını biliyorlardı. Devletin yetkilerini ellerinin altında bulunduran organlardan hiçbiri, DTO isyancılarının bildirilerini, onları saçma sapan şeylerle uğraşan aşırı uçlardan görerek ciddiye almadı. Üyelerin sosyal statüsü nedeniyle hükümet her zaman tedbirli davrandı. Organizasyon bir tehdit olarak kabul edildiğinde isyan çoktan her yere yayılmıştı. Bazı ulusal güvenlik organları, DTO isyancıları ancak silahlı kuvvetlerini geliştirmeye başlayınca onların ne kadar sıradışı bir organizasyon olduğunu fark etmeye başladı. Sonuç olarak DTO'ya karşı etkin saldırılar ancak son iki yıl içinde başlamıştı.

DTO üyeleri tek bir düşünce etrafında toplanmamışlardı. Organizasyon içinde grup ve bölüşmeler vardı. Ama temelde ikiye ayrıldıkları söylenebilirdi:

Adventist grubu: Çoğu Evans'ın Pan-Türler Komünizme inananlarından oluşuyordu. İnsanoğlundan umutlarını tamamen kesmişlerdi. Bu umutsuzluk, dünyadaki türlerin modern medeniyet kaynaklı kitlesel yok oluşlarına tepki olarak doğmuştu. Daha sonra diğer Adventist üyeleri nefretlerini sadece savaş ve çevre gibi konularla sınırlama gereği duymadı. Bazıları nefretlerini çok soyut ve felsefi seviyelere taşıdı. Aslında sonradan farklı bir ışıkta görülecek olsalar da, bu kişilerin çoğu gerçekçiydi ve hizmet ettikleri uzaylı medeniyetten pek medet umdukları söylenemezdi. İhanetlerinin temeli sadece umutsuzluk ve insan ırkına olan nefretleriydi. Adventistlere sloganlarını Mike Evans

vermişti: Dünyadışı uygarlığın nasıl olduğunu bilmiyoruz ama insanlığı biliyoruz.

Kefaretçiler Grubu: DTO kurulduktan uzun süre sonra ortaya çıktılar. Bu grup din temelliydi ve üyeleri Trisolarislilerin dinine tapmaktaydı. İnsan ırkı dışında bir medeniyetin yüksek eğitimli sınıfın ilgisini çekmesi su götürmez bir gerçekti ve onların böyle bir medeniyetin varlığı hakkında birçok güzel hayaller kurması kaçınılmazdı. İnsan ırkı naif bir türdü ve gelişmiş bir uzaylı medeniyetinin yarattığı cazibe de dolayısıyla dayanılmaz olmuştu. Kusurlu bir benzetme yapalım: İnsan uygarlığı, evren çölü üzerinde yol alan ve varlığı muhtemel bir sevgiliyi bulmasına ramak kalmış bir gençtir. Kişi, bu sevgilinin yüzünü ya da şeklini göremiyor olsa da ruh eşinin başka bir yerde var olduğunun bilinci, söndürülmesi zor bir gönül yangınına sebep olacak sevgiliyle ilgili hoş fanteziler kurulmasına sebep oluyordu. Uzaktaki medeniyetle ilgili kurulan fanteziler yoğunlaştıkça Kefaretçiler Grubu, Trisolaris medeniyeti üzerine manevi duygular geliştirmeye başladı. Alfa Yıldız Takımı, uzayda tanrıların ikamet ettiği Olimpos Dağı'na dönüştü. Ve böylece gerçek Trisolaris diniyle alakası olmayan bir Trisolaris dini doğdu. Diğer insanların inandıkları dinlerin aksine elle tutulur bir şeye tapmaya yönelmişlerdi. Ayrıca diğer dinlerin aksine, burada başı belada olan efendileriydi ve kurtuluşu inananlarının ellerindeydi.

Trisolaris kültürünü topluma yaymanın ana yolu Üç Cisim oyunuydu. DTO isyancıları bu devasa yazılımı geliştirmek için çok fazla çaba harcamıştı. İki hedefleri vardı. Birincisi, Trisolaris dinini yaymak, ikincisi de DTO'nun yüksek eğitimli aydınlardan alt sosyal sınıflara ulaşmasını sağlayarak, yeni DTO üyeleri bulmaktı.

Oyun, yeni başlayanları korkutup kaçırmamak için Trisolaris kültür ve tarihini, insan toplumu ve tarihine ait öğe-

lerden yararlanarak aktaracaktı. Böylece yeni başlayanlar için yabancılaşma sorunu da ortadan kaldırılmış oldu. DTO isyancıları, belirli bir seviyeye gelip Trisolaris medeniyetine karşı iyi niyet besleyen oyuncuya ulaşacak, oyuncunun sempatisini sınayacak ve sınavı geçenleri eğitmek üzere organizasyona katacaktı. Ama oyun çok fazla dikkat çekmedi çünkü oyun, yüklü bir bilgi temeli ve derinlemesine düşünmeyi gerektiriyordu. Genç oyuncular oyunun arka planında var olan şok edici gerçeği keşfetmek için gereken sabır ve beceriye sahip değildi. Oyunun ilgi çektiği kesim yine sadece entelektüel kişilerden oluşuyordu.

Kefaretçiler'in çoğu Trisolaris uygarlığıyla bu oyun sayesinde tanışmıştı. Bu yüzden de oyunun Kefaretçiler'in beşiği olduğu söylenebilirdi.

Kefaretçiler, Trisolaris uygarlığına karşı dini duygular geliştirmiş olsalar da insan medeniyetine karşı olan tutumlarında Adventistler kadar aşırı uçta değillerdi. Nihai amaçları efendilerini kurtarmaktı. Efendilerini kurtarma yolunda gerekirse insanlığı bir raddeye kadar feda etmeyi kabullenmişlerdi. Fakat bu grubun en doğru çözüm olduğuna inandığı şey, efendilerinin Trisolaris yıldız sisteminde yaşamaya devam etmesi için bir yol bulmak ve dünyanın işgalini önlemekti. Saf ve iyi niyetlerle, üç cisim problemini çözerek bu hedefe ulaşacaklarına ve hem dünyayı hem Trisolaris'i kurtaracaklarına inanıyorlardı. Ama aslında bu düşünce o kadar da safça değildi. Trisolarisliler de bu sorunu çözmek için inanılmaz çaba sarf etmişti. Bu sorunu çözmeye çalışırken sayısız Trisolaris medeniyetinin sonu gelmişti. Matematik ve fizik alanında uzman olan birçok Kefaretçi sorunun matematiksel olarak çözülemeyeceğini anlamasına rağmen denemekten hiçbir zaman vazgeçmemişti. Çünkü bu, onlar için artık dini bir ritüel haline gelmişti. Derinlemesine matematik ve fizik bilgisiyle üç cisim

sorunu çözmeyi denemiş Kefaretçiler de her ne kadar birinci sınıf fizikçi ve matematikçiler olsalar da, bu alandaki araştırmaları elle tutulur bir sonuca varmadı. Fakat DTO'yla hiçbir bağlantısı olmayan Wei Cheng adında bir dâhi tesadüf eseri de olsa Kefaretçiler'in umut bağlayacağı bir çözüme ulaşmıştı.

Adventistler ve Kefaretçiler arasında her zaman keskin bir çatışma vardı. Adventistler, Kefaretçiler'in DTO organizasyonu için büyük bir tehlike olduklarına inanıyorlardı. Bu görüşün oluşmasının bir sebebi vardı: Ancak insanlığa karşı bir görev bilinci olan bazı Kefaretçiler sayesinde dünya hükümetleri DTO isyancılarının şok edici varlığını anlamaya başlamışlardı. Bu iki grup, organizasyon içinde yaklaşık olarak eşit güçteydi ve her ikisinin de silahlı kuvvetleri iç savaş başlatma noktasına gelmişti. Ye, organizasyondaki bu çatlağı gidermek için yetki ve itibarını kullandı ama bu çaba sonuç vermedi.

DTO gelişmeye devam ederken üçüncü bir grup ortaya çıktı: Hayatta Kalanlar. Uzaylı filo istilasının olacağının teyit edilmesinden sonra, hayatta kalmak insanların en büyük dürtüsü haline geldi. Tabii ki önümüzdeki dört yüz elli yıl boyunca böyle bir savaştan bahsedilemezdi fakat en azından insanlar kaybetse dahi çocuklarının yaşama şansı elde etmelerini umuyorlardı. Ve Trisolarislilere hizmet etmek onları bu hedeflerine ulaştırabilirdi. Diğer iki grupla kıyaslandığında Hayatta Kalanlar grubunu daha çok Doğu'dan, özellikle Çin'den gelen alt sınıftaki insanları oluşturuyordu. Sayıları hâlâ azdı ama hızla büyüyorlardı. Trisolaris kültürü yayıldıkça, bu grup gelecekte göz ardı edilemeyecek bir güç haline gelecekti.

DTO üyelerinin insan uygarlığının kendi kusurları yüzünden yabancılaşması, daha gelişmiş bir medeniyet özlemi ve hayranlığı ile kendi soyunun hayatta kalması adına güçlü

bir inançla verilen savaş... Bu üç güçlü dürtü bu hareketin çok daha hızlı gelişmesinin önünü açmıştı.

O sıralar dünyadışı medeniyet, uzayın derinliklerinde, dünyadan dört ışık yılından fazla bir mesafe uzaklıktaydı. İnsan dünyasına ulaşmak için dört yüz elli yıl sürecek bir yolculuk yapacaktı. Dünya'ya gönderdikleri tek şey bir radyo dalgasıydı.

Bill Mathers'ın "Sembolik Temas" adlı teorisi ürkütücü bir şekilde doğrulanmıştı.

30

İki Proton

Sorgu Polisi: Şimdi, bugünkü soruşturmamıza başlayacağız. Geçen sefer olduğu gibi yine işbirliği içerisinde olacağınızı umut ediyoruz.

Ye Wenjie: Bildiğim her şeyi zaten siz de biliyorsunuz. Aslında benim sizden öğrenmek istediğim çok şey var.

Sorgu Polisi: Bize her şeyi anlattığınızı düşünmüyorum. Öncelikle bilmek istediğimiz şey şu: Trisolaris'in gönderdiği bu mesajlar arasında Adventistler grubunun engellediği içerik neydi?

Ye Wenjie: Bunu size söyleyemem. Çünkü ben de bilmiyorum. Organizasyonları sıkı. Sadece bazı mesajları engellediklerini biliyorum.

Sorgu Polisi: Konuyu değiştirelim. Adventistler'in Trisolarislilerle iletişimi tekellerine aldıktan sonra, üçüncü bir Kızıl Sahil Üssü inşa ettiniz mi?

Ye Wenjie: Böyle bir planımız vardı. Ama sadece bir alıcı inşa ettik. Sonra inşaat durdu. Tüm ekipmanlar ve üs tasfiye edildi.

Sorgu Polisi: Neden?

Ye Wenjie: Artık, Alfa Yıldız Takımı'ndan herhangi bir mesaj gelmiyordu. Hiçbir frekansta bir şey yoktu ki sizin şimdiye bunu teyit ettiğinizi sanıyorum.

Sorgu Polisi: Evet, diğer bir deyişle, en az dört yıl önce Trisolaris, Dünya'yla iletişimini sonlandırmaya karar verdi. Bu da Adventistler'in engellediği mesajları daha önemli hale getiriyor.

Ye Wenjie: Doğru. Bu konuda gerçekten söyleyebilecek bir şeyim yok.

Sorgu Polisi: *(birkaç saniyeliğine duraklayarak)* O zaman bana daha çok bilgi verebileceğiniz konuları ele alalım. Mike Evans size yalan söyledi. Doğru mu?

Ye Wenjie: Öyle de denebilir. Bana kalbinin derinliklerinde sakladığı düşünceleri anlatmadı. Sadece bu dünya üzerinde yaşayan diğer türler için hissettiği görev bilincinden bahsetti. Asla, onun görev duygusunun, insanoğlunun yıkımını asıl hedefi haline getirecek kadar insanoğlundan nefret etmesine yol açacağını fark etmedim.

Sorgu Polisi: Biraz da DTO'nun mevcut yapısına bakalım. Adventistler yabancı bir gücün yardımıyla insan ırkını yok etmek istiyor; Kefaretçiler yabancı bir medeniyeti ilah yerine koyup ona ibadet ediyor; Hayatta Kalanlar kendi hayatlarını kurtarmak için diğer insanlara ihanet ediyor. Bunların hiçbiri sizin uzaylı medeniyetini kullanarak insanlığı ıslah etme idealinizle uyuşmuyor.

Ye Wenjie: Ben bir yangın başlattım ama bunun nasıl yanacağını kontrol edemem.

Sorgu Polisi: DTO içindeki Adventistler'i ortadan kaldırmak için bir planınız vardı ve hatta bu planı uygulamaya koymaya da başlamıştınız. *Mahşer Günü*, Adventistler için çekirdek bir üs ve komuta merkezi. Mike Evans ve diğer Adventist liderleri orada yaşıyor. Neden o gemiye saldırmadınız? Kefaretçiler'in silahlı kuvvetlerinin çoğu size sadık ve bu yüzden orayı batırmak ya da işgal etmek için yeterli ateş gücüne sahip olmalısınız.

Ye Wenjie: Çünkü ellerinde efendimizden gelen mesajlar vardı. Tüm o mesajlar İkinci Kızıl Sahil Üssü'nde bir bilgisayarda tutuluyor. Biz o gemiye saldırsaydık, kaybedeceklerini anladıklarında, tüm mesajları silerlerdi. O mesajlar bizim için çok önemli. Onları kaybetme riskini göze alamazdık. Hıristiyanlar için İncil'i kaybetmek, Müslümanlar

için Kuran'ı kaybetmek ne demekse, Kefaretçiler için bu mesajları kaybetmek de aynı anlama geliyor. Sizin de aynı sorunla karşı karşıya kaldığınızı düşünüyorum. Adventistler efendimizin mesajlarını ellerinde rehin olarak tutuyorlar, *Mahşer Günü*'nün rahat bırakılmasının sebebi buydu.

Sorgu Polisi: Bu konuda bize herhangi bir öneriniz var mı?

Ye Wenjie: Hayır.

Sorgu Polisi: Siz de Trisolaris'e "efendimiz" diyorsunuz. Bu sizin de Kefaretçiler gibi Trisolaris'e karşı dini duygular beslediğiniz anlamına mı geliyor? Siz de Üç Cisim dininin takipçisi misiniz?

Ye Wenjie: Hayır. Bu sadece bir alışkanlık... Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Sorgu Polisi: O zaman engellenen mesajlar konusuna geri dönelim. Belki o mesajların içeriğini tam olarak bilmiyor olabilirsiniz ama bence ayrıntıları hakkında söylentiler duymuşsunuzdur. Haksız mıyım?

Ye Wenjie: Muhtemelen sadece söylentiden öteye gitmeyen şeylerdir.

Sorgu Polisi: Ne gibi?

Ye Wenjie: ...

Sorgu Polisi: Trisolaris, mevcut insan teknolojisinden daha üstün bazı teknolojileri Adventistler'e aktardı mı?

Ye Wenjie: Pek olası değil. Çünkü diğer insanların eline geçme tehlikesi söz konusu.

Sorgu Polisi: Son bir soru ve aynı zamanda en önemli soru: Şimdiye kadar Üç Cisim, Dünya'ya sadece radyo dalgaları mı gönderdi?

Ye Wenjie: Neredeyse doğru.

Sorgu Polisi: Neredeyse mi?

Ye Wenjie: Trisolaris medeniyeti ışık hızının onda biri hızla uzay yolculuğu yapabilir. Bu teknoloji sıçraması dünyada yakın zaman önce meydana geldi. Bundan önce azami

hız ışık hızının binde biri seviyelerine kadar ulaşabiliyordu. Dünya'ya gönderdikleri minik uzay araçları yolculuklarının yüzde birini bile tamamlamış değiller.

Sorgu Polisi: O halde şunu sorayım. Eğer Trisolaris Filosu ışık hızının onda biri hızla uçuyorsa, güneş sistemine ulaşması için sadece kırk yılının kalmış olması gerekmez mi? Neden dört yüz yıldan fazla süreceğini söylüyorsunuz?

Ye Wenjie: Durum şu, Trisolaris Filosu inanılmaz büyük uzay gemilerinden oluşmaktadır. Hızlanabilmeleri uzun bir zaman alır. Maksimum hızları da ışığın onda biri kadar. Ama Dünya'ya yaklaştıkça bu hızda seyir edemeyecekleri için yavaşlamaları gerekecek. Ayrıca Trisolaris'in gemilerinin gücü madde ve antimaddenin bir araya gelerek birbirlerini yok etmesinden geliyor. Her geminin önünde uzaydan antimaddeyi toplayan huni şeklinde bir manyetik alan var. Bu toplama işlemi yavaş bir süreç ve geminin tekrar hızlanabilmesi için yeterli miktarda antimaddeyi toplaması için uzun bir süre gerekir. Dolayısıyla filonun hızlanması ancak yakıt için sık sık durmasıyla mümkün. Trisolaris Filosu'nun güneş sistemine varması için geçen süre küçük bir uzay aracından on kat daha fazladır.

Sorgu Polisi: 'Neredeyse' derken ne demek istediniz?

Ye Wenjiie: Burada belli şartlar altındaki bir uzay uçuş hızından bahsediyoruz. Bu şartların dışına çıkıldığında, hiçbir şey bilmeyen bir insan bile ışık hızına yakın bir hıza ulaşabilir.

Sorgu Polisi: (*bir süre duraksadıktan sonra*) Şartlardan kastınız makro ölçekte mi? Mikro ölçekte insanlar zaten atomaltı parçacıklarını yüksek enerjili partikül hızlandırıcıyla ışık hızına yaklaştırabiliyor. Kastettiğiniz nesneler bu parçacıklar, değil mi?

Ye Wenjie: Çok zekisiniz.

Sorgu Polisi: *(kulaklıklarını işaret ederek)* Arkamda dünyanın önde gelen biliminsanları var.

Ye Wenjie: Evet. Atomaltı parçacıklarını kastettim. Altı yıl önce uzak Trisolaris yıldız sisteminde Trisolarisliler iki hidrojen çekirdeğini ışık hızına yakın bir hıza yaklaştırdı ve güneş sistemine doğru ateşledi. Bu iki hidrojen çekirdeği veya protonlar iki yıl önce güneş sistemine girdi ve dünyaya ulaştı.

Sorgu Polisi: İki proton mu? Sadece iki proton mu gönderdiler? Neredeyse hiçbir şey değil.

Ye Wenjie: *(gülerek)* Siz de 'neredeyse' dediniz. Trisolaris gücünün sınırı bu. Sadece bir proton kadar küçük bir şeyleri ışık hızına yaklaştırabiliyorlar. O yüzden dört ışık yılı mesafeden ancak iki proton gönderebilirler.

Sorgu Polisi: Makroskobik düzeyde iki proton önemli bir şey değil. Bir bakteride bile birkaç milyar proton var. Amacı ne?

Ye Wenjie: O gönderdikleri bir kilit.

Sorgu Polisi: Kilit mi? Neyi kilitliyorlar?

Ye Wenjiie: Bilimin ilerlemesini. Bu iki protonun varlığı nedeniyle, insanlık Trisolaris Filosu gelene kadar dört yüz elli yıl boyunca bilimde herhangi bir sıçrama ya da önemli bir buluş yapamayacak. Evans bir keresinde bu iki protunun dünyaya vardığı gün insan biliminin öldüğü gün olacağını söylemişti.

Sorgu Polisi: Buna inanması çok güç. Bu nasıl olabilir?

Ye Wenjie: Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Trisolaris medeniyetinin gözünde muhtemelen bizler ilkel vahşiler bile değiliz. Böcekten farksız olabiliriz.

Gece yarısına doğru Ding Yi ve Wang, Savaş Komuta Merkezi'nden çıktılar. Wang, Ye Wenjie'nin sorgulamasını dinlemek üzere, Ding Yi ise Ye Wenjie'nin kızı Yang Dong ile ilişkisinden dolayı davet edilmişti.

“Ye Wenjie’nin anlattıklarına inanıyor musun?” diye sordu Wang.

“Sen?”

“Son zamanlarda olan birçok olay inanılmaz. Ama insan bilimin ilerlemesinin durması için gönderilen iki proton olayı… Sanki biraz…”

“İlk önce bir şey üzerine odaklanalım. Trisolarisliler dört ışık yılı mesafeden Dünya’ya iki tane proton fırlatmış ve ikisi de kalkıp hedefi vurmuş. Bu isabet oranı müthiş. Oradan buraya gelene kadar arada sayısız engel var: Örneğin yıldız tozları, dünyanın ve güneş sisteminin hareket etmesi... Bu, Plüton’dan buradaki bir sineği vurmak için gerekenden daha büyük bir hassasiyet gerektirir. Böyle bir nişancı yok!”

Wang ‘nişancı’ kelimesini duyunca kalbi sıkıştı. “Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Sence nötron ve proton gibi atomaltı parçalıkları neye benziyor?”

“Noktaya benzerler. İçyapıya sahip bir nokta.”

“Neyse ki benim aklımdaki görüntü seninkinden daha gerçekçi,” dedi Ding ve sigara izmaritini attı. “Sence bu ne?” diyip sigara izmaritini gösterdi.

“Sigara filtresi.”

“Güzel. Bu mesafeden küçücük bir şeye baktığında onu nasıl tarif edersin?”

“Sadece bir nokta olarak.”

“Doğru.” Ding gidip izmariti aldı. Wang’ın gözleri önünde yırtıp içinde sararmış süngerimsi malzemeyi çıkardı. Wang yanmış katran kokusunu alabiliyordu. Ding, “Bak, eğer bu küçük şeyi iyice yayarsan, emiş yüzey alanı bir oturma odası kadar büyüyebilir,” diye devam etti. Sonra o izmarit süngerini uzağa fırlattı. “Pipo içer misin?”

“Artık hiçbir şey içmiyorum.”

“Pipolar çok daha iyi filtrelere sahiptir. Üç yuana bir tane

satın alabilirsin. Çapı sigara filtreleri ile aynıdır ama bu daha uzundur. Aktif kömür ile dolu küçük kâğıt tüpler... Eğer aktif kömürü çıkarırsan, fare pisliğine benzeyen küçük bir siyah partikül yığını ortaya çıkacaktır. Ama bir aradayken küçük deliklerden oluşan emilim yüzeyi tenis kortu kadar büyüktür. Aktif kömür bu sayede bu kadar emici olur."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu dikkatle dinleyen Wang.

"Bir sünger ya da izmaritin içindeki aktif kömür üç boyutludur. Bununla birlikte emilimin gerçekleştiği yüzeyler iki boyutludur. Bu örneklerde çok boyutlu yapıların devasa miktarda az boyutlu yapı ihtiva edebildiğini görürsün. Ama makroskobik düzeyde mesele çok boyutlu *boşluğun* az boyutlu *boşluğu* ihtiva etme kapasitesidir. Tanrı, büyük patlama sırasında makroskobik dünyayı sadece üç uzaysal boyut ve bir de zaman boyutuyla yaratmış. Ama bu daha yüksek boyutların var olmadığı anlamına gelmez. Mikro ölçekte, daha doğrusu kuantum diyarında, boyut sayısı yediye kadar çıkar. Buna dört boyutlu makroskobik etmenler de eklenince, temel parçacıklar on bir boyutlu uzay zamanı içerisinde kalıyor."

"Ne olmuş yani?"

"Ben sadece şu gerçeği açıklamak istiyorum: Evrende bir uygarlığın teknolojik gelişmişliği mikro boyutları kontrol etme ve ondan faydalanma yetisiyle ölçülür. Mikro boyutları kontrol etmeden temel parçacıklardan yararlanmak, çıplak ve kıllı atalarımızın mağaralarda ateş yakmaya başladığında yaptığı şeyle aynıdır. Kimyasal reaksiyonları kontrol etmek, mikro boyutlara hükmedemediğimiz için, mikro parçacıkları yönlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Tabii ki bu kontrol çeşidi de ilkelden gelişmişe kadar bir yelpazeye sahiptir: Ateşten buhar motorlarına ve sonra da jeneratörlere kadar geldik. Artık insanlar mikro partiküllerin tek boyut-

lu kontrolünde zirveye ulaşmış durumda. Bilgisayar ve nanomateryallerimiz var. Ama bunların hepsi mikro boyutun kilitleri açılmadan başarıldı. Evrendeki daha gelişmiş bir medeniyet açısından bakıldığında, ateş, bilgisayar ve nanoteknoloji temelde birbirinden farklı değildir. Hepsi aynı seviyededir. İnsanları böcek gibi görmesinin sebebi bu. Ve ne yazık ki ben bunun doğru olduğunu düşünüyorum."

"Daha spesifik olabilir misin? Tüm bunların fırlatılan o iki proton ile ne ilgisi var? Sonuçta dünyaya ulaşan o iki proton ne yapabilir? Sorgu polisinin dediği gibi bir bakteri bile kaç milyar proton içeriyor. O iki proton benim parmak ucumda enerji haline gelse bile en fazla bir iğne batması gibi hissederim."

"O kadar bile hissetmezsin. Bir bakteri üzerinde bile enerjiye dönüşse muhtemelen bakteri de bir şey hissetmez."

"O zaman ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorum. Bir böcek ne bilebilir ki?"

"Ama sen bu böceklerin arasındaki bir fizikçisin. Benden daha çok şey biliyorsun. Proton bilgisi açısından bakıldığında en azından tamamen bihaber değilsin. Sana yalvarıyorum bana söyle. Aksi halde bu gece beni uyku tutmayacak."

"Sana söylersem asıl o zaman gerçekten uyuyamazsın. Unut gitsin. Hem endişelenmenin ne anlamı var? Biz de en az Wei Cheng ve Shi Qiang gibi felsefi biri olmayı öğrenmeliyiz. Sadece kendi sorumluluğunda olanları en iyi şekilde yap. Hadi gel gidip biraz içelim, sonra da uslu böcekler gibi uyuyalım."

31

Guzheng Operasyonu

"Merak etme," dedi Shi Qiang, toplantı masasında Wang'ın yanına otururken. "Artık radyoaktif değilim. Son birkaç gündür un çuvalı gibi iç-dış yıkıyorlar. Aslında senin bu toplantıya katılmanı gerekli bulmuyorlardı ama ben ısrar ettim. Bahse girerim bu sefer ikimiz de çok önemli olacağız."

Da Shi konuşurken küllüğün dışında bulunan purolardan birini alıp yaktı ve uzun bir nefes çekti. Başını rahatlamış bir vaziyette sallayarak, masanın diğer tarafında oturan katılımcıların yüzlerine doğru dumanı üfledi. Karşısında oturanlardan biri puronun sahibi ABD Deniz Piyadeleri Albayı Stanton'dı. Da Shi'ye aşağılayıcı bir bakış attı.

Bu toplantıya son toplantıdan çok daha fazla yabancı subay gelmişti. Ve her biri üniformalıydı. İnsanlık tarihinde ilk defa dünya milletlerinin silahlı kuvvetleri aynı düşmanla karşı karşıyaydı.

General Chang konuşmaya başladı. "Yoldaşlar, şu an bu toplantıda olan herkes mevcut durumu temel olarak kavramış durumda. Ya da Da Shi'nin dediği gibi bilgi eşitliğine sahibiz. Uzaylı işgalcilerle insanlık arasında bir savaş başladı. Her ne kadar bizden kimse dört yüz elli yıl sonra Trisolarislilerle karşı karşıya gelmeyecek ise de çocuklarımız, torunlarımız gelecek. Şimdilik düşmanımız hâlâ insanlar. Aslında insanoğluna ihanet eden bu insanlar da uzaylı düşmanlarla bir tutulabilir. Böyle bir düşmanla daha önce hiç karşılaş-

madık. Bir sonraki operasyonun amacı çok açıktır: *Mahşer Günü*'nde saklanan Üç Cisim mesajlarını ele geçirmek. Bu mesajlar insan uygarlığının hayatta kalabilmesi için önemli olabilir.

"*Mahşer Günü*'nü şüphelendirecek bir şey henüz yapmadık. Gemi hâlâ Atlantik'te serbestçe yol alıyor. Planlara göre dört gün içerisinde Panama Kanalı'ndan geçecek. Bu bizim harekete geçmemiz için büyük bir fırsat. Durumun değişmesiyle beraber bir daha karşımıza böyle bir fırsat çıkmayabilir. Şimdi, dünyadaki savaş kumandanlığı merkezleri operasyon planlarını hazırlıyor. Merkez on saat içinde aralarından birini seçip uygulamaya başlayacak. Bu toplantının amacı operasyon planlarını tartışmak ve elimizdeki en iyi üç öneriyi merkeze rapor etmek. Artık zaman kısıtlı, o yüzden sıkı ve verimli çalışmalıyız.

"Unutmayın, planların garantilemesi gereken tek bir şey var: Trisolarislilerin mesajlarının güvenli bir şekilde ele geçirilmesi. *Mahşer Günü* eski bir tankerden inşa edildi. Yeni odalar ve geçitler oluşturmak için geminin hem üst güvertesi hem de iç yapısı önemli ölçüde yenilenmiş. Söylenenlere göre mürettebattan biri bile bilmediği bir yere girdiği zaman ancak harita üzerinde yolunu buluyormuş. Tabii ki geminin düzeni hakkında çok az bilgi sahibiyiz. Şu anda bile *Mahşer Günü* üzerindeki bilgi işlem merkezinin konumunu ve Trisolarislilerin mesajlarının bilgi işlem merkezindeki sunuculara saklanıp saklanmadığını ya da kaç kopyası olduğunu bilmiyoruz. Hedefimize ulaşmamız için tek yol *Mahşer Günü*'nü tamamen ele geçirip kontrolü tarafımıza geçirmek.

En zor kısım ise saldırı sırasında Trisolaris verilerinin silinmesini engellemek. Verileri silmek çok kolay olabilir. Düşman saldırı anında verileri silmek için sıradan yöntemler kullanmaktan kaçınacaktır, çünkü bilindik teknolojiler kullanılarak veriler kurtarılabilir. Ama verileri sunucu

üzerindeki sabit bir disk veya diğer depolama alanından silerlerse, işte o zaman her şey biter ve bunu yapmaları on saniyeden fazla zamanlarını almaz. Yani onlar saldırıyı fark etmeden on saniye içinde depolama donanımlarının yakınındaki bütün düşmanları etkisiz hale getirmeliyiz. Verinin depolandığı tam yeri ve kopya sayısını bilmediğimizden, hedef uyarılmadan önce kısa zamanda *Mahşer Günü*'ndeki tüm düşmanları ortadan kaldırmalıyız. Bu süreçte, özellikle bilgisayarların bulunduğu tesislere çok zarar vermemeliyiz. Bu nedenle bu çok zor bir görev, hatta bazıları imkânsız olduğunu düşünüyor."

Bir Japon Savunma Kuvvetleri Subayı, "Biz, başarmak için tek şansın *Mahşer Günü* içindeki casuslara güvenmek olduğunu düşünüyoruz. Onlar, Trisolaris bilgilerinin nerede sakladıklarını bulabilirlerse, bölgeyi kontrol edebilir veya operasyon öncesi bir depolama donanımlarını başka yere taşıyabilirler," dedi.

Biri, "*Mahşer Günü*'nün arama ve gözlenmesi daima NATO askeri istihbarat teşkilatı ve CIA'in sorumluluğunda olmuştur. Bizim orada casusumuz var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi NATO koordinatörü.

"O zaman konuştuklarımız boş laftan öteye gitmez," dedi Da Shi. Rahatsız olmuş bir sürü bakışı üzerinde topladı.

Albay Stanton, "Madem amaç ekipmanların içindekine zarar vermeden gemi içindeki tüm personeli ortadan kaldırmak, o zaman top yıldırım silahı kullanalım," dedi.

Ding başını salladı. "Bu tür bir silahın varlığı artık kamu bilgisi dahilinde. Geminin top yıldırım düşmesine karşı korunmak için manyetik duvarlarla donatılmış olup olmadığını bilmiyoruz. Kaldı ki donatılmamış olsa bile bir top yıldırım gemideki herkesi öldürebilir ama bunu aynı anda yapmaz. Ayrıca top yıldırım gemiye girdikten sonra, enerji-

sini bırakmadan önce bir süre havada gezinir. Bu bekleme süresi ortalama bir dakika bazen de daha fazla olabilir. Bu durumda da saldırmak ve verileri yok etmek için yeterli zamanı bulacaklardır."

Albay Stanton, "Peki ya nötron bombası?" diye sordu.

"Albay, bunun işe yaramayacağını bilmelisiniz," diye konuşmaya başladı Rus subay. "Bir nötron bombasının anında öldürücü etkisi yoktur. Bombayı attıktan sonraki bekleme süresi, onlara böyle bir toplantı tertipleyebilecekleri kadar çok zaman sağlar."

"Bir başka seçenek de sinir gazı. Ama gazı salmak ve geminin her yerine yaymak da zaman alacaktır. Bu yüzden bu da General Chang'in istediği şartları karşılamıyor," dedi NATO subayı.

"O zaman geriye kalan tek seçenek şok bombaları ve sesaltı dalgaları," dedi Albay Stanton. Diğerleri devam etmesini bekledi ama o başka bir şey söylemedi

Da Shi, "Ben meslek gereği şok bombalarını kullanmıştım ama onlar oyuncaktan öte şeyler değildir. İnsanları gerçekten sersemletip bina içerisinde bilinçsiz olarak kalmalarını sağlar fakat sadece bir ya da iki oda için iyi olabilir. Petrol tankeri dolusu insanları sersemletecek kadar büyük bir şok bombanız var mı?" dedi.

Stanton başını salladı. "Hayır, ama olsa bile böylesi büyük bir patlayıcı kesinlikle geminin içindeki ekipmana zarar verir."

"Peki ya sesaltı silahları?" diye sordu biri.

"Onlar hâlâ deneme aşamasında. Yani savaşta kullanılamaz. Ayrıca gemi çok büyük. Deneylerde kullanılan prototip mevcut güç seviyesinde saldırmak bile, *Mahşer Günü* içindeki insanlar üzerinde ancak mide bulantısı ve baş dönmesi yaratır."

"Hah!" dedi Da Shi. Sonu gelmiş sigarasını ezip büzüp

söndürdü. "Ben boş boş konuştuğunuzu söylemiştim. Bence yeterince boş konuştuk. Ama generalin söylediklerini hatırlatayım: 'Zamanımız azalıyor.'"

Da Shi üslubundan rahatsız gibi görünen çevirmen kadına sinsi bir şekilde güldü. "Çevirmek kolay değil. Değil mi yoldaş? Sadece anlamı versin yeter."

Ama Stanton ne dediğini anlamış gibiydi. Sadece parmağıyla elinde sigarasını tutan Shi Qiang'ı işaret ederek, "Bu polis kim olduğunu sanıyor da bizimle böyle konuşabiliyor?" diye sordu.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu Da Shi.

"Albay Stanton, özel harekât uzmanıdır," dedi NATO subayı. "Vietnam Savaşı'ndan bu yana pek çok büyük askeri operasyonun parçası olmuştur."

"O halde ben de ona kim olduğumu söyleyeyim: yirmi yıldan fazla bir süre önce keşif ekibim Vietnam hatlarının kilometrelerce içine sızıp ağır koruma altındaki hidroelektrik istasyonunu ele geçirdi. Vietnamlıların, barajı patlatarak ordumuzun saldırı yolunu kapama planını engelledik. İşte ben de buyum. Seni yenen düşmanı alt eden kişi."

"Bu kadar yeter Da Shi!" dedi General Chang, elini masaya vurarak. "Konuyu saptırma. Eğer bir planın varsa paylaş."

"Bu polisle zaman harcamamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Albay Stanton aşağılayıcı bir şekilde ve bir sigara yaktı.

Da Shi çeviriyi beklemeden ayağa kalktı. "Polis. İki kez bu kelimeyi duydum. Ne? Sen polisi aşağılıyor musun? Eğer amaç bombaları bırakıp gemiyi tuz buz haline getirmekse evet, bu iş senin uzmanlık alanın! Ama eğer amaç bazı şeyleri zarar görmeden ele geçirmekse, omzunda ki yıldız sayısının hiçbir önemi kalmaz, bir hırsızdan farksız olursun. Bu tür bir şey için farklı açıdan düşünmek zorundasın.

Farklı açıdan. Başka türlü suçluları asla alt edemezsin. Sen suçluların ne kadar iyi olduklarını bilir misin? Bir keresinde suçluların hareket halindeki bir trenden araba çaldıkları bir vakaya bakmıştım. Çalmak istedikleri arabanın önüne ve arkasına başka arabalar bağlamışlar ki tren gidene kadar hiç kimse hiçbir şey fark etmesin. Kullandıkları malzemelerse bir tel kablo ve birkaç da çelik kanca. İşte özel harekâtta uzman olmak böyle bir şeydir. Ve benim gibi on yılı aşkın süredir bu tiplerle kedi fare oyunu oynayan bir suç polisi bu alanda en iyi eğitimi almış kişidir."

"Varsa bir planın söyle, aksi halde kapa çeneni," dedi General Chang.

"Burada yerlerine konuşmamın haddim olmadığı çok fazla önemli insan var. Ayrıca sizin beni kabalıkla suçlayacağınızdan korkmuştum, General."

"Sen zaten kaba ve edepsiz birisin. Yeter! Şimdi, anlat şu farklı bir açıdan bakma planını."

Da Shi eline bir kalem alıp masa üzerine iki tane paralel doğru çizdi. "Bu kanal." İki çizgi ortasına küllük koydu. "Bu da *Mahşer Günü*." Sonra masanın öbür ucuna uzanıp albayın ağzından sigarayı çekti.

"Ben artık bu salağa daha fazla izin veremeyeceğim!" diye bağırarak ayağa kalktı Albay.

"Da Shi, çık git buradan!" diye tersledi General Chang.

"Bana bir dakika daha verin. Birazdan bitireceğim," dedi Da Shi ve elini Albay Stanton'un önüne uzattı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu şaşkın Albay.

"Bir sigara daha ver."

Stanton ahşap kutudan sigara almadan önce bir saniyeliğine tereddüt etti ve sonra çıkarıp Da Shi'ye uzattı. Da Shi sigarının ucunu masaya bastırdı. Ve sigara masanın üzerine çizilen Panama Kanalı'nın kıyısında durdu. Diğer sigarayı da aynı şekilde bastırıp kanalın öteki ucuna dikti.

"Kanalın kıyısına iki ayak kuracağız. Ve aralarına yaklaşık yarım metre aralıklarla birbirine paralel çok sayıda ince tel gereceğiz. Bu ince teller Profesör Wang tarafından geliştirilmiş, adı 'Uçan Bıçak' olan nanomateryalden olacak. Bu vaziyet için uygun bir isim."

Shi Qiang konuşmasını bitirdikten sonra ellerini havaya kaldırdı ve birkaç saniye bekledi. Sonra hayretle bakan kalabalığa dönüp, "İşte bu kadar," deyip dönüp gitti.

Hava donmuş gibiydi. Herkes taş heykeller gibi kalakalmıştı. Bilgisayarların uğultusu bile kesilmiş gibiydi. Uzun süren sessizliği bozmak için biri, "Profesör Wang, 'Uçan Bıçak' gerçekten de ince tel formunda mı?" diye sordu.

Wang başını salladı ve "Bizim şu anki mevcut moleküler yapı tekniğimiz göz önüne alındığında, oluşturabileceğimiz tek form bu ince teller. Kalınlığı insan saçının yüzde biri kadar. Polis memuru Shi Qiang toplantıdan önce bu bilgileri benden aldı."

"Yeterli miktarda malzeme var mı?"

"Kanal genişliği ve geminin boyu ne kadar?"

"Kanalın en dar noktası yüz elli metre, *Mahşer Günü*'nün boyu otuz bir metre ve genişliği kabaca sekiz metre."

Wang sigara bastırılmış masaya bakıp bazı zihinsel hesaplamalar yaptı. "Yeterli olacağını düşünüyorum," dedi.

Bir başka uzun süren sessizlik başladı, herkes kendini bu şaşkınlık halinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Peki ya Trisolaris verilerinin depolandığı sabit sürücüler ve optik diskler gibi ekipmanlar da aynı anda dilimlenirse?"

"Bu pek olası görünmüyor."

"Ama dilimlenseler bile," diye konuşmaya başladı bilgisayar uzmanı, "çok önemli değil. İnce teller son derece keskin olduğundan kesik yüzeyler çok düzgün olacaktır. Bu durum göz önüne alındığında depolamanın yapıldığı sabit

sürücüler, optik diskler veya entegre devrelerden verinin büyük çoğunluğunu kurtarabiliriz."

"Daha iyi fikri olan var mı?" diye sordu General Chang etrafına bakınarak. Kimse konuşmadı. "Öyleyse bu fikre odaklanıp ayrıntıları üzerinde çalışalım."

Bunca zaman sessizce oturmuş Albay Stanton ayağa kalkıp, "Ben gidip Polis memuru Shi Qiang'dan geri gelmesini isteyeceğim," dedi.

General Chang, Albay'a oturmasını belirterek dışarı çıkıp, "Da Shi," diye seslendi. Da Shi sırıtarak döndü, masadaki sigarayı yakıp ağzına aldı ve diğerini de cebine attı.

Biri, "*Mahşer Günü* geçerken, iki direk ince tellere uygulanan kuvvetleri taşıyabilecek mi? Belki de ilk önce direkler dilimlenecek," diye sordu

Wang, "Uçan Bıçak ile aynı malzemeden yapılmış düz levhalarımız var. Onları direkleri korumak için kullanabiliriz," diye cevapladı.

Görüşmenin devamı ağırlıklı olarak donanma subayları ve yön bulma uzmanları arasında oldu.

"*Mahşer Günü*, Panama Kanalı'ndan geçilebilecek tonaj miktarı sınırının üstünde. Bu yüzden ince telleri su seviyesin altına da kurmayı göz önünde bulundurmamız gerekir."

"O çok zor olur. Eğer yeterli zamanımız yoksa bunu düşünmeyelim derim. Geminin su seviyesinin altında kalan parçasında konumlanmış olan motor, yakıt ve balans sebebiyle çok fazla gürültü ve titreşim olur. Bu tip yerler bilgi işlem merkezi olarak düşünülecek tarzda elverişli yerler değil. Ama su üstündeki parçalar için daha sıkı nanomateryalden ince teller daha iyi sonuç verecektir."

"O halde tuzağı kanalın kapalı noktasına kurmak en iyisi olur. *Mahşer Günü,* Panamax standartlarına göre yapılmış. Ancak otuz iki metrelik kapalı noktalara göre inşa edilmiştir. Bizim, ince telleri otuz iki metre uzunluğunda

yapmamız yeterli olacaktır. Bu, özellikle su altındaki parçalar için, hem direklerin dikilmesini kolaylaştıracak hem de ince tellerin gerilmesini."

"Hayır. Kapalı bölgelerin çevresindeki durum belirsiz. Ayrıca kapalı alandaki bir geminin raylarda giden elektrikli lokomotifler tarafından çekilmesi gerekir. Yani gemi yavaşlayacak ve o vakit, gemideki mürettebatın en uyanık olduğu zaman olacak. O süre zarfında gemiyi doğrama girişimimiz muhtemelen ifşa olacaktır."

"Peki ya Miraflores Kapalı Bölgesi çıkışındaki Amerika Köprüleri? İki uçtaki köprü kenar ayakları ince tellerin gerdirilmesi için kullanılabilir."

"Hayır. Köprü kenar ayakları arasındaki mesafe çok fazla. Yeterince Uçan Bıçak malzememiz yok."

"O halde karar verildi. Eylem yeri Gaillard Su Yolu. Dar noktası yüz elli metre genişliğinde, hatta direk ayakları dahil yüz yetmiş metre diyelim."

Wang, "Eğer plan buysa o halde teller arasındaki en kısa mesafe elli santimetre olacak. Çünkü daha sık aralıklı yapabilecek kadar yeterli malzemem yok," dedi.

"Diğer bir deyişle," diye konuya girdi Da Shi ağız dolusu sigara dumanı üfleyerek, "geminin tünelden gündüz vakti geçmesini sağlamalıyız," dedi.

"Neden?"

Geceleri bütün ekip uyuyacak, bu da onların sere serpe yatıyor olacakları anlamına gelir ki ince teller arasındaki elli santimetre boşluk çok fazla. Ama gün içinde, oturmuş ya da çömelmiş olsalar bile, bu aralık yetecektir."

Aralıklarla birkaç gülme sesi geldi. Katılımcılar, tüm bu ağır stres altında kanın kokusunu hissetti.

"Sen tam bir şeytansın," dedi BM yetkilisi, Da Shi'ye bakarak.

"Masum insanlar zarar görecek mi?" diye sordu Wang. Sesi titriyordu.

Bir donanma subayı yanıtladı. "Gemi kapalı bölge boyunca gittiğinde, bir düzineden fazla işçi de güverteye çıkacak. Ama gemi geçtikten sonra hepsi inecek. Panama Kanalı pilotu seksen iki kilometre boyunca gemiye eşlik etmek durumunda. Bu yüzden pilotun feda edilmesi gerekecek."

CIA yetkilisi, "*Mahşer Günü* gemisindeki mürettebatın bir kısmı muhtemelen geminin gerçek amacını bilmiyor," dedi.

"Profesör, siz bu tip şeylerle kafanızı yormayın. İnsan uygarlığının hayatta kalabilmesi için bu bilgileri almamız gerekiyor. Biri son kararı verecek," dedi General Chang.

Toplantı sona erdi ve Albay Stanton güzel sigara kutusunu Shi Qiang'ın önüne doğru itip, "Komiser. Havana'nın en iyisidir. Bunlar senin," dedi.

Dört gün sonra, Panama Kanalı, Gaillard Suyolu

Wang, yabancı bir ülkede gibi hissetmiyordu. Batıda, çok uzak olmayan bir bölgede güzel Gatun Gölü olduğunu biliyordu. Doğuda da muhteşem Amerikan Köprüsü ve Panama Şehri vardı ama bunlardan hiçbirini görebilme fırsatı bulamayacaktı. Wang iki gün önce Çin'den Panama Şehri yakınındaki Tocumen Uluslararası Havalimanı'na direkt uçuşla gelmiş ve oradan da helikopter ile buraya geçmişti. Gözünün önündeki manzara tanıdıktı. Boğazı genişletmek için yolun altında yapılan çalışma ormanları seyreltmiş, sarı renkte bir toprak ortaya çıkarmıştı. Kanal'ın bu kısmı çok dar olduğu için çok sıradan gelmişti. Geçen yüzyılda kanalın bu bölümünü yüz bin kişi kazmıştı.

Wang ve Albay Stanton yamacın yukarısındaki çardakta oturuyordu. Açık renkli tişörtleri ve kafalarındaki Panama'nın yerel hasır şapkaları ile iki turist gibi görünüyorlardı.

Aşağıda, kanalın karşılıklı iki kıyısında yirmi dört metrelik çelik direk kıyıya paralel olacak şekilde toprağa yatırıldı. Direkler arasına her biri yüz altmış metre uzunluğunda elli süpergüçlü ince nano tel gerilmişti. Doğu kıyısının sonunda her ince tel standart uzunlukta çeliğe bağlandı. İnce teller yeterince gevşek yapıldı ki bağlı olduğu ağırlıklar yardımıyla rahatça kanalın dibine batabilsin. Bu kurulum şekli diğer gemilerin güvenli bir şekilde geçmesini sağlıyordu. Neyse ki kanal trafiği Wang'ın hayal ettiği kadar yoğun değildi. Kanaldan her gün ortalama kırk kadar büyük gemi geçiyordu. İki çelik kolon zemine menteşe ile bağlanmıştı. *Mahşer Günü* geçmek için en son önündeki gemiyi beklerken, ince teller bağlanıp, sabitlendi ve kolanlar kaldırılmaya hazırdı. Operasyonun kod adı "Guzheng" olmuştu. Aslında bu çok uygun bir bağdaştırmaydı. Çünkü nano tellerin bu formdaki görüntüsü, Çin'in antik kanun müzik aletini andırıyordu.

Mahşer Günü bir saat önce Gatun Gölü'nden Gillard Suyolu'na girmişti.

Albay, daha önce hiç Panama'ya geldi mi diye sordu Wang'a. Wang gelmemişti.

"Ben 1989 yılında geldim," dedi Albay.

"Savaş için mi?"

"Evet. Ama bu savaşın üzerimde herhangi bir etkisi olmadı. Sadece Vatikan Büyükelçiliği önünde Martha'nın *No Where to Run* şarkısını dinlediğimi ve Noriega için de Vandellas'ın çaldığını hatırlıyorum. Bu arada bu benim fikrimdi."

Kanalın altından beyaz Fransız yolcu gemisi yavaş yavaş geçiyordu. Renkli giyinmiş birkaç yolcu yeşil halılı güvertede etrafına bakınıyordu.

"İkinci gözlem mesaj raporu: Hedefin önünde başka gemi yok," dedi Albay telsizden ve emri verdi: "Kanunu kaldırın."

Çelik kask takmış birkaç erkek kıyının üzerine çıktı. Bakım işçileri gibi görünüyorlardı. Wang ayağa kalktı ama Albay onu aşağıya doğru çekip, "Profesör, merak etmeyin, adamlarım ne yaptıklarını biliyorlar," dedi. Wang doğu kıyısında ince nano tellerin direğe bağlanıp iyice sıkıştırılmasını ve sonra yavaş yavaş dik konuma getirilerek mekanik menteşelerle sabitlenmesini izledi. Kamuflaj için, direkler su derinliği göstergeleri ve seyir işaret tabelaları ile donatıldılar. Çalışanlar yaptıkları şeyleri işlerinden sıkılmış işçiler gibi yavaş yavaş, sakince yapıyorlardı. Wang direkler arasındaki boşluğa baktı. Hiçbir şey görünmüyordu ama orada ölümcül bir kanun vardı.

Telsizden gelen ses, "Hedef, Kanun'dan dört kilometre uzakta," dedi.

Stanton telsizi bıraktı ve Wang ile konuşma devam etti. "Panama'ya ikinci gelişim 1990 yılıydı. Panama Kanalı'nın teslim töreni için gelmiştim. Çok garip ama Kurum Binası'na geldiğim zaman, Birleşik Amerika bayrağı çoktan indirilmişti. Güya ABD Hükümeti bayrağın kalabalık önünde indirilmesi ile yaşanacak utancı önlemek için bir gün önceden bayrağın indirilmesini talep etmiş. O zamanlar bir tarihe tanıklık ettiğimi düşünmüştüm. Ama şimdi o kadar önemsiz görünüyor ki."

"Hedef, Kanun'dan üç kilometre uzakta."

"Evet, önemsiz," diye mırıldandı Wang. Aslında Stanton'un anlattıklarını hiç dinlemiyordu. Bütün dikkatini henüz görünmeyen *Mahşer Günü*'nün geçeceği yere odaklamıştı. Atlantik üzerinde yükselen sabah güneşi Pasifik'e doğru alçalıyordu. Kanal altın gibi parlıyordu. Hemen yanında, ölümcül kanun ise sessizce bekliyordu. İki çelik direk karanlıktaydı, güneşi yansıtmıyordu, ortalarından akan kanaldan bile daha eski bir görünme sahiplerdi.

"Hedef, Kanun'dan iki kilometre uzakta."

Stanton yanındaki telsizden gelen sesi duymuyor gibiydi. Hâlâ durmadan konuşuyordu. "Uzaylı filosunun Dünya'ya doğru uçtuğunu öğrendikten sonra unutkanlık başladı bende. Bu çok tuhaf. Geçmişteki pek çok şeyi hatırlamıyorum. Kendi savaş deneyimlerime ait ayrıntıları bile hatırlamıyorum. Az önce söylediğim gibi, bu savaşlar o kadar önemsiz geliyor ki. Bu gerçeği idrak ettikten sonra insan manen yeniden doğuyor ve dünyaya yepyeni bir gözle bakar oluyor. Düşünsene, iki bin yıl ya da daha önce, uzaylıların birkaç bin yıl sonra dünyayı istila edeceğini öğrenseydik uygarlığımız şimdi ne durumda olurdu? Profesör, hayal edebiliyor musunuz?"

"Hayır," diye laf olsun diye dalgın dalgın cevap verdi Wang.

"Hedef, Kanun'dan bir buçuk kilometre uzakta."

"Profesör, bence bu yeni dönemin Gaillard'ı siz olacaksınız. Yeni Panama Kanalınızı inşa etmenizi bekliyoruz. Sonuçta uzay asansörü de bir kanaldır. Tıpkı Panama Kanalı'nın iki okyanusu birbirine bağlaması gibi uzay asansörü de dünya ile uzayı birbirine bağlayacak.

Wang, albayın gevezelik yaparak bu zor zamanı atlatmasına yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu. Bu yüzden ona minnettardı ama işe yaramıyordu.

"Hedef, Kanun'dan bir kilometre uzakta."

Mahşer Günü, kanalın batı köşesinde göründü. Batan güneşin ışığı tepenin üzerine düşerken, oluşturduğu kanalın altın dalgalarına karşı, karanlık bir siluet yaklaşmaya başlamıştı. Altmış bin tonluk gemi Wang'ın hayal ettiğinden bile daha büyüktü. Dağların arasında yükselmiş başka bir tepe gibiydi. Wang, kanalın yetmiş bin tonluk gemi kadar kapasitesi olduğunu bilse de böyle devasa bir şeyin o daracık kanaldan geçeceğine tanık olmak ona garip geliyordu. Geminin büyüklüğüyle karşılaştırıldığında kanal yokmuş

gibiydi. Gemi sanki yeryüzü karasında süzülerek ilerleyen bir dağ gibiydi. Gözü güneşe alıştıktan sonra, Wang, *Mahşer Günü*'nün gövdesinin siyaha üst tarafınınsa beyaza boyanmış olduğunu gördü. Dev anten yoktu. Gemi motorlarının kükremelerini duydular. Motor sesleri, geminin burnu sayesinde oluşarak kanalın kıyısına çarpan dalga sesiyle karışmıştı.

Mahşer Günü ile ölümcül kanun arasındaki mesafe azaldıkça Wang'ın kalbi hızla atıyordu ve hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı. Bir anda kaçma dürtüsü geldi. Ama vücudunu kontrol edemeyecek kadar güçsüz hissediyordu kendini. Aniden, içinde Shi Qiang'a karşı bir nefret büyüdü. *O piçin aklına böyle bir fikir nasıl gelmiş olabilirdi? BM yetkilisinin dediği gibi adam tam bir şeytandı.* Ama bir süre sonra nefret duygusu geçmişti. Eğer Da Shi burada olsaydı muhtemelen daha iyi hissederdim diye düşündü. Albay Stanton, Shi Qiang'ı davet etmişti ama General Chang izin vermemiş, Da Shi'nin orada kalması gerektiğini söylemişti. Wang sırtında albayın elini hissetti.

"Profesör, merak etmeyin, hepsi geçecek."

Mahşer Günü şu an altlarındaydı ve ölümcül kanundan geçmek üzereydi. Geminin burnu boş gibi görünen iki direk arasındaki bölgeye temas ettiğinde Wang'ın suratı gerildi. Ama hiçbir şey olmadı. Geminin büyük gövdesi yelkenleriyle birlikte iki çelik direk arasından yavaşça geçiyordu. Geminin yarısı geçince Wang, çelik direkler arasında gerçekten de ince nano tellerin var olup olmadığından şüphelenmeye başlamıştı.

Ama birazdan küçük bir işaret onun şüphesini gereksiz kılacaktı. Geminin en tepe noktasında bulunan ince bir anten, kaidesinden sökülüp aşağıya yuvarlandı.

İnce tellerinin varlığını kısa bir süre sonra gösteren ikinci işaret Wang'ı beyninden vurulmuşa döndürecek bir işaretti. *Mahşer Günü*'nün geniş ve boş güvertesi boştu fakat

sadece bir adam geminin iskele babalarını yıkamak için oraya çıkmıştı. Wang o noktadan her şeyi çok net bir şekilde gördü. O an direklerin arasından geçen geminin o bölümünde, hortum adamdan çok uzak olmayan bir yerde ikiye bölündü ve su dışarı fışkırmaya başladı. Adamın vücudu aniden kaskatı kesildi ve hortum başı elinden kaydı. Birkaç saniye ayakta kaldıktan sonra yere düştü. Bedeni güverte ile temas ettiği anda ikiye ayrıldı. Üst yarısı kan deryası içinde kıvranıyordu. Ama bunun için kesilmiş iki kolunu kullanması icap ediyordu.

Geminin kıç kısmı da iki direk arasından geçtikten sonra, *Mahşer Günü* aynı hızda ileriye doğru yelken almaya devam etti ve her şey normal görünüyordu. Ama sonra Wang garip bir iniltiye benzer motor sesi duydu ve bu ses yerini şiddetli bir patlama gürültüsüne bıraktı. Sanki bir, hatta birden çok anahtar büyük bir motorun rotoruna atılmış gibi bir ses geliyordu. Wang gürültünün motorun dönen parçasının kesilmiş olmasından kaynaklandığını anlamıştı. Çok şiddetli ve keskin bir patlama sesinden sonra geminin kıç tarafında, gövdeyi yumruklayan büyük bir metalik parçanın neden olduğu kocaman bir delik açıldı. Büyük bir parça açılan delikten denize düştü ve yüksek miktarda suyun fışkırmasına sebep oldu. Wang o an bunun motor krank milinin bir parçası olduğunu gördü.

Delikten yoğun dumanlar çıkmaya başladı ve sağ kıyı boyunca ilerleyen *Mahşer Günü* dumanlı kuyruğunu sürükleyerek dönmeye başlamıştı. Hızlı bir şekilde kanalı geçti ve sol kıyıya çarptı. Wang, geminin dev burnunun yamaca çarptığını ve onu su misali yardığını ve dalgaların her yöne doğru akmasına sebep olduğunu gördü, tepesi su gibi her yöne yayıldı. Aynı anda *Mahşer Günü* yarım metre kalınlıklarda kırktan fazla dilim halinde ayrılıp dökülmeye başladı. Geminin tepesine yakın bölümler, alt kısımlara göre daha hızlı hareket ediyordu ve gemi bir deste kâğıt gibi açılıp ya-

yıldı. Kırk parçaya ayrılmış geminin bazı parçaları birbirine geçmiş halde ilerlerken, ortaya çıkan delici gürültü bir camı çizen sayısız tırnak gürültüsünü andırıyordu.

Dayanılmaz gürültü sona erdiğinde, *Mahşer Günü* sakar bir garson tarafından dökülen plaka yığınlarına benzer bir haldeydi. Tepeye yakın olan plakalar uzaklaşıyordu. Parçalar o kadar yumuşaktı ve o kadar hızla deforme oluyordu ki bu parçaların bir gemiye ait olduğunu hayal etmek imkânsızdı.

Askerler yamaçtan kıyıya doğru koştu. Yakınlarda bu kadar çok kişinin bekliyor olmasına şaşırmıştı. Helikopter filosu kükreyen motoruyla kanal boyunca uçarak yanaştı, artık parlak petrol yağıyla kaplı kanal yüzeyini geçti ve *Mahşer Günü*'nün enkazının üzerine geldi. Gemiye yangın söndürücü köpük ve toz zerk etmeye başladı. Enkazdaki yangın kontrol altına alındıktan sonra üç helikopter içindeki, enkazda arama yapacak olanlar iplerle gemiye indiler.

Albay Stanton, Wang'ın yanından ayrılmıştı. Wang, şapkasının üzerine bıraktığı dürbünü aldı. Titreyen elleri ile dürbün camındaki kapakları açıp *Mahşer Günü*'nü gözledi. Enkazın çoğu yangın söndürme köpüğü ve tozu ile kaplıydı, ama bazı dilimlerin kenarları köpüğe maruz kalmamıştı. Wang'ın açısından dilimler ayna gibi görünüyordu. Alacakaranlığın kızıllığını çok net yansıtıyorlardı. Dilimin yüzeyinde kırmızı bir nokta gördü ama bunun kan olup olmadığından emin olamadı.

Üç gün sonra

Sorgu polisi: Trisolaris medeniyetinin dilini anlıyor musunuz?

Ye Wenjie: Hayır. Biz çok sınırlı bilgi aldık. Mike Evans ve Adventistler'in çekirdek üyelerinden başka kimse gerçek detaylı bilgiye sahip değil.

Sorgu polisi: O halde onların insanlığı ıslah edeceği ve toplumu mükemmelleştireceği gibi bir beklentiye nasıl kapıldınız?

Ye Wenjie: Dünya'ya gelebilmek için yıldızlar arasındaki mesafeyi kat edebiliyorlarsa bilimde çok gelişmiş bir aşamaya gelmiş olmalılar. Böylesi gelişmiş bir bilime sahip bir toplumun aynı ölçüde gelişmiş bir ahlâki standarda sahip olması gerekir.

Sorgu polisi: Sizce vardığınız bu sonuç bilimsel mi?

Ye Wenjie: …

Sorgu polisi: Durun tahmin edeyim. Babanız, dedenizin, Çin'in sadece bilim ile kurtarılabileceği inancından etkilenmişti. Ve siz de babanızdan derinden etkilendiniz.

Ye Wenjie: (*sessizce iç geçirerek*) Bilmiyorum.

Sorgu polisi: Şimdi size bir şey söyleyeceğim. Biz, Adventistler'le yakaladığımız bütün Trisolaris mesajlarını aldık.

Ye Wenjie: Ah… Peki Evans'a ne oldu?

Sorgu polisi: *Mahşer Günü*'nü yakalama operasyonunda öldü. Ama vücudunun duruşu Trisolaris mesajlarının kopyalarını sakladığı bilgisayarı işaret ediyordu. Neyse ki hepsi Kızıl Sahil tarafından kullanılan kod çözme yazılımlarıyla deşifre edilebildi.

Ye Wenjie: Ne kadarlık bir bilgi ele geçirdiniz?

Sorgu polisi: Çok fazla. Yirmi sekiz gigabayt.

Ye Wenjie: Bu mümkün değil. Yıldızlararası iletişim çok zayıftır. O kadar veri nasıl elde edilebilir ki?

Sorgu polisi: Biz de ilk başta öyle düşünmüştük. Ancak işler hiç de hayal ettiğimiz gibi değil. En uçuk rüyalarımızda bile göremeyeceğimiz şeylerden bahsediyorum. Buna ne dersiniz. Ele geçirilen verilerin ön analizini bir okuyun ve kendi güzel hayalleriniz ile karşılaştırarak Trisolaris medeniyetinin gerçek yüzünü görün.

32

Trisolaris: Dinleyici

Trisolaris verileri, Trisolarislilerin biyolojik görünümü ile ilgili hiçbir bilgi içermemekteydi. İnsanlar dört yüzyıldan fazla bir süre içinde Trisolarislileri göremeyeceği için Ye onları insansı bir şekilde hayal ediyordu. Boşlukları kendi hayalgücüyle dolduruyordu.

1379 numaralı dinleme istasyonu binlerce yıldır varlığını korumaktaydı. Trisolaris'te bu istasyon gibi daha binlercesi vardı. Hepsi evrendeki akıllı yaşamın olası işaretlerini tespit etmek için kurulmuştu.

Başlangıçta dinleme istasyonunda yüzlerce dinleyici bulunuyordu ama teknoloji ilerledikçe görev başında sadece bir kişi kalmıştı. Dinleyicilik sıradan bir kariyerdi. Kaos Çağı sırasında kurutma gerektirmeden hayatta kalmalarını garantileyen destek sistemleri ile sabit sıcaklıkta muhafaza edilen dinleme odalarında olmalarına rağmen hayatlarını daracık olan bu küçük mekânlarda geçirmek zorunda kalırlardı. Dengeli Çağ'dan aldıkları haz diğerlerine göre çok daha azdı. Dinleyici, 1379 numaralı istasyondan Trisolaris dünyasına minik bir pencereden bakabiliyordu. Kaos Çağı gecesiydi, dev ay henüz doğmamıştı ve çoğu kişi kurutulmuş bir şekilde kış uykusundaydı. Hatta bitkiler bile içgüdüsel olarak kurumuştu ve zeminde cansız kuru lif demetlerine dönüşmüş haldeydiler. Yıldız ışıkları altında, zemin soğuk dev bir metal yaprak gibi görünüyordu.

Bu en yalnız anlardı. Gece yarısının derin sessizliğinde, evren kendini dinleyicilerine büyük bir ıssızlık olarak gösteriyordu. İstasyon 1379'un dinleyicisi uzaydan aldığı anlamsız gürültünün görsel kaydı olan ve ekran boyunca yavaş yavaş sürünen dalgaları hiç sevmiyordu. Dinleyici, bu bitmez tükenmez dalganın evrenin soyut bir görünümü olduğunu hissediyordu: Bir ucu sonsuz geçmiş diğeri sonsuz geleceğe bağlıydı ve ortasında hayatın dışında rastgeleliğin iniş çıkışlarının hüküm sürdüğü bir soyutluktu bu. Düzensiz kum tanelerinin tepe ve çukur noktalarından oluşan bir derya, tek boyutlu eğri, kum tanelerinin arka arkaya dizilmesiyle oluşmuş yalnız, ıssız ve dayanılamayacak kadar uzun bir çöl... İstediğin kadar takip edebileceğin veya ileri-geri gidebileceğin fakat sonunu asla bulamayacağın türden.

Ama bugün, dinleyici dalga ekranına baktığında garip bir şey gördü. Hatta uzmanlar bile dalganın çıplak gözle bilgi taşıyıp taşıyamadığını söylerken zorlanırlardı. Fakat dinleyici evrenin seslerine o kadar alışıktı ki, şu an önünde görünen bu dalga formunun fazladan bir şeyler ihtiva ettiğini biliyordu. İnip çıkan bu ince eğri, bir ruha sahip gibiydi. Daha önce önündeki radyo sinyalinin üzerine zekâyla veri yüklediğinden emindi. Sonra başka bir bilgisayara koştu ve sinyalin tanınırlık derecesini kontrol etti: Tanıma derecesi: bir Kırmızı 10. Bundan önce dinleyici radyo istasyonuyla alınan hiçbir radyo sinyali Mavi 2 tanınma derecesinin üzerine çıkamamıştı. Bunun anlamı, bu iletimin akıllı bilgi içerme olasılığı %90'dı. Kırmızı 10 tanınma derecesi iletim sistemi tam olarak aynı dil kodunun kullanılmış olduğu anlamına geliyordu. Deşifre bilgisayarı çalıştırıldı. Dinleyici baş döndürücü ve karmaşa içindeki dalga ekranına baktı. Evrenden antene bilgi akışı devam etti. Dil kodunun yorumlamasıyla gerçek zamanlı çeviri işlemi gerçekleşti ve mesaj hemen gösterildi. Dinleyici belgeyi açtı ve ilk kez bir Trisolarisli başka bir dünyadan gelen mesajı okudu.

Başka bir dünyanın sakinleri olarak size iyi dileklerimizi sunarız.

Aşağıdaki mesajı okuduktan sonra, dünya medeniyeti hakkında temel bir bilgiye sahip olacaksınız. Uzun bir uğraş ve yaratıcılık sonunda, insan ırkı bir sürü farklı kültürle serpilip görkemli bir medeniyet inşa etti. Ayrıca insan ırkının ve dünyanın gelişimini düzenleyen yasaları anlamaya başladık. Ve başardığımız her şeyi el üstünde tuttuk.

Ama dünyamız hâlâ kusurlu; kin, nefret, önyargı ve savaşlar var. Üretim güçleri ve ilişkileri arasındaki çatışmalar nedeniyle, varlık dağılımında adalet yok, insanlığın büyük bölümü yoksulluk ve sefalet içinde yaşıyor.

İnsan toplumu karşılaştıkları zorlukları ve sorunları çözmek için çalışıyor ve Dünya medeniyeti için daha iyi bir gelecek meydana getirmeye çabalıyor. Bu mesajı gönderen ulus da bu alanda uğraş veriyor. Kendimizi insan ırkının her üyesinin emeğine sahip çıkıldığı ve değerinin tam olarak bilindiği, herkesin maddi ve manevi ihtiyaçlarının tamamen karşılandığı ve böylece dünya medeniyetinin çok daha kusursuz olduğu ideal bir toplum inşa etmeye adadık.

> *En iyi niyetlerimizle evrendeki diğer uygar toplumlarla temas kurmak için sabırsızlanıyoruz. Biz bu uçsuz bucaksız evrende sizinle birlikte daha iyi bir yaşam kurmak için heyecanlanıyoruz.*

Dinleyici uzayan anten aracılığıyla gelen bilgiye ekranda bakarken şaşkınlık ve heyecan içerisindeydi. Sonraki iki saatte, dinleyici, Dünya'nın varlığını öğrendi. Tek bir güneşi olan ve Dengeli Çağ'dan başka bir çağ bilmeyen, cennet gibi bir gezegende doğmuş olan insanlığı tanıdı.

Güneş sisteminden gelen iletim sona erdi. Deşifre ekranı artık boşuna çalışıyordu. Sonra bir kez daha evrenden gürültü duyuldu. Ama dinleyici yaşadıklarının bir rüya olma-

dığının bilincindeydi. İki yüz medeniyet karanlık bir tüneldeydi ve sonunda bir ışık pırıltısı görünmüştü.

Dinleyici, Dünya'dan gelen mesajı tekrar tekrar okudu. Düşünceleri onu hiç donmayan mavi okyanuslara, yeşil ormanlara ve güneşin sıcak, okşayıcı esintisine götürdü. *Ne güzel bir dünya! İki yüz medeniyetin hayalini kurduğu cennet gerçekten varmış!*

Heyecanı birden uçup gitti ve geriye sadece kaybolmuşluk ve kimsesizlik duygusu kaldı. Geçmişte uzun süren yalnızlığı sırasında kendine birkaç kez sormuştu: *Eğer bir gün Trisolaris dışında bir medeniyetten mesaj alırsa onlarla ne tür bir ilişki kuracaktı?* O cennet onun değildi, bu yüzden de kendi yalnız ve mütevazı hayatında en ufak bir değişiklik bile olamazdı.

Ama buna en azından rüyamda sahip olabilirim diye düşündü. Ve dinleyici uykuya daldı. Zor durumlarda, istedikleri zaman uyuyup uyanabilme özelliğine sahiptiler. Birkaç saniye içinde hemen uykuya dalabilirlerdi.

Ama rüyasında tam olarak istediğini görmedi. Evet, mavi dünyayı görmüştü ama büyük yıldızlararası filonun bombardımanı altında. Dünyanın en güzel kıtaları yanıyor, okyanuslar kaynayıp buharlaşıyordu...

Dinleyici kâbustan uyandı ve küçük penceresinden bakınca soğuk, ince ışınların arasında yükselen dev ayı gördü. Pencereden dışarıdaki donmuş zemine bakıp o yalnız hayatını yeniden gözden geçirdi. Şimdiye kadar altı yüz bin saat geçmişti ve bir Trisolarislinin ortalama yaşam ömrü yedi yüz bin ila sekiz yüz bin saat arasında değişmekteydi. Aslında çoğu insan uzun süre önce verimli çalışabilme yeteneklerini kaybetmişti. Zorunlu olarak kurutuluyorlar ve kuru lifler halinde ateşe atılıyorlardı. Yani Trisolaris işe yaramayanları ortadan kaldırıyordu.

Ama dinleyici başka bir ihtimal daha görmüştü: Dünya-

dışı bir yerden daha fazla mesajın alınmasının hayatı üzerinde hiçbir etkisi olamayacağını söylemesi yanlış olurdu. Bunun teyidinden sonra, Trisolaris, dinleme istasyonlarının sayısını azaltabilirdi. Bunun gibi dinleme merkezleri, eski olduğu için en başta kapatılırdı. Bu durumda işsizlikle karşı karşıya kalacaktı. Bir dinleyicinin özellikleri çok sıradandır. Sadece bazı rutin operasyonlar ve bakımlarla ilgilenirlerdi. Başka bir iş bulması çok zor olacaktı. Eğer on beş bin saat süresince iş bulamazsa mecburen kurutulup daha sonra da yakılacaktı.

Bu kötü kaderden kurtulmanın tek yolu karşı cinsle bir ilişki kurmaktı. Bu ilişki gerçekleştiğinde vücutlarını oluşturan organik maddeler kaynaşarak bir olurdu. Bu maddenin üçte ikisi daha sonra biyokimyasal reaksiyon için yakıt olur ve hücreleri yenileyerek kalan üçte birden yeni bir vücut oluşturabilirdi. Sonra bu vücut üç ile beş vücut arasında bölünürdü. Bu da çocuklarıydı. Ebeveynlerinin hatıralarını alırlar, yaşamlarına devam ederler ve yeni bir yaşam döngüsüne başlarlardı. Ama dinleyici düşük sosyal konumu, yalnız ve kapalı bir yerde çalışması ve ilerlemiş yaşı ile karşı cinsten kimin dikkatini çekebilirdi ki?

Son yıllarda dinleyici milyonlarca kez kendine şu soruyu sormuştu: *Benim hayatım bundan mı ibaret?* Ve milyonlarca kez kendine aynı cevabı vermişti: *Evet, bundan ibaret. Bu hayatta sahip olduğun tek şey, bu küçük dinleme istasyonundaki sonsuz yalnızlık.*

Sadece bir rüya bile olsa bu cenneti kaybetmek istemiyordu. Dinleyici evrensel ölçekte, yeterince uzun tabanlı referans çizgisi olmadığından düşük frekans radyo kaynağının mesafesini değil sadece yönünü belirleyebileceğini biliyordu. Bu doğrultuda kaynak ya yüksek enerjili ama uzak mesafede ya da düşük enerjili ama yakın mesafede olabilirdi. Bu yönde milyarlarca yıldız vardı, her biri farklı mesafelerde

parlıyordu. Kaynağın ne kadar uzakta olduğunu bilmeden tam olarak koordinatlarını tespit etmek mümkün değildi.

Mesafe, anahtar mesafeydi.

Aslında iletim kaynağının mesafesinin tespit edilmesinin çok kolay bir yolu vardı: Eğer alınan mesaja kısa süre içinde cevap verilirse iletim süresi ve ışığın hızı mesafeyi verirdi. Ve Trisolarisliler de bu mesafeyi hesaplayabilirdi. Ya da belki de uzun süre sonra cevap alır ve bu yüzden Trisolarislilerin mesajın yolda ne kadar zaman aldığını belirlemesi mümkün olmazdı. Sorun şuydu: Karşı taraf cevap verir miydi? Kaynak, evrene aktif olarak bir çağrı gönderdiyse muhtemelen Trisolaris'ten aldıkları cevaba geri dönerlerdi. Dinleyici, Trisolaris hükümetinin uzaktaki dünyaya onları cevap vermeye sevk edecek bir geri dönüş yapılmasını emrettiğinden emindi. Hatta belki de mesaj gönderilmişti bile. Eğer gönderilmediyse, dinleyicinin kendi mütevazı hayatına parıltı katabilmesi için tek fırsat buydu.

Dünyadaki Kızıl Sahil Üssü gibi, Trisolaris dinleme istasyonlarının çoğu da mesaj iletimi yapıp olası dünyadışı uygarlıklara çağrı gönderebilirdi. Trisolarisli biliminsanları da yıldızlarla elektrik dalgalarını nasıl güçlendireceklerini uzun zaman önce bulmuştu. Ne yazık ki yıldız takımının sahip olduğu üç güneş yapısı ile insan ırkının sahip olduğu güneş yapısı birbirinden çok farklıydı. Üç güneş yapısı iyon gaz tabakası çevreliyordu. Bu gaz tabakası elektromanyetik dalga koruyucu etkiye sahipti. Güneş enerjisi, elektrik enerjisinin sahip olduğu maksimum güç değerine ulaşınca, bunun sonucu olarak mesaj iletiminde güneşi anten olarak kullanmak imkânsızdı. Sadece zemin antenleri kullanılarak doğrudan mesaj iletilebilirdi.

Dinleyici bilgisayar ekranının başına geçti, kısa ve basit bir mesaj hazırladı. Mesajı aldığı yerin diline çevirdi ve sonra istasyon antenini mesajın gelmiş olduğu yön doğrul-

tusuna çevirdi. İletim düğmesi kırmızı dikdörtgen bir düğmeydi. Dinleyicinin parmakları düğmenin üzerinde gezdi.

Üç Cisim medeniyetinin kaderi artık bu ince parmaklara bağlıydı.

Dinleyici tereddüt etmeden düğmeye bastı. Başka bir medeniyeti kurtarabilecek bir mesajı taşıyan yüksek güçlü radyo dalgasını uzayın karanlığına gönderdi.

Cevap vermeyin!

Cevap vermeyin!!

Cevap vermeyin!!!

Dünyamız tarafından mesajınız alındı.

Ben bu dünyadaki barış yanlısı biriyim. Mesajınızı ilk alan kişi ben olduğum için şanslısınız. Sizi uyarıyorum: Cevap vermeyin! Cevap verrneyin!! Cevap vermeyin!!!

Sizinle aramızda milyonlarca yıldız var. Cevap vermediğiniz sürece bu dünyanın iletim kaynağınızı tespit etmesi mümkün olmayacaktır.

Ama cevap verirseniz, sinyal kaynağı o anda tespit edilir. Gezegeniniz için tehlike o zaman başlar! Gezegeniniz işgal edilir!

Cevap vermeyin! Cevap vermeyin!! Cevap vermeyin!!!

Üç Cisim yönetim binalarının neye benzediğini bilmiyoruz, ama kesinlikle emin olduğumuz bir şey var ki o da sert iklim koşullarına uyum sağlayabilmesi amacıyla kalın bir duvardan yapılmış olması. Üç Cisim oyunundaki piramide benziyor olabilir. Diğer bir olasılık ise yer altına inşa etmiş olmalarıdır.

Beş saat önce, Trisolaris lideri Trisolaris-dışı varlığın iletim raporunu aldı. İki saat önce de başka bir rapor ulaştı eline. 1379 numaralı dinleme istasyonu iletimin alındığı yöne bir uyarı mesajı göndermişti.

İlk rapor onun sevinçten zıplamasına neden olmadığı gibi, ikinci rapor da depresyona gömülmesine neden olmadı. Hatta kızgın ya da kırgın bile değildi. Korku, üzüntü, mutluluk, sevinç, takdir gibi duygular Trisolaris uygarlığının önlemeye ve ortadan kaldırmaya çalıştığı duygulardı. Çünkü bu tür duygular bireyin ve toplumun ruhen zayıf olmasına sebep olur ve böylesi zor şartlarda hayatta kalınmasını zorlaştırırdı. Bu yüzden Trisolaris dünyasının ruhunun ihtiyacı olan şey dinginlik ve hissizlikti. Son iki yüz yıllık uygarlık tarihi bu kıstası uygulayanların hayatta kalma olasılığının en fazla olduğunu göstermişti.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Lider, 1379 numaralı istasyondaki dinleyiciye.

"Hayatımın bir hiç uğruna yaşanmamış olması için," diye sakince cevap verdi dinleyici.

"Bunu göndermiş olman, Trisolaris medeniyetinin hayatta kalma ihtimaline de mal olabilir."

"Ama Dünya medeniyeti böyle bir ihtimale sahip oldu. Liderim, Trisolaris uygarlığının yaşanabilir alanları keşfetme arzusu, uzun süre aç kalmış birinin yiyecek arzusu gibidir. Ve bu arzunun sonu yoktur. Biz Dünya'yı orada yaşayan insanlarla paylaşamayız. Ancak gidip dünya medeniyetini yok eder ve güneş sistemini tamamen ele geçiririz. Haksız mıyım?"

"Evet. Ama dünya medeniyetini yok etmek için başka bir sebep daha var. Onlar savaşçı bir ırk. Ve ayrıca da çok tehlikeliler. Eğer onlarla aynı ortamda yaşamaya kalkarsak kısa sürede teknolojimizi öğrenirler. Bu devam ederse iki medeniyetin de sonu gelir. Bizim politikamız belli: Trisolaris Filosu güneş sistemi ve Dünya'yı işgal edecek. Ama dünya uygarlığına çok fazla müdahale edilmeyecek. Eskisi gibi yaşamalarına izin verilecek. Sadece bir şey sonsuza kadar yasaklanacak: Doğurganlık. Şimdi bir şey sormak isti-

yorum: Sen dünya kurtarıcısı olmak istiyorsun ama kendi ırkın için herhangi bir sorumluluk hissetmiyor musun?"

"Trisolaris dünyası beni yordu. Hayatta kalmak için verdiğimiz mücadeleden başka hiçbir şey için yaşamıyoruz."

"Bunun neresi yanlış?"

"Tabii ki yanlış olan bir tarafı yok. Varoluş her şey için öncelikli olması gereken bir şeydir. Ama hayatlarımıza bir bakın lütfen: Her şey hayatta kalma üzerine odaklanmış. Medeniyetin yaşayabilmesi uğruna bireylere karşı olan saygı tükenmiş durumda. Artık çalışamayan her birey ölüme mahkûm ediliyor. Trisolaris toplumu aşırı otoriter bir yönetimin boyunduruğu altındadır. Yasa sadece iki sonuca sahip: Suçluluk ve masumiyet. Suçlu idam edilir ve masum serbest bırakılır. Benim için en dayanılmaz tarafları ise, manevi tekdüzelik ve kuruma. Ruhsal zayıflığın yol açabileceği her şey günah olarak ilan edilmiş. Ne edebiyatımız var ne sanatımız. Hiçbir güzellik ve zevk arayışımız yok. Biz aşkı bile konuşamıyoruz. Liderim, böyle bir hayatın anlamı var mı?"

"Sen Trisolaris üzerinde daha önceleri var olan bir medeniyetin hasretini çekiyorsun. Onların özgür ve demokratik toplumları vardı ve bize zengin kültürel miraslar bıraktı. Onlar hakkında çok az şey biliyorsun. O zamanlara dair birçok ayrıntı mühürlenmiş ve görülmesi yasaklanmıştır. Ama Trisolaris'in bütün döngülerinde bu tür uygarlıklar zayıf ve kısa ömürlü oldu. Ilımlı bir Kaos Çağı bile onları ortadan kaldırmaya yetiyordu. Kurtarmayı istediğin Dünya medeniyetine dön ve tekrar bir bak. Orada sonsuz bir baharın içine doğmuş o toplumun burada, Trisolaris'te bir milyon saat kadar bile hayatta kalması mümkün olamaz."

"Şu çiçek çok narin olabilir ama eşsiz bir ihtişama sahiptir. Cennetin rahatlığı içinde güzellik ve özgürlüğün tadını çıkartır."

"Eğer Trisolaris medeniyeti böyle bir dünyaya sahip olursa biz de kendimiz için bu tür bir hayat meydana getirebiliriz."

"Liderim, ben hiç sanmıyorum. Bu donuk Trisolaris ruhu her hücremize nüfuz etmiş ve orada kendine yer etmiş. Gerçekten de onu eritebileceğimizi düşünüyor musunuz? Ben toplumun en alt kesiminde yaşayan sıradan biriyim. Kimse beni fark etmez. Hayatım, aşk olmadan, umut olmadan, statü olmadan, zenginlik olmadan yalnızlık içinde geçti. Eğer uzaklardaki güzel bir dünyayı kurtarabilirsem, âşık olabilirim ve hayatım boşuna geçmemiş olur. Bunun bana sizi görme fırsatı sunduğunu saymıyorum bile. Bunu yapmamış olsaydım, size hayran biri olarak sizi televizyondan başka bir yerde göremeyecektim. Onur duyduğumu belirtmeme izin verin."

"Şüphesiz sen suçlusun. Trisolaris medeniyetinin tüm döngüleri içindeki en büyük suçlu sensin. Ama Trisolaris yasasında bir istisna yapacağız: gitmekte özgürsün."

"Neden?"

"Senin gibi biri için kurumanın ardından yanmak bile yeterli bir ceza değil. Yaşlısın ve dünya medeniyetinin yıkımını görecek kadar da yaşayamayacaksın. Senin o kızı kurtaramayacağını görmeni sağlayacağım. O kızın umudunu kaybettiği güne kadar yaşamanı istiyorum. Pekâlâ. Şimdi gidebilirsin."

1379 numaralı istasyon dinleyicisi gittikten sonra, Lider, izleme sisteminden sorumlu konsülü çağırdı. Liderin onlara da öfkelenmesi söz konusu değildi. Konuyu sıradan bir meseleymiş gibi ele aldı.

"Nasıl olur da izleme sisteminde böyle zayıf ve kötü bir adamın çalışmasına izin verebilirsin?"

"Liderim, izleme sisteminde yüz binlerce kişi çalışıyor. Onları gözetim altında tutmak kolay değil. Üstelik bu adam

1379 dinleme istasyonundaki görevini hayatının çoğunda hatasız, başarılı bir şekilde sürdürdü. Tabii ki bu ciddi hata benim sorumluluğumdadır."

"Trisolaris Uzay İzleme sistemindeki başarısızlığının sorumluluğunu paylaşan kaç kişi var?"

"Ön incelemeye göre tüm kademelerde toplam 6 bin kişi."

"Hepsi suçlu."

"Evet."

"Başkentin ortasındaki meydanda hepsini kurutup yakın. Sana gelince, sen de onları tutuşturacak çıra olabilirsin."

"Liderim, teşekkür ederiz. Bu, en azından biraz bile olsa vicdanımızı rahatlatacak."

"Bu cezayı uygulamadan önce, şunu sorayım. Bu uyarı mesajı ne kadar uzaktan geliyor?"

"Dinleme istasyonu 1379 yüksek iletim gücü olmayan küçük bir tesistir. Maksimum on iki milyon ışık saati ki bu da bin iki yüz ışık yılı yapar."

"Yeterince uzak. Trisolaris medeniyetinin bundan sonra ne yapması gerektiği ile ilgili bir önerin var mı?"

"Dünyadakileri cezbedebilecek daha dikkatle yazılmış başka bir mesaj göndermeyi düşünür müsünüz?"

"Hayır. Daha kötü olabilir. Neyse ki uyarı mesajı kısa. Umarım onlar bunu görmezden gelirler veya içeriğini yanlış anlarlar. Pekâlâ, gidebilirsin."

Konsül ayrıldıktan sonra, Lider, Trisolaris Filosu kumandanını çağırdı.

"İlk filo için hazırlıklar ne kadar zaman alır?"

"Filo hâlâ inşaat halinde Liderim. Gemilerin uzaya çıkması için en azından altı bin saat gerekli."

"Yakında yapılacak konsüllerin ortak oturumunda planımı onaya sunacağım. İnşaat tamamlandıktan sonra filonun hemen yola çıkması gerekiyor."

“Liderim, sinyalin frekansına bakarak hedefin yönü bile yüzde yüz doğrulukla saptanamaz. Filo sadece yüzde bir ışık hızıyla seyretme yeteneğine sahip. Ayrıca, filonun sadece bir kez yavaşlamak için yeterli yedek gücü var, bu sebeple geniş kapsamlı bir arama yapmak imkânsız. Hedef uzaklığı belirlenemezse, filo uzay boşluğuna düşme tehlikesi yaşar.”

“Ama etrafımızdaki üç güneşe bak. Her an, bunlardan birinin dış plazmasının tabakası genişleyip, son gezegen olan bizim dünyamızı da yutabilir. Başka çaremiz yok. Bu riski almak zorundayız.”

33

Trisolaris: Sophon

Seksen beş bin Trisolaris saati sonra
(yaklaşık 8.6 dünya yılı)

Lider, tüm Trisolaris konsüllerini acil durum toplantısına çağırdı. Bu çok sıradışı bir çağrıydı, önemli bir durum olmuş olmalıydı.

Yirmi bin saat önce, Trisolaris Filosu kalkış yapmıştı. Gemi, hedefin yönünü tahmini olarak biliyor, mesafesini ise bilmiyordu. Hedefin milyonlarca ışık yılı uzakta veya galaksinin öteki ucunda bile olma ihtimali vardı. Sonsuz yıldız denizinde tam yol ileri gitti. Bu yolculuk çok az bir umut içeriyordu.

Konsül toplantısı sarkaç anıtın altında yapıldı. (Wang bu bölümü okurken, Üç Cisim oyunundaki BM Binasında yapılan oturumu hatırlamadan edemedi. Aslında oyundaki Sarkaç Anıt, Trisolaris'te gerçekten var olan birkaç objeden biriydi).

Liderin toplantı yeri için yaptığı seçim tüm katılımcıların kafasını karıştırmıştı. Kaos Çağı henüz bitmemişti ve güneş ufuktan çok az yükselmişti ki o da her an batabilirdi. Hava anormal derecede soğuktu ve bu yüzden tüm katılımcılar elektrik ısıtmalı elbiseler giymek durumundaydı. Dev sarkaç soğuk havayı döverek ihtişam ile sallanıyordu. Küçük güneş, kafası göğe değen bir devin uzun adımlarla yürüyüşü misali yeryüzünde uzun bir gölge bırakıyordu.

Kalabalığın dikkatli bakışları altında, Lider, sarkacın tabanı üzerine kadar çıktı ve kırmızı bir düğmeyi çevirdi. Sonra konsüllere döndü. "Sarkacın gücünü az önce kestim. Hava direncinin etkisi altında yavaş yavaş duracaktır."

"Peki neden, Liderimiz?" diye sordu konsüllerden birisi.

"Hepimiz sarkacın tarihsel önemini biliyoruz. Tanrıyı hipnotize etmek nedeniyle yapılmıştı ama şimdi biliyoruz ki tanrının uyanık olması Trisolarisliler için daha iyi. Çünkü tanrı bizi korumaya başladı."

Kimse sesini çıkarmadı ve Lider'in söylediklerini idrak etmeye çalıştı. Dev sarkaç üç kez sallandıktan sonra biri cesaretini topladı. "Dünya medeniyeti cevap mı verdi?"

Lider başıyla onayladı. "Evet. Yarım saat önce raporu aldım. Gönderilmiş olan uyarıyı cevapladılar."

"Ne kadar çabuk?! Hâlbuki uyarı mesajının gönderilmesinin üzerinden sadece seksen bin saat geçti, yani demek oluyor ki..."

"Bu demek oluyor ki Dünya medeniyeti bizden sadece kırk bin ışık saati uzaklıkta."

"En yakın yıldızın mesafesi o kadar değil miydi?"

"Evet. Zaten bu yüzden tanrı Trisolaris medeniyetini koruyor dedim."

Katılımcıların sevinçleri büyüdü ama duygularını ifade edemediklerinden patlamaya hazır bir yanardağ gibi görünüyorlardı. Lider böyle zayıf duyguların patlamasının tehlikeli olacağını bildiği için, onların üzerine soğuk su döktü.

"Trisolaris Filosu'na dönüp bu yıldıza doğru yol almasını emrettim. Ancak durum düşündüğümüz gibi parlak değil. Son bilgilere göre Trisolaris Filosu ölüme doğru yol alıyor."

Liderin bu söyledikleri konsülleri hemen sakinleştirmeye yetti.

"Ne demek istediğimi anlayan var mı?" diye sordu Lider.

"Ben anladım," dedi Bilim Konsülü. "Dünyadan gelen

ilk mesajları dikkatlice inceledik. Dikkat etmemiz gereken en önemli kısım da kendi tarihleridir. Göz önünde bulundurmamız gereken gerçekler şunlardır: Onlar taş devrinden tarım dönemlerine kadar, binlerce yıl geçirdiler. Tarım döneminden endüstriyel döneme kadar da birkaç bin yıl geçirdiler. Ama endüstriyel dönemden atomik döneme geçmeleri iki yüz yıl sürdü. Bundan sonra da sadece birkaç yıl içinde bilgi çağına girdiler. Bu medeniyetin ilerleme hızı son derece korkunç. Buna karşılık Trisolaris'te iki yüz medeniyet var ama böylesi hızlı bir gelişim hiç yaşanmadı. Bütün Trisolaris medeniyetlerinde bilim ve teknolojinin gelişmesi durağan ya da yavaş yavaş olmuştur. Bizim dünyamızda her teknolojik dönem istikrarlı ve yavaş bir şekilde aynı gelişme hızına sahip oldu."

Lider başını salladı. "Trisolaris Filosu dünyaya ulaştığı zaman dört buçuk milyon saat geçmiş olacak. Gelişme hızlarına bakılırsa bu sürede bu uygarlığın teknoloji seviyesi bizden çok yükseğe çıkacak. Trisolaris Filosu'nun yolculuğu zorlu ve uzun olacak, ayrıca filomuz yıldızlararası toz kuşaklarından da geçmek zorunda. Muhtemelen gemilerin sadece yarısı Dünya güneş sistemine ulaşabilecek, geri kalanını ise yolda kaybedeceğiz. Ardından Trisolaris Filosu çok daha güçlü bir medeniyetin karşısında savunmasız kalacak. Bu bizim için yolculuğa çıkmak değil, tüm hayatı çöpe atmak olur."

"Liderim, eğer bu doğruysa bu durum çok daha korkunç sonuçlara gebe," dedi Asker, Konsül.

"Evet. Hayal etmesi zor değil. Ama Trisolaris'in yeri ifşa oldu. Gelecekte yaşanabilecek tehditleri ortadan kaldırmak için dünyadan bir yıldızlararası filosu bize karşı saldırı başlatacak. Bu, genişlemiş güneşin gezegeni yutmasından önce bile olabilir. Yani Trisolaris medeniyeti zaten insanlar tarafından ortadan kaldırılmış olacak."

Parlak hayaller aniden boş bir karanlığa dönüşmüştü. Katılımcılar uzun bir süre sessiz kaldı.

Lider, "Bir sonraki adımımız Dünya'daki bilimin ilerlemesini frenlemek olmalı. Neyse ki Dünya'dan ilk mesajı alır almaz bunu yapmak için planlar oluşturmaya başladık. Şu an itibariyle, bu planı gerçekleştirmek için uygun bir koşul keşfetmiş bulunuyoruz: Bu bilgi bize Dünya'da yaşayan bir hain tarafından gönderildi. Dünya uygarlığında birden çok güç olduğuna inanıyoruz ve bu güçlerden sonuna kadar faydalanmalıyız."

"Lider, bunu söylemesi kolay ama yapması o kadar değil. Dünya ile zayıf bir iletişim halindeyiz. Böyle bir devamlı iletişim seksen bin saat eder."

"Ama bizim gibi dünyadışı varlıkların var olduğunu duyan Dünya da dehşete düşecek ve bu bilgi orada derin izler bırakacaktır. Dünya medeniyetinde işbirliği yapabileceğimiz dışlanmış kesimlerin var olduğunu düşünüyoruz."

"Dışlanmış güçler ne yapabilirler ki? Sabotaj mı?"

"Dört yüz bin saat göz önüne alındığında, herhangi bir savaş veya terör gibi stratejik taktiklerini uygulamak gereksiz olur. Çünkü bunlardan gelecek hasardan kurtulabilirler. Uygarlığın gelişimini etkili bir şekilde frenlemek için uzun süreli tek yol, oradaki bilimi öldürmektir."

"Birinci plan, kod adı lekeleme," diyerek söze başladı Bilim Konsülü ve açıklamaya devam etti. "Bilimin ve teknolojinin yan etkilerinden faydalanılarak halkın korku ve nefretinin artması sağlanmalıdır. Örneğin, bizim toplumumuzda teknolojik gelişmeler çevresel sorunlar meydana getirir ve muhtemelen bu durum Dünya için de geçerlidir. Lekeleme planı fazlasıyla faydalanmaya yetecek bir unsurdur. İkinci planın kod adı "mucizeler." Buradaki amaç "mucize" kavramını kullanarak mantıkla açıklanamayan hayali bir evren algısı oluşturmak. Bu plan ile bir dizi mucize peşinden

koşacaklar. Bilim dünyasında mantığın açıklayamadıkları evrenin hatasıdır. Bu yanılsamalar bir süre devam ettikten sonra, Trisolaris medeniyetinin tapılacak bir olgu halini alması muhtemel. Böylece aydın kesim arasında bilimdışı düşünceler bilimsel düşünceden ağır basacak ve bu da tüm bilim sistemi çökmesine yol açacaktır."

"Mucizeleri nasıl oluşturacağız?"

"Mucizelerin en önemli noktası numara olarak görülemez olmasıdır. Yalnız bu aşamada yapılması gereken şey dünyadaki dışlanmış güçlere mevcut teknoloji seviyelerinin biraz üzerinde teknoloji kazandırmak."

"Çok riskli. Sonuçta bu teknolojiyi kim bilir kimler kontrol altında tutacak. Bu ateşle oynamak gibi bir şey."

"Tabii ki transfer edilecek özel teknolojilerin üstünde ince eleyip sık dokuyarak çalışılması gerekir."

"Lütfen biraz bekler misin Bilim Konsülü," diyerek ayağa kalktı Askeri Konsül. "Bu planın insan bilimini frenlemek için neredeyse yararsız olacağı kanaatindeyim."

"Ama hiç yoktan iyidir," diyen Bilim Konsülü planlarını savundu.

"Çok zor," dedi Askeri Konsül küçümseyici tavırla.

"Sana katılıyorum. Lekeleme ve mucizeler, bu iki plan dünyadaki bilimsel gelişmelere çok ufak çapta ket vuracaktır," dedi Lider. Daha sonra bütün katılımcılara dönüp, "Bizim, Dünya'daki bilimi bugünkü seviyesinde tutarak bitirecek kararlı adımlar atmamız gerekiyor. Buradaki kilit noktaya odaklanalım: Bilim ve teknolojinin gelişmesi temel bilimin gelişmesine bağlıdır. Temel bilimin gelişmesinin temelinde de maddenin yapısının derinlemesine keşfi yatıyor. Eğer bu alanda ilerleme olmazsa, bir bütün olarak bilim ve teknolojide de büyük bir atılımın olması mümkün değildir. Aslında bu sadece dünya medeniyetine özgü değildir. Bu Trisolaris medeniyetini fethetme niyetinde olduğu tüm he-

def medeniyetlere uygulanabilir. Trisolaris-dışı varlıklardan iletişim mesajlarını almadan önce bile bu çalışmalara başlamıştık ve son zamanlarda iyice hızlandırdık. Şimdi lütfen herkes baksın. Bu nedir?"

Lider gökyüzünü işaret etti ve tüm konsüller başlarını yukarı kaldırıp işaret edilen yere baktı. Güneş ışığında metalik bir parlaklık veren bir halka gördüler.

"Bu ikinci uzay filosunun inşası için rıhtım alanı mı?"

"Hayır, hâlâ yapım aşamasında olan büyük bir parçacık hızlandırıcısı. İkinci uzay filosu inşa planları çöp oldu denilebilir. Tüm kaynaklarımızı Sophon Projesi'ne harcadık."

"Sophon Projesi mi?"

"Evet. Planı şimdiye kadar gizli tuttuk. Ama şimdi Bilim Konsülü'nden tanıtım yapmasını rica ediyorum."

"Ben bu plandan haberdardım ama bu kadar ilerlediğini bilmiyordum," dedi Endüstri Konsülü.

Kültür ve Eğitim Konsülü, "Ben de duymuştum. Ama hep bir masal olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Sophon mühendisliği, özetle, bir protonu bir süper akıllı bilgisayara dönüştürmeyi hedefler," diye konunun temelini aktardı Bilim Konsülü.

"Bu pek çoğumuzun duymuş olduğu bir bilimkurgu," dedi Tarım Konsülü. "Ama gerçek olabilir mi? Trisolaris fizikçilerinin on bir boyutlu mikro ölçekli âlemin dokuz boyutunu kontrol edebilir aşamaya geldiğini biliyorum. Ama yine de büyük ölçekli entegre devreleri oluşturmak için küçük bir protonu kullanmayı hayal edemiyorum."

"Tabii ki bu imkânsız. Mikro entegre devrelerinin oluşturulması sadece makro ölçekte ve iki boyutlu makroskobik düzlemde olabilir. Bu sebeple de protonu iki boyuta yaymak zorundayız."

"Dokuz boyutlu bir yapıyı iki boyuta yaymak mı? Alan ne kadar büyük olmalı?"

"Göreceğiniz gibi, çok büyük olmalı," dedi Bilim Konsülü gülümseyerek.

Altmış bin saat geçti. Uzaydaki dev parçacık hızlandırıcısının tamamlanmasından yirmi bin saat geçtikten sonra protonun iki boyuta yayılma aşaması gezegen etrafındaki senkron yörüngede başlamak üzereydi.

Dengeli Çağ'da hafif güneşli bir gündü ve gökyüzü pırıl pırıldı. Bütün Trisolaris halkı, tıpkı filonun seksen bin saat öncesi yola çıktığı günkü gibi gökyüzündeki dev halkaya bakıyordu. Lider ve tüm konsüller gelip Sarkaç Anıt'ın altında durdu. Sarkaç uzun süredir hareketsizdi, kocaman ağırlığıyla tıpkı sağlam bir kaya gibi uzun sütunlar arasında asılı duruyordu. Hiç hareket etmeden orada durduğuna inanmak çok zordu.

Bilim Konsülü iki boyuta yayma işlemi için başlama emri verdi. Havada, üç küçük küp hızlandırıcıya güç verecek üç jeneratör etrafında kaymaya başladı. Işık alıcı kanatları ile yavaş yavaş loş kırmızımsı bir şekilde parlıyordu. İnsanlar endişeyle hızlandırıcıya baktılar. Ama ters giden hiçbir şey yok gibiydi.

On saat sonrasında, Bilim Konsülü kulaklıklarını tutarak dikkatle dinledi. "Liderim, ne yazık ki yayılım başarısızlıkla sonuçlandı. Boyutları birbiri ardına azalttığımız esnada proton tek boyutlu hale geldi."

"Tek boyutlu mu? Tek bir düzleme mi?"

"Evet. Sonsuz bir düzlem. Teorik olarak hesaplanırsa bin beş yüz ışık saati uzunluğunda."

"Eh," diye başladı Askeri Konsül, "Uzay filosu için ayrılan kaynağı buraya harcadık. Bu sonuç için miydi?"

"Bu bir bilimsel deney, hata ayıklama süreci her zaman vardır. Sonuçta bu açılım ilk kez denendi."

Kalabalık hayal kırıklığı içerisinde dağıldı ama deney

henüz bitmemişti. İlk başta tek boyutlu protonun sonsuza dek Trisolaris senkron yörüngesinde kalması planlanmıştı. Fakat güneş rüzgârlarından dolayı olan sürtünme yüzünden bir dizi parçalanma ile atmosfere geri düşmüştü. Altı saat sonra, herkes havadaki, incecik iplerin titreşerek aşağı düşmesinin oluşturduğu garip ışıkları fark etti. Kısa bir süre sonra haberlerde bunun, yerçekimi etkisi altında kalarak yere doğru inen tek boyutlu proton olduğunu öğrendiler. Her ne kadar ince ve sonsuz olsa da hâlâ görünür ışığı yansıtabilecek bir alan üretiyordu. İnsanlar ilk defa atomdan oluşmamış bir madde görüyordu ve bu sadece protonun küçük bir parçasıydı.

"Bu tür şeyler çok can sıkıcı olabiliyor," dedi Bilim Konsülü ile beraber Hükümet Merkezi önündeki geniş basamaklarda oturan Lider. Ve daha sonra suratını kaşıdı. "Yüzüm sürekli kaşınıyor."

"Liderim, bu his tamamen psikolojik. Bütün o ipler bir araya geldiğinde protonun kütlesini oluşturur. Makroskobik dünya üzerinde herhangi bir etkiye sahip olmaları imkânsız. Yani hiçbir zararları yok, bir nevi yok gibiler."

Ama gökten düşen bu iplerin sayısı ve yoğunluğu artmaya başladı. Yere yaklaştıkça küçük parıltılı ışıklar havayı doldurdu. Güneş ve yıldızlar gümüş kadifemsi bir duvarın arkasında kaldı. İplikler birbirlerine yapıştı ve arkalarında ışıkları sürükledi. İnsanlar içeriye gittikleri zaman, çizgiler lambalar altında parlıyordu. Yansıtıcı ince teller değişken hava akımının etkisiyle karma bir görüntü ortaya çıkardı. Tek boyutlu dizi yalnızca ışık altında görülüyor ve hissedilmiyor olmasına rağmen insanlar tedirgin oldu.

Tek boyutlu dizi yağmurunun sonlanması yirmi saat sürdü. Ama dizilerin tamamı yere düşmemişti. Kütleleri tahmin edilemeyecek kadar küçük olsa da vardı ve bu yüzden de yerçekimi altında normal cisimlerin hızına ulaşıyordu.

Bununla beraber atmosfer içerisine girdikleri an atmosferin kontrolü altına girerler ve asla yere düşmezlerdi. Tek boyut içerisinde büyümemiş, bir boyuta indirgendikten sonra, protonun içindeki güçlü nükleer kuvvet çok daha zayıflamıştı. Yavaş yavaş minik parçalar halinde kırılmaya başladı; artık yansıttığı ışık görünür olmaktan çıkmıştı. İnsanlar onların kaybolduğunu düşündü fakat tek boyutlu dizi parçaları sonsuza kadar Trisolaris atmosferinde dolaşıyor olacaktı.

Elli saat sonra, iki boyutlu proton yaymak için ikinci bir deneme başladı. Bu kez kısa bir süre sonra insanlar, yerde garip bir şeyler gördü. Füzyon jeneratörlerinin ısı alıcıları kırmızı ışıkla parlamaya başladıktan sonra, devasa büyüklükte birkaç nesne hızlandırıcının yakınında göründü. Bunların hepsi düzenli geometrik şekildelerdi: küreler, küpler, koniler, üçgen piramit... Yüzeylerinde çok karmaşık renkler yansıtıyordu fakat yakından incelendiğinde renksiz oldukları anlaşılıyordu. Geometrik katı şekillerin yüzeyleri yansıtıcıydı, insanlar onlara baktığında Trisolarislilerin biçimsiz yansımasını görüyordu.

"Başardık mı?" diye sordu Lider. "İki boyutlu protona ulaştık mı?"

Bilim Konsülü, "Liderim, hâlâ tam olarak başarılı değil, hızlandırıcı kontrol merkezinden aldığım rapora göre, boyutları birbiri ardına yayma esnasında proton üç boyutlu bir hal aldı," dedi.

Dev yansıtıcı geometrik katı şekiller büyük bir hızla ortaya çıkmaya devam ediyordu. Şekil çeşitliliği de artmıştı. Halka ve çarpı işaretleri de oluştu, hatta Möbius şeridi şeklinde olan bile vardı. Tüm geometrik katılar hızlandırıcının olduğu yerden gitgide uzaklaştı ve yaklaşık yarım saat sonra gökyüzünün yarısından fazlasını doldurdu. Sanki dev

bir çocuk gök kubbesine bir kutu dolusu yapı taşı boşaltmıştı. Ayna gibi yüzeylerinden yansıyan ışık yere vurunca parlaklığı iki katına çıkıyordu ama yoğunluğu sürekli değişiyordu. Dev sarkaç titreşti ve yanlara doğru sallanmaya başladı. Ardından tüm geometrik katılar deforme olmaya başladı. Sanki sıcaklıkta eriyorlarmış gibi düzenli şekillerini kaybettiler. Deformasyon hızlandı ve sonuç olarak karmaşık topaklar oluştu. Bu cisimler artık gök yapı taşları yerine bir devin parçalanmış vücudu ve organlarını anımsatıyordu. Düzensiz şekilleri nedeniyle, onlardan yansıyan ışık, zeminde dağınık duruyordu. Dev sarkacın gölgesi titreşiyor ve oradan oraya sallanıyordu.

Bu üç boyutlu nesnelerin karmaşıklıkları dışında, diğer birkaç özelliği de gözlemcilerin dikkatini çekti. İlk başta bu nesneler birbirlerine çok benziyordu. Ancak yakından incelendiklerinde, insanlar onların ne olduğunu anladı ve Trisolaris'i bir terör dalgası sardı.

Hepsi göze benziyordu. (Tabii ki biz Trisolarislilerin gözlerinin neye benzediğini bilmiyoruz. Ama bir şey kesin ki, herhangi bir akıllı yaşam, söz konusu göz görüntüsü olunca yeterince hassas olacaktır.)

Lider de sakin kalmaya çalışan birkaç kişiden biriydi. Bilim Konsülü'ne dönüp, "Bir atomaltı parçacığın içyapısı ne derece karmaşık olabilir?"

"Bu gözlem perspektifinin boyut sayısına göre değişir. Tek boyutlu perspektiften bakıldığında sadece bir noktadır. İki veya üç boyutlu perspektiften bakıldığında parçacıkta bir içyapı kendini göstermeye başlar. Dört boyutlu perspektiften bakıldığında temel parçacık uçsuz bucaksız bir dünya haline gelmiş olur."

Lider, "Proton gibi bir atomaltı parçacığını uçsuz bucaksız olarak tanımlamak, bana imkânsız gibi geliyor," dedi.

Bilim Konsülü, Lider'i görmezden gelip devam etti. "Daha

yüksek boyutlara çıkarsak, parçacığın içindeki karmaşıklık ve yapıların sayısı da önemli ölçüde artar. Size örnek teşkil etmesi açısından bir benzetmeyle açıklayayım: Yedi boyutlu perspektiften bakılan bir parçacık, üç boyutta Trisolaris yıldız sistemine eşdeğer bir karmaşıklığa sahiptir. Sekiz boyutlu bir perspektifte Samanyolu galaksisi kadar büyüktür. Perspektif dokuz boyuta yükseltildiğinde ise içyapısındaki parçacık sayısı ve karmaşıklığı bütün evrene eşittir. Daha da yüksek boyutlara gelindiğinde ise... Fizikçilerimizin henüz o kadarını keşfetmesi mümkün olmamıştır, bu yüzden de karmaşıklık seviyesini hayal bile edemiyorum.

Lider, uzaydaki dev gözleri işaret ederek, "Bu mikro çapta bir evrene sahip olan bir protonun akıllı yaşam barındırabileceği anlamına mı gelir?" dedi.

"Bizim 'yaşam' dediğimiz şey muhtemelen çok boyutlu mikro evren için uygun bir tanım değil. Daha doğrusu biz sadece evrenin akıl ve bilgeliği ihtiva ettiğini söyleyebiliriz. Biliminsanlarının bu olasılık üzerinde bazı tahminleri var. Böyle karmaşık bir evren içinde akıl benzeri bir şeyin evrimleşmesi tuhaf olurdu."

"Neden bize bakan göze benzer şeylere dönüştüler peki?" dedi lider, uzaydaki güzel ve gerçekçi heykel gözlerine bakarak. Bu gözler çok tuhaf görünüyordu.

"Belki de sadece varlıklarını göstermek istiyorlardır."

"Buraya düşebilirler mi?"

"Hayır, düşemezler. Endişe etmenize gerek yok Lider. Düşecek olsalar bile birleştikleri zamanki kütleleri bir protonun kütlesine eşdeğer olacaktır. Tıpkı tek boyutlu diziler gibi dünyamız üzerinde herhangi bir etkileri olmayacaktır. Sadece insanlar bu garip görüntüye alışmak zorundalar."

Ama bu sefer Bilim Konsülü yanılıyordu.

İnsanlar gökyüzünü dolduran bu gözlerin hızla hareket ettiğini ve tek bir noktada toplandıklarını fark etti. Kısa bir

süre sonra iki tane göz bir araya geldi ve başka bir büyük göz meydana getirdi. Buna daha fazla göz katıldı ve hacim gitgide büyüdü. Sonunda tüm gözler bir araya geldi, tek bir tane oldu. Bu göz o kadar büyüktü ki sanki evrenin Trisolaris'e bakan gözleri gibiydi. İris tabakası açık ve parlaktı, merkezinde bir güneş figürü vardı. Bu büyük göz küresinin geniş yüzeyinde çeşitli renkler basamaklanmıştı.

Kısa bir süre sonra dev göz üzerindeki ayrıntılar soluklaştı ve yavaş yavaş kayboldu, ta ki göz bebeği yok olana ve göz körleşene kadar. Sonrasında deforme oldu, göz şeklini kaybetti ve kusursuz bir daire halini aldı. Ama bu daire yavaş yavaş dönmeye başladığında, insanlar düz olmadığını fark etti, dev bir küreden kesilmiş bir dilim parabolik eğriydi.

Askeri Konsül uzayda yavaşça dönen devasa nesneye bakarken bir anda ne olduğunu anladı ve bağırarak, "Liderim ve diğerleri hemen yer altı sığınağına gidin. Lütfen!" dedi. "Bu bir–"

"Bu bir parabolik ayna," dedi Lider sakince. "Yok etmek için uzay savunma kuvvetlerini yönlendirin. Biz hiçbir yere gitmiyoruz. Burada kalacağız."

Parabolik ayna güneş ışınlarını Trisolaris gezegeni yüzeyine odakladı. Başlangıçta ışık noktası çok büyüktü ve odak noktasındaki ısı öldürücü değildi. Bu nokta zemin üzerinde hareket ederek hedefini aramaya başladı. Ayna, Trisolaris'in büyük şehrini, yani başkentini keşfetti ve orayı hedef olarak belirledi. Sonra hedefine doğru hareket etmeye başladı. Kısa süre sonra ışınlar şehrin üzerine yayılmıştı.

Sarkaç Anıt altında duranların gördüğü tek şey uzaydan gelen büyük bir parlaklıktı. Aşırı sıcaklık dalgasıyla birlikte ışınlar her şeyi boğdu. Parabolik ayna ışığı daha sıkı odaklamaya başladığında şehrin üzerindeki ışık büzüldü. Uzaydan gelen parlaklık o kadar güçlendi ki kimse başını kaldıramı-

yordu. Sıcaklığın da hızla yükseldiğini hissediyorlardı. Isı artık dayanılmaz olmuştu. Işık huzmesi dev sarkaç anıtını tarayıp geçti ve her şey aniden karardı. Kalabalığın gözlerinin ortama alışması zaman aldı. Yukarı baktıklarında gökle zemin arasında ters koni şeklinde iki ışık sütunu onları karşıladı. Gökteki ayna koni şeklini almış ve sivri ucu başkentin kalbine doğru çevrilmişti. Sivri ucun baktığı yer bir anda akkor hale dönüştü. Oradan dumanlar yükselmeye başladı. Işık konisinin eşit olmayan sıcaklığından dolayı meydana gelen kasırga ışık konisi etrafında dans eden iki adet tozdan sütun oluşturdu.

Aynanın farklı yerlerinde birkaç tane ateş topu göründü. Işıktan farklı olarak mavi olan renkleri aynalardan yansıyordu. Bunlar Trisolaris uzay savunması tarafından oraya gönderilen nükleer savaş başlıklarının patlamalarıydı. Patlamaların atmosfer dışında gerçekleşmesi sebebiyle hiçbir ses gelmiyordu. Ateş topları kaybolduktan kısa zaman sonra ayna üzerinde birkaç büyük delik ortaya çıktı ve sonra aynanın tüm yüzeyi düzinelerce parçaya ayrılana kadar çatlamaya ve yarılmaya başladı. Ölümcül ışık konisi kayboldu ve tüm dünyada aydınlık normal seviyeye döndü. Bir an için, gökyüzü mehtaplı bir gece gibi loş bir hal aldı. Artık, zekâdan yoksun kalan aynanın kırık parçaları deforme olmaya devam etti ve kısa bir süre sonra uzaydaki diğer geometrik şekillerden ayırt edilemez bir hale geldi.

"Bir sonraki deneyde ne olacak?" diye sordu Lider alaycı bir ses tonuyla Bilim Konsülü'ne dönüp. "Protonu dört boyuta mı açacaksın?"

"Lider, böyle bir şey olsa bile, endişelenecek bir şey yok. Dört boyutlu hale gelen bir proton çok daha küçük olacaktır. Uzay savunma kolordusu üç boyutlu uzaydaki izdüşümüne saldırmaya hazırlıklıysa dört boyutluda da aynı şeyi yapabilir."

"Sen Lider'i kandırıyorsun!" dedi Askeri Konsül öfkeyle. "Esas tehlikeden bahsetmiyorsun. Ya proton sıfır boyuta açılırsa?"

"Sıfır boyuta mı?" dedi Lider. "Bu ebatı olmayan bir nokta olmaz mı?"

"Evet, yani tekillik! Hatta bir proton bile buna kıyasla sonsuz büyüklükte olur. Tekillik protonun tüm kütlesini ihtiva eder ve yoğunluk da sonsuz olur. Liderim bence bunu ne olacağını biliyorsunuz."

"Kara delik mi?"

"Evet."

"Liderim, şöyle açıklayayım," diye söze başladı Bilim Konsülü. "İki boyuta açmak için bir nötron yerine proton seçmiş olmamız tamamen bu tehlikenin önüne geçme amaçlıydı. Gerçekten de sıfır boyuta bir açılma olsaydı, bir protonun yükü de oluşan kara deliğe taşınmış olurdu. Daha sonra biz de elektromanyetizmayı kullanarak onu kontrol edebilirdik."

"Peki ya kontrol edemezsen?" diye sordu Askeri Konsül. "O zaman buraya iner, karşılaştığı her şeyi emip kütlesini artırırdı. Ardından da gezegenin çekirdeğine saplanıp sonunda da tüm Trisolaris'i tüketmiş olurdu."

"Bu asla olmayacak. Garanti edebilirim. Neden benim işimi hep zorlaştırıyorsun? Daha önce de söylediğim gibi bu bir bilimsel deney…"

"Tamam, bu kadar yeter!" dedi Lider "Başarılı olma olasılığı nedir?"

"Neredeyse yüzde yüz! Liderim, lütfen bana inanın. Bu iki hata sayesinde, atomaltı yapıları daha düşük makro uzay boyutlarına açma konusunda uzmanlaştık."

"Pekâlâ, Trisolaris medeniyetinin hayatta kalmasını sağlamak için bu riski almak zorundayız."

"Teşekkür ederim, Liderim."

"Ama yine başarısız olursan sen ve Sophon Projesi'nde çalışan tüm biliminsanları bunun suçlusu olacaksınız."

"Evet, tabii ki, hepimiz suçlu olacağız." Eğer Trisolarisliler terleyebilseydi, Bilim Konsülü soğuk terler içinde sırılsıklam olmuştu.

Senkron yörüngedeki üç boyutlu protonun kalıntılarını temizlemek, tek boyutlu diziyi temizlemekten daha kolay oldu. Küçük uzay gemileri ile proton parçalarını Trisolaris'ten uzağa sürüklediler ve böylece atmosfere girmelerini engellemiş oldular. Bu nesnelerin bazıları dağlar kadar büyük olsa da kütleleri neredeyse hiç yoktu. Gümüş hayaletler gibiydiler; bir bebek bile onları kolaylıkla hareket ettirilebilirdi.

Ardından Lider, Bilim Konsülü'ne, "Bu deneyde mikrokozmos seviyesinde bir medeniyeti mi yok ettik?" diye sordu.

"Yok ettiğimiz en azından akıllı bir cisimdi. Ayrıca Liderim, biz tüm mikrokozmosu yok ettik. Bu minyatür evren yüksek boyutlarda uçsuz bucaksızdır. Ve makro uzayda kendilerini ifade etme şansı bulamayan birden fazla zekâ türüne ya da medeniyete sahipti. Tabii yüksek boyuttaki böyle mikro ölçekli bir uzayda oluşacak medeniyet veya zekâ formu bizim hayal edebileceğimizden çok daha ötede olabilir. Tamamen başka bir şey olabilirler. Ayrıca böyle bir yok oluş ilk kez yaşanmamıştır."

"Ya?"

"Bilimsel gelişimin uzun tarihinde fizikçiler hızlandırıcıları kullanarak kaç proton parçalamıştır? Ya da kaç nötron ve elektron? Muhtemelen yüz milyondan az değildir. Her çarpışma muhtemelen mikro evrendeki zekâ ve medeniyeti yok etmiştir. Aslında, doğada bile, evren her geçen saniye imha ediliyor. Örneğin, nötronun bozunmasıyla. Ayrıca at-

mosfere giren yüksek enerjili kozmik ışın ile binlerce minyatür evreni imha edilebilir. Bundan dolayı duygusallaşmadınız değil mi?"

"Çok komiksin. Hemen Propaganda Konsülü'nü bu bilimsel gerçeği dünyaya duyurması için yönlendiriyorum. Trisolaris halkı medeniyetlerin yıkımının her an, her saniye gerçekleştiğini anlamalı."

"Ne için? Halkın Trisolaris'in olası yıkımını sükûnetle karşılamasını istediğiniz için mi?"

"Hayır. Dünya'nın olası Trisolaris yıkımını sükûnetle karşılamasını istediğimiz için. Senin de bildiğin gibi Dünya uygarlığına uygulayacağımız politikayı halka açıkladıktan sonra çok tehlikeli bir barış yanlısı hareket baş gösterdi. 1379 dinleme istasyonundaki dinleyici gibi bazı zayıf duygulara sahip olan birçok kişi olduğunu tespit ettik. Bu zayıf duyguları kontrol edip ortadan kaldırmamız gerek."

"Liderim, bu muhtemelen dünyadan alınan son mesajın sonucu. Tahmininiz gerçek oldu: Dünya'da dışlanmış kuvvetler gerçekten büyüyor. Tamamen kendi kontrollerinin altında bulunan yeni bir iletim bölgesi inşa etmişler ve bize dünya uygarlığı hakkında çok miktarda bilgi göndermeye başladılar. İtiraf etmeliyim ki onların medeniyetinin Trisolaris üzerinde büyük bir çekiciliği var. Onlar halkımıza cennetten gelen kutsal bir müzik gibi geliyor. Dünya hümanizmi birçok Trisolarisliyi yanlış yola sürükleyecektir. Trisolaris medeniyetinin Dünya'da bir din haline gelmesi gibi Dünya Medeniyeti de burada aynı konuma sahip olabilir."

"Büyük bir tehlikeyi işaret ettin, Dünya'dan halkımıza gelen bilgi akışını sıkı şekilde kontrol etmeliyiz. Özellikle de kültürleriyle ilgili bilgileri."

Protonu iki boyuta açmak için üçüncü deney otuz saat sonra başladı. Bu kez vakit geceydi. Yerden uzaydaki hızlan-

dırıcıların halkasını görmek imkânsızdı. Sadece füzyon reaktörlerinin ısı alıcılarının kırmızı ışıkları göze çarpıyordu. Hızlandırıcı başladıktan kısa bir süre sonra Bilim Konsülü başarıyı duyurdu. İnsanlar gece gökyüzüne baktıklarında ilk başta hiçbir şey görmediler. Ama sonra mucizevi bir manzarayla karşı karşıya kaldılar: Gök kubbe iki parçaya ayrılmıştı, yıldızlar aynı hizada değildi. Sanki gökyüzüne ait iki fotoğraf düzensizce yan yana konmuş gibiydi. Samanyolu Galaksisi ikisinin arasındaki sınırı kesiyordu. Yıldızlarla dolu gök kubbenin küçük bir kısmı daireseldi ve normal gece gökyüzü karşısında hızla büyüdü.

"Oradaki takımyıldızı aslında Güney yarımküreye ait," dedi Kültür ve Eğitim Konsülü, gökyüzünde genişleyen dairesel yamayı işaret ederek.

İnsanlar gezegenin diğer yarımküresindeki gök kubbenin kuzey yarım kürede nasıl göründüğünü kavramaya çalışırken şaşırtıcı bir manzara daha ortaya çıktı: Güney yarımküreye ait genişleyen yamanın kenarında devasa bir kürenin büyük bir parçası göründü. Küre kahverengimsiydi ve çok yavaş bir yenileme hızına sahip bir ekran misali, her seferde tek çizgisini açığa çıkartıyordu. Herkes küreyi tanımıştı: Üzerinde aşina oldukları kıtaların ana hatlarının net bir görüntüsü vardı. Tüm küre görünür olduğunda, gökyüzünün üçte birini kapladı. Küre üzerindeki detaylar açık bir şekilde görülebiliyordu. Kahverengi kıtayı kaplayan sıra dağların kırışıklıkları, kıta üzerine dağılmış kar kütlelerine benzeyen bulutlar…

Sonunda birisi bağırarak, "Bu bizim gezegenimiz," dedi.

Evet, gökyüzünde başka bir Trisolaris dünyası ortaya çıkmıştı. Sonra gökyüzü aydınlandı. İkinci Trisolaris dünyasının yanında Güney yarımküreye ait genişleyen çemberi başka bir güneş ortaya çıkardı. Ama bunun Güney yarımküreyi aydınlatan güneş olduğu belliydi. Ama onlara sadece yarı ebatta göründü.

Sonunda birisi gerçek meselenin ne olduğunu anladı. "Bu bir ayna."

Trisolaris'in üzerinde beliren devasa ayna iki boyuta açılan ve kayda değer bir derinliğe sahip olmayan protondu.

Açılma işlemi tamamlandığında, tüm gökyüzünü Güney yarımkürenin yansıması kaplamıştı. Trisolaris ve güneşin yansımaları ile gökyüzü tamamen örtülmüştü. Daha sonra gökyüzü aniden ufkun üzerinde deforme olmaya başladı. Yıldızların yansımaları gerildi ve döndü, sanki hepsi eriyordu. Deformasyon aynanın kenarlarında başlayıp merkezinde son buldu.

"Liderim, proton düzlemi gezegenimizin yerçekimi etkisiyle bükülüyor," dedi Bilim Konsülü, yıldızlarla dolu gökyüzündeki sayısız ışık noktasını işaret ederek. İnsanlar mağaranın tepesinden el fenerlerini sallayıp bakıyorlardı. "Bunlar yerçekimi etkisi altındaki düzlemin eğimini ayarlamak için yerden yukarıya çıkan elektromanyetik ışınlar. Amaç, Üç Cisim etrafındaki açılmış olan protonu tamamen sarmak. Daha sonra elektromanyetik kirişler bu muazzam küreyi jant telleri gibi dengede tutmak için yükselmeye devam edecek. Yani, Üç Cisim iki boyutlu protonu sabitleyen bir çalışma masası görevi görecek. Ve biz de proton düzleminin yüzeyi üzerine elektronik devreleri yakma işlemine başlayabileceğiz."

Trisolaris etrafında iki boyutlu proton düzlemini sarma işlemi uzun zaman aldı. Yansımanın deformasyonu, düzlemin zirvesindeki Trisolaris görüntüsüne ulaştığında, artık, gezegenin diğer tarafına doğru bükülmüş olan proton düzlemi yüzünden tüm yıldızlar kaybolmuştu. Güneş ışığı kavisli proton düzleminden sızıyordu ve bu eğlence evi aynasındaki Trisolaris'in görüntüsü tanınmayacak kadar değişmişti. Ama sonunda son güneş ışını da engellendikten sonra, her şey Üç Cisim tarihinin en karanlık gecesine boğuldu. Yerçekimi ve elektromanyetik ışınlar birbirini dengelediğinde,

proton düzlemi de Trisolaris senkron yörüngesinde dev bir kabuk halini aldı.

Ardından acı bir soğuk hissedildi. Yansıtıcı proton düzlemi tüm güneş ışınlarını uzaya geri gönderiyordu. Trisolaris üzerindeki sıcaklık geçmişte üç uçan yıldızın harap ettiği medeniyet döngülerindeki durum ile kıyaslanabilir dereceye kadar düştü. Trisolaris nüfusunun çoğu kurutuldu ve depolandı. Karanlık kapalı yüzeye ölüm sessizliği düşmüştü. Gökyüzünde, sadece proton zarını kaldıran ışığın ışınları titreşiyordu. Ara sıra elektronik devreleri proton yüzeyine yakan uzay gemilerine ait diğer birkaç küçük keskin ışık senkron yörüngede görülebiliyordu.

Mikro ölçekli entegre devrelerine ilişkin esaslar geleneksel devrelere göre tamamen farklıydı. Çünkü temel malzeme atomdan değil tek bir protondan yapılıyordu. Devrelerin "p-n bağlantısı" kuvvetli nükleer güçlerin proton düzleminin yüzeyinde lokal olarak bükülmesiyle şekillendiriliyordu. İletken hatlar ise nükleer kuvveti iletebilen mezonlardan yapılıyordu. Devrelerin yüzey alanı büyük olduğundan devreler de çok büyük olmuştu. Devre hatları saç teli kalınlığındaydı. Yeterince yakınlaşan bir gözlemci çıplak gözle onları çok rahat görebilirdi. Proton zarına yakın uçan biri yüzeyi, ayrıntılı, karmaşık entegre devrelerle yapılmış bir yer olarak görür. Devrelerin kapladığı toplam alan Trisolaris kıtalarının üzerini onlarca kez kapsayacak büyüklükteydi.

Proton devrelerini yakmak büyük bir mühendislik başarısıydı ve bu işlemi tamamlamak için binlerce uzay gemisi on beş bin saatten fazla çalıştı. Yazılımın hata ayıklama işlemi bir on beş bin saate daha mal oldu. Fakat sonunda, sophonu ilk kez test etme vakti gelmişti.

Yeraltındaki sophon kontrol merkezindeki büyük ekran kendini sınamasının uzun sürecini gösteriyordu. Bir sonraki işlem işletim sistemini yüklemekti. Son olarak boş mavi

ekranda büyük yazılar belirdi: *Mikro istihbarat 2.10 yüklendi. Sophon 1 komutları kabul etmeye hazır.*

Bilim Konsülü, "Bir sophon doğurduk. Bir protona bilgelik yükledik. Bu yapabileceğimiz en küçük yapay zekâdır," dedi.

Lider, "Ama şu anda büyük bir yapay zekâ olarak görünüyor," dedi.

"Protonun boyutluluğunu artırdığımız an ebatı küçülecektir," dedi Bilim Konsülü ve sorgulama terminaline girdi.

>Sophon 1, mekansal boyut kontrol çalışır durumda mı?

Olumlu. Sophon 1 mekansal boyut ayarlamalarını her an başlatabilir.

>Boyutluluğu üçe ayarla.

Bu komut verildikten sonra, kendisini Trisolaris'in etrafına sarmış olan proton zarı hızla küçülmeye başladı. Sanki dev bir el o dünyanın üzerinden bir perde kaldırıyordu. Güneş bir anda zemini parlattı. Proton iki boyuttan üç boyuta çıktı ve senkron yörüngede dev ay büyüklüğünde devasa bir küre haline geldi. Sophon gezegenin karanlık tarafının üzerindeydi ama ayna yüzeyi üzerinden yansıyan güneş geceyi gündüze çeviriyordu. Trisolaris yine son derece soğuktu bu yüzden kontrol merkezindeki kalabalık gelişmeleri sadece bir ekrandan gözlemliyordu.

Boyut ayarı başarıyla yapıldı. Sophon 1, komutları kabul etmeye hazır.

>Boyutluluğu dörde ayarla.

Sonunda devasa küre, uzayda uçan bir yıldız boyutuna ulaşana kadar küçüldü. Gece yine gezegenin bu yarımküresinin üzerine çökmüştü.

“Liderim, gördüğümüz bu küre tam bir sophon değil. Bu sadece sophon cisminin üç boyutlu dünyadaki iz düşümüdür. Bu aslında dört boyutlu uzay boşluğunda ve dünyamız üç boyutlu bir kâğıt üzerinde duruyor. Aslında dört boyutlu uzayda bu sophon devasa bir şeyken gezegenimiz ince, üç boyutlu bir kâğıt parçasından başka bir şey değildir. Bu devasa şey kâğıt parçasının üzerindeyken biz sadece onun ayaklarının kâğıda değdiği yeri görebiliriz.”

Boyut ayarı başarıyla yapıldı. Sophon 1 komutları kabul etmeye hazır.

>Boyutluluğu altıya ayarla.

“Altı boyutlu proton ne kadar büyük olur?” diye sordu Lider.

“Yarıçapı yaklaşık elli santimetre,” diye yanıtladı Bilim Konsülü.

Boyut ayarı başarıyla yapıldı. Sophon 1, komutları kabul etmeye hazır.

>Sophon 1 bizi görebiliyor musun?

Evet. Kontrol merkezindeki kişileri, onların içindeki organları ve hatta organlarının içindeki organları bile görebiliyorum.

“Ne söylüyor?” diye sordu Lider, şaşırmıştı.

“Altı boyutlu uzaydan üç boyutlu uzayı izleyen sophon bizi, bizim iki boyutlu düzlemdeki bir resmi gördüğümüz gibi görür. Yani içimizdekileri de görebilir.”

>Sophon 1 kontrol odasına gir

“Zemine nüfuz edebilir mi?” diye sordu Lider.

“Tam olarak nüfuz etmek değil de, aksine daha yüksek boyuttan gelmek diyelim. Dünyamızın içindeki herhangi bir kapalı alana girebilir. Bu aynı şekilde üç boyutlu uzaydaki bizlerin iki boyutlu düzlemle arasındaki ilişkiye benzer. Biz yukarıdan gelerek düzlem üzerindeki daireye kolaylıkla giriş yapabiliriz. Ama o düzlemdeki hiçbir iki boyutlu varlık, daireyi bozmadan böyle bir şey yapamaz.”

Bilim Konsülü işlemleri bitirdiğinde ayna yüzeyli, havada süzülen bir küre kontrol merkezinin ortasında belirdi. Lider yaklaştı ve kendi çarpık yansımasına baktı. “Bu bir proton mu?” diye şaşkınlıkla sordu.

“Bu üç boyutlu uzaya yansıtılan protonun altı boyutlu halidir.”

Lider elini uzattı, Bilim Konsülü’nün itiraz etmediğini görünce sophonun yüzeyine dokundu. Bu çok hafif dokunuş bile sophonun uzak bir mesafeye gitmesine yetti.

“Çok enteresan, yalnızca bir proton kütlesine sahip olsa bile, elime karşı oluşturduğu direncini hissettim,” dedi Lider şaşırarak.

“Bu kürenin yüzeyine karşı uygulanan hava direncinden kaynaklanıyor.”

“On bir boyutlu ve kendi ebatlarında bir proton oluşturabilir misin?”

Lider’in ağzından çıkanlar üzerine Bilim Konsülü hemen sophona dönüp korku dolu bir sesle bağırdı:

>Dikkat! Bu bir komut değildir.
Sophon 1 anladı.

“Lider, eğer on bir boyuta artırırsak, onu sonsuza kadar kaybederiz. Sophon, bildik bir atomaltı parçacığın boyutuna küçültülürse iç sensörler ve Giriş/Çıkış ara birimleri herhangi bir elektromanyetik radyasyon dalga boyundan daha

küçük olacaktır. Bu makro dünyayı algılayamayacağı, yani bizim komutlarımızı almayacağı anlamına gelir."

"Ama en sonunda onu atomaltı parçacık boyutlarına küçültmek zorunda kalacağız."

"Evet ama bunun için Sophon 2, Sophon 3 ve Sophon 4'ün de tamamlanmasını beklemek zorundayız. Birden fazla sophonun kuantum etkisiyle makro dünyayı algılamak için bir sistem oluşturması mümkün olabilir. Örneğin, bir çekirdeğin içinde iki proton olduğunu varsayalım. İkisi etkileşim içinde olsun ve belli kalıptaki hareketleri uygulasın. Mesela dönsünler. İki protonun dönme yönü birbirine zıt olmak zorunda olabilir. İki proton çekirdek dışına alındığı zaman bile aralarındaki mesafe ne kadar artarsa artsın bu hareket kalıbı aynen devam edecektir. İki proton sophona dönüştürüldüğünde bu modelin etkisiyle karşılıklı algılama biçimi meydana getirebilecek. Birden fazla sophon da aynı şeyi yapacaktır. Bu oluşumun ölçeği herhangi bir boyuta ayarlanabilir ve böylece herhangi bir frekansta makro dünyayı algılamak için elektro manyetik dalgalar alınabilir. Tabii ki böyle bir sophon oluşturmak için gereken kuantum etkileri anlattığımdan çok daha karmaşıktır. Ben sadece benzetmeye yönelik bir açıklama yaptım."

Diğer üç protonu iki boyuta açma girişimleri ilk denemede başarıyla sonuçlandı. Her sophonun yapımı Sophon 1'in yapım süresinin yarısı kadar zaman aldı. Sophon 2, Sophon 3 ve Sophon 4 yapımından sonra kuantum algılama oluşumu da başarıyla gerçekleştirildi.

Lider ve tüm konsüller tekrar Sarkaç Anıt'ın altında toplandılar. Sophonlar altı boyuta indirgendiler. Kristalize olmuş ayna yüzeyde yansıyan güneş görüntüleri uzayda ortaya çıkmış gözleri hatırlatıyordu.

>Sophon oluşumu, boyutluluğu on bire ayarla.

Komut verildikten sonra, dört ayna yüzeyli küre kayboldu.

Bilim konsülü, "Liderim, şimdi Sophon 1 ve Sophon 2 Dünya'ya doğru fırlatılacak. Mikro devrelerde saklanan devasa bilgi veri tabanını kullanarak sophonlar uzay doğasını anlayabilecek. Hava boşluğundan enerji çekip bir anda yüksek enerjili parçacıklar halini alacaklarından neredeyse ışık hızında Dünya'ya yol alacaklar. Bu durum sanki enerjinin korunumu yasasının ihlali gibi görünebilir ama aslında sophonlar hava boşluğundan gelen enerjiyi ödünç alıyor. Ancak böyle bu enerjinin iadesi çok uzun zaman sonra, yani proton bozunduğunda iade edilecek O zamana kadar da evrenin sonu kapıya dayanmış olacak.

"İki sophonun Dünya'ya ulaşmasının ardından ilk görevleri, insanların fizik araştırmaları için kullandıkları parçacık hızlandırıcıları bularak içlerine saklanmak. Dünya'daki teknoloji seviyesinde maddenin derin yapısını keşfetmenin temel yolu yüksek enerjili parçacıkları hedef parçacıklarla çarpıştırmaktır. Hedef parçacıklarının parçalanmasından sonra, maddenin derin yapısını yansıtan bilgileri bulmak için sonuçları analiz ediyorlar. Asıl deneylerde, hızlandırılmış mermilerin tam isabet alması için hedef parçacıklarını içeren bazı maddeler kullanırlar. Ama maddenin içinde çarpışan madde aslında hava boşluğudur. Bir atomu bir tiyatro sahnesi kadar farz edersek, atom çekirdeği de tiyatro sahnesinin ortasındaki ceviz gibidir. Dolayısıyla başarılı çarpışmalar çok nadir olur. Genellikle yüksek enerjili parçacıkların büyük bir kısmı, çarpışma öncesi hedef maddeye kayda değer bir periyot boyunca yönlendirilmiş olmalıdır. Bu tür bir deney, bir yağmur fırtınasında, damlalar arasında farklı renklerde olanın aramaya benzer. Bu sophona bir fırsat verecek. Bir sophon hedef parçacığın yerine geçip çarpışmayı kabul edebilir. Onlar zeki oldukları için, kuantum algılama oluşumu ile çok kısa sürede hızlandırılmış parçacığın alaca-

ğı yolu belirler ve uygun yere konumlanır. Bu durumda bir sophonun çarpışma olasılığı asıl hedef parçacığından milyarlarca kez fazla olur. Bir sophon çarpıştıktan sonra kasti olarak yanlış ve karışık sonuçlar verebilir. Bu yüzden asıl hedef parçacık çarpıştığında bile, Dünyalı fizikçiler sayısız hatalı sonuç arasından doğru sonucu çıkarması mümkün olmayacak."

"Bu çarpışma, sophonu da yok etmez mi?" diye sordu Askeri Konsül.

"Hayır, bir sophon parçalandığı zaman birçok yeni sophon doğar. Ve tıpkı bir mıknatısı böldüğünüzde iki mıknatısa sahip olacağınız gibi aralarındaki güvenli kuantum dolaşıklığına sahip olmaya devam edeceklerdir. Her bir parça orijinal sophonlardan daha düşük özelliklere sahip olacak olsa da, kendi kendini iyileştirme yazılımı ile parçalar birlikte hareket edip ilk özgün sophonu oluşturmaya devam edecektir. Bu süreç hızlandırıcı çarpışmasından sonra oluşacak parça sophonların kabarcık odası ya da hassas filmde yanlış sonuçlar bırakmasından sadece birkaç mikrosaniye sonrasında gerçekleşecek."

"Dünyalı biliminsanlarının sophonları algılamaları ve sonra onları hapsetmek için güçlü bir manyetik alan oluşturabilmeleri mümkün müdür? Protonlar pozitif yüklüdür," diye sordu biri.

"Bu imkânsız. İnsanların sophonları algılayabilmesi için maddenin derin yapısında atılımlar yapmaları gerekir. Ama zaten yüksek enerjili hızlandırıcılarının tümü önemsiz bir çöp yığınına dönüşmüş olacak. Bu durumda böyle bir araştırmada nasıl ilerleyebilirler ki? Avcının gözleri zaten yakalamak istediği av tarafından kör edilmiş olacak."

"İnsanlar yine de kaba kuvvete başvurabilir," diye söze başladı Endüstri Konsülü. "Bizim sophonları yapma hızımızdan daha hızlı bir şekilde çok fazla hızlandırıcı inşa

edebilir. Bu şekilde, Dünya'da sophonlarımızın içine giremeyeceği hızlandırıcılar olacak ve bunlar doğru sonuçlar verecektir."

"Bu Sophon Projesi'nin en ilginç yönlerinden biri," diye başladı Bilim Konsülü. Soru karşısında heyecanlanmıştı. "Endüstri Konsülü, çok sayıda sophon üretmenin Trisolaris ekonomisini olumsuz yönde etkileyeceğini düşünmeyin. Zaten çok fazla sophona ihtiyacımız olmayacak, en fazla bir iki tane daha yapacağız. Her sophon çoklu görev yeteneğine sahip olduğundan bu ikisi fazlasıyla yeterli olacaktır."

"Çoklu görev mi?"

"Bu antik seri bilgisayarlarda kullanılan eski bir terimdir. Eskiden bir bilgisayarın merkezi işlem birimi tek seferde bir talimatı yerine getirebilirdi. Ama çok hızlı olması sebebiyle bizim düşük hızlı bakış açımıza göre aynı anda birden çok programı yürütürmüş gibi görünürdü. Bildiğiniz gibi sophonlar ışık hızına yakın bir hızla hareket ederler ve Dünya'nın yüzeyi sophonlar için küçük bir alandır. Orada da sophonlar, tabii ki insanların hız perspektifine göre, neredeyse tüm hızlandırıcılara aynı anda müdahil olacak ve hepsinde hatalı sonuçlar çıkmasını sağlayacaklardır. Hesaplamalarımıza göre her sophon on binden fazla yüksek enerjili hızlandırıcıyı kontrol edebilme yeteneğine sahip. Her hızlandırıcının yapım süresi insanlar için yaklaşık dört-beş yıl sürer, bu yüzden de seri üretim için mevcut kaynakları ve ekonomileri yeterli gelmeyecektir. Tabii ki hızlandırıcıları arasındaki mesafeyi arttırabilirler. Örneğin, kendi gezegen sistemlerinde bulunan farklı gezegenler üzerinde hızlandırıcı yapabilirler, bu sophonların çoklu görev yapabilme kabiliyetlerini gerçekten de yok edecektir. Ama o kadar zaman içinde Trisolaris'in on ya da daha fazla sophon yapması da hiç zor olmayacaktır. Artan sophonlar gezegen sisteminde dolaşacaklar. Sayıları ne kadar artsa da kütleleri,

hepsi birbirine eklendiğinde bir bakterinin milyarda birine bile ulaşmamış olacak. Böylece Dünya üzerindeki fizikçiler maddenin derin yapısında saklı olan sırları asla öğrenememiş olacak. İnsanların mikro boyutlara erişmesi mümkün olmayacak ve maddeyi işleme kapasiteleri de beş boyutla sınırlı olacaktır. Şu andan itibaren ister dört buçuk milyon saat ister dört yüz elli trilyon saat olsun, Dünya uygarlığı teknolojisi bu temel atılımı asla başaramayacak. Sonsuza kadar ilkel aşamada kalacaklar. Dünya bilimi tamamen kilitlenecek ve bu kilit, insanların kendi güçleriyle açması mümkün olmayacağı kadar güvenli olacak."

"Bu harika! Geçen sefer Sophon Projesi ile ilgili göstermiş olduğum güvensizlikten dolayı affet lütfen," dedi Askeri Konsül. Sesinde samimiyet vardı.

"Aslında, insanların ellerinde bilimsel anlamda atılım yapmalarına yol açacak yeterli güce sahip sadece üç hızlandırıcı var. Sophon 1 ve Sophon 2, Dünya'ya ulaştıktan sonra ekstra bir kapasiteye sahip olacaklar. Sophonlardan tam kapasite yararlanmak amacıyla, üç hızlandırıcıya müdahale etmeleri dışında onlara ekstra görevler vereceğiz. Mesela onlar Mucize Planı gerçekleştirmek için kullanacağımız temel araçlar olacaklar."

"Sophonlar mucize yaratabilir mi?"

"İnsanlar için, evet. Herkes bilir ki yüksek enerjili parçacıklar zar açığa çıkartabilir. Dünya'daki ilkel hızlandırıcıların tek tek parçacık göstermesinin bir yolu da budur. Sophon yüksek enerjili zardan geçtiği zaman, arkasında çok küçük bir nokta bırakır. Eğer sophon zarın içinden defalarca gelip geçerse nakış işler gibi zar üstünde yazı ve hatta resim bile oluşturabilir. Bu süreç insanların fotoğraf çekinirken maruz kaldıkları süreçten bile çok daha hızlıdır. Aynı zamanda insan retinası Trisolarislilerin retinasına benzer. Böylece yüksek enerjili sophon retina üzerinde de harf, sayı

veya görüntü göstermek için aynı tekniği kullanabilir. Eğer bu küçük mucizeler insanları şaşırtıp şok edebilirse, işte o zaman bir sonraki büyük mucize, Dünyalı biliminsanlarını bir böcek misali korkudan öldürmek için yeterli olacaktır. Sophonlar gözlerin arka planında kozmik radyasyon oluşturabilir."

"Bu, bizim biliminsanlarımız için bile korkutucu olacaktır. Bu nasıl yapılabilir ki?"

"Çok basit. Biz zaten sophonun iki boyuta açılmasını sağlayan yazılımı oluşturduk. Açılım tamamlandıktan sonra, kocaman düzlem Dünya'yı kendisiyle sarabilir. Bu yazılım aynı zamanda zarın saydam olabileceği şekilde ayarlandı. Ancak zarın saydamlık derecesi kozmik mikrodalga arka plan ışımasın frekanslarıyla ayarlanabilir. Tabii ki sophonlar boyutlar arasında açılıp kapandığı esnada da bazı "mucizelere" sebep olacaklardır. Yazılımın bunu gerçekleştirmesi için çalışmalar devam ediyor, ancak bu mucizeler biliminsanını yanlış yola saptırmak için gerekli ruh halini oluşturacaktır. Bu şekilde Dünya üzerinde fiziğin dışındaki bilimsel çalışmaları da dizginlemek için bu mucize planını kullanabiliriz."

"Son soru: Neden tamamlanan dört sophon da Dünya'ya gönderilmiyor?"

"Kuantum dolaşıklığı ancak belli bir mesafeden işlevsel olur. Dört sophon gönderilerek evrenin zıt uçlarına yerleştirilmiş olsa bile, onlar hâlâ anlık olarak birbirlerini hissedebilir ve aralarındaki kuantum oluşumu yine de var olur. Sophon 3 ve Sophon 4'ün burada tutulması, Sophon 1 ve Sophon 2'den gönderilen bilgileri anında almamızı sağlayacaktır. Bu da bize gerçek zamanlı olarak Dünya'yı izlemek için bir fırsat sağlar. Ayrıca Sophonlar sayesinde Trisolaris, Dünya medeniyetinde dışlanmış kişiler ile gerçek zamanlı iletişim de kurabilir."

"Çok önemli ve stratejik bir avantaja sahibiz," diye konuşmaya başladı Lider ve devam etti. "Biz, dünya medeniyetinin bizlerle ilgili gerçek niyetini Sophonlar aracılığıyla öğreneceğiz."

"Trisolaris Filosu, Dünyalılara uzun süre üremeyi yasaklayacak ve böylece Dünya üzerindeki türler yok olacak."

"Aynen öyle. Bunu yapmanın iki olası sonucu vardır: Birincisi, ölümüne mücadele etmekten vazgeçmeyecekler. İkincisi, çaresizlik ve korku içerisinde umutlarını kesecekler ve katlanacaklar. Bu da demektir ki Dünya'dan alınan mesajlar üzerinde dikkatlice çalışmalıyız. Biz, ikinci olasılığın olma ihtimaline daha çok inanıyoruz."

Beklenmedik bir anda güneş ufukta kayboldu ve gün batımı gerçekleşti. Trisolaris'te başka bir Kaos Çağı başlıyordu.

Ye Wenjie, Trisolaris'ten gelen mesajları okurken, Savaş Komuta Merkezi de yakalanan verilerin daha hızlı analizini yapabilmek için başka bir toplantıya ev sahipliği yapıyordu. Toplantıdan önce General Chang, "Yoldaşlar, toplantımızın Sophonlar tarafından izlendiğini lütfen unutmayın. Artık hiçbir şey sır olmayacak," dedi.

General Chang bunu söylediğinde etrafındakiler hâlâ tanıdıktı. Yaz ağaçları sallanıyor, gölgeleri odada perde görevi görüyordu. Ama hiçbir katılımcının gözlerinde dünya artık aynı değildi. Her yerde kendilerini izleyen bakışları hissedebiliyorlardı. Bu bakışların altında dünyada gizlenebilecek hiçbir yer yoktu. Bu duygu tüm hayatları boyunca onları takip edecekti ve gelecek nesillerin bundan kaçması mümkün değildi. İnsanların bu durumu zihinsel olarak alışması çok uzun yıllar alacaktı.

General Chang yaptığı açıklamayı bitirdikten üç saniye sonra, Trisolaris ilk kez DTO'dan başka biriyle iletişim kurmayı tercih etti. Bundan sonra Adventistler ile olan tüm ile-

tişimi sonlandırmış oldular. Tüm katılımcılar hayatlarının geri kalanı boyunca Trisolaris'ten asla başka mesaj almadı. Wang'ın geri sayımı görmesi gibi Savaş Komuta Merkezi'ndeki herkes mesajı gözünün önünde görmüştü. Mesaj sadece iki saniyeliğine parladı ve sonra kayboldu. Ama mesajı herkes almıştı. Mesaj tek cümleydi:

Sizler böceksiniz!

34

Böcekler

"Okuduktan sonra, üç yıl önce top yıldırım sebebiyle makro atomu bulmayı istemişsindir. Ama sen en muhteşem çağdasın," dedi Wang, Ding'e. Ding'in evinde geniş oturma odasındaki bilardo masasının yanında duruyorlardı.

"Evet, ben makro atom teorisi üzerine çalışabilirim. Makro atom muhtemelen düşük boyutlu genişlemenin olduğu sıradan atomlar. Bu tür bir takibin doğal güçlerinin tamamını bilemeyiz. Açılma muhtemelen evrendeki büyük patlamadan kısa bir süre sonra oldu ve hâlâ da ilerlemeye devam ediyor. Belki de, evrendeki tüm atomlar uzun zaman içerisinde düşük boyuta açılabilir. Evrenimizin sona erişi, düşük boyutlu atom formuna dönüşlerle olacaktır. Bu ayrıca evrendeki entropinin artışıyla da ilgili. Sonra düşündüm de, makro atom fiziğin ilerlemesini engelleyebilir. Ama şimdi görünüşe göre öyle olmayacak," dedi Ding ve kütüphaneye gidip bir şeyler bulmaya gitti.

"Neden? Biz makro atomu yakalayabiliriz. Sakın bana yüksek enerjili hızlandırıcıların açılamayacağını söyleme. Hemen makro atomdan materyalin yapısını derinlemesine araştırabilir miyiz?"

"İlk başlarda bu düşünüldü," dedi Ding ve kütüphaneden çıktı. Elinde hassas gümüş bir çerçeve vardı. "Şimdi bu çok komik görünüyor olabilir," deyip eğilerek kirli yerden sigara izmaritini aldı. "Şu çiğnenmiş filtreye bak, biz konuşurken iki boyutlu olarak açıldı ve konuk odasına ka-

dar geldi. Ama gerçekten açıldıktan sonra, düzlem üzerinde çiğnenmiş filtreden önceki üç boyutlu yapısına getirebilir misin? Mümkün değil, çünkü açılım sırasında üç boyutlu yapı bilgileri kaybolur. Ve kırılan camlar gibi geriye döndürülemez. Normalde atomun düşük boyutlara genişlemesi geri dönüşümsüz bir süreçtir. Trisolarisli biliminsanı tam bir dahi, yüksek boyutlu yapıyla ilgili bilgileri korurken bir yandan da parçacıkları düşük boyutta genişletmiştir. Böylece tüm süreci geri dönülebilir bir hale gelmiştir. Ve biz maddenin derin yapısını incelemek istiyoruz. 11 boyutlu atomaltı boyutlarından başlayabiliriz. Yani, hızlandırıcıdan ayrılamaz.

Ding Yi, çerçevedeki fotoğrafa bakması için Wang'a izin verdi. Fotoğrafta çocuklardan oluşan büyük bir grup ile ayakta duran genç güzel bir kadın subay vardı. Berrak gözleri büyüleyici bir gülümsemeyle bakıyordu. Güzel kadın ve çocuklar, iyice budanmış çimlerdeydiler. Ayrıca birkaç tane de küçük beyaz hayvanlar vardı. Arkalarında ise renkli karikatür hayvanlar boyanmış ve balonların çiçeklerin olduğu fabrika binası kadar büyük bir bina vardı.

"Yang Dong mu? Hayatının mücevheri," dedi Wang fotoğrafa bakarken.

"Onun adı Lin Yun. Top yıldırım üzerine çalışmış ve makro atomlar ile ilgili çok önemli katkıları vardı. O olmadan, bu keşif olmaz."

"Adını daha önce hiç duymadım."

"Ahh, evet. Bazıları da aynı şekilde seni duymamıştı."

"Şimdi nerede?"

"O... tek bir yerde ya da... bazı yerlerde... Şimdi ne kadar iyi görünüyorsa."

Ding'in verdiği garip cevapları Wang umursamadı ve resimdeki kadınla ilgilenmeden çerçeveyi alıp yerine koydu.

Elini sallayarak, "Önemli değil, hiçbir şey önemli değil."

"Evet. Hiç önemli değil," dedi Ding ve bilardo masasının köşesindeki bir şişe şarabı aldı.

Shi Qiang, Ding Yi'nin evine geldiğinde Wang ve Ding Yi çoktan sarhoş olmuşlardı. Shi Qiang'ı görünce heyecanlandılar. Wang ayağa kalktı ve omzuna tutunup, "Ah. Da Shi, Memur Shi…" Ayakta bile duramayan Ding bir bardak bulup bilardo masasının üzerine koydu ve içine biraz likör doldurduktan sonra, "Senin farklı açıdan bakma fikrin pek yararlı olmadı. Biz bu mesajlara baksak da bakmasak da dört yüz yıl sonra da sonuç aynı olacak."

Da Shi kurnaz bakışlarıyla bilardo masasının önünde oturdu. "Söylediğin gibi, gerçekten bitti mi?"

"Tabii ki her şey bitti," dedi Ding Yi.

"Tamam, hızlandırıcıları kullanamıyor ve maddenin yapısını inceleyemiyorsun, bu her şeyin bittiği anlamına mı gelir?" diye sordu Da Shi.

"Hmm, sen ne sandın?"

"Teknoloji hâlâ ilerleme kat ediyor. Akademisyen Wang ve çalışanları nanomalzemeyi buldu..."

"Senden ricam, eski bir krallığı hayal etmen. Teknolojileri gelişiyor. Daha iyi kılıç, mızrak, bıçak falan icat edebilirler. Hatta belki makineli tüfek gibi birçok ok atabilen arbaletler da icat edebilirler."

Da Shi onun demek istediğini anladı. "Ama eğer maddenin molekül ve atomdan yapıldığını bilmezlerse, füze ve uydu gibi şeyleri asla icat edemezler. O bilim seviyesinde tıkanmış olurlar," dedi.

Ding, Da Shi'nin omzunu sıvazladı. "Memur Shi'nin akıllı olduğunu her zaman biliyordum. Sen sadece..." dedi.

Wang devam etti. "Maddenin derin yapısının konusu diğer bütün bilimlerin temellerinin de temelidir. Eğer burada

herhangi bir ilerleme olmazsa, senin dilinle konuşayım, gerisi hava cıvadır."

Ding, Wang'ı işaret etti. "Akademisyen Wang'ın ömrünün geri kalanı kılıç, mızrak, bıçak geliştirmekle geçecek. Kim bilir ben ne halt edeceğim?" Boş şarap şişesini masanın üzerine attı ve onu parçalamak için bir bilardo topu aldı.

"Bu iyi bir şey!" dedi Wang ve kadehini kaldırdı. "Hayatımızın geri kalanını o ya da bu şekilde yaşamaya devam edeceğiz. Bundan sonra yıkılış ve ahlâksızlık hak haline gelebilir. Bizler böceğiz. Soyu tükenmek üzere olan böcekler! Haha..."

"Kesinlikle!" Ding de kadehini kaldırdı. "Bizi o kadar küçük görmüşler ki planlarını bizden gizleme zahmetine bile girmeyip her şeyi Adventistler'e anlatmışlar. Bu, böcek ilacı şişesini böceklerden saklama zahmetine girmemek gibi bir şey. Böceklerin şerefine içelim. Ben dünyanın sonunun kendimi çok iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Yaşasın böcekler! Yaşasın sophonlar! Yaşasın dünyanın sonu!"

Da Shi başını salladı ve fondip yaptı. Sonra yine başını salladı. "Bir avuç ödlek."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Ding sarhoş bir şekilde Da Shi'ye bakıp. "Sen bizi teselli ettiğini mi düşünüyorsun?"

Da Shi ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Sizi neşelendirecek bir şeyler bulmaya."

"Aman ya. Arkana yaslan. İç."

Da Shi ikisini de kollarından tutup sürükledi. "Hadi gidelim, ayrılamıyorsan likörünü de getirebilirsin."

Alt kata indiler ve üçü de arabaya bindikten sonra Da Shi arabayı çalıştırdı. Araç çalıştığında Wang nereye gittiklerini bozuk bir konuşma ile sordu. Da Shi, "Memleketime. Çok uzak değil," dedi.

Araba şehirden ayrıldı ve Pekin-Shijiazhuang otobanı

boyunca batıya doğru hızla gitti. Otobandan çıktıktan kısa bir süre sonra Hebei Eyaleti'ne geldiler. Da Shi arabayı durdurdu ve iki yolcuyu da dışarı sürükledi. Ding ve Wang arabadan indiklerinde öğlen güneşi ikisinin de gözlerini kamaştırdı. Kuzey Çin ovasının buğday tarlaları önlerinde uzanıyordu.

"Bizi buraya neden getirdin?" diye sordu Wang.

"Böceklere bakmak için, "dedi Da Shi. Albay Stanton'ın verdiği sigaradan yakıp buğday tarlalarını işaret etti.

Wang ve Ding buğday tarlalarının çekirgelerle kaplanmış olduğunu fark etti. Her buğday sapı üzerinde birkaç tanesi geziniyordu. Çok daha fazlası yerde yoğun bir sıvı gibi kıpırdıyordu.

"Tarlalara çekirge mi musallat oldu?" diye sordu Wang ve küçük bir alanda çekirgeleri kenara iterek oturdu.

"Tıpkı toz fırtınası gibi. On yıl önce başladı. Ama bu sene en kötü durumda."

"Ne olmuş yani? Artık önemi yok, Da Shi," dedi Ding. Sesinden hâlâ sarhoş olduğu anlaşılıyordu.

"Ben sadece ikinize bir soru sormak istiyorum: İnsanlar ile Trisolaris arasındaki teknolojik fark insanlar ile çekirgeler arasındakinden daha mı büyük?" diye sordu.

Bu soru her iki biliminsanı üzerinde de başlarından aşağı dökülmüş bir kova soğuk su etkisi yaratmıştı. Çekirge kümelerine bakarken surat ifadeleri ciddileşmişti. Shi Qiang'ın demek istediğini anlamışlardı.

Böceklere baktılar. İnsanlar ile çekirgeler arasındaki teknolojik fark, insanlar ile Trisolaris arasındakinden daha büyüktü. İnsanlar çekirgeleri ortadan kaldırmak için birçok yol denemişti: her türlü zehir, sprey kullanmışlardı. Düşmanlarını besleyip büyütmüş, yumurtalarını arayıp onları yok etmiş, onları kısırlaştırmak için genetik modifikasyo-

na başvurmuş, onları ateşte yakmış, suda boğmuştu. Her hanede böcek spreyi vardı ve her masanın altında onları öldürmek için bekleyen bir sineklik bulunurdu. Bu uzun savaş insan uygarlığının tüm tarihi boyunca devam etmiştir ve hâlâ da ediyor. Ama böcekler ortadan kalkmış değil. Onlar hâlâ yeryüzü ve gökyüzü arasında gururla yaşıyorlar. Sayıları insan varlığından daha az değil.

Trisolarisliler, böcek dediği Dünyalıyla ilgili bir gerçeği unutuyor: Böceğin üstesinden savaşla gelemezsin.

Siyah bir bulut güneşin önüne geçti ve gölgesini yere düşürdü. Bu bir bulut değil, sadece yeni gelen bir çekirge sürüsüydü. Bu canlı yağmurunun altında, üç adam oldukları yerde durdu ve Dünya'daki yaşamın yüceliğini düşündü. Ding ve Wang yanlarında getirdikleri iki şarap şişesini de yere dökerek böceklerin şerefine kadeh kaldırdılar.

"Da Shi, teşekkürler," dedi Wang ve elini uzattı.

"Ben de teşekkür ederim," dedi Ding ve o da Da Shi'nin diğer elini tuttu.

"Hadi, geri dönelim. Yapacak çok işimiz var," dedi Wang.

35

Harabeler

Kimse Ye Wenjie'nin Çanak Tepesi'ne tırmanabileceğine inanmıyordu ama o yine de tırmanmıştı. Yol boyunca kimsenin ona yardım etmesine izin vermedi, sadece terk edilmiş nöbetçi kulübelerinde birkaç kez dinlendi.

Trisolaris medeniyeti gerçeğini öğrendikten sonra sessizliğe bürünmüştü. Çok az konuşuyordu ve tek bir isteği vardı: Kızıl Sahi Üssü'nün harabelerini ziyaret etmek.

Ziyaretçi grubu Çanak Tepesi'ne çıktıklarında, tepenin ucu bulut örtüsünü delip yukarı çıkmıştı. Sisli ve puslu havada bütün gün yürüdükten sonra, batıdaki parlak güneşi ve masmavi gökyüzünü görmek hepsinde yeni bir dünyaya geçiş yaptıkları hissiyatı uyandırmıştı. Tepeden bakınca bulutlar gümüş-beyaz deniz gibi görünüyor ve yükselip inen bulut dalgaları aşağıda ise Büyük Khingan dağlarını andırıyordu.

Ziyaretçilerin hayal ettiği harabeler yoktu. Üs tamamen tasfiye edilmiş, sadece üst kısımlarda, uzun çimler bırakılmıştı. Temeller ve yollar toprak altında kalmış ve etraf vahşi hayata ev sahipliği yapan bir yere dönmüştü. Sanki Kızıl Sahil Üssü burada hiç var olmamış gibi görünüyordu.

Fakat az sonra Ye bir şeyi keşfetti. Ye, uzun bir kayanın yanına vardı, üstündeki sarmaşıkları temizledi ve ortaya alacalı, paslı bir yüzey çıktı. Ziyaretçiler taşın büyük bir metalik kaide olduğunu o an anladı.

"Bu antenin kaidesi," dedi Ye. Dünyadışı varlıkların biz-

den aldığı ilk çağrı buradaki antenden Güneş'e oradan da güçlenip bütün evrene gönderildi.

Üssün hemen yanında neredeyse tamamen çimlerle kaplanmış küçük bir taş tablet buldular:

KIZIL SAHİL ÜS ALANI (1968-1987)
ÇİN BİLİMLER AKADEMİSİ 21.03.1989

Tablet çok küçüktü, hatırlanmak yerine unutulmak istiyor gibiydi.

Ye uçurumun kenarına yürüdü. Bir zamanlar burada kendi elleriyle iki askerin hayatına son vermişti. Diğerleri gibi bulut denizine değil başka bir yere bakıyordu. Bulutların altında Qijiatun adlı küçük bir köy vardı.

Ye Wenjie'nin kalbi bir müzik aletinden çıkan dizeler gibi tekleyerek atıyordu. Siyah bir sis gözlerinde belirdi. Dik durabilmek için gücünü son zerresine kadar kullandı. Her şey ebedi karanlığa gömülmeden önce, Kızıl Sahil Üssü'nde gün batımını son bir kez görmek istemişti.

Batı ufkundaki güneş, bulutların arasında eriyip yavaş yavaş batıyordu. Güneşin kızıllığı bulutların içinde çözülüp gökyüzüne dağılmış, geniş bir bölgeyi kan kırmızısı muhteşem bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Gün batımım," diye fısıldadı Ye. "İnsanlığın gün batımı."

Yazarın Amerikan Edisyonu için Sonsözü*

Çocukluğumdan bir gece aklımdan hiç çıkmıyor: Atalarımın nesillerdir yaşadığı, Henan Vilayeti'ndeki Luoshan Bölgesi'nde bir köyde, bir göletin yanında dikiliyordum. Hemen yanımda, hem yetişkin hem de çocuklardan oluşan bir sürü kişi vardı. Hep beraber, ufacık bir yıldızın karanlık semada yavaşça kaydığı açık gece göğüne bakıyorduk.

Bu, Çin'in fırlattığı ilk yapay uyduydu: *Dongfanghong* I ("Kızıl Doğu I"). Tarih 25 Nisan 1970'ti ve yedi yaşındaydım.

Sputnik uzaya fırlatılalı on üç sene, ilk kozmonot Dünya'dan ayrılalı dokuz sene geçmişti. Daha bir hafta öncesinde, Apollo 13 aya yaptığı tehlikeli uçuşundan sağ salim dönmüştü.

Ama ben bunların hiçbirini bilmiyordum. O ufacık, kayan yıldızı seyrederken, kalbim tarifsiz bir merak ve arzuyla doldu. Ve o an hissettiğim açlık, bu hisler kadar canlı hafızamda. O zamanlar, yaşadığımız bölge oldukça yoksuldu. Açlık, her çocuğun tanıdığı bir histi. Ayağımda ayakkabılarım olduğu için ben yine şanslıydım. Yanımdaki çocukların birçoğu yalın ayaktı ve o ufak ayakların kimi, geçen kış geçirdikleri ve hâlâ iyileşmemiş kangrenin izlerini taşıyordu. Arkamda, viran saz kulübelerin çatlaklarından sızan gaz lambalarının sönük ışığı vuruyordu; köyümüze elektrik ancak seksenlerde gelmişti.

Yanımızdaki yetişkinler, uydunun bir uçak gibi olmadığını çünkü onun Dünya'nın dışında uçtuğunu söylediler. O za-

* Çeviren: Emre Aygün *–yhn*

manlar, endüstrinin toz ve dumanı havayı kirletmemişti henüz ve yıldızlı gece özellikle apaçık, Samanyolu gözler önündeydi. Benim çocuk aklımda, göğü dolduran yıldızlar, o kayan ufak ışıktan pek de uzakta değildi ve o yüzden, uydunun yıldızlar arasında uçtuğunu sanıyordum. Hatta o yıldız kümelerinin arasından geçerken, onlara çarpacağından korkuyordum.

Ailem yanımda değildi çünkü oradan belki bin kilometre uzakta, Shanxi Vilayeti'ndeki bir kömür madeninde çalışıyorlardı. Birkaç sene öncesinde, ben daha da küçükken, Kültür Devrimi'nin tarafları arasında çıkan iç savaşın gerçekleştiği yerlerden biri olmuştu maden. Gecenin karanlığındaki silah seslerini; ellerinde silahları, kollarında kızıl pazubandları olan erkekleri taşıyan kamyonların sokaktan geçişini hatırlıyorum. ... Ama o zamanlar çok küçüktüm ve bu görüntüler gerçek anılar mı yoksa sonradan üretilmiş seraplar mı, emin değilim. Fakat emin olduğum bir şey var: Maden tehlikeli olduğundan ve ailem Kültür Devrimi'ne maruz kaldığından, beni Hennan'daki köyümüze geri göndermek dışında bir seçenekleri yoktu. *Dongfanghong* I'i gördüğüm o gece, üç yıldır köydeydim.

Ben, uydu ve yıldızlar arasındaki uzaklığı kavrayana kadar birkaç sene daha geçmişti. O zamanlar *A Hundered Thousand Whys* isminde popüler bir bilim setini okuyordum. Astronomiyle alakalı ciltten ışık yılı konseptini öğrendim. Işık yılını okumadan önce bile, ışığın saniyede Dünya'nın çevresinde yedi buçuk tur atabileceğini biliyordum ama bir sene boyunca bu hızda seyahat ederek ne kadar müthiş bir mesafeni kat edilebileceğini düşünmemiştim. Saniyede 300,000 kilometre hızla, bir ışık huzmesinin uzayın soğuk sessizliği içinde seyahat ettiğini hayal ettim. Bu insanı sarsan boşluk ve genişliği hayal gücüme sığdırmakta zorluk çekiyor, muazzam bir korku ve huşu duyuyor, aynı zamanda da büyük bir coşku hissediyordum.

O andan itibaren, özel bir yeteneğim olduğunu keşfettim: İnsanların –hem makro hem de mikro– duyusal algılarının sınırlarını aşan ve insanlara sadece soyut rakamlar ifade eden boyut ve varoluşlar, zihnimde somut yaratılara dönüşüyordu. İnsanlar nasıl ağaçlara ve taşlara dokunup onları hissedebiliyorsa, ben de bu yaratılara dokunup onları hissedebiliyordum. Bugün bile, evrenin 15 milyar ışık yıllık çapı ve kuarklardan kat be kat küçük olan "sicimler" insanların çoğunluğunu uyuştururken, bir ışık yılı ya da bir nanometre konseptleri zihnimde canlı, muazzam resimlerin oluşmasına ve tariz edilemez, neredeyse dinsel bir korku ve huşu duymama neden olabiliyor. Bu hisleri paylaşmayan çoğunluğu kıyasla, şanslı mıyım şanssız mıyım bilmiyorum. Fakat bu hislerin ilk olarak bir bilim hayranı, ardından da bir bilimkurgu yazarı olmamda büyük rol oynadığı şüphe götürmez.

Işık yılı konseptinin aklımı aldığı aynı yıl, köyümün yakınlarında '75 Ağustos'u Seli olarak anılan bir sel yaşandı. Bir gün içerisinde, Henan'ın Zhumadian bölgesinde 100.5 santimlik, rekor derecede yağmur yağmıştı. Çeşitli boyutlardaki elli sekiz baraj, birbiri ardına yıkıldı ve akabinde yaşanan selde 240,000 kişi hayatını kaybetti. Sel suları çekildikten kısa süre sonrasında, köyüme döndüm ve mültecilerle dolu bir manzarayla karşılaştım. Sanki dünyanın sonunu izliyordum.

Pekâlâ, uydu, açlık, yıldızlar, gaz lambaları, Samanyolu, Kültür Devrimi'nin iç savaşı, ışık yılı, sel; bu görünüşte birbirinden bağımsız şeyler birbirine karışıp gençliğimi oluşturdular ve aynı zamanda bugün yazdığım bilimkurgunun temeli oldular.

Bir okur olarak başladığım bilimkurgu yazarlığı yolculuğumda, yazdıklarımı şimdinin gerçekliğini irdelemek için bir araç olarak kullanmıyorum. Benim için bilimkur-

gunun en çekici yanı, gerçekliğimiz dışında var olan hayali dünyaların yaratımıdır. İnsanlık tarihindeki en güçlü ve en güzel hikâyeler ne ozanlar tarafından söylenmiş ne de yazarlar tarafından yazılmıştır, bence bunlar bilim tarafından aktarılmıştır bize. Bilimin anlattığı hikâyeler, edebiyatın anlattıklarına nazaran çok daha muazzam, görkemli, ilgi çekici, derin, heyecan verici, tuhaf, müthiş, gizemli ve hatta duygusal oluyorlar. Tek sorun, bu hikâyelerin insanların okumayı bilmediği denklemler içerisinde hapsolmuş olmaları.

Dünyadaki halkların ve dinlerin yaratış mitleri, büyük patlamanın görkemi yanında sönük kalıyor. Kendini kopyalayan moleküllerden medeniyete, hayatın evriminin üç milyar yıllık tarihinde hiçbir mitin ya da epiğin boy ölçüşemeyeceği ters köşeler ve romanslar bulunuyor. Bunların yanında bir de uzay ve zamanın görelilikteki şiirselliği, kuantum mekaniğinin tuhaf atomaltı dünyası var... bu harika bilim hikâyelerinin karşı konulmaz bir çekimi var. Bilimkurgu mecrasını kullanarak tek yapmak istediğim hayal gücüyle kendi dünyalarıma yaratmak, Doğa'nın şiirlerini bu dünyalarda göstermek ve İnsanlık ve Evren arasında geçmiş olan romantik efsaneleri aktarmak.

Fakat nasıl gölgemden kaçıp kurtulamıyorsam, gerçek hayatı da öyle geride bırakamıyorum. Gerçek hayat, her birimize kalıcı damgasını vurmuştur. Her dönem, o dönem içerisinde yaşamış kişilere görünmez kelepçeler takar ve benim elimden de, bir tek zincirlerimin izin verdiğince dans etmek geliyor. Bilimkurguda insanlık bir bütün olarak tanımlanır çoğunlukla. Bu kitapta "insanlık" ismindeki biri, bir felaketle mücadeleye giriyor ve var oluş ile yok oluş karşısında ortaya koyduğu her şey şüphesiz kendi tecrübe ettiğim gerçeklikle bağlantılı. Bilimkurgunun güzelliği, bazı kuramsal dünya olguları kabul edildiğinde, kendi gerçekli-

ğimizde kötü ve karanlık olan bir şeyi, iyi ve parlak bir şeye çevirebilmesidir. Bu kitap ve iki devam kitabı da tam olarak bunu başarmaya çalışıyor fakat gerçeklik hayal gücüyle ne kadar bükülürse bükülsün, aradan çekilmiyor.

Dünya dışı bir zekânın insanlığın geleceğinin en büyük belirsizlik kaynağı olacağını düşünüyorum. İklim değişikliği ve ekolojik felaketler gibi diğer büyük değişimlerin belli bir ilerlemesi ve alıştırma süreleri bulunuyor ama insanlık ve uzaylılar arasındaki iletişim anında gerçekleşebilir. Kimbilir belki insanlığın seyrettiği yıldızlı gök, on bin yıl boyunca bomboş ve sessiz kalacaktır ya da belki yarın uyandığımızda yörüngemizde Ay büyüklüğünde bir uzaylı gemisi bulacağız. Dünya dışı bir zekânın ortaya çıkışı insanlığı Öteki'yle yüzleşmeye mecbur bırakacaktır. Bundan önce, insanlığın hiçbir dış emsali yoktu. Bu Öteki'nin ortaya çıkışı ya da varlığının kanıtı bile medeniyetimizi tahmin edilemez yönlerde etkileyecektir.

İnsanlığın evrenle yüzleşmesinde sergilediği saflık ve naziklikte kendini gösteren tuhaf bir tezat bulunuyor: Dünya'dayken insanlar, başka bir kıtaya çıkıp hiç düşünmeden oradaki medeniyetleri savaş ve hastalık yoluyla mahvedebiliyor. Ama kafalarını kaldırıp yıldızlara baktıklarında, duygusallaşıyor, dünya dışı bir zekâ var ise, farklı yaşam formlarına sevgi gösterip onlara değer vermek evrensel bir yasaymış gibi, bu medeniyetlerin evrensel, yüce, etik kurallara sahip olduklarına inanmaya başlıyorlar.

Ben bunun tam tersi davranmamız gerektiğini düşünüyorum: Yıldızlara gösterdiğimiz bu sevgiyi Dünya üzerinde yaşayan insan ırkına yöneltelim ve insanlığın bütününü oluşturan farklı halklar ve kültürlerin arasındaki güven ve anlayışı kuvvetlendirelim. Güneş sistemimiz dışındaki evrene gelince, tedbiri elden bırakmamalı ve uzayda var olabilecek herhangi bir Öteki'nin kötü niyetine karşı koyma-

ya hazır olmalıyız. Bizimkisi gibi narin bir medeniyet için, şüphesiz bu en mantıklı yoldur.

***

Bilimkurgu, bir bilimkurgu hayranı olarak hayatıma büyük ölçüde şekil verdi ve okuduğum bilimkurgu hikâyelerinin büyük kısmı Amerika'dan geliyor. Amerikalı okurların da benim kitabımı okuyabilecek olmaları beni hem mutlu ediyor hem de heyecanlandırıyor. Bilimkurgu, tüm insanlığa ait bir edebiyattır. Tüm insanlığı ilgilendiren şeylerden bahseder ve bu yüzden de bilimkurgu, farklı halklardan insanlara en kolay ulaşabilecek edebi tür olmalıdır. Bilimkurguda çoğunlukla insanların bir araya geldiği bir gün tasvir edilir ve ben, bu günü görebilmek için uzaylıların ziyaretine ihtiyacımız olmadığını düşünüyorum.

–Cixin Liu,
28 Aralık 2012

Yılın bilimkurgu romanı *Üç Cisim Problemi*, Çince aslından çevirisiyle Türkçede!

"Evet. İnsanlık, tarihi boyunca hep şanslıydı. Taş devrinden günümüze kadar hiç gerçek bir kriz yaşanmadı. Gerçekten şanslıydık. Ama bir gün bütün bu şans tersine dönecek. Hatta şöyle söyleyeyim: Döndü bile. En kötüye hazırlıklı olun."

Gizli bir askeri proje, dünyadışı varlıklarla iletişime geçmek için uzaya sinyal gönderir. Bu sinyali yakalayan, yıkımın eşiğindeki bir uygarlık ise Dünya'yı kendisi için istemektedir.

"Cixin Liu, bilimkurgunun süperstarı."
—**John Scalzi**, *Yaşlı Adamın Savaşı* serisinin Hugo ve Locus ödüllü yazarı

"Türünün en iyilerinden, alışılmış ama aynı zamanda da tuhaf."
—**Kim Stanley Robinson**, *Mars Üçlemesi* ve *2312*'nin Hugo, Nebula ve Locus ödüllü yazarı

"Etkili ve yaratıcı. Cixin Liu, spekülatif kurgu yazarlarının en iyilerinden."
—**David Brin**, *Postacı*'nın Hugo ve Nebula ödüllü yazarı

"Güçlü bir yazardan, birinci sınıf bir kitap."
—**Ben Bova**, Hugo ve Nebula ödüllü yazar

CNS 湖南科学技术出版社

Çeviren: Zeynep Özmeral
Kapak Görseli: Stephan Martiniere

ithaki
www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari

28 TL

İnternet Satış:
www.ilknokta.com

2. BASKI

9 786053 754992